

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man has a beard and is wearing a blue plaid shirt. The woman has long dark hair and is wearing a dark top. They are positioned in the upper half of the frame. The background is a scenic view of a Scottish landscape with rolling hills, a river, and a field of purple heather under a dramatic, colorful sky.

SKIES OVER CALEDONIA

THE HIGHLANDS SERIES

New York Times Bestselling Author

SAMANTHA YOUNG

CALEDONIA Üzerindeki GÖKYÜZÜ

Highlands Serisi

Dördüncü Kitap

SAMANTHA Young

Caledonia Üzerindeki Gökyüzü

Bir Highlands Serisi Romanı

Samantha Young tarafından

Telif Hakkı © 2024 Samantha Young

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu belgenin hiçbir bölümü bu kitabın yukarıda adı geçen yazarının önceden yazılı izni alınmadan herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir geri alma sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu çalışma Copyright House tarafından tescil edilmiş ve korunmaktadır.

Kapak Tasarımı: Hang Le
Çift Fotoğrafları: Wander Aguiar
Düzenleyen: Jennifer Sommersby
Young Düzelti: Julie Deaton

İçindekiler

[Ayrıca yazan Samantha
Young Yazar Hakkında
Teşekkür
İçerik Bilgisi Yazar Notu](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)
[Bölüm 2 Bölüm](#)
[3 Bölüm 4](#)
[Bölüm 5 Bölüm](#)
[6 Bölüm 7](#)
[Bölüm 8 Bölüm](#)
[9 Bölüm 10](#)
[Bölüm 11 Bölüm](#)
[12 Bölüm 13](#)
[Bölüm 14 Bölüm](#)
[15 Bölüm 16](#)
[Bölüm 17 Bölüm](#)
[18 Bölüm 19](#)
[Bölüm 20 Bölüm](#)
[21 Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25 Bölüm](#)
[26 Bölüm 27](#)
[Bölüm 28 Bölüm](#)
[29 Bölüm 30](#)
[Bölüm 31 Bölüm](#)
[32](#)

Bölüm	33
Bölüm	34
Bölüm	35
Bölüm	36
Bölüm	37
Bölüm	38
Bölüm	39
Sonsöz	

Ayrıca SAMANTHA Young

Samantha Young'ın Diğer Yetişkin Çağdaş Romanları

Play On

Toz Dans Ederken

Siyah Karışık Kalp

Hold On: Bir Oyun Romanı

Derinlere Doğru

Sıgılıkların Dışındaki

Kahraman

Kötü Adam: Bir Kahraman Romanı

Bir Gün: Bir Sevgililer Günü

Romanı Savaş ya da Kaç

Much Ado About You

Kozmik Bir Aşk The

Love Plot Ekim

Öpücüğü

Dublin Caddesi Serisi:

Dublin Caddesinde

Londra Yolundan Aşağı

Jamaica Lane India

Place'den Düşmeden

Önce

İskoçya Sokağı'nın Yankıları

Nightingale Yolu'nda Ay Işığı

Çeşme Köprüsüne Kadar (bir roman)

Kale Tepesi (bir roman)

Valentine (bir roman)

One King's Way (bir roman)

Hart's Boardwalk'ta (bir roman)

Hart'ın Boardwalk Serisi:

Tek Gerçek Şey Her
Küçük Şey
Hiç Söylemediğimiz Şeyler
En Gerçek Şey

Adair Ailesi Serisi:

Burada
Benimle Orada
Seninle Hep
Sen
Benimle Ol
Sadece Sen

Highlands Serisi:

Devedikenlerinin
Ötesinde Funda
Arasında Vadinin
İçinden
Bir Highland Noel'i: Bir Novella
Kaledonya Üzerindeki Gökyüzü

Samantha Young'dan çağdaş genç yetişkin kitapları
İçimizdeki İmkansız Genişlik
Kırılğan Sıradanlık

Samantha Young Yazarının Diğer Kitapları
Damla Damla Gözyaşı, bir Novella

Kristen Callihan ile Birlikte Yazılan Başlıklar
Üstünlük

S. Young Altında Yazılan Başlıklar
Ateş ve Gölge Korkusu

Coven'lerin Savaşı Serisi:

Avlanmış Kader
Yükselmiş

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Cinlerin Yedi Kralı
Dilek ve Öfke

Gölge ve Kül Kraliçesi
Yıldızlar ve Sultanlar
Kanunu

Gerçek Ölümsüzlük Serisi:

Kalplerin
Savaşı Kader
Öpücüğü
Sonsuzluk Öpücüğü: Gerçek Bir Ölümsüzlük Öyküsü
Sonsuza Kadar Bağlı

Yazar Hakkında

Samantha New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan yazarı ve Goodreads Choice Awards Adayıdır. Samantha'nın yazdığı 55 kitabı 31 ÷lkede yayımlanmıştır. Genellikle yaşadığı yerde, sevgili memleketi İskoçya'da geçen duygusal ve öfkeli romantizm yazıyor. Samantha zamanını ailesi, yazarlık ve iki yaramaz cavapoos'un peşinden koşmak arasında bölüştürüyor.

Teşekkür

Öncelikle, bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş olduğu için anneme çok teşekkür ederim. İkinci olarak, yol boyunca Allegra ve Jared'in hikayesinin hakkını verdiğim konusunda bana güvence veren dostum Catherine Cowles'a teşekkür ederim. Ve harika bir arkadaş ve harika bir insan olduğu için.

Muhteşem editörüm Jennifer Sommersby Young'a bana yazma denen bu şeyi yapabileceğimi hatırlattığı için teşekkür etmeliyim. Bunca yıl sonra bile, hayran olduğum insanlardan gelen bu cesaretlendirme, söyleyebileceğimden çok daha fazla takdir ediliyor.

Skies Over Caledonia'nın redaksiyonunu yapan ve her şeyi yakalayan Julie Deaton'a teşekkür ederim. Jared'e aşık olmanıza çok sevindim!

Ve en iyi arkadaşım ve olağanüstü asistanım Ashleen Walker'a yükümü hafifletmeye yardımcı olduğu ve son birkaç yıldır beni her zamankinden daha fazla desteklediği için teşekkür ederim. Bunu gerçekten sensiz yapamazdım.

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılı kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklam, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. İş bilenlerin yardımı çok işe yarıyor. Nina Grinstead, Kim Cermak, Kelley Beckham ve Valentine PR'daki tüm ekibe teşvik, destek, içgörü ve tavsiyeleriniz için çok teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Sydney Thisdelle'e, hikayelerimi yeni okurların eline ulaştırmak için tüm teknik reklam sihrini yaptığı için çok teşekkür ederim.

Okuyucular. Hayatımı sonsuz derecede kolaylaştırıyorsunuz ve size minnettarım!

Kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına, Instagram kullanıcılarına ve kitapseverlere teşekkür ederim. Hepinizi çok takdir ediyorum! Bu arada, özel Facebook grubum Samantha Young's Clan McBookish'teki harika okurlara da kocaman bir teşekkür. Siz gerçekten özelsiniz. İnternette güvenli bir sevgi ve destek alanısınız ve sizin için daha fazla minnettar olamazdım.

Hang Le'ye bu seride bir başka çarpıcı kapak yarattığı için çok teşekkür ederim. Aslında, okuyucuların bir kapağa en son ne zaman bu kadar aşık olduklarını hatırlamıyorum. Sen muazzam bir yeteneksin! Ve Jared ve Allegra'ya hayat veren güzel çift fotoğrafları için Wander Aguiar'a teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, menajerim Lauren Abramo'ya dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların kelimelerimi bulmasını mümkün kıldığı için teşekkür ederim. Sen olağanüstüsün ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Aileme ve arkadaşlarıma beni her zaman destekledikleri ve cesaretlendirdikleri için çok teşekkür ederim.

Son olarak, okuduğunuz için teşekkür ederim. Bunun anlamı benim söyleyebileceğimden çok daha fazla.

İçerik Bilgileri

Skies Over Caledonia bir içerik uyarısı içermektedir. Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, web siteme yönlendirilmek için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

[İçerik Uyarısı](#)

Annem için,
Senin kızın olmaktan gurur duyuyorum. En iyi arkadaşım
olduğun ve ne olursa olsun arkamı kolladığın için
teşekkür ederim. Seni her zaman ve sonsuza dek
seviyorum.

Yazar Notu

Sevgili okuyucu,
İskoçya'da bir anda evlenmek mümkün değildir. Gerekli başvuruların işleme konulması için en az yirmi dokuz güne ihtiyacınız var. Lütfen bağışlayın ama yirmi dokuz gün bekleyemedim. Jared ya da Allegra'ya (büyük olasılıkla Jared) planları hakkındaki fikirlerini değiştirmek için çok fazla zaman. Ve şey... şimdi buna sahip olamayız, değil mi?

ÖNSÖZ

ALLEGRA

Beş yıl önce

Ardnoch, İskoçya

I Gloaming'e girer girmez onu fark ettim. Donup kaldım, çıkışı kapattım.

İskoçya hakkında pek çok çekici şey vardı. Güzelliği sanatçı gözlerime bir ziyafetti. Yerden yere değişen müzik dili. İstersem yirmi yaşında yasal olarak bir barda takılabileceğim gerçeği. Ve erkekler.

En azından Highlands'deki erkekler.

Burada, Highlands'de çok güzel yetiştiriyorlardı.

Onun gibi. Barda oturuyordum. Daha önce tanıştığım barın seksi barmeni ve ortak sahibi Arran Adair ile gülüşüyorduk.

Highland köyü Ardnoch'un ortasındaki geleneksel eski bir bina olan Gloaming, tam olarak bir İskoç pub'ını hayal ettiğiniz gibiydi. Koyu ahşap kirişli alçak tavanlar, bir duvarda kükreyen bir ocak, kabin oturma yerleri

Kenarları şık bir ekose kumaşla kaplıydı, şurada burada birkaç sevimli masa ve sandalye vardı. Bar, otelin ve restoranın geri kalanına bitişikti ve mimarisine bakılırsa binanın en eski bölümüydü.

Atmosferini çok sevdim. Bir sanatçı olarak daha çok cam işlerine odaklanmıştım ama resim yapmayı da seviyordum. Çoğunlukla manzara. Hiçbir şekilde bir Renoir değildim ama böyle anlar neredeyse elime bir fırça alma isteği uyandırıyor. Bar kalabalıktı ama yaz aylarında olabileceğini bildiğim kadar kalabalık değildi.

Büyük bir köpek ateşin yanına uzanmış, bu kasvetli Eylül gününde sıcağı içine çekiyordu. İnsanlar gülümsüyor ve konuşuyor, bir yandan da içkilerini yudumlar. Hoppalörlerden kısık sesle müzik yayılıyor.

Dikkatim Arran'a ve sohbet ettiği lezzetli adama döndü. Arran, kardeşi Lachlan'la birlikte Gloaming'in sahibiydi ve aynı zamanda televizyon ve film profesyonelleri için sadece üyelere özel bir kulübün de sahibiydi. Kulüp, ailesinin atalarından kalma, köyün eteklerindeki kale ve malikaneden dönüştürülmüş bir binada yer alıyordu. Babam, efsanevi film yönetmeni Wesley Howard, kulübün yönetim kurulu üyesiydi. Mülkte bir sahil evimiz vardı ve ablam Aria kulübün ağırlama müdürüydü.

Okuldan kaçabildiğim her an burayı ziyaret ederdim. Aria'nın burada olması ve Ardnach'un tüm havası... Burası Malibu'dan çok daha fazla evim gibi hissettirdi. Tasarım Okulu'na gittiğim Rhode Island bile kalbimi burası gibi fethedememişti. Bana neden bu kadar çekici geldiğini açıklayamıyorum.

Ancak bardaki gibi görüşler kesinlikle bunun bir kısmını açıklıyordu.

Geniş omuzluydu ve bara doğru eğilirken koyu renk tişörtüne doğru gerilen pazularının dalgalanışını görebiliyordum. Kahkahası yüzünü aydınlattı ve karnımın derinliklerinde bir çekim hissettim. Onu yaşlandırdım

Benden beş ila on yaş büyüktü, siyah saçları yanlardan kısa, tepeden uzun kesilmişti. Arran'ı güldüren bir şey söylemeden önce eliyle koyu renkli, düzgün kesilmiş sakalını ovuştururken onu birkaç saniye daha izledim.

Adamın cevap sırtışı o kadar seksiydi ki, yemin ederim dizlerim titredi.

Evet, lütfen.

Gerçi şu anda hayatımda bir erkeğe ayıracak vaktim yoktu. Son birkaç yıldır travmalardan payıma düşeni almıştım, hayatta huzursuzdum ve nereye gittiğimden emin değildim. Ama bu ara sıra eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyordu ve bardaki adam bende çok eğlenme isteği uyandırdı. Kısa bir süre sonra Aria ve arkadaşlarıyla burada buluşacaktım ama ondan önce de flört edebilirdim.

Odayı geçerek, gizemli adamın yanındaki bar taburesine kolayca zıpladım. Gözlerimiz buluştu ve nefesimi içime çektim. Yabancı, hayatımda gördüğüm en güzel yeşim yeşili gözlere sahipti. Sanatımda bu serin ve saf rengi yakalamak istiyordum.

Bir an için, sanırım gözleri ısınmadan önce parlayana kadar ağzım açık kaldı. Kendimi silkeleyerek barmene bakmadan önce çapkınca bir gülümsemeyle cevap verdim. "Hey, Arran. Bir soda alabilir miyim lütfen?"

Arran selamlamak için başını salladı, gözlerinde bilmiş bir pırıltı vardı. "Elbette. Nasılsınız?"

"Güzel. Sen?"

"Evet, her zaman." Bana göz kırptı. "Allegra, bu Jared. Jared, bu da Allegra." Yardımsever İskoç içkimi hazırlamak için barın sonuna doğru ilerledi.

Gizemli adamın bakışlarını hissedince, onunla tanışmak için döndüm. Vay canına. O gözler. Onlara bir türlü alışamadım. "Hey. Jared."

Bana kocaman bir el uzatırken muhteşem ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Allegra." Sesi derin ama pürüzsüzdü. Aksanı biraz

Arran'inkinden daha belirgindi ve ülkenin başka bir yerinden olup olmadığını merak ettim.

"Sen de." Parmaklarım onunkilere değdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü ve göğüslerimin kıvrımlarında karıncalanmalar uyandı. Vay be. Sanki bir kıvılcım hissetmiş gibi eli aniden benimkine dolandı.

"Allegra alışılmadık bir isim." Elimi bırakmakta isteksiz görünüyordu ama yavaşça bıraktı.

Soru soran ses tonu karşısında, "Annem İtalyan" dedim. Emekli bir süper model olduğu için Chiara Howard'ı muhtemelen duyduğundan bahsetmek istemedim. Biri beni tanımadığında ya da kim olduğumu bilmediğinde, bu bilgiyi bir süre kendime saklamayı severdim. İnsanların beni ben olduğum için tanımalarını istiyordum, ünlü ailemin kim olduğunu değil.

"Gerçekten mi? Ama siz Amerikalısınız? Turist ya da ..." Gözleri kısıldı, hayal kırıklığına benzer bir şey ifadesini kararttı. "Ardnoch Malikanesi'nin bir üyesi değil misin?"

Bu fikre pek sıcak bakmaması beni ona kim olduğumu söyleme konusunda daha da isteksiz hale getirdi. Onun yerine güldüm. "Ben mi? Bir aktör mü? Um... hayır. Ben bir sanatçıyım. Sadece ziyarete geldim."

Bir soda biraz gürültülü bir şekilde önüme düştü ve bakışlarımı ondan Arran'a kaldırdım. Sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi beni uyaran bir ifade takınmıştı.

İşine bak, diye sessizce yönlendirdim.

Omuz silkti ve yeni gelen birine hizmet etmek için uzaklaştı.

Jared kaşlarını kaldırarak, "Gezgin bir sanatçı," diye tahmin etti. "Çalışmalarınızdan herhangi birini satıyor musunuz?"

"Yapıyorum. Çoğunlukla camdan sanat yapıyorum. Birkaç galeri eşyalarımı satıyor." Gerçek buydu. Ama ailemle geleceğim hakkında uzlaşırken, aynı zamanda Amerika'da öğrenci olduğumu söylemedim.

"Etkileyici."

"Ne iş yapıyorsun?"

Sırıttı, birasından yavaşça bir yudum aldı ve dudaklarındaki köpüğü sildi. Gözlerim ağzına takıldı, ağzının benimkine değdiğini düşününce nefesim biraz kesildi. "Ben bir çiftçiyim."

"Hayır." Kelimeyi ağzımdan inançsızlıkla çıkardım. "İmkânı yok."

Jared bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, öyle demek istemedim. Ben sadece... sen sadece ... şey, bir çiftçiye benzemiyorsun." "Bir çiftçinin neye benzemesi gerekiyor?"

Yüzümü buruşturarak inledim. "Kırıcı oluyorum, değil mi?"

Homurdandı, o büyüleyici gözleri parıldıyordu. "Beni kızdırmak için bundan çok daha fazlası gerekir."

"Çok güzel gözlerin var," diye ağzımdan kaçırdım.

Bakışları yüzümde dans ederken ifadesi yeniden ısındı. "Sen de öyle."

Benim iri koyu renk gözlerim en sevdiğim özelliğimdi ama onunkiler bambaşkaydı. "Renkleri yakalamayı çok isterim."

"Sonsuza dek sanatçı mı?"

"Belki." Ona doğru eğildim. "Peki... çiftçilik mi? Bu işin içinde mi doğdun? Öyle olmalısın. Yirmi beşten fazla olamazsın." Tahmin ettim.

Yavaşça başını salladı. "Tam isabet." "Eee? Bunun içinde mi doğdun?"

Bakışlarında hüzünlü bir şeyler titreşti ve birasına baktı. "Evet, onun gibi bir şey."

Hiç düşünmeden elimi koluna koymak için uzandım. Avucumun altında sıcak ve güçlüydü. "Seni üzecek bir şey söylediysem özür dilerim."

Dikkati dudaklarıma kaydı. Aramızdaki hava doldu ve kendimi daha da yakınlaştırmaya başladım. Bu çekimi açıklayamazdım. Onu tanı mıyordum. Tek bildiğim, daha önce hiç deneyimlemediğim bir düzeyde fiziksel olarak ondan etkilendiğimdi.

Ve onunla seks yapmak istedim. İşte.

Bu kendime karşı dürüst olmaktı.

Son ilişkimden sonra, tekrar çıkmaya başlamam için bir yıl terapi görmem gerekti ama bunu sıradan bir şekilde sürdürdüm. İlişki yoktu. Sadece takılıyordum. Terapistim Gail, bunun şimdilik normal ve sağlıklı olduğunu söyledi, özellikle de benim yaşımdaki biri için.

O anda, Jared'la çıplak ve rahat olmak istedim. Akıl sağlığımın iyiliği için. Ha!

Gözlerimiz buluştuğunda, içlerindeki kötü düşünceleri gördüğünü biliyordum.

Şimdi ikimiz de birbirimize doğru eğilmiştik ve benim nefes alış verişim sığlaşmıştı. "Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu huysuzca.

Doğrudan konuya. Ben beğendim.

Başımı salladım, en başta Gloaming'de bulunma amacımı unutmuştum.

Yüzündeki hararetli zaferi okuyarak ikimiz de taburelerimizden kaymak için hareketlendik ki arkamdan kız kardeşimin sesi duyuldu. "Oh, güzel, Jared'le tanışmışsın."

Ayaklarım yere değdiğinde döndüm ve ablama baktım. Aria barın yanında durmuş, kolunu nişanlısı North'a dolamıştı. Aramızda gezinirken sıcak gülümsemesine rağmen gözlerinde bir gerginlik vardı. "Görünüşe göre ilk gelen biziz. Walker ve Sloane bir kabin tutuyorlar." Arkadaşlarının oturmuş bizi izlediği barı işaret etti.

Tam o sırada barın kapısı açıldı ve Sarah McCulloch ile Theo Cavendish içeri girdi. Theo ünlü bir senarist ve kulüp üyesiydi. Sarah ise Ardnach'ta temizlikçi olarak çalışmış buralı biriydi. Polisiye yazarı olarak başarılı bir kariyer yapmak için geçen yıl işten ayrılmıştı ve şimdi Theo ile bir ilişkisi vardı.

Tanıdıklık beni vurdu. Sarah'dan Aria'ya ve Jared'e baktım. Onu tanıyordum.

Sarah'nın kuzeniydi. Sarah'ya büyükbabalarının öldüğünü söylediği o korkunç ana tanıklık etmiştim. Onların

Büyükbaba... Çiftçi.

Jared'in çiftliği miras aldığı kişi. Aman Tanrım.

"Jared, bu benim küçük kız kardeşim Allegra. Henüz yirmi yaşında ve Amerika'da üniversitede okuyor," diye ekledi Aria dikkatle.

Kız kardeşime ters ters bakarken başımı çevirdim. Onun pek de ince olmayan uyarısına.

Ama Sarah ve Theo yaklaşırken ve herkes birbirini selamlarken, bakışlarımın Jared'a kaymasına izin verdim. İfadesindeki sıcaklık gitmiş, yerini gözlerimiz karşılaştığında temkinli bir bakış almıştı.

Birbirimizi çok az tanıdığımızı düşünürsek, bu temkinlilik olması gerekenden daha fazla acı veriyordu, bu yüzden bütün bir grup bir standın etrafında toplanırken, herkese dostça davranmak için elimden geleni yaptım. Bağ kurmak için. Ama bedenim hâlâ seks beklentisi ve bunun gerçekleşmemesinin yarattığı hayal kırıklığı yüzünden gergindi. Tam karşımda oturan Jared'e dikkatimin tekrar kaymasına engel olamıyordum. O sıcaklığı geri istiyordum. Daha önceki bariz çekiciliğini ortaya çıkarmasını istiyordum. Ama yapmadı.

Ben de onu çiftlikle ilgili sorularla sıkıştırdım ve aile üyelerimizin arkadaş olduğunu öğrendikten sonra ilgimin azalmadığını gösterdim.

Ama ilgisi azalmıştı.

Jared masamızdan kalkıp bardaki bir kadınla flört etmeye başladığında bunu açıkça belli etti. Kadın çekiciydi ve kesinlikle benden yaşlıydı.

Birlikte gittiler.

Ve kendime göğsümdeki ezici hissin aşırı bir tepki olduğunu ve muhtemelen nedenini terapistimle konuşmam gerektiğini söyledim.

Yine de sanırım nedenini biliyordum.

Tanıştığım bazı insanlar, ailemin kim olduğunu öğrendiklerinde, sadece spot ışıklarına, başarıya ve şöhrete yakın olmak için benimle takılmak istediler. Diğerleri benim hakkımda olumsuz şeyler düşündü, şımarık ve şımartılmış olduğumu ve

gerçek hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kendi ailem böyle düşünüyordu, o neden düşünmesin?

Ya da -mantıklı zihnim güvensizliklerimle savaştı- belki de arkadaş çevresinden biriyle takılmanın çok karmaşık olduğunu fark etti.

Kız kardeşim ve nişanlısıyla bardan çıkarken kendi kendime bunun bir önemi olmadığını söyledim. Benimle seks yapmayı aynı gece başka biriyle değiş tokuş edebilecek bir adamla takılmak istemiyordum. Bu iticiydi. Değiştirilebilir olmak istemiyordum.

Sadece seks olsa bile... Kendim için istendiğimi hissetmek istedim. o anda, sadece bir beden değil.

Jared McCulloch'a olan aptalca ilgimden çok daha önemli şeyler için endişelenmem gerekiyordu.

Gelecek yıl üniversite bittiğinde nerede yaşayacağım gibi. Ne iş yapacağım. Bir sanatçı olarak işimi nasıl kuracağım. Dünyada beni güvende hissettiren tek kişi olan Aria'ya yakın olmanın bir yolunu nasıl bulacağım.

Düşünecek çok şey var.

Çocukken kimse yetişkin olmanın ne kadar zor olacağından bahsetmez. Bir dakika, size rehberlik edecek bir yapı, güvenlik ve kurallar vardır... ve bir dakika sonra kocaman dünyaya fırlatılırsınız ve daha önce hiç kullanmadığınız kanatlarla uçmanız beklenir.

Kanatların biraz kırık olması pek yardımcı olmadı.

Ama benimkini nasıl kullanacağımı bulmam gerekiyordu. Ve hızlı.

Bir

ALLEGRA

Günümüz

Edinburgh Havalimanı, İskoçya

S ümrük görevlisinin yüzündeki çatık kaşların derinleşmesini izlerken karnımı ani bir gerginlik kapladı. Bu iş normalde olduğundan daha uzun sürüyordu ve bunu bilmeliydim.

Dört yıl önce sanat okulundan mezun olduğumdan beri İskoçya'ya gidip geliyordum. Yasal olarak ziyaretçi vizesiyle sadece altı ay kalabiliyordum, bu yüzden birkaç aylığına rüzgâr beni nereye savurursa oraya uçuyor ve sonra altı ay daha İskoçya'ya geri dönüyordum.

Birden başını kaldırdı, yüzünde boş bir ifade vardı.

"Benimle gelmeniz gerekiyor, Bayan Howard."

Kalbim göğsümde güm güm attı. "Neden?"

"Benimle gelin lütfen," diye ısrar etti sertçe.

Tamam. Evet. Gümrük memurlarıyla tartışma, Allegra!

Kendimi hapse götürölüyormuş gibi hissederek, arkamdaki diğer yolcuların meraklı bakışlarını görmezden gelerek kısa boylu, korkunç kadını gümrük masalarının ötesine kadar takip ettim. Bana bir kapı açtı ve küçük bir odaya girmemi işaret etti.

Neyse ki çok fazla valizim yoktu çünkü son birkaç yıldır ihtiyacım olan her şeyi yavaş yavaş buraya getirmiştım. Ama bu her neyse yakında sona ermezse Inverness aktarmalı uçağımı kaçıracaktım. Görevliye bunu söylediğimde beni görmezden geldi ve iki yanında birer sandalye olan standart bir masayı işaret etti. Yıpranmış, jet-lag olmuş beynime göre burası bir sorgu odasına benziyordu.

Küçük el çantamı bıraktım ve sandalyeye yığıldım. "Neler oluyor?"

Karşıma oturana kadar bekledi. "Bayan Howard, size bugün İskoçya'yı ziyaret sebebinizle ilgili birkaç soru sormak istiyoruz."

Önündeki iPad'e doğru eğildim. "Bunu formlarıma yazmamış mıydım?"

"Evet. Ama son dört yılda İskoçya'da toplam kırk iki ay geçirdiğinizi düşünürsek, bu Göçmenlik Bürosu'na doğru vize olmadan Birleşik Krallık'ta kalıcı olarak yaşadığınızı gösteriyor."

Lanet olsun.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona bakakaldım çünkü haklı sayılırdı.

"İki meslektaşım size bu konuda birkaç soru sormak için yolda. Umarım çok uzun sürmez ve bu meseleyi çözebiliriz."

"Kız kardeşim burada yaşıyor," dedim aceleyle. "Sadece kız kardeşimi ziyaret ediyorum. Söz veriyorum."

"Dediğim gibi, meslektaşlarım bu konuyu sizinle görüşecek."

Amerika'ya geri gönderilme düşüncesi beni büyük bir paniğe sürükledi. Öyle bir panik ki nefesim daraldı ve yanaklarım karıncalandı. Kadın odadan çıkarken gözlerimi kapattım ve farkındalık eğitimi alırken öğrendiğim nefes egzersizlerine odaklandım.

Her şey yoluna girecek, diye kendime söz verdim, korkumu bastırmaya çalışıyordum.

Inverness ve Ardnoch arasında bir yerde
Sekiz saat sonra

Taksi şoförüm onaylamayan sesler çıkarmaya başladığında, Ardnoch'a doğru bir saatlik yolculuğun ancak yirmi dakikasındaydık ve kısa süre içinde anlamadığım bir İskoçça karmaşasına dönüştü. Küfürlü kelimeler hariç. Onları anlıyordum.

"Sorun nedir?" Eski taksinin arka koltuğundan sordum.

"Uyarı ışığı yanıyor. Üzgünüm bebek, kenara çekecek bir yer bulmam gerek."

Benden daha yaşlı gibi görünen bir arabaya bindiğim için kendime lanet ederek koltuğumda geriye doğru çöktüm. Ama adam havaalanının dışında kalan tek taksiydi.

Haziran başlarıydı. Turistler tüm taksileri de yanlarına alarak Highlands'in dört bir yanına dağılmışlardı.

Elbette, arabayı yavaşlattı ve yolun kenarındaki çimlerin üzerine çekti. Sol tarafımızda öğleden sonra güneşinde parıldayan sakin suyun Cromarty Firth'in bir girişi olduğunu bilecek kadar çok kez ziyaret etmiş, Highlands'i keşfetmek için saatler ve günler geçirmiştım.

Evden hala kırk dakika uzaktaydık. Eve.

Eğer bir an önce bir şeyler yapmazsam, evim elimden alınacaktı.

Göğsümü sıktığı için bu düşüncayı bir kenara attım.

Öne doğru eğilerek, "Sizin için birini çağırabilir miyim?" diye sordum.

"Tamamdır." Taksici cep telefonunu bana doğru salladı ve ardından "Bowbeh" adında biriyle iletişime geçti. Adının aslında Bobby olduğunu düşündüm. İskoçlar. Bu aksanları sevmek lazım.

O aksanlara bayıldım.

Burnumu neredeyse yolcu camına dayayarak derin bir iç çektim. Manzarayı sevmiştim. Yumuşak ve nazik olanla sert ve vahşi olan arasındaki ikilemi seviyordum. Tanıştığım İskoçların çoğu, ünlü bir yönetmenin ve süper modelin çocuğu olarak büyürken her zaman deneyimlemediğim bir şekilde dünyevi ve gerçektir. İskoçlar güçlü bir benlik ve ülke duygusuna sahipti, harika bir mizah anlayışları vardı ve kolay kolay kırılmıyorlardı, bu da herkesin her şeyden kırıldığı bir dünyada ferahlatıcıydı.

Yaz aylarında turistlerin akın ettiği Ardnach dışında, Highlands tamamen başka bir evrenin parçasıymış gibi hissettiriyordu. Sadece yirmi beş yaşında olduğum için kulağa biraz çılgınca geliyordu ama burada huzuru bulmuştum. Bu güzel, büyük ölçüde el değmemiş yer ruhumu dolduruyor ve beni hala rahatsız eden geçmişin seslerini sakinleştiriyordu.

Ve burası kalbimde başka hiçbir yerde olmayan bir yere sahipti.

Aria

buradaydı.

Ablam.

Benim güvenli
yerim.

Artık onun yanında olamayacağı düşüncesi gözyaşlarını tehdit ediyordu. Uzun mesafeli telefon görüşmelerine ve günlük mesajlara geri dönmek. Aynı şey değildi.

Haziran ayı ülkenin bu bölgesinde aşırı sıcak değildi, ancak güneş pencereden içeri vuruyordu ve arabanın motoru kapalı olduğu için klima da yoktu.

Şoför telefonu kapattı. "Üzgünüm, genç kız. Arkadaşım beni Inverness'e götürmek için geliyor. Döndüğümüzde sana bir taksi ayarlarız."

Kahretsın.

Jet-lag olmuştum, endişeliydim ve bir an önce Ardnach'ta olmak istiyordum. Uyuşuk bir şekilde başımı sallayarak, "Biraz hava almak için dışarı çıkacağım," diye mırıldandım.

"O yola dikkat edin. Altmışlık bir yol."

Bunu yanımdan geçen arabaların aracı titretmesinden

anliyordum. "Çimenlerden ayrılmayacağım," diye söz verdim.

Arabadan indim, spor ayakkabılarım yemyeşil bıçaklara çarptı. Doğrulduğumda bacaklarım biraz titredi. Arabanın kapısını arkamdan kapattıktan sonra gözümü girişe diktim. Yolun karşısında, yeşilin çeşitli tonlarında, orada burada ağaçlarla bezenmiş tarlalar yukarı doğru uzanıyordu. Arkalarında, sadece birkaç ay önce karla kaplı olduğunu gördüğüm tepeler görünüyordu.

Yukarıdaki gökyüzü maviydi ve şimdi uzaklara doğru süzülen bulutlardan kurtulmanın keyfini çıkarıyordu. Güneş yüzümü ısıtırken, hafif bir esinti derenin cam gibi yüzeyinden yukarı doğru süzülüyordu. Yakındaki mor devedikenin kümesinin misk kokulu, tatlı kokusu havada denizin tuzlu kokusuna ve çevredeki tarlaların toprak kokusuna karışıyordu.

Home.

Titreyen bir elimi saçlarımda gezdirerek yükselen paniği yatıştırmaya çalıştım. Bir yudum hava emerek çimenli yol kenarında adımlamaya başladım. Düşün, düşün. Göçmenlik Bürosu bana bunun İskoçya'ya bir süreliğine son ziyaretim olduğunu söylemişti. Altı ay sonra dönersem içeri giremeyecektim çünkü burada vizesiz yaşamaya çalıştığımı varsayacaklardı. Bunu düzeltebilirdim. Aria bunu düzeltmeme yardım edecekti. Zaten iş genişletme vizelerini araştırıyordum, belki de sadece bu konuda kıcımlı kaldırmam gerekiyordu.

Bir araba kornası beni ürküttü ve taksinin arkasına yanaşan eski bir Range Rover Defender'ı görmek için gözümü sudan ayırdım. İlk düşüncem taksicinin arkadaşının geldiği idi ama sonra direksiyonun arkasındaki yüzü gördüm.

Tökezleyerek durdum, kalp atışlarım o kadar hızlı atıyordu ki boğazımda bir zonklama gibi hissediyordum.

Yol açılır açılmaz Jared McCulloch Defender'dan atladı. Aynı anda taksi şoförüm de nedenini görmek için indi.

"Biz iyiyiz dostum," diye seslendi taksici. "Çekici geliyor."

Jared çenesini kaldırdı ama bana işaret etti. "Onu tanıyorum." "Ah, iyi malzeme." Şoför bana sırtıttı. "O verebilir

Seni bırakayım o zaman."

Bu düşünceyle karnımda kelebekler uçuştı. Ama Jared ifadesiz bir şekilde başını salladı. "Elbette. Bavulun var mı?"

Cevap olarak, şoför bagajı açtı ve el çantamı çıkardı. Jared aldı. "Teşekkürler, dostum." Sonra bana baktı ve başını yolcu tarafına doğru salladı. "Bin arabaya."

Emir karşısında biraz sinirlendim. Ve bu iki adamın durumu ele alışına. Kimse bana Jared McCulloch'un beni eve bırakmasını isteyip istemediğimi sormadı!

Kaşlarımı çatmak için yüz kaslarımı zorlayarak, arka koltuktan diğer çantamı almadan önce şoföre gergin bir gülümseme verdim. Mırıltılı bir teşekkürle Defender'a doğru ilerledim ve isteksizce kendimi içine attım.

Jared arabaya bindiğinde farkındalıktan tüylerim diken diken oldu. Defender onun kolonyası gibi kokuyordu. O bir çiftçiydi. Çiftlik gibi kokması gerekmiyor muydu? Bu hiç adil değildi. Colton Gold'la ilk randevumda kendimi yine on üç yaşında hissetmişim. Sinemaya gitmiştik ve çok yüksek sesle nefes aldığımı düşünür diye tüm zaman boyunca zar zor nefes almıştım. Yaptığı her küçük hareketin farkındaydım ve bugün hâlâ hangi filmi izlediğimizi hatırlayamıyorum.

Jared'la da böyle oldu.

Her zaman böyleydi ve son beş yıldır da böyleydi.

Onunla bir arabada sıkışıp kalmak daha kötüydü.

Aracı tekrar yola çekene kadar hiçbir şey söylemedi. "İyi misin?" diye sordu nedense.

"İyiyim. Sen?" Dümdüz önüne baktı ve ben de ona bakarken hissettiğim çekim duygusunu görmezden gelmeye çalışarak onu inceledim.

Kim olduğumu öğrendikten sonra benimle bir daha flört etmemiş olsa da Jared'de genellikle bir sıcaklık vardı. Bunun nedeni kuzeni Sarah'nın

Kız kardeşimin kocası North ile en iyi arkadaş olan Theo Cavendish ile evli olduğum için mi, yoksa Wesley ve Chiara Howard'ın kızı olduğum için mi?

Her neyse, o ilk buluşmamızda aramızdaki baş döndürücü çekimin farkına varılmamıştı ve o zamandan beri Jared bana cinsiyetsiz bir akrabasıymışım gibi davranıyordu. Ailevi bağlar yüzünden yıllar boyunca sosyalleşmek zorunda kaldık. Geçen yıl Noel yemeğini bile paylaşmıştık.

Ama en azından bana mesafeli bir samimiyetle davrandı. Etrafındaki herkese karşı da sıcak ve komikti.

Bugün, tavırlarında kırılğan bir soğukluk vardı. "Peki."

"Emin misin?" İyi görünmüyordu. "Seni üzüyorsam özür dilerim."

"Beni söndürmüyorsun," diye cevap verdi sesini çıkarmadan. "Zaten Inverness'ten dönüyordum."

Bakışlarım direksiyonun kıvrımında duran eline kaydı. Güçlü elleri vardı, uzun parmaklı ama iri parmaklıydı. Tırnakları küttü ve şaşırtıcı derecede temizdi. Parıltı. bir görüntü, şunlar eklemler okşamak benim Midem bulandı, yanaklarım kızardı ve bu düşünceyi göz kırparak uzaklaştırdım. Gerçek şu ki, cinsel ilgiye alışmıştım. O zamandan beri

On dört yaşındaydım, genç ve yaşlı insanlar tarafından kovalanıyordum. Ben buna hazır olmadan cinselleştirilmiştim. Bunun için genetiği suçlayabilirim. Annem parasını güzelliğinden kazanıyordu ve herkes ona çok benzediğimi söylüyordu. Bu tür bir güzelliğe takıntılı bir dünyada, insanların bencilce kendileri için sahip olma arzusu etrafında büyüdüm. Bu yüzden her zaman diğer insanların görmediği güzellikleri gören cinsel partnerler aradım. Beni sadece övünmek için sıklıkla istiyormuş gibi hissettirmeyen erkekler.

Jared tanıştığım ve üzerine atlamak istediğim ilk erkekti, çünkü ona daha önce hiç hissetmediğim bir düzeyde ilgi duyuyordum.

Açıkla. Onu tanıımıyordum ya da dünya hakkındaki düşüncelerini bilmiyordum. Sadece onu istiyordum.

Ve birkaç heyecan verici an için, o da beni istemişti.

Chiara Howard'ın kızı olduğum için beni isteyen herkesi, kim olduğumdan dolayı artık istemediği gerçeği farklı bir şekilde incitti.

Sessizlik içinde yol aldık ama bu kolay ve rahat bir sessizlik değildi. Onun çok farkındaydım ve sürekli bana karşı gerçekten bağışıklığı olup olmadığını ya da farkındalığını gizleyip gizlemediğini merak ediyordum.

Jared çok konuşan biri olmasa da, onun bu tek heceli hali de doğru görünmüyordu.

Endişelendim. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Sen ..."

Bana hızlıca bir bakış fırlattı. "Ben...?"

"Meşgul," diye karar verdim.

Jared homurdanarak cevap

verdi. Sadece

homurdanarak. Başka bir şey

demedi.

Bunun neden acı verdiğini bilmiyordum. Birbirimizi çok az tanıyorduk, gerçekten. Beş yıl boyunca beni tanımak için hiç çaba sarf etmemişti. Ne zaman bir araya gelsek samimi davranıyorduk.

Arkamı dönerek bakışlarımı yolcu penceresinin dışındaki kırlara diktim.

Ardnoch'a varıncaya kadar aramızda başka söz geçmedi.

"Malikanede kalıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Böylece Jared beni sessizce köyün dışına, ağaçlarla çevrili yoldan aşağı, ana kulübün bulunduğu kaleye değil, sakirlere özel kapıya açılan güvenlik kapılarına doğru götürdü.

Korumalar beni tanıdı ve Jared'in arabayı sürmesine izin verdi. Onu dolambaçlı yoldan aşağı yönlendirdim çünkü yol başka mülklere doğru ayrılıyordu.

Ailemin arazide bir sahil evi vardı. Kum tepelerine ve ötesindeki Kuzey Denizi'ne doğru dramatik bir şekilde alçalan kayalıkların üzerinde oturuyordu. Aria ve North yandaki sahil evini ünlü bir stüdyo şefi beş yıl önce satışa çıkardığında satın almışlardı.

"Şuradaki." Etrafını saran verandasıyla New England tarzı evi gösterdim.

Jared boğazının arkasından bir ses çıkararak keskin bakışlarımı üzerine çekti.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. Motoru kapattı ve kapısını açarak dışarı fırladı.

Ağır bir iç çekişle dışarı çıktım ve tam kapıyı arkamdan kapatıyordum ki, adam bavulumla Defender'ın etrafını sardı.

"Teşekkürler." Ben aldım.

"Bir şey değil." Topuklarının üzerinde dönüp arabanın arkasına dolanmadan önce o büyüleyici yeşil gözler benimkilerle zar zor buluştu.

Orada durup, başka bir bakış ya da söz olmadan arabaya binip uzaklaşmasını izledim.

"Bu da neydi böyle?" Arkasında bıraktığı boşluğa bakarak ofladım.

İki

Jared

İ Telefonum tekrar çaldığında çiftlik evine henüz varmıştım. Ekranı bir göz attığımda Sorch'a'nın aradığını gördüm. Görmezden gelip arabadan atladığımda suçluluk duygusu beni rahatsız etti.

Defans oyuncusu.

Elimde kalan tek ırgat Georgie, evin dışında arabasının yanında bekliyordu. Korku içime yerleşti, bana daha fazla kötü haber getirmemesini umuyordum.

"Sorch'a'yı hallettin mi?" diye sordu, aracından uzaklaşırken.

Sorch'a Penman tesadüfen görüştüğüm kadındı. Yıllarca süren tek gecelik ilişkilerden sonra Sorch'a'yla çıkmaya başlamıştım çünkü o durumu biliyordu. Ciddi bir şey değildi. İkimiz de asla bağlanmayacağımızı biliyorduk. Bağlanmak istemediğine dair söz vermişti ve bunda ciddi olduğunu ummak zorundaydım. Sorch'a'dan hoşlanıyordum ama onu asla sevemezdim. Romantik aşk yaşayabileceğimden bile emin değildim.

Sahip olduğumuz şey ikimiz için de uygundu, ancak çiftliğe müdahale etmeye başlamıştı. Birkaç saat önce köpeği Brechin bir çikolata yediği için ondan histerik bir telefon almıştım. Ufaklığı çok severdim, bu yüzden Inverness'teki veterinerde onunla birlikte olmamı istediğinde gitmiştim. Brechin iyi olacaktı.

Ama Sorcha bana tapındığı erkek arkadaşıymışım gibi sarılmıştı ve bu beni ciddi şekilde rahatsız ediyordu. Belki de artık o kadar uygun değildi.

Georgie yüz ifademi okudu. "Bu bakışı biliyorum. Anladığım kadarıyla her şeyi bitirmişsin."

Başımı salladım. "Henüz değil. Köpeğinin neredeyse öldüğü gün onu terk edecek kadar piç değilim. Bugün nasıldı?" Georgie'yi işler bok gibiyken çiftliğe bırakmış olmaktan nefret ediyordum.

Çiftçilik sektörü her zamankinden daha stresliydi. Havanın durumuna bağlı olarak her yıl bir mücadele olasılığı vardı. Ancak son birkaç yıl yıkıcı olmuştu. Personel değişimi o kadar kötüydü ki, diğer ırgatım (ve arkadaşım) Enzo'yu işten çıkarmak zorunda kaldım.

O zamandan beri Kent'te bir çiftlikte çalışmak için güneşe taşındı. Geçen kış o kadar çok yağmur yağmıştı ki kışlık arpalarımızı yeterince hızlı ekememiştik. Arpanın ekilmesi, ilaçlanması, tekrar ekilmesi ve ardından delinmesi gerekiyordu. Hepsi iki hafta içinde. Bu on dört gün içinde yaklaşık beş yüz dönümlük bir alanın işlenmesi gerekiyordu. Ancak geçtiğimiz Eylül ayında yağmur yağdı ve yeterince hızlı olamadık. Bu yüzden Kârla birlikte verim de düştü.

Sadece bir önceki Nisan ayında kolza ekinlerim pire böceği tarafından yok edildi. Hepsini yok ettiler. Binlerce ve binlerce pound değerinde zarar.

Enzo benim çobanımdı ve Georgie ve ben ne kadar uğraşsak da tarlalara, sığırlara ve koyunlara bakamadık. Ben de sürümü sattım. Ama sorun şu ki, sadece kuzulama mevsiminde para kaybetmekle kalmadık, mahsullerimizden de zarar ettik. Çevre, Gıda ve Köy İşleri Bakanlığı bana ürün yetiştirmemem için para verdi. Sadece varlığıyla para kazanan kır çiçeği çayırlarım vardı ama o tarlaları biçmek zorundaydım ve koyun sürülerim bunu benim için yapmıştı.

Çiftlikte her şey birbirine bağlıydı. Parçalamaya başladığınızda başarısızlık kaçınılmaz görünüyordu.

McCulloch Çiftliği'nin sonunun sorumlusu olarak büyükbabamı hayal kırıklığına uğratma düşüncesi içime bir bıçak gibi saplandı.

"Kolza tohumu bu yıl iyi görünüyor." Georgie güven verici bir gülümsemeyle omzuma vurdu.

Biraz rahatladım ve nefesimi dışarı verdim.

"Güzel." Arkadaşım iç çekti.

Hay sikeyim. "Ne oldu?"

"Ennis'i çıkarmak zorundaydım."

Ennis yerel çiftlik ve at veterineriydi. "Neden?"

"İneklerden birinin bacağında bir yara vardı. Ennis ona baktı ve sadece kendini yaraladığını, endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Ama ..." Özür dileyerek omuz silkti.

"Daha fazla para." Ennis ucuz biri değildi. "Sorun değil. Sen doğru olanı yaptın." Göğsümde tanıdık bir sıkışma hissettim ve aniden umutsuzca yalnız kalmaya ihtiyaç duydum. "Eve git. Ben işimi bitiririm."

"Bugün yapılabilecek her şey yapıldı." Georgie kaşlarını çattı. "Git biraz uyu."

Sanki uyumadığımı biliyor gibiydi. Haftalardır çiftlik hakkında endişelenerek dönüp duruyormuşum gibi geliyordu. Nasıl düzelteceğimi. Çok geç olmadan nasıl çalışır hale getirebilirim.

Birkaç dakika sonra, son dokuz yıldır yaşadığım evde yalnızdım. Büyükbabamla büyükbabamın evini daha önce çocukken yazları ziyaret etmiştim. Ama büyükbabam yirmi bir yaşındaki korkak bir çocuğu yanına aldığı andan itibaren burası gerçekten benim evim olmuştu. Bana çiftçiliği öğretmişti ve bu benim için bir yaşam biçimi haline gelmişti. Yaklaşık altı yıl önce vefat ettiğinde, aile işini devralacağıma dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu.

Kuzenim Sarah gençliğinden beri büyükbabam ve büyükbabamla birlikte yaşıyordu. Çok satan bir polisiye yazarı olmuş, kitap serisini dünya çapında başarılı bir televizyon programına dönüştüren adamla evlenmişti ve yılın yarısını Londra'da, diğer yarısını da burada geçiriyorlardı. Sarah çiftliğe çoktan yeni bir traktör ve birkaç

diğer ufak tefek şeyler. Çiftliğin başının dertte olduğunu bilse, hemen yardım teklif ederdi.

Ama bu beni daha da büyük bir başarısızlık gibi hissettirir.

Büyükbabam çiftliği döndürmek için Sarah'dan para almamı istemezdi. Çözümü kendim bulmamı isterdi.

Deniyordum. Kahretsin, deniyordum. Onun için. Kendim için. O gerginlik göğsümü sıkıştırdı ve paniğe karşı gözlerimi sıkıca kapattım.

Ne gündü ama. Ne lanet bir gün.

Önce Sorcha beni çiftlikten uzaklaştırdı (gerçi başının belada olduğunu bilmiyordu), sonra da Allegra Howard'ı eve bıraktı.

Mükemmel yüz hatları gözümün önünde canlandı ve elimi yüzümde gezdirerek inledim.

Allegra bir erkeğin gerçek olduğuna inanamayacağı kadınlardan biriydi. Onu ilk gördüğümde halüsinasyon görüyor olabileceğimi düşünmüştüm. Ardnoch, kulüp nedeniyle, güzel insanlardan payına düşeni almıştı ama Allegra... Trafiği durduracak türden bir güzeldi. Kesinlikle sadece televizyon ekranları ya da parfüm reklamları için yaratılmış bir güzellikti.

Yine de o bir aktör ya da model değildi. O bir sanatçıydı.

Ama aynı zamanda Hollywood yönetmeni Wesley Howard'ın kızıydı ve onun kim olduğunu bilmek için filmlerle ilgilenmeniz gerekmiyordu. Annesi Chiara Howard'dı. Glasgow'daki tamirhanelerinde onun iç çamaşırından başka bir şey giymediği posterlerini saklayan adamlar tanırdım.

Evet, Allegra başka bir dünyadan geliyordu. Bana göre değildi. Tanıştığımızda çok gençti, bu da ayartılmaktan kaçınmamı kolaylaştırıyordu. Ama şimdi yirmi beş yaşındaydı... ve hâlâ bana büyüleyici biriymişim gibi bakıyordu. Buna karşı koymak zordu.

Ama ben yapardım.

Bugün onun yanından geçip gitmeliydim, ama onu yolun kenarında, çarpıcı yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle volta atarken görünce... Durmak zorunda kaldım. Durmak zorundaydım.

iyi olduğundan emin olmak için. Sonra onun yanında nasıl davranacağımı bilemediğim için suratsız bir piç oldum.

Suçluluk duygusu içime işledi.

"Yeter. Siktir." Kanepeden kalktım ve Amerikalı hakkındaki düşüncelerimi bir kenara ittim. Endişelenmem gereken Allegra Howard'dan çok daha büyük şeyler vardı.

Bunun ne kadar doğru olduğunu birkaç saat sonra duştan çıktığımda telefonumda cevapsız bir arama ve beni bekleyen bir sesli mesaj bulduğumda anlayacaktım.

Büyükannemle büyükbabamın eski yatak odasını devraldığım da Sarah'nın hediye olarak aldığı yatağa oturup mesajı dinlerken telefonu hoparlöre aldım.

Odada yankılanan tanıdık sesle kanım dondu. "Jar, uzun zaman oldu dostum. Ama yaşlı adamın seninle konuşması gerekiyor. Önemli bir konu. Beni 08798256825 adresinden ara. Ve beni bekletme dostum, tamam mı?" Sonuncusu bir tehditti.

Sikeyim.

Bunca yıldan sonra, yer israfı babam şimdi ne halt istiyordu?

Üç

ALLEGRA

Aria gözlerini hızla kırıştırdı, sanki teklifimle ilgili duygularını ele vermeden anlamaya çalışıyordu. Anlık düşünceler. O da tam olarak bunu yapıyordu. Onu çok iyi tanıyordum.

Ayağa kalktı, masasına yaslandı, kollarını geniş göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Aria bana her zaman kendimi yataktan yeni kalkmış gibi hissettirirdi, güne hazırlanmak için zaman ayırmış olsam bile. Her zaman derli toplu ve muhteşem görünen kadınlardan biriydi. Aslında ablamın ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü annemden ve benden daha kıvrımlıydı ve annem bunu ona asla unutturmazdı.

Bazen Chiara Howard'ı sevmezdim. İnsanın kendi annesi hakkında söyleyeceği hoş bir şey değil ama doğrudu.

Aria, her iki ebeveynimizin de doğuştan sahip olduğu bencillikten yoksun olarak dünyaya gelmişti. Daha da kötüsü, ben de özümde bencil olduğumdan endişeleniyordum. Bunun genetik olduğunu ve doğayla savaşılamayacağımı düşünüyordum. Aria anne babamızın bazı hatalarını biliyordu ama hepsini değil ve ben bunun böyle kalmasını istiyordum. İnsanların içindeki iyiliği görürdü. Bu iyi bir şeydi çünkü benim de onun en iyi yanlarımı görmesine ihtiyacım vardı.

Bana inanacak birine ihtiyacım vardı.

"Eee?" Gözlerimin yalvarırcasına açıldığını biliyordum ama elimde değildi. Kendimi son umudum gibi hissediyordum. İlk kez değil. Zavallı Aria. Gerçekten bana takılıp kalmıştı.

Kız kardeşim iç çekti. Ağır ağır. Bir eliyle saçlarını düzeltti, nişan yüzüğü alyansının yanında ışıktaki göz kırpiyordu. "Bunu enine boyuna düşündüğünü sanmıyorum."

Aria'nın Ardnoch Estate'i yıllarca ağırlama müdürü olarak yönetmesinin ardından Lachlan onu genel müdürlüğe terfi ettirdi. Lachlan, çok ünlü kardeşi Brodan ile birlikte, Ardnoch'un dışında sadece altı ay önce açtıkları bir viski damıtımevinin de sahibiydi. Lachlan enerjisini burayı başarıya ulaştırmak için harcamak istiyordu ve Aria'nın malikanede dizginleri ele almasına ihtiyacı vardı. Hemen hemen tüm gösteriyi o yönetti. Terfi beraberinde bir özel kalem müdürü işe almayı da getirmişti ve Aria'nın özel kalem müdürü işten ayrılmıştı. Çalışma vizesi alabilmek için onun yeni asistanı olmayı önerdim. Çalışma vizesi beni üç yıl boyunca burada tutacak, işimi kurmam ve iş genişletme vizesine başvurmam için bana bolca zaman verecekti. Hükümet bana süresiz kalma izni bile verebilirdi.

"Tabii ki var. Bu harika bir çözüm." Kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü kız kardeşimin itiraz etmesini beklemiyordum. "Eğer bu işi yapamayacağımdan endişeleniyorsan, yapabilirim. Çok yetenekliyimdir. Daha önce de galeri işlettiğimi biliyorsun. Ve çabuk öğrenirim."

Aria bir el salladı. "Bu işi yapamayacağın konusunda endişelenmiyorum. Yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabilirsin. Ama önümüzdeki üç yıl boyunca benim asistanım olarak çalışman, bir sanatçı olarak işini tamamen rayından çıkaracak."

"Hayır, aynı anda yapacağım."

Öfkelendi. "Bu da bana asistanımın işinin neleri gerektirdiğini tamamen hafife aldığını gösteriyor. Ally, terfi etmeden önce burada boğuluyordum. Kulübün üye sayısı neredeyse her yıl artıyor ve ben çok sıkı çalışıyorum. Asistanım da öyle."

Dehşet midemde çalkalandı. "Bunu biliyorum. Bunu başarabilirim. Pazartesi'den Cuma'ya kadar seninle çalışırım, akşamları ve hafta sonları da sanatımı icra ederim."

Tekrar başını salladı. "Bazen asistanımın fazla mesai yapmasına ihtiyacım oluyor. Sandra neden ayrılıyor sanıyorsunuz? Bu tempoya ayak uyduramıyor."

Kaşlarını çattı. "Senin bir hayatın var. O evdeyken North'a zaman ayırıyorsun. Benim de bir hayatım olabilir."

"Mesele bu işin üzerine özel bir hayat kurmak değil. Burada söz konusu olan, bir yandan işinizi büyötmeye çalışırken bir yandan da bu çok zorlu tam zamanlı işin üzerine tam zamanlı bir iş yapmaktır. Kişisel hayatınız olmayacak çünkü yapmaya çalıştığınız şey imkansız."

Çaresizlik öfkeye dönüştü. "Aria, buna ihtiyacım var. Sana söylediklerimi duymadın mı? Dün Göçmenlik beni bir daha İskoçya'ya gitmeme izin vermeyecekleri konusunda uyardı."

Masadan kalktı, yüzünde sempatik bir ifade vardı. "Bir yolunu buluruz. Ama geleceğini raydan çıkaracak bir iş vermeyeceğim sana. Gerçekten istediğin kariyer için çabalamayacak kadar yetenekli bir sanatçısın."

"Bir şeyler bulamaz mıyız?" Acıyla sordum, öfkeyle karışık bir incinmişlik vardı. "Göçmenlik beni ülke dışına sürdüğünde birbirimizi göremeyecek olmamız umurunda değil mi?"

Aria kaşlarını çattı. "Tabii ki umurumda."

"Hayır, yapamazsın!" İçimdeki kızgınlık aniden patladı. "Burada bir hayatın var. Kuzey var. Beni görmemen önemli değil."

"Allegra-"

"Beni terk ettiğini bile umursamadan kalkıp buraya taşındınız!"

İşte oradaydı. Yıllardır içimde yaşayan bu kelimeler, küçük kız kardeşine tercih ettiği bu büyük şatodaki büyük ofisinde aniden aramızda asılı kaldı.

"Ally, öyle değildi. Ya da öyle." Bir adım öne çıktı ama ben geri çekildim.

İçimde tuttuğum tüm duygular yüzeye çıkarken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Gitmek için çaresiz olduğunu ve benim için kalmak zorunda hissettiğini biliyorum. Keşke kalsaydım demenin bencillik olduğunu anlıyorum... ama gözünü bile kırpmadın. Annem burada kalmak istediğine karar verir vermez, sanki artık sana ihtiyacım yokmuş gibi oradan ayrıldın."

Aria nefesini içine çekti. "Bu hiç adil değil. Ben seni terk etmedim. Sadece hayatta istediğim şeyin peşinden gittim."

"Bunu biliyorum!" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken ağladım. "Ama neden benim takip edemeyeceğim bir yere gitmek zorundaydın? Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Bu hayatta gerçekten güvendiğin ve ihtiyaç duyduğun tek kişi senin takip edemeyeceğin bir yere gittiğinde?" Son kelimeyi hıçkırı hıçkırı söyledim ve kapıya doğru döndüm.

Kız kardeşim adımı seslendi ama ben devam ettim, ofisten aceleyle çıktım. Koridorda hızla ilerlerken onun acı dolu bağırışlarını duymazdan geldim. Koşarak yanlarından geçerken personel ve kulüp üyeleri bana bakakaldı, ama yanlarından hızla geçip tanıdık koridorları takip ederek kamusal alanlardan uzaklaşıp personel odalarına girdim.

Dışarı fırladığımda serin yaz havası yüzüme çarptı ve kız kardeşimin ziyaret ettiğimde her zaman malikane filosundan ödünç almama izin verdiği Range Rover'a doğru koştum.

Oradan çıkarken, suçluluk duygusu acımı dindirdi.

Aria'ya söylediğim her şey doğruydı. Böyle hissediyordum. Ama bu doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Aria, kimsenin ona bakmadığı şekilde bana bakmıştı. Yani kendisi için bir hayat istemişti. Ne olmuş yani? Bu hayat beni içermediği için ona kendini suçlu mu hissettirecektim?

Gördün mü? Bencilce.

Özüme kadar bencilim.

Bazen kendimden gerçekten nefret ederdim.

Terapistimle görüşmeye ihtiyacım olduğunu hissetmeyeli bir yıl olmuştu. Gail her zaman düzenli kontrollerin iyi bir şey olduğunu söylerdi, ancak açıkçası son zamanlarda duygularımı işlemeye ihtiyaç duymamıştım. Yine de onunla konuşma zamanının gelmiş olabileceğini düşündüm. Bu kadar yıkıcı bir şeyin beni duygusal olarak etkileyeceği açıktı. Bununla birlikte, hayatın küçük sarsıntılarıyla eskisinden daha iyi başa çıkabileceğime inanmak istiyordum.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama köye varıp Range Rover'ı Gloaming'in önüne park etmem sürpriz olmadı. Yanına park ettiğim Defender'ı tanıdığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Jared buradaydı.

Yanaklarımı sildim ve dikiz aynasındaki yansımamı kontrol ettim. Neyse ki, akşam yemeğine ya da bir etkinliğe gitmediğim sürece neredeyse hiç makyaj yapmazdım, bu yüzden düzeltmem gereken dağılmış bir rimel yoktu. Araçtan inip bara doğru yürürken omuzlarımda sessiz bir panik vardı. Ne yapacağımı bilmiyordum. İskoçya'da kalmanın bir yolunu bulmalıydım. Sanırım köyün etrafına sorabilir, başka birilerinin işe alınıp alınmadığını öğrenebilirdim.

Belki Jared'in yeni bir ırgat ihtiyacı vardı.

Bu düşünce karşısında homurdandım çünkü ellerimi kirletmeye karşı olmasam da muhtemelen işe yaramazdım. Şimdiye kadar gerçekten iyi olduğum tek şey sanat yapmaktı.

Günün bu saatinde bar oldukça sessizdi ve Jared'in barda bir taburede başını ellerinin arasına almış bir şekilde oturduğunu görünce içimdeki umutsuzluğu bir endişe kıvılcımı yok etti.

Jared bu saatte burada ne yapıyordu? Sarah'dan çiftlik hayatının zor bir iş olduğunu biliyordum. Jared'i burada sadece akşamları görüyordum.

Barmen, tanımadığım yaşlı bir kadın, bara yaklaştığımda beni selamladı. "İyi günler. Size ne ikram edebilirim?"

"Uh, ne kadar NA biranız varsa." Jared isteksizce başını ellerinden kaldırırken yanındaki tabureye kaydım.

The Gloaming en sevdiğim yerlerden biriydi. Rahat atmosferini çok severdim. Ancak içki içmediğinizde bir bara favori demek garip bir yerdi. On beş yaşımdayken, beni parti, uyuşturucu ve alkol sarmalına sürükleyen bir şey oldu. On yedi yaşıma geldiğimde yanlış bir adama yakalandım ve kafam iyiyken kendimi kötü bir durumun içine soktum. Eğer şans eseri Ardnoch'a taşınan ve bir İskoçla evlenen arkadaşım Sloane Ironside olmasaydı, şu anda burada olmayabilirdim. Ya da şu anda sahip olduğumdan daha kötü duygusal yaralarla yaşıyor olabilirdim. Sloane beni bu durumdan kurtardı, Aria ve ailem de beni rehabilitasyona ve terapiye aldılar.

Kendimden hiçbir zaman ayık olarak bahsetmedim çünkü uyuşturucu ve alkolle olan ilişkim kısa sürdü ve sekiz yıldır ayık olduğumu söyleme hakkını kazandığımı düşünmüyordum. Bunun yerine, insanlara sadece içkisiz olduğumu söyledim. Ayrıca, bu kimseyi ilgilendirmezdi.

Anılardan sıyrılıp Jared'in bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerindeki donukluğa bakarak kaşlarımı çattım.

Büyük D ile sarhoştı. Onu hiç sarhoş görmemiştim. Noel'de bile.

"Hey, sen, neler oluyor?" Sessizce sordum.

El yordamıyla birasını aldı ve bardağı titreyerek bana doğru kaldırdı. "Küçülüyorum."

İçkiyi kastettiğini anladım.

Aman Tanrım. "Jared... neler oluyor?" Tekrar ettim.

Adam sorum karşısında kafası karışmış gibi kaşlarını çattı ve çok gülünçtü ama sevimli biriydi. Bu kadar seksi bir adam nasıl sevimli olabilirdi, emin değildim ama şu anda ikisi de öyleydi. "Ale." Birasına vurdu. "Ben içiyorum."

Dudaklarım kıpırdadı, Aria'yla tartışmamız arka planda kaldı. "Bunu görebiliyorum. Ama neden öğleden sonra saat birde bira içiyorsun? Çiftlik ne olacak?"

Jared'in yakışıklı yüz hatları acıyla gevşedi ve kalbim göğsümde acıyla sıkıştı. "Çiftlik. Çiftlik." Bir elini yüzünde gezdirdi ve sonra alnını avucuna yasladı. "O serseri onu alacak."

"Ne piç kurusu?" Onun ruh halini hafifletmeye çalışarak alay ettim. O yeşil gözler benimkilerle buluştu ve sertleşti. "Başarısız oluyorum."

Bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini fark ederek, barmen içkimi koyarken taburemi onunkine yaklaştırdım. Jared'e doğru eğilirken dalgınca ona teşekkür ettim. Alkol kokuyordu. Bar açıldığından beri burada mıydı? "Jared, neler oluyor?"

"Çiftlik," diye fısıldadı, kelimeler acı içindeydi. "Onu kaybedeceğim. Büyükbabamın uğruna çalıştığı her şeyi. Gitti."

"Ne?"

"Çok fazla disashter var. Para kaybediyoruz. Yolumuza devam edemiyoruz. Paraya ihtiyacım olacak."

"Satmak mı?"

Acımasızca başını salladı.

"Neden Sarah'dan para istemiyorsun?" Kuzeni zengindi. Bunu Aria'dan biliyordum.

Jared başını salladı ve kısık gözlerle bana baktı. "Bunu yapmayacağım." Sarhoşluğun etkisiyle aksanı daha da kalınlaşmıştı. "Bunu babam yaptı. Herkesi terk etti ve kefaletini ödemek için herkesi kül etti. Bunu yapmayacağım. Çözülmesi gereken bir sorunum var."

Birden telefonu çaldı ve dikkatimi bar tezgahının üzerindeki telefona çekti. Jared görmezden geldi, ben de eğilip ekrana baktım. Georgie adında biri arıyordu.

"Bunu anlamayacak mısın?"

Homurdandı ve birasından bir yudum daha aldı.

Telefon çalmayı bıraktığında kendime doğru çektim ve Georgie'den gelen on üç cevapsız arama olduğunu gördüm. İsim tanıdıktı ve birden onun Jared'la birlikte çiftlikte çalıştığını hatırladım.

O itiraz edemedi telefonunu aldım ve Georgie'nin adını tuşladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Jared homurdandı ama beni durdurmak için bir çaba sarf etmedi.

"Jar, hangi cehennemdesin?" diye öfkeyle bağırarak bir adam sesi duyuldu telefonda.

"Um, bu Jared değil. Ben Allegra Howard. Ben Gloaming'deyim ve Jared burada. O... şu anki durumuyla eve gidemez. Gelip onu alabilir misiniz?"

Sıkıntılı bir nefes aldığını duydum. "Evet. Yakında orada olacağım."

On beş dakika kadar uykulu Jared'le havadan sudan konuştum, ta ki ondan çok da büyük olmayan, uzun bir tişört, kot pantolon ve iş botlarıyla aynı şekilde giyinmiş bir adam bara girene kadar. Aradığım için teşekkür etti ve kavgacı Jared'in bardan çıkmasına yardım etti.

Onlar gitmeden hemen önce Jared omzunun üzerinden bana baktı. Çok kaybolmuş görünüyordu. Çok genç. Sanki tüm yıllar eriyip gitmiş ve yeniden çocuk olmuştu.

O duyguyu biliyordum.

Ona hüzünlü bir el sallarken içimi bir akrabalık duygusu kapladı.

Sonra, kapıdan çıkıp gözden kaybolurken, bu fikir bir şimşek gibi çaktı.

Nefesim kesildi, beklenti ve umut içimi doldurdu. İşe yarayabilirdi.

Gerçekten işe yarayabilir.

Sadece Jared McCulloch'un bunu kabul etmesi gerekiyor.

Dört

ALLEGRA

C Hepsi utançla karışık suçlulukla karışık acı. Buna korkaklık da diyebilirsiniz. Ama o gün ya da gece ailemin sahil evine dönmedim. Aria yan evde yaşıyordu ve ben

beni bekleyeceğini
biliyordum. Onun yerine
Sloane'a döndüm.

Sloane Ironside, babasından kendisine miras kalan inanılmaz servete rağmen, köyün sakin bir yerleşim bölgesinde mütevazı bir bungalovda yaşıyordu. Burası kocası Walker Ironside'in eviydi ve bir araya geldiklerinde Sloane ve kızı Callie onun yanına taşınmaktan çok mutlu oldular. Sloane mirasını Ardnoch'ta bir fırın kurmak için kullandı. Çok başarılı olan bu fırın, yerel halkı dehşete düşürecek şekilde haftada sadece birkaç gün açılıyordu.

Sloane (o da Los Angeles'ta doğdu) ve ben, ben raydan çıkmışken ve onun serseri ve tehlikeli eski erkek arkadaşı Nathan Andros ile çıkarken tanıştık. Sloane on altı yaşındayken Nathan'dan hamile kalmıştı. Nathan uyuşturucu ticareti yapan ve araba parçalayan bir çetenin hiyerarşisinde yükselmeye çalışan bir hayduttu. Birkaç yıl onun tacizlerine maruz kaldıktan sonra Sloane, Callie'yi yanına almış ve ondan kurtulmuştu. Bir nevi.

Sonra on yedi yaşımda, farkında olmadan onun dünyasına daldım, umutsuzluğumu dağıtacak bir vahşilik aradım, yakışıklılığına kapıldım, tehlikeden heyecanlandım. Ta ki bir gece beni iki adamla birlikte bir odaya kilitleyip, beni onlarla paylaşmak niyetindeyken Sloane ortaya çıkana kadar. Sonradan öğrendiğime göre Callie ve kendisi için paraya ihtiyacı vardı ve Nathan'dan yardım istemeye gelmişti. Onun yerine, sonunda beni kurtardı. Benim kişisel intikam meleğim.

Aptalca ve hırçın davrandım ve Nathan bana saldırmaya başladı. Sloane yardım etmek için atladı ve Nathan'ın silahını elinden almayı başardım ama yanlışlıkla Sloane'u kolundan vurdum.

Nathan kendini kaybetti. Beni öldüresiye dövdü ve beni öldürebilirdi.

Ama Sloane onu vurdu ve beni oradan çıkardı.

Bir şekilde mahalleler arasında koşturduk ve ben tüm bu süre boyunca bilinçsizlikle savaştım. Işıklar sönmeden önce ona kimi arayacağını söyledim. Babamı. Her şeyle o ilgilendi. Nathan hapse girdi. Beni uyuşturucuya, içkiye ve haydutluğa iten şeyin ne olduğunu aileme söylemedim ama rehabilitasyona gidip bir terapistle anlatacak kadar çok korkmuştum.

Ardnoch Malikânesi'nde yeni bir iş kabul etmiş olan Aria, Sloane'a kendisinin ve Callie'nin hayatını büyük bir riske atarak hayatımı kurtardığı için teşekkür etmek amacıyla Sloane'a orada bir iş teklif etti. Temizlikçi olarak çalışmak üzere Callie ile birlikte İskoçya'ya taşındı. Orada malikanede güvenlik görevlisi olan Walker Ironside'a aşık oldu. Walker bir zamanlar yıldızların korumalığını yapmıştı ve Nathan hapisten çıkıp Sloane için tekrar sorun çıkarmaya başladığında Walker onu korumak için devreye girdi. Sloane'un üvey annesinin, mirası için Sloane'u öldürme işini Nathan'a yaptırdığı ortaya çıktı. Gerçekten. Bu saçmalığı uyduramazsın.

Her neyse, hem Sloane'un üvey annesi hem de Nathan hapiste çürüyecek. Nathan bir daha asla özgür hava soluyamayacak.

Tüm bunlar olurken Walker ve Sloane birbirlerine aşık

oldular, evlendiler, Walker Callie'yi kendi çocuğu olarak evlat edindi ve yaklaşık dört

Sloane yıllar önce küçük oğulları Harry'yi doğurdu.

Ev doluydu ama Ardnoch'ta edindiğim arkadaşlara rağmen, Aria'dan sonra kendimi en yakın hissettiğim kişi Sloane'du. Aynı dünyaya doğmuştuk ve ebeveynlerimiz tarafından aynı ihmal edilme duygularını yaşamıştık ve ikimiz de ayrıcalıklı bir yaşamın rayından çıkmıştık. Kız kardeşim de dahil olmak üzere çoğu insanın anlamadığı bir şekilde beni anlıyordu.

Ona koşarken kendimi güvende hissedirdim ve ne zaman koşsam beni asla geri çevirmezdi.

"Seni söndürmediğime emin misin?" O gece Sloane beni Callie'nin yatak odasına götürürken sessizce sordum.

Başını salladı ve bana bir çift temiz pijama uzattı. "Callie bir arkadaşının evinde kalıyor." Gözlerinde endişe olmasına rağmen sırtıttı. "Ya da bana öyle söylüyor."

Kaşlarımı çattım çünkü Callie ve Sloane'un hayalleri süsleyen bir anne-kız arkadaşlığı vardı. Hatta Callie boş zamanlarının çoğunu fırında geçiriyor, annesinden bir şeyler öğreniyor ve mezun olduktan sonra onun yanında çalışmayı planlıyordu. "Callie sana yalan söylemez."

Sloane, Walker'ın duyma mesafesinde olmadığından emin olmak istercesine omzunun üzerinden baktı. Bana döndüğünde fısıldadı: "Callie Ironside, Lewis Adair'le vakit geçirebilmek için meleklere bile yalan söyler."

Dudaklarım kıpırdadı. Ah, gençlik aşkı. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. "Lewis'le birlikte olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kahverengi gözleri endişeyle doldu. "Umarım öyle olmaz. Kızımı seviyorum ama annesinin izinden gitmesini istemiyorum. On altı yaşında eve hamile gelirse, Walker Lewis'i öldürür. Hamile bir genç kız istemesem de Lewis'i seviyorum. Çocuğum onun gibi bir çocuğa aşık olduğu için minnettarım ve Walker'ın onu bitirmesini gerçekten istemiyorum."

Başımı salladım. Callie on yaşındayken Ardnoch'a taşınmışlardı. Şimdi neredeyse on yedi yaşındaydı. Lachlan'ın kardeşi Thane'in oğlu Lewis Adair, Callie'nin sınıfındaydı.

ve hızlı arkadaş olmuşlardı. Yıllar geçtikçe bu arkadaşlık daha da gelişti. On üç yaşından beri Callie bana Lewis'in erkek arkadaşı olmasını istediğini açıkça ve sık sık söylemişti. Lewis'in bunu anlaması biraz daha uzun sürdü. Callie başka bir çocukla çıkmaya başladığında, Lewis sonunda anlamıştı. Bir yıldan uzun bir süredir görüşüyorlardı, gençlik aşkının timsali.

"Akıllı olacaklar," diye fısıldadım, endişelerini yatıştırmaya çalışarak. Her ne kadar küçük Callie Ironside'ın seks yaptığı düşüncesi yirmi beş yaşında kendimi yaşlı hissetmeme neden olsa da.

Sloane bana iyi geceler dilerken tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. Kapıyı kapatmadan önce, "Kız kardeşine mesaj at yoksa ben atarım," diye uyardı.

Aria'dan bir sürü cevapsız arama ve mesaj aldığım gerçeğinden bahsetti. Kız kardeşimin endişelenmesini istemediğim için mesajlarına cevap verdim.

Ben iyiyim. Güvendeyim. Söylediklerim için gerçekten üzgünüm. Ama henüz konuşmak istemiyorum. xx

Mesajı gönderdim, kendimi yeniden bok gibi hissediyordum. Aria benden daha iyisini hak ediyordu, bu kesindi. Ancak nedense, ailemden aşına olduğum o istenmeme duygusu Aria söz konusu olduğunda dayanılmaz bir hal alıyordu.

Daha sonra, kafamdaki planın üzerinden geçerken bir o yana bir bu yana dönüp durduktan sonra, sonunda yorgunluktan uyuyakalmış olmalıyım.

Kaç saat uyuduğumu bilmiyordum ama etrafımı saran kollarla uyandım. Önce rüya gördüğümü sandım, sonra rüya görmediğimi anlamaya başlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Perdelerin arasından süzülen yumuşak ışığa karşı gözlerimi kırptırarak yönümü bulmaya çalıştım.

"Seni uyandırmak istememiştin Ally Teyze," diye fısıldadı tanıdık bir ses.

Callie.

Arkamı döndüğümde yanımda yatan genç ve güzel bir kızla karşılaşınca vücudumdaki gerginlik eridi. Yüzünü komik bir şekilde buruşturmuş, sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı. İçimden yumuşak bir rahatlama kahkahası yükseldi. "Senin yatağındayım," diye fısıldadım, "yani sorun yok sayılır."

Odanın loşluğunda bile gözleri çarpıcı bir açık maviydi. "Burada ne yapıyorsun? İyi misin?"

Callie'nin İskoç aksanı vardı. Doğuştan sahip olduğu Amerikan aksanı yıllar içinde kaybolmuştu. Sloane bana çocukların aksanlarını ailelerinden değil, okuldaki akranlarından öğrendiklerini okuduğunu söylemişti. Yine de arada sırada on altı yaşındaki kızdan biraz Amerikan tınısı duyuyordum.

"Ben iyiyim," diye söz verdim. "Sana sonra anlatırım. Bu kadar erken saatte evde ne işin var? Annen pijama partisinde olduğunu söyledi."

Callie bana daha da sokulurken yüzü kızardı. "Sır tutabilir misin?"

Aman Tanrım. "Tuttuğuma pişman olacağım bir şey mi olacak?"

"Sadece babamın Lewis'i öldürmesine seviniyorsan," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Lewis'le birlikteydin," diye tahmin ettim. Annesi doğru tahmin etmişti.

Aptalca bir gülümsemeye karşı dudağını ısırıldı. "Geceyi ailesinin evinde geçirdik ama Bay Adair sabahın köründe kalktığı için erken çıkmanın daha iyi olacağını düşündük. Lewis ve ben buraya bisikletlerimizle döndük. Eve sağ salım vardığımdan emin olmak için buraya kadar benimle geldi."

Bir genç olarak nasıl davranmam gerektiği konusunda tavsiye vermek bana düşmese de, "Güvende miydiniz?" diye sormak zorundaydım. "Seks yapmadık," diye söz verdi aceleyle. "Yani...

bir şeyler yaptık-"

"Ayrıntıları bilmeme gerek yok," diye araya girdim. Sessizce kıkırdadı.

"Yine de güvende olacaksın, değil mi? Zamanı geldiğinde."

Callie başını salladı, yüz ifadesi ciddiye. "Birbirimizi seviyoruz ama aptal değiliz."

"Lewis sana baskı yapmıyor mu?"

"Asla olmaz." Callie güven vermek için kolumu sıktı.

"Ally Teyze, ben Lewis. Burada hamle yapacak biri varsa o da benim."

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Lütfen konuşmayı kes."

Tekrar güldü, yüz ifadesi öylesine neşeliydi ki kıskandığımı hissettim. Callie Ironside henüz on yedi yaşında bile değildi ve daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde aşık olmuştu. Bu onun her yerinde yazılıydı. Mutluluk saçıyordu. İçimdeki sevginin kıskançlığı bastırdığını hissederek onu kendime çektim ve yanıma yatırdım. İnce kollarını bana doladı ve rahatladığını, uykuya hazırlandığını hissettim.

Ama uykuya dalmadan önce uyardım, "Annen dün gece Lewis'le birlikte olduğunu tahmin etti bile."

Callie gerildi. "Öyle mi yaptı?" "Mmm-hmm."

"Babama söylemedi, değil mi?"

Homurdandım. "Hayır. Lewis'in de zamansız ölmesini istemiyor."

Kıkırdaması bana karşı titreşti ve onu daha da sıktım. Onun mutluluğunu korumak istiyordum. Lewis Adair'in onun kalbini asla kırmayacağına dair bana söz vermesini istedim. Çünkü Callie'nin asla benim şu anda hissettiğim gibi hissetmesini istemiyordum. Çaresiz, yalnız ve bana huzur veren tek insanla birlikte kalmak için her şeyi yapmaya hazır.

Beş

Jared

T şapka sabahı başım ağrıyarak uyandım. Belli ki gün ortasında sızmıştım ve Georgie'nin beni eve götürüp yatırdığını hayal meyal hatırlıyordum. Fakat Akşamdan kalma olmaktan çok susuz kaldığımı anladım. Duş aldıktan sonra tostta yumurta ve içebildiğim kadar su içtim. Georgie, Defender'ımı alabilmem için beni almaya geldiğinde kendimi yeniden insan gibi hissediyordum.

Ama zihinsel olarak kendi kışımı tekmeliyordum. Dünkü davranışlarım büyükbabamı utandırırđı. Ben daha çok ailem gibi davrandım. Üzüntülerimde boğuluyor ve kendim için üzülyordum. İyi bir uyku ve akşamdan kalma olmak, beni hızlı bir şekilde tekmelemek için yeterliydi.

O sabah, hayıflanmak yerine bir plan üzerinde düşünmeye başlamıştım bile. Sermaye gerekiyordu ama kasabada yatırım yapmakla ilgilenebilecek birkaç işletme sahibi vardı.

Gördüğünüz gibi çiftlikte fazlasıyla arazi vardı. Ve Ardnoch Malikanesi sayesinde bir turist tuzağında yaşıyorduk.

Araziye tatil evleri koyabilirim. Belki de şu çok moda olan glamping kapsülleri gibi ilginç bir şey. Aslında, bu yola girersem, pansiyonlar kadar sermaye gerektirmeyebilir. Araştırma yapmak

harcamaya değip değmeyeceğini görmek gerekiyordu. Kötü yıllarda çiftliğin ayakta kalmasına yardımcı olacak kadar gelir getirip getirmeyeceği.

Georgie araştırmaya değer olduğunu düşündü. Beni Gloaming'in dışındaki otoparka bıraktığında, düşüncelerime o kadar dalmıştım ki onu görmedim. Defender'ıma binerken, tanıdık sesi içime işledi. "Vay, vay, bu beni çiftliğe gitmekten kurtardı."

Dehşet, beni aşağı çeken bir ağırlık gibi mideme çöktü. İfademi susturarak arkamı döndüm ve kaçmak için aracın kapısını açık tuttum.

Yeterince eminim.

Orada duruyordu.

Benim yer israfı babam.

Hamish McCulloch.

İçimden alay ettim. McCulloch adını taşımayı hak etmiyordu.

Benimkiyle aynı tonda gözler bana dik dik baktı. "Bir telefona nasıl cevap verileceğini unuttun mu evlat?"

İimdenfke fışkırdı ama görmesine izin vermedim.

Sakin bir şekilde, "Ben erkek değilim" diye cevap verdim.

fkelendi. "Ne? Artık bir erkek olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ben senin tam tersinim... yani, evet.fyle diyebilirim."

Hamish'in gzlerifkeyle parladı. "Seni zıplayan küçük pislik. Görüyorum ki babam seni ona dönüştürmek için iyi bir iş çıkarmış."

"Umalım dafyle olsun."

Dudağını büktü. "O yaşlı piten iyi ki kurtulduk diyorum."

Ona doğru bir adım attığımda kanım bir anda ısındı. Babasının aksine, boyunu bykannemden miras almıştı. Bana da ondan geçmişti. Kısa değildik ama uzun da değildik. Yine de, yüzüne birkaç santim mesafede durduğumda gençliğim ve kaslarım yanımdaydı. "Collum McCulloch senden bin kat daha iyi bir babaydı. Hakkında bir kez daha aşağılayıcı bir şey söyle.

Hamish, dişlerini o lanet kafatasının arkasına geçireceğim."

Adam, benim varlığım için tohumunu bağışlayan bu yabancı, sakın tehdidim karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpiştırdı. Boynunu ve yüzünü kırmızı bir renk kapladı. Bir adım geri çekildi. "Buraya tartışmaya gelmedim evlat."

"Bana evlat deme." Ardnoch'tan çıkan yolu işaret ettim. "Şimdi sana çıktığın deliğe geri girmeni öneririm."

"Şimdi, şimdi, böyle davranmana gerek yok." Sanki onu yakasından tutmuşum gibi ceketinin yakalarını düzeltti. "Seninle çiftlik hakkında konuşmaya geldim. Alacağım hakkında."

Daha önce öfkeyle yanıp tutuşurken, birdenbire buz gibi bir öfkeye kapıldım. "Affedersiniz?"

Sanki çiftliği örnek gösteriyormuş gibi başparmağını Defender'a doğru salladı. "O çiftlik babamındı. Kenny onun için kendini öldürttü." Sarah'nın babası Kenneth'i kastediyordu. Benim amcam. Ben doğmadan önce bir çiftlik kazasında ölmüştü. "Yani yasal varis olarak ben kalıyorum."

"Varis mi? Sen mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Hamish'in ifadesi karardı, gözleri soğuk ve boştu. "Hayır, değilim. O çiftlik benim."

Ona doğru yaklaştım ve o da sandığı gibi sert bir adam gibi göğsünü kabarttı. "Büyükbabam beş yıl önce vasiyetinde çiftliği bana bıraktı. Bana ve Sarah'ya. O da bana devretti."

"Evet, evet. Ama bu bir şey ifade etmiyor. Sadece Inverness'te bir avukattan yardım aldığımı bildirmek için buradayım. Vasiyete itiraz ediyorum."

Onun aptallığına güldüm. Sağlam bir vasiyete itiraz etmek için bu kadar beklemiş miydi? Geri zekalı. "Görüyorum ki hâlâ paranı sokağa atıyorsun."

Cevap olarak sırtması içimde bir tedirginlik yarattı. "Bu senin paranı da çarçur edecek. Son zamanlarda işlerin pek kolay olmadığı söyleniyor. Paranı boşa harcamayı göze alamazsın."

o kadar para. Yani... neden bana alacağımı vermiyorsunuz, ben de vasiyete itiraz etmekten vazgeçiyorum?"

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Hayır, hayır. Sadece alacağımı alıyorum. Bana borcunu ödemek için arazinin bir kısmını satabilirsin."

Şimdi onu yakasından yakaladım. Ellerimi itti ama çabaları acınasıydı. "Benim ya da çiftliğin peşinden gelersen, seninle işim bittiğinde ölmüş olmayı dilersin Hamish."

Yüzündeki hain sırıtış onu oracıkta öldürme isteği uyandırdı bende. "Hayır. Seninle işim bitene kadar, delikanlı." Hamish ellerimi tekrar itti ve ben de elimi bıraktım. "Avukatımla görüşeceksin. Ama beni çiftliğin etrafında, benim olanı kontrol ederken görebilirsin."

"İzinsiz girdiğiniz için sizi tutuklatacağım."

"Siktir. Seni fazla bir şey için almadım evlat, ama bir ot için almadım."

"Beni tanımıyorsun, Hamish. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Çiftliğime yaklaşırsan acınası hayatının geri kalanında pişman olursun."

Esprili bir kahkaha atarak burnunu sildi ve başını salladı. "Çiftlikten uzak duracağım. Şimdilik. Oraya geri döndüğüm gün benim olacak. Ve o gün, o araziye kocaman bir satılık tabelası asacağım ve senin yapamayacağın kadar korkak olduğun milyonları toplayacağım."

Tiksintiyle alay ettim ve Defender'a geri döndüm. Bir dakikadan kısa bir süre sonra arabayı Gloaming'in dışındaki park yerinden çıkardım ve hızla uzaklaşırken Hamish'i tanımayı reddettim.

Onun baş belası olması şu anda ihtiyacım olan son şeydi ama ortaya çıkması büyükbabamın çiftliğini kurtarmaya daha da kararlı olmamı sağladı. Hamish'in çiftliğe yaklaşmasına izin vermeden önce öldürdüm.

Bu gece tatil evleri hakkında araştırma yapmaya başlayacaktım. Eğer takip etmeye değerse, Lachlan Adair ile konuşup

yatırım yapmakla ilgileniyordu. İşleri tersine çevirirdim.
Başka bir seçenek yoktu.

ALTI ALLEGRA

I Sahil evine sadece kız kardeşimin işte olacağını bildiğimde dönerdim. O zaman bile hızlı bir duş ve kıyafet değişimi içindi. Bir spor çantasına birkaç şey koymuştum. Planım... plana göre giderse diye bir çanta.

Aria benim mesajıma kendi kederli mesajıyla karşılık vermişti.

Lütfen eve gel. Bunu konuşmamız gerek. xx

Home.

Ülkeden atılmayı durdurmak için bir şeyler yapmazsam artık benim için bunun olmayacağını anlamıyor muydu? Aciliyetimi, çaresizliğimi anlamadığını hissediyordum.

Kendimi vazgeçiremeden tekrar kiralık SUV'ye atladım ve Ardnach'tan McCulloch çiftliğine doğru yola çıktım. Jared'in çiftlik evine hiç gitmemiştim ama tabelası olduğunu biliyordum.

Tek seferde ancak bir aracın geçebileceği genişlikteki dar bir köy yolu, yemyeşil tarlaların arasından çiftlik evine doğru uzanıyordu. Çiftlik araç ve gereçleri olduğunu tahmin ettiğim derme çatma binaların arasında görünüyordu. Çiftlik evinin kendisi çekici iki katlı bir binaydı.

arduvaz çatı kiremitli kumtaşı tuğla ev. Çatı pencereleri çatı katının da bir ya da iki odaya dönüştürüldüğünü göstermektedir.

Evin etrafındaki bahçe çoğunlukla çakıllı bir yoldu. Eve kıyasla çamurlu ve dağınıktı ve tam da bir insanın bir çiftlikte bekleyebileceği gibiydi.

Ancak Jared'in Defender'ı görünürde yoktu.

Lanet olsun.

Cesaretimi kaybetmeden önce bunu yapmak istedim.

Arkamı dönerek ana yola geri döndüm ve solumdaki tarlaları arayarak yavaşça (beni bulan trafiği çok kızdırarak) yoluma devam ettim. İşaretlenmemiş başka bir yol belirdi ve beni Jared'e götürme ihtimaline karşı bu yola girdim.

Bir dakika sonra Defender'ını bir tarla kapısının yanına park etmiş halde gördüm. Jared, Georgie'nin sürdüğünü tahmin ettiğim bir traktör arazide çalışırken kapıda bekliyordu.

Motorumun sesini duyunca Jared döndü ve kaskatı kesildi.

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Kendimi oldukça özgüvenli bir insan olarak görürdüm. Evet, benim için önemli olan şeyler ya da konfor alanımın dışında kalan durumlar beni geriyordu, ancak bu durumların üzerine gitme eğilimindeydim. Aslına bakarsanız, beklentinin yarattığı telaşlı gerginlikten zevk alıyordum.

Bu farklıydı. Kusacakmışım gibi hissettim.

Bu iyi bir plan, diye ısrar etti içimden bir ses. Arabadan çık.

Titreyen uzuvlarımla arabanın kapısını iterek açtım ve dışarı fırladım. Jared beni karşılamak için aramızdaki boşluğu geçti. "Aman Tanrım, bu adama evlenme teklif etmek üzere olduğuma inanamıyorum" ve "Belki de bu kadar ateşli bir adama evlenme teklif etmek kötü bir fikirdir" gibi karmakarışık duygular içindeydim.

Ve ateşliydi.

Çok ateşliydi.

Kirli uzun kollu bir tişört, eski bir kot pantolon ve çamur sıçramış iş botlarıyla bile.

Güneş o şaşırtıcı yeşim yeşili gözlerde parlıyordu. Onlarda boğulabilirdim.

Bu kötü bir fikir.

Birbirimizin önünde durduğumuzda Jared'in kaşları çatıldı. Çok uzun boylu değildi, beş on bir yaşlarındaydı. Ama omuzları o kadar genişti ki sanki daha uzunmuş hissi veriyordu. Annemin boyu bana miras kalmamıştı ama ben de 1.80 boyundaydım ve bu da pek kısa sayılmazdı.

Nedense Jared'in önünde durup o yakışıklı, çatık kaşlı yüze bakarken kendimi narin hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordu. "Ne oldu?"

O kelekler aniden boğazıma doluştu ve nabzımın zonklamasına neden oldu. Ellerimi sinirlerime karşı sıktım. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Jared doğrudan gözlerimin içine bakmak için başını hafifçe eğdi. "Allegra? Neler oluyor?"

Sesindeki samimi endişeyi fark edince omuzlarımı silktim ve derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

Jared beni izlerken doğruldu, bakışları okunamıyordu.

"Size bir teklifim var. Çiftlik hakkında."

Sözlerimle ilgili bir şey onu gözle görülür bir şekilde savunmaya geçirdi. Jared kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve duruşunu genişletti. "Çiftlikten ne istiyorsun?"

Dikenli, dikenli. Şimdiye kadar işler iyi gitmemişti ve ben neredeyse tek kelime bile etmemiştim. Uzaktan gelen traktör homurtusu dikkatimi dağıttı. "Konuşmak için bir yere gidebilir miyiz?"

Sabırsızca etrafımızı işaret etti. "Burası olabildiğince özel bir yer."

"Doğru." Dudaklarımı endişeyle yaladım ve Jared'in bakışları ağzıma kaydı.

Yüz ifadesi gerildi, gözlerini kaçırırken çenesindeki bir kas esnedi.

Havaalanında Göçmen Bürosu'nda olanlar birdenbire içimden dökülüyordu. Jared aynı bakışlarla beni inceledi.

Aria ile olan kavgamı da anlattığımda yüzünde okunamayan bir ifade belirdi. "Gördüğünüz gibi, İskoçya'dan ayrıldığımda beni geri almayacaklar. Kim bilir ne kadar süre." Çaresizce omuz silktim, burada olmaktan, kaderimi sadece bir tanıdığın ellerine teslim etmekten, ona karşı savunmasız olmaktan ama yine de bunu yapmaktan nefret ediyordum. "Burası artık benim evim Jared. Ben... eğer ABD'ye dönmek zorunda kalırsam... orada hiç mutlu olamadım. Oraya temelli dönersem bana ne olacağından korkuyorum. Her neyse, nasıl iş vizesi alacağımı öğrenmek için zamana ihtiyacım var. Şu anda sahip olduğumdan daha fazla zamana. Ve sen ..." Önce onu sonra da çevredeki araziye işaret ettim. "Buraya yatırım yapacak birine ihtiyacınız var."

Jared başını yavaşça salladı. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun, Allegra?"

İsmimin etrafında dolanan sesini duyduğumda vücuduma yayılan heyecanı görmezden geldim. "Yirmi bir yaşına girdiğimde güven fonuma kavuştum. Çiftliğe istediğin yatırımı yapmak için fazlasıyla yeterli param var. Ve..." Kendimi toparladım, hissetmediğim bir güvenle omuz silktim. "Kocam olarak size bu fonlara erişim izni veriyorum."

Kelimeler aramızda sonsuza kadar asılı kalmış gibi hissettirdi. Sonra Jared birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve neredeyse komik bir şekilde başını salladı. "Bir dakika... Sen... Ne oluyor lan?"

Dudaklarım gergin bir eğlenceyle kıpırdadı. "Sana mantık evliliği teklif ediyorum. Karın olarak İskoçya'da kalacağım. Kocam olarak sen de çiftliği döndürmek için ihtiyacın olan sermayeyi alacaksın. Büyükbabanın çiftliğini düzeltmek için. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ve bunu kendin yapmak istediğini de biliyorum ama bu bir çözüm Jared. İkimizin de sorunlarına."

Arkasını döndü, avuçlarını yüzüne sürdükten sonra yüksek sesle bir hava üfledi.

Arkasında gergin bir şekilde kıpırdandım.

"Sanırım babanın filmlerini çok fazla seyretmişsin," diye alay etti.

"Babam romantik komedi yapmaz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Bana kuşkuyla baktı.
"Mantık evliliği mi?"

"Evet."

"Bu neye benziyor ki?" diye sordu, sonra kaşlarını çatı. "Hay sikeyim! Neden soruyorum ki? Belli ki bu delilik."

"Hayır, değil." Ona doğru birkaç adım attım ve ısıracaktım gibi geri çekildi. Yüzümü buruşturarak hareket etmeyi bıraktım. "Jared, bu sorunlarımızı çözecektir. Gerçek bir evlilik önermiyorum. Tabii ki gerçek bir evlilik gibi görünmeli yoksa sahtekârlık imaları olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun? Benden yasadışı bir şey yapmamı istediğinin farkında mısınız?"

"Gerçi bunu başka kimse bilmeyecek. Evleneceğiz, ben çiftlik evine taşınacağım ve bir süreliğine gerçekmiş gibi görüneceğiz ama tabii ki sadece ev arkadaşı olacağız. Burada seksi bir şey önermiyorum." Gerçi ben buna karşı çıkmazdım.

"Arkadaşlarımız ve ailemiz gerçeği öğrenecek." "Evet, ama kimseye söylemeyecekler."

"Allegra," diye homurdandı Jared, hayal kırıklığı içinde burnunun kenarını sıkarak.

Bu abartılı yanıt beni yüreklendirdi. Bu onun düşündüğü anlamına geliyordu!

"Sadece benimle evlen ve on sekiz ay evli kal. Galerimi kurup işletmeye başlasam da, on sekiz ay içinde senden boşanacağım."

Sonsuza dek sürecektmiş gibi gelen bir süre boyunca ters ters baktı. Sonra, "Peki benden on sekiz ay boyunca keşiş olarak kalmam mı bekleniyor?"

Reddedilme olarak adlandırmak istemediğim bir şeyin keskin bıçağı göğsüme saplandı. "Hayır. Erkekler aldatır." Omuz silktim.

Jared'in burun delikleri alevlendi. "Yani, çiftliğini güvence altına almak için zengin bir Hollywood'luyla evlenip sonra da onu aldatan bir pislik gibi mi görüneceğim?"

"Ben rahibe olmayacağım, bu yüzden ikimizin de pislik olduğunu düşünecekler. Bence ikimiz de bu yalanı yutturmak için iki ay boyunca başka insanlarla seks yapmama konusunda anlaşabiliriz. Ondan sonra ne olursa olur."

Uzaklara bakmadan önce gözlerinde bir şey titreşti. Bana dönmeden önce Georgie'nin traktörü tarlada ilerletmesini izledi. "Burada ne kadar paradan bahsediyoruz, Allegra?"

Zafer duygusu içime işlemeye başladı ve gülümsememi engellemeye çalıştım. "Milyonlar."

Yüz ifadesi gerginleşti. "On sekiz aylık evlilik için mi?"

"Evet."

"Ve birlikte yaşamak zorunda mı kalacağız?"

"İnandırıcı olması için, evet. Ve bilirsiniz, birbirimizi tanımamız gerekecek. Eminim Göçmenlik Bürosu'nun soruları olabilir."

"Yani, sahtekarlık yapmam ve yalan söylemem mi gerekecek?"

Sertçe yutkundum. "Çiftliği tekrar rayına oturtmak için ne gerekiyorsa karşılığında, evet."

"Yalan söylediğimizi anlayacaklar."

"Hayır, yapmazlar. Yıllardır burada kalıyorum Jared. Ara sıra. Bunca zamandır gizlice görüşüyor olabilirdik. Sen ateşlisin, ben ateşliyim, olur böyle şeyler."

"Sırf birlikte yaşayacağız diye böyle şeyler olmayacak."

Beni reddetmeye devam etmesine değil, bu fikri kabul ediyormuş gibi görünmesine odaklanmaya çalıştım. Jared McCulloch'un çapkın bir erkek düşkünü olarak ün saldığı düşünülürse, bu çok acı vericiydi. Neden hayatta dokunmak istemediğı tek kadının ben olduğumu düşünmek bile istemiyordum.

Umursamazca omuz silkerek, "Tabii ki hayır. Daha önce de söylediğim gibi, ikimiz de ihtiyaçlarımızı iki ay sonra başka bir yerde karşılayabiliriz. O kadar uzun süre seks yapmadan durabilir misin?"

Gözlerini kısmıştı. "Ben lanet bir seks düşkünü değilim."

"Tüm kanıtlar aksini gösteriyor." "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki bir itibarınız var. Ve seks meselesi sorduğunuz ilk şeydi."

"O zaman belki de benimle evlenmemelisin," diye ısırdı. "Seninle evleneceğim Jared, seninle yatmayacağım."

Jared'in gözleri bir anlığına dudaklarıma kayınca gözleri karardı.

Farkındalık içimi titretirken nefesim kesildi. Bu elektrikli anı bozmak için ses tonuma can sıkıntısı kattım. "Bak, anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Bir iki dakika sonra, "Lanet olası aklımı kaçırmış olmalıyım," diye homurdandı.

Yedi

ALLEGRA

I Inverness'i pek çok kez ziyaret etmiştim. Aslında, cam çalışmalarımı şehrin en iyi sanat galerisinde sergileme sürecindeydim. Galerinin sahibi Michelle, son birkaç yıldır orada burada bir parça satıyordu ve geçen yıl nihayet beni bir sergi yapmaya ikna etti. Büyük etkinliğe sadece bir ay kalmıştı.

Highlands'in başkentine oldukça aşina olduğum için, bir şekilde evleneceğimiz nikah dairesinin (tanrım, bu düşünce bile nefesimi kesti) şehir merkezindeki eski bir binada olacağını varsaymışım.

Bunun yerine Jared, uzun (sadece bir saatti ama sonsuzmuş gibi geldi) ve gergin araba yolculuğumuzu şehir merkezinin dışında durdurdu. Ness Nehri boyunca uzanan bir yolda ilerliyor, bir futbol sahasını ve bir paten parkını geçtikten sonra çağdaş tasarımlı bir binanın önünde duruyorduk.

Evlenmek için randevu almak üzere dün önceden aramıştık.

Şimdi burada, güler yüzlü bir nikâh memuru bizi evlendirirken ve iki personel şahitlik yaparken yan yana duruyorduk. Nikah memuru bana endişeyle baktı ve

Yüzümdeki gerginliği yumuşatmaya çalıştım. Jared gergin görünmüyordu. Kendinden geçmiş ya da heyecanlı da görünmüyordu.

Şimdiye kadar, rol yapma konusunda pek de iyi bir iş çıkarmadık.

Bizden önce odadan ayrılan düğün partisini düşünüp duruyordum. Gelin güzel beyaz bir gelinlik, damat gri bir İskoç eteği giymişti ve nedimleri ve sağdıçları vardı. Misafirleri vardı. Ve daha da önemlisi, birlikte çok mutlu görünüyorlardı.

Hava önceki çiftlerin ruh haliyle uyumluydu, güneş tören odasının büyük pencerelerinden ıslıl ıslıl parlıyordu. Sade bir silüete ve ince askılara sahip kırık beyaz bir yazlık elbise giymiştim ve uzun saçlarımı her zamanki gibi kumsalda dalgalandırmıştım. Parlak pembe platform Mary Jane ayakkabılar düğünüm için biraz hoş görünme çabamı tamamlıyordu.

Jared'in o sabah bana sürpriz yaptığı küçük buketi tutarken avuçlarım terden sıırılsıklam oldu. Kendi tarlasından topladığı ve sicimle bağladığı kır çiçekleriydi bunlar. Benim için ne kadar mükemmel olduklarını bilmiyordu. Süslü çiçeklerden hoşlanan biri değildim.

Geceyi onun evinde geçirmiştim çünkü Sloane ya da Aria'nın neyin peşinde olduğumu öğrenmesini istemiyordum. Jared Sarah'nın eski odasında uyumama izin verdi. Çiftlik evinde aramızdaki ilişki tuhaf ve gergindi ve birlikte yaşamının nasıl olacağını bir başlangıcı olduğunu hayal ediyordum.

Jared'in o sabah üç parçalı takım elbisesiyle oturma odasında belirmesi hayattaki tüm seçimlerimi sorgulamama neden oldu. Damadım çok seksiydi. Jared'in seksi takım elbisesi içinde bir çiftçi yerine bir film yıldızı gibi görünmesi aslında büyük bir endişeydi. Sahte kocam için daha fazla şehvet duymama gerek yoktu. Tanrı'ya şükür kilt giymemişti.

"Jared, lütfen benden sonra tekrar et," dedi kayıt memuru. "Ben Jared McCulloch'un Allegra Emma Howard ile evlenmemesi için herhangi bir yasal engel bilmediğimi ciddiyetle beyan ederim."

Yanında gerildim, çoktan unuttuğum kelimeleri kolayca tekrarlarken yakışıklı profiline baktım. Kahretsin, ya neyi tekrarlamam gerektiğini hatırlayamazsam?

Konsantre ol kızım, konsantre ol!

"Allegra." Kayıt memuru bana odaklandı ve ben de gözlerimi açıp odaklanmaya çalışarak başımı salladım. Yüz ifadem karşısında gözleri parladı ama devam etti: "Lütfen benden sonra tekrar edin. Ben Allegra Emma Howard'ın Jared McCulloch ile evlenmemesi için herhangi bir yasal engel bilmediğimi ciddiyetle beyan ederim."

Hayır.

Tek kelime bile duymadım.

Boğazımı temizledim, sesim biraz titreyerek "Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?" diye cevap verdim.

Nazıkçe başını salladı ve tam bunu yapmak için ağzını açtığı anda, güçlü parmakları benimkilerin arasından kayarak elimi kavradı ve hafifçe sıktı. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp Jared'e baktım ve onu endişeyle bana bakarken buldum. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyor olsak da, gözlerinin ne söylediğini bir şekilde biliyordum.

Eğer tereddütleriniz varsa bunu yapmak zorunda değiliz.

O sabah oturma odasına girdiğinden beri ilk kez kendimi yalnız hissetmiyordum. Bu işte birlikte olduğumuzu hatırladım.

Beni merkeze aldı.

Elini geri sıktım, nasırlı avucunun benimkine değmesinden (çok fazla) zevk alıyordum.

Kayıt memuru kelimeleri tekrarlamamı istediğinde Jared elimi tutmaya devam etti ve ben de kelimeleri hiç aksatmadan tekrarladım.

"Şimdi birbirinize dönün lütfen."

Öyle yaptık ve Jared'in diğer eline uzandım, böylece onları aramızda tuttuk. Ona kısa bir an için yüz ifadesini hafifleten muzip bir gülümseme verdim.

"Jared, benden sonra tekrar et..." Jared'in tekrar etmesi için kelimeleri açıkladı.

İri elleri benimkileri sıkıca kavradı ve o gürültülü, lezzetli sesiyle, "Burada bulunan herkesi, ben Jared McCulloch'un seni, Allegra Emma Howard'ı, yasal eşim olarak kabul ettiğime tanıklık etmeye çağırıyorum," derken kendimi onun ağzına bakarken buldum. Eş kelimesini duyunca parmakları benimkileri daha da sıktı. Bakışlarımı dudaklarından çekip onunkilerle buluşturdum ve gözlerinde tam olarak çözemediğim yoğun bir şey vardı. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Birkaç saniye sonra kendimi tekrarlararken buldum: "Burada bulunan kişileri, ben Allegra Emma Howard'ın seni, Jared McCulloch'u, yasal kocam olarak kabul ettiğime tanıklık etmeye çağırıyorum."

Koca.

Bu adamın kocam olmasına saniyeler kalmıştı. Vay anasını.

Midem o kadar agresif bir şekilde dönüp duruyordu ki nefesimi kesiyordu.

Nikâh memuru bize yüzüklerimizi verdi. Jared'in büyükbabasına ait olduğunu bildiğim altın alyansı aldım ve onun için duygusallaşmamaya çalıştım. Dün gece yüzükleri bana takdim ettiğinde, yüzüklerin büyükbabasına ve büyükannesine ait olduğunu ve bu numara için yeterli olacağını söylemişti. Ona bunu sorun edip etmediğini sordum, o da omuz silkip evet dedi. O kadar emin değildim ama başka seçeneğimiz de yoktu.

Jared büyükannesinin sade altın yüzüğünü parmağıma takarken titredim. Ben de büyükbabasının altın yüzüğünü onunkine takarken, hissetmeye hakkım olmadığını bildiğim bir sahiplenme duygusu göğsümde kabardı. Her iki yüzük de bizim için biraz büyüktü ama bu, evliliğimizin sembolünü gördüğümde onun üzerine atlamak için duyduğum garip ilkel dürtüyü durdurmadı.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz, Bay McCulloch."

Lanet olsun.

Evet, bu kısmı unutmuşum.

Bana sorgulayan bir bakış attı ve ben de zorlukla algılanabilen bir baş sallamasıyla karşılık verdim.

Sonra beni öptü.

Yani, beni öptü.

Bir elini enseme dolamak için ellerimi bıraktı ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce beni sert bedenine doğru çok da nazik olmayan bir şekilde çekti.

Bu hareket karşısında şaşkınlıkla nefesim kesildi ve dilinin benimkini yalamasına izin verdim.

Arzu içime doldu, tenim alev alev yandı, doymak bilmez öpücüğüne karşılık verirken parmaklarım takım elbisesinin ceketine dolandı. Jared McCulloch son öpücüğü olacakmış gibi öptü. İnsanda sevişme isteğı uyandıran türden bir öpücüktü.

Geri çekilmeden saniyeler önce eli boynumda sıkılaştı, kucaklaşmayı yumuşattı ve ağzını benimkinin üzerinde ürpertici bir şekilde gezdirerek beni serbest bıraktı.

Dudaklarım şişmiş gibiydi ve giydiğim askısız sütyenin çakıllı meme uçlarımı zar zor gizlediğinden emindim.

Vay anasını.

Hayatımda bir öpücüğe hiç böyle tepki vermiş miydim? Hayır.

Hayır.

Aslında, konu seks olduğunda öpüşmek benim zevk puan tablomda her zaman alt sıralarda yer almıştır. Her zaman ana olayı tercih etmişimdir.

Şimdiye

kadar!

Olamaz.

Bu büyük, çok büyük bir hataydı.

Ardnoch'a geri dönerken ellerim kucağımda duruyordu ve parmağımdaki altın yüzüğe bakmaktan kendimi alamıyordum.

Gerekli tüm belgeleri imzaladıktan sonra, nikah memuruna ve şahitlerimiz olarak görev yapan yabancılara veda ettik. İsimleri Carol ve Susan'dı. Susan bana sarıldı ve kulağıma fısıldadı, "Biliyor musun, bir an için evlenmen için sana şantaj yapıldığından endişelendim. Ta ki o öpücüğe kadar. Woo!" Kıkırdayarak elini pembe yanaklarının üzerinde gezdirdi.

Güldüm, Jared'in ağzının ağızla benimkini alışını hatırlayınca kızardım. Kısa sakalının tenimi gıdıklayışını. Onu kalçalarımın arasında hissetmek istiyordum.

Bu görüntüyü zihnimden atarken parmaklarım elbisemin kumaşına doğru kıvrıldı. Aramızda komik bir şey olmayacağına çoktan karar vermiştik. Aslında, o öpücük için ona çok kızgın olmalıydım.

Neden beni böyle öpmek zorundaydı?

Soru aniden ağızımdan çıkıverdi.

Göz ucuyla Jared'in elinin direksiyonu kavradığını gördüm. Sonra korkuyla cevap verdi: "Kayıt memuru şüpheli görünüyordu. Eğer bir ihtimal Immigration onunla görüşürse, bize ihanet etmemesine yardımcı olacak kalıcı bir izlenim bırakmak istedim."

Yani beni becermek ister gibi öpmüştü ve bu da evliliğimiz kadar sahte miydi?

İçimi aptalca bir hayal kırıklığı doldurdu. "Doğru. Bu mantıklı."

"Eğer... eğer sizi rahatsız ettiyse özür dilerim."

"Hayır. Hayır. İyiydi."

Sessizliği üzerine döndüğümde onu önümüzde uzanan yola bakarken buldum.

"Pişmansın, değil mi?"

Bana sertçe baktı. "Öyle mi?"

"Hayır." Ve aslında yapmadım. "Artık kalabilirim."

Jared başını salladı. "Bak... Düşünüyordum ve bundan hoşlanmayacağını biliyorum çünkü ben de hoşlanmıyorum ama sanırım herkese yalan söylememiz gerekiyor."

"Herkes mi?"

"Sarah, Aria... ailen. Herkes."

Hayır. Bu mümkün değildi. "Yalan söylediğimizi anlayacaklar."

"Bunu yapsalar bile, onlara gerçeği söylemezsek, bu onları yasal olarak korur. Onlara yalan söylemek ve yalan söylediğimizi bilmeleri bizi incitebilir ama her şey bittiğinde bunu açıklayabiliriz."

Kahretsin.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Başımı arabanın koltuğuna yasladım ve hastalıklı bir iç geçirdim.

"Sanırım bu aynı fikirde olduğunuz anlamına geliyor?"

"Evet, ne yazık ki bu aynı fikirde olduğum anlamına geliyor." Bu da Aria ile ilişki mi olduğundan daha kötü bir hale getirmek üzere olduğum anlamına geliyordu.

"Siktir."

Jared kıkırdadı ama bu mutlu bir ses değildi. "Ağzın iyi laf yapıyor."

"Sen bilirsin," diye takıldım.

Bakışlarını yola çevirmeden önce bana karanlık bir bakış fırlattı. Parmak eklemlerinin beyazlığını fark edince özür diledim.

"Sorun değil. Sadece... umarım o öpücüğün göstermelik olduğunu biliyorsundur."

Öfke, beni istemediğini kanıtlama ihtiyacının devam etmesinden duyduğum incinmeden daha iyiydi. Ses tonumu hafif tutarak, "Beni iğrenç bulduğunu biliyorum, Jared, bu yüzden burada duygularımı yakalayacağım için o güzel küçük kafanı endişelendirme," diye cevap verdim.

Çenesinde bir kas kasıldı ama bunu inkâr etmedi.

Ve onu bu kadar soğutacak ne yaptığımı merak ederek beynimi yokladım. Sonra kendime bunun benim hatam olmadığını, Jared'in istediğimi elde etmek için sadece bir araç olduğunu ve aksi takdirde benim hakkımda ne düşündüğünün bir önemi olmadığını hatırlattım.

Aria'nın benim hakkımda ne düşündüğü önemliydi.

Ardnoch'a yaklaştıkça içimi bir korku kapladı.

Sekiz

ALLEGRA

İ t görünüyordu doğru için Ben, özellikle
Çünkü Ben olsamtartışmamızdan beri ondan
kaçtığını, Aria'ya evlilikten kendim bahsetmem gerektiğini
söyledi. Ancak Jared gerçek bir çiftin bunu birlikte
yapacağını belirtti. Biz de bunu birlikte yapmaya karar
verdik.

Aria ve Sarah'ı bir çift olarak anlat.

O akşam ziyaret edeceğimi bildirmek için kız kardeşime mesaj atmıştım. Ailemin sahil evindeki eşyalarımı toplayıp çiftlik evine götürmem gerekiyordu. Sarah'nın eski odası artık benimdi. Jared'in evine girdiğimizde, sanki ikimiz de yaptığımız şeyin büyüklüğünü yeni fark etmişiz gibi garip bir gerginlik vardı üzerimizde.

Çocukken oyunculuk yapmak istediğimi kafama koymuştum, bu yüzden ailem beni prestijli bir okul sonrası oyunculuk kursuna yazdırdı. Bizi çok fazla doğaçlama yapmaya zorladılar. Sanat için oyunculğu geride bırakmıştım, ama görünüşe göre doğaçlamayı değil. Bu şimdiye kadar denediğim en büyük rol olacaktı.

Jared ve ben bunun gerçekten nasıl olacağını tartışmamıştık. Kararı vermiştik ve sanki birimizin caymasından korkuyormuşuz gibi, nikah dairesine rezervasyon yaptırmış ve ertesi gün hemen oraya gitmiştik.

Şimdi gerçek bir planımız olmadan bir arada kalmıştık.

Ve Jared'in duygularımı etkileyebilecek güce sahip olması, bu iş için yanlış adamı seçtiğim anlamına geliyordu. Bana verdiği çiçekleri Sarah'nın odasındaki şifonyerin üzerine nazıkçe bırakırken bile böyle düşündüm, onları bir sanat eserinde korumayı planlıyordum.

Onu seçtiğim için ne kadar pişman olsam da, kız kardeşim ve kocasının sahil evine yanaştığımızda Jared'in sessiz ve sağlam varlığına minnettardım. Hayatımda beni gerçekten önemseyen tek kişiye yalan söylemek üzereydim. Suçluluk duygumu yatıştıran tek şey, bunun onu korumak için söylediğim ilk yalan olmayacağını bilmektir.

Evin kapısı açıldı ve Aria iş kıyafetleriyle verandaya çıktı. Her zaman çok şık ve derli toplu görünürdü. Güzel yüzüne kazınmış endişeyle bile. Son konuşmamızla ilgili bir vicdan azabı göğsümü yaktı.

"Hazır mısın?" Jared sordu.

Bakışlarını karşıladım, her zamanki gibi karnımdaki çarpıntıyı görmezden geldim. Bana her baktığında böyle oluyordu. Hayatımı sikeyim.

"Olabileceğim kadar hazırım."

Aria, Jared'in benimle birlikte arabadan indiğini görünce doğruldu. Gözleri aramızda gezindi ve ben onun eline uzanınca gözleri büyüdü.

Tıpkı o gün daha önce yaptığı gibi güven vermek için sıktı ve bu beni destekledi.

"Neler oluyor?" diye sordu kız kardeşim, etrafı çevrili güverteye ulaştığımızda.

"İçeri girebilir miyiz?"

Yeşil gözleri ellerimin Jared'inkilerle sarmaş dolaş olduğu yere dikilmişti. Bu gözlere her zaman imrenmişimdir. Jared'inkinden farklı bir yeşil tonuydu. Yosun yeşili ve içinde altın benekleri vardı. Jared'in soğuk yeşiminden daha sıcaktı. Genellikle. Bugün ise şüpheden dolayı biraz soğuktular.

"Sanırım öyle olsa iyi olur." Eve geri döndü ve bizim için kapıyı tuttuktan sonra ileriye doğru yürüdü.

açık plan yaşam alanı. Omuzları gergin, omurgası kaskatı kesilmişti. Jared'i daha sıkı kavradım.

Şaşırtıcı bir şekilde, North gösterişli mekândaki kanepede uzanıyordu. Sahildeki evleri aileminkinden daha moderndi, bir duvarı Kuzey Denizi'ne ve aşağıdaki sahile bakıyordu.

Kayınbiraderim bizi görünce ayağa kalkarken, "Burada olacağınızı bilmiyordum," dedim.

"Görünüşe bakılırsa bu akşam hepimiz şaşırdık," diye cevapladı sessizce Jared'i süzerken. North, berrak gri gözleri ve yüzücü fiziğiyle uzun boylu bir sarışındı. Aynı zamanda inanılmaz derecede güzeldi ve kendi kuşağının en iyi aktörlerinden biriydi. Ari ve North'u ilk kez bir arada gördüğümde, yaşlı evli bir çift gibi didişiyorlardı ve yemin ederim havada çatırdayan cinsel gerilimi hissedebiliyordum.

İtirazlarına rağmen aralarında bir elektrik olduğunu hissediyordum. Bu yüzden onları bir araya getirmek için biraz toyca, biraz düşüncesizce davranmıştım ama her şey yolunda gitmişti. Birbirlerine deliler gibi aşıklardı ve kız kardeşimin kendisini mutlu etmeye bu kadar adamış bir eş bulması beni çok heyecanlandırmıştı.

Aria'nın temkinli ifadesi karşısında North rahatlatıcı bir kolla Aria'nın beline sarıldı. "Eve, karımın yanına dönmek için birkaç gün izin aldım."

Şov yapma zamanı gelmişti. Jared'e yaklaştım. Onun sert sıcaklığı biraz fazla hoşuma gitmişti. "Bu iyi bir şey. Yani Aria'nın sana söylemesine gerek yok. Ben söyleyebilirim. Jared ve ben evlendik."

Sessizlik odanın üzerine ağır, boğucu bir kıyamet örtüsü gibi çökerken Jared'in parmakları benimkilere karşı esnedi.

Sonra...

"Ne yaptın?" Aria bağırdı.

Aria neredeyse hiç sesini yükseltmezdi. En azından bana karşı.

Panikle ağızımdan kaçırdım: "Bir yılı aşkın süredir gizlice görüşüyoruz, birbirimize aşığız ve evlenmeye karar verdik, bunu senden sakladığımız için özür dileriz ama

nasıl hissettiğimizi yeni fark ettik ve bu konuda bir şeyler yapmak için daha fazla beklemek istemedik."

Kız kardeşim bize doğru gelirken inanmayarak alay etti. "Ya da ülkeye geri dönemeyeceğini anladın, bu yüzden zavallı Jared'i vize için seninle evlenmeye ikna ettin!"

Lanet olsun. Beni çok iyi tanıyordu.

"Bu vize meselesi de ne?" Jared şaşırtıcı bir gerçeklikle kaşlarını çatı. Daha iyi bilmesem, kafasının karıştığına inanabilirdim.

"Oh, lütfen." Görünüşe göre kız kardeşim yapmamış.

"Evet, lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyleyin." North, Jared'a ters ters baktı. "Çünkü ülkede kalabilmek için biriyle evlenmek yasadışıdır."

"Bunu yapmayacağız. Tanrım! Biz" -aramızda işaret ettim- "aşık gibiyiz."

Aria tekrar Kuzey'e döndü. "İşte bu yüzden o bir oyuncudan çok daha iyi bir sanatçı."

"O bir aktör." Evet, biliyorum, acınası bir cevap. "Ve ben rol yapmıyorum. Bu Jared ve benim aramda gerçek."

"Gerçekten mi?" Aria kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki, en sevdiği film hangisi?"

"Film seyretmez," diye yalan söyledim.

"Film seyretmiyor musun?" diye sordu kız kardeşim kuşkuyla.

Jared kayıtsızca omuz silkti. Sakin kalma konusunda çok başarılıydı. Onun bu soğukkanlı tavrını biraz kıskanmıştım.

"En sevdiğin renk?"

"Yeşil," diye tahmin ettim, muhtemelen yanlışlıkla. "En sevdiğin yemek?"

Bu sorgulamaya bir son vermek isteyerek ona hınzırca bir gülümseme fırlattım ve "Ben" diye cevap verdim.

Jared boğulur gibi bir ses çıkardı ve ben de ona baktım. Gülmemek için kendini zor tutarken dudakları kıpırdadı.

Onu bugün ilk kez eğlenirken görmek beni beklenmedik bir zevkle doldurdu.

"Ve onun yediğı tek yemeğın sen olmaman senin için önemli değıl mi?" North gözlerindeki öfkeyi yalanlayan bir mülayimlikle sordu. "Inverness'ten bir kadınla yatıyor."

Jared gözlerini kısarken sertleşmemeye çalıştım. "Peki sen bu konuda ne biliyorsun?"

"Onun adı Sorcha ve sen altı aydır onunla yatıyorsun." Sırttı ama bu sırtış kayınbiraderimin yüzünde hiç görmediğim kadar dişliydi ve tehditkârdı. "Theo dedikodu yapmayı sosyal medyadan daha çok seviyor."

Ben bu yeni bilgi karşısında şaşkınlığımı belli etmemeye çalışırken Jared, "Lanet olası Theo," diye mırıldandı.

Jared'in yatıp kalktığını bilmiyor değıldim ama altı aydır tek eşli biriyle görüşüğünü bilmiyordum.

"Allegra ve ben başkalarıyla görüşmeyi kabul ettik çünkü... aramızdaki ilişkinin sıradan bir ilişki olarak kalacağını düşünmüyorduk. Bu yüzden ben de Sorcha'yla görüşüyordum," diye açıkladı Jared. Bana hiçbir borcu olmamasına rağmen, elimi onunkinden çekme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım. Bunu yapmaya karar verdiğimizde bana Sorcha'dan bahsetmemişti. "Allegra benim hakkımda ne hissettiğini söylediğinde her şey bitti. Ben ve Sorcha'nın sonu."

North, "Allegra'nın bir lise matematik öğretmeninden daha fazla parası var," diye alay etti.

Acı göğsümde alevlendi. Kız kardeşime ve North'a yalan söylediğimizi biliyordum ve bundan nefret ediyordum... ama Jared'in beni sadece param için isteyebileceğı iması eve biraz fazla yakındı. İnsanların bana baktıklarında gördükleri tek şey soyadım ve servetimdi. Çoğu insandan bunu beklerdim. Aria'ya bundan daha fazlası olduğunu kanıtlamak için bu kadar çok mücadele etmiş olan North'tan bunu beklemiyordum.

Elimi Jared'in elinden çekmeye çalıştım ama o beni sıkıca tuttu.

Jared alçak ve tehlikeli bir sesle, "Az önce bana hakaret etmiş olman umurumda değıl," diye karşılık verdi. "Umurumda olan şu ki

Az önce karıma hakaret ettin. Kim olduğun umurumda değil. Allegra söz konusu olduğunda ağzından çıkana dikkat et."

Jared'in dudaklarında karımın sesini duyunca nabzım hızlandı.

Kuzey az önce ne söylediğinin farkına varmış gibi Aria'ya döndü. Yaralı bakışı her şeyi anlatıyordu. Yaptığı hata yüzünden yüz ifadesi gerildi ve bana dönmeden önce yüzünü buruşturarak özür diledi. "Öyle demek istemedim. Elbette herkes seni kim olduğun için ister, nereden geldiğin için değil. Ben sadece bunun bir çiftlik işleten McCulloch için güzel bir ikramiye olduğunu düşündüm. Ve hepimiz biliyoruz ki kârlı bir çiftlik işletmek kolay değildir."

Jared bana karanlık bir bakış attı. "Theo'yu öldüreceğim."

Sarah'yı arama ihtiyacı hissettim, böylece kocasını başının belada olduğu konusunda uyatabilecekti.

"Jared gayet iyi idare ediyor. Bunun çiftlikle bir ilgisi yok," demek için acele ettim. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Sorcha'dan haberim vardı. Benim de ilişkilerim vardı, biliyorsun."

"Taka Aikawa mı?" Aria merakla sordu, az önce attığım bombayı bir anlığına unutmuş gibiydi.

Taka'yı nereden biliyordu?

"Aktör mü?" Kuzey merakla bana baktı.

Taka Aikawa birkaç yıl önce Ardnoch'un üyesi olan Japon asıllı Amerikalı bir aktördü. Üç yıl önce bir Ardnoch Malikanesi Yılbaşı partisinde tanıştırdıktan sonra bir ya da on kez takılmış olabiliriz. Babası da ünlü bir yönetmendi ve Taka'nın beni Wesley Howard'ın kızı olarak değil de sadece çekici bir kadın olarak görmesi her zaman hoşuma gitmiştir.

"Bunu nereden biliyorsun?" Aria omuz silkti. "Kendi yöntemlerim var."

"Güvenlik bunu size bildirmemiş olsa iyi olur."

"O zaman belki de malikanede halka açık yerlerde erkeklerle öpüşmemelisin."

Spor salonunda birkaç öpüşmenin öpüşmek olmadığını iddia etmek için ağzımı açtığımda Jared elimi sıktı.

Elini. "Taka?"

Gözlerinde beklenmedik bir şey vardı. Kıskançlık değil. Endişe, belki. Oh. Evliliğimiz için ciddi bir ilişkiden vazgeçtiğimi mi düşünüyordu?

"Yani Sorcha'yı biliyordun ama Jared'in Taka'dan haberi yoktu öyle mi?" North'un ses tonu tam bir bok karıştırıcı gibiydi. O ana kadar onun bu kadar bok karıştırıcı olduğunu hiç bilmiyordum.

"Bilmiyordu çünkü ciddi bir şey değildi," diye söz verdim yeni sahte kocama. "Sadece birkaç kez takıldık."

Jared başını sertçe sallayarak kabul etti.

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" Kayınbiraderim gözlerini kıstı. "Çünkü eğer Aria biz 'ipsiz sapsız' dönemimizdeyken başka biriyle düzüşüyor olsaydı, muhtemelen onu öldürürdüm."

"Doğru değil," diye omzunun üzerinden fırlattı kız kardeşim.

"Ben olsam var at en az vurmak Onu."

Kuzey tartıştı. "Ve onu zihnimde defalarca deştim."

Aria'nın gözleri bakışlarımla buluştuğunda eğlenceyle parlıyordu. "Buna inanıyorum."

Onun sade ve sıcak bakışı bana belki de bu evliliği kabul e d e b i l e c e ğ i n e dair umut verdi.

Ta ki Jared, "Sanırım ben daha güvendeyim. Ne de olsa Allegra Taka'yla evlenmedi, değil mi?" Kibri neden bu kadar ateşliydi?

Kuzey yumruğunun içine öksürdü. "Pislik herif." Aria gözlerini devirdi.

"Hey!" Kaşlarımı çattım. "Kapıdan girip sana evlendiğimizi söylemeden önce Jared'la arkadaşınız."

"Evet, herkesin arkasından iş çevirip küçük kız kardeşimle evlenene kadar."

Kuzey'in beni kız kardeşi olarak görmesi içimi ısıttı. "Kuzey..." Kayınbiraderimle aramdaki mesafeyi aşmak için Jared'in elini bıraktım. Kollarımı ona doladığımda, başımı göğsüne yasladığımda, karşı koyamadı. Koca yumuşak bana sıkıca sarıldı.

"Sadece senin için endişeleniyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Kız kardeşin de öyle."

Geri çekildim, omzuna güven verici bir vuruş yaptım ve Aria'ya ulaşmak için onu serbest bıraktım. Ona sarıldım ve o da kollarını bana doladı.

"İyi olacağım," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

Rahatsız edici bir şekilde, ona tekrar yalan söyleyip söylemediğimden emin değildim.

Dokuz

Jared

E Aynı odada olmadığımız zamanlarda bile Allegra'yı hissedebiliyordum. Onun çiftlik evinde olduğunu bilmek bile beni

Her saniye onun farkındaydı. Bu beni rahatsız ediyordu. Başka hiç kimseyi düşünmeden ya da endişelenmeden işimi yapmaya alışmışım.

Kız kardeşini ziyaret ettikten sonra ailesinin sahil evine gitmiştik ve Allegra'nın alışkın olduğu zenginlik düzeyini fazla irdelememeye çalışmışım. Yani, onunla bunun için evlenmişim. Ama Ardnoch Malikanesi'ndeki evleri görünce, içindeki eşyaların kalitesine tanık olunca, kendimi daha az hissettim. Hiçbir şeye dokunmak istemedim. Benim yerim değilmiş gibi hissettim. Ve bir yere ait değilmişim gibi hissetmekle aram iyi değildi.

Tüm bunların yanı sıra, bir kadınla parası için evlendiğimi hatırlayınca, çiftlik evine geri dönerken içim içimi yiyordu. Ne halt ediyordum ben? Allegra'nın da evliliğimizden bir şeyler kazandığını bilmek bile kendimi daha az onursuz bir piç gibi hissetmemi sağlamıyordu. North bana bunu söylediğinde kendimi pislik gibi hissetmişim.

Allegra'nın geldiği dünyayı şimdi kendi gözlerimle gördüğüm için, onu çiftlik evine geri getirdiğimde omuzlarımda rahatsızlık ve utanç vardı. Bu beni çok kızdırdı.

Çünkü ailem burayı kendi elleriyle inşa etmişti ve burada utanılacak bir şey yoktu. Sahte karımın daha iyi şeylere alışkın olması benim suçum değildi. Ya da Taka Aikawa gibi adamlarla çıkması.

Odamda yalnızken onu Google'da arattım.

Yakışıklı bir herifti ve Wikipedia'ya göre oyunculuk kariyeri başlamadan önce para kazanıyordu. Taka kesinlikle Allegra'nın ligindeydi.

Yine de buradaydı. Bir zamanlar suçlularla takılan İskoç bir çiftçiyle evliydi.

Son kısmı bildiğinden değil.

Planımız sabah Sarah'ya evlilikten bahsetmektir. Aria ve North'un bize inanmadığını biliyordum ve Sarah'nın da inanmayacağına dair içimde bir şüphe vardı. İşler sarpa sardığında planımızı bilmediklerini iddia edebildikleri sürece bunun bir önemi yoktu.

Saat beş buçukta Georgie ile tarlada buluşmak için Allegra'dan önce uyanmıştım. Yıllar önce, büyükbabam hayattayken düzenli olarak koşardım. Çiftlikte bana ihtiyacı olmadan önce kalkar ve sahilde kilometrelerce koşardım. İş devraldığım için beri koşmak için nadiren zamanım oldu. Koşmayı özledim. Ama çiftlik her şeyden önce gelirdi. Sulama sisteminde düzeltmemiz gereken bir arıza vardı. Oldukça kurak bir yaz olacağı tahmin ediliyordu, bu yüzden çalışır durumda olması gerekiyordu.

İşe koyulduğumuzda Georgie, "Her yıl bu lanet şeyin tamir edilmesi gerekiyor," diye homurdandı. "Sistem kaç yıllık?"

"Çok yaşlı." Yaptığım işi bırakıp arkadaşşıma ve ırgatıma baktım. "Önemli değil zaten. Bu çözüm geçici. Bir sulama patlamasına yatırım yapacağım."

Homurdandı. "Evet, peki bunu nasıl karşılıyorsun dostum?"

"Allegra Howard ve ben dün evlendik. Onun parası artık benim param."

Georgie açık sözlülüğüm karşısında başını kaldırdı. "Ne?"

"Beni duydu."

"Bu garip bir şaka mı?" "Bu bir şaka değil."

Ayağa kalktı, ellerindeki çamuru kot pantolonuna sildi. "Allegra Howard, Wesley Howard'ın kızı mı? Allegra Howard senin karın mı?"

"Evet." Kalbim biraz daha hızlı çarptı.

Gözleri yüzümde gezinirken başını salladı. "Ne yaptın lan sen? Onun bundan çıkarı ne?"

"Evlendik çünkü evlenmek istiyorduk," diye yalan söyledim. "Para sadece bir bonus. Yardım etmek istiyor."

İnançsızlıkla ofladı. "Allegra Howard'ı yatağına aldığın süre boyunca Sorcha'yla yattığına bir an bile inanacağımı mı sanıyorsun? Beni aptal mı sanıyorsun? Bunu para için yaptın ve o da bundan bir şeyler kazanıyor."

"Georgie, tek bildiğin Allegra ile evlendiğim ve bir yıldır gizlice onunla görüştüğüm. Beni anlıyor musun?"

Tartışmak için ağzını açtı. "Georgie.

Tek bildiğin bu. Değil mi?"

Anlayış sonunda kuşandı. "Siktir," diye mırıldandı. "Evet, tüm bildiğim bu. Ama umarım burada ne yaptığını biliyorsundur Jar. Ve umarım bu çiftlik buna değer."

"Öyle." Bu toprakları şerefsiz babamdan korumak için, neredeyse bir yabancı olan bir kadınla evlenmekten çok daha kötüsünü yapabilirdim. "Artık para kazandığımıza göre, birkaç koyun satın alıp bir çoban tutacağım. Ama bundan daha büyük planlarım var."

Georgie beni bir süre daha dikkatle inceledikten sonra alaycı bir sırıtışla başını salladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Caledonia Sky." Kuzey Denizi'nin geniş manzarasını gören tarlalarımın birine atıfta bulunmuştum. Şu anda bir çayırdı.

"Ne olmuş ona?"

"Glamping kapsüllerini duydun mu?" Georgie'nin yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi.

Birkaç saat sonra çiftlik evine döndüm, çamurluktan içeri girerken içimdeki gergin çalkantıdan rahatsız olmuştum. Botlarımı çıkarırken hiçbir şey duyamadım. Üst kata çıkarken ön pencereden dışarı baktığımda Allegra'nın kiralık arabasının hâlâ burada olduğunu gördüm. Sarah'nın odasının önünden geçerken Allegra'nın sanki biriyle telefonda konuşuyormuş gibi alçak sesle mırıldandığını duydum. Aceleyle yatak odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Oda bir zamanlar büyükannem ve büyükbabama aitti. Büyükbabam hayattayken çatı katındaki odada kalıyordum ama yazları orası bunaltıcı sıcak oluyordu. Büyükbabam öldüğünde, Sarah onun eski odasını benim için yeniden dekore ettirerek bana sürpriz yapmıştı. Yeni mobilyalar ve her şey. Odayı devralmak biraz buruk olmuştu ama son beş yılda alışmıştım.

Georgie'yi tarlada bırakmıştım çünkü Allegra ve benim Sarah ile görüntülü arama randevumuz vardı. Aria ve North'tan Theo'ya ya da kuzenime söylememelerini rica etmiştik.

Dün gece Allegra'nın kız kardeşine yalan söylemek oldukça boktandı ama birdenbire onun bu konuda nasıl hissetmiş olabileceğini anladım. Sarah'ya yalan söylemekten nefret ederdim. Kuzenim benden büyük olabilirdi ama her zaman küçük bir kız kardeş gibi hissettirirdi. Tanıdığım en nazik insandı ve onu incitebilecek her şeyden korumak istiyordum. Benden bile.

Hızlı bir duştan sonra temiz bir gömlek ve kot pantolon giydim. Sonra yatağımın başucunda duran büyükbabamın alyansına baktım. Bu sabah takmamıştım çünkü takı ve çiftlik işi berbat bir fikirdi. Ancak şimdi uzandım ve soğuk metali parmağıma geçirdim. Biraz büyüktü ama parmak eklemim kaymasını engelledi.

Elimde gördüğümde ne hissedeceğimi bilemiyordum. Ne de olsa bu bir iddiaydı ve tüm yetişkin hayatımı herhangi bir kadının beni sahiplenme girişimlerinden kaçınarak geçirmiştım.

Kapana kısılmış hissetmemeli miyim?

Boğulmuş? Ben hissetmedim.

Muhtemelen gerçek olmadığını bildiğim içindir.

Koridora çıktığımda Allegra ile yüz yüze geldim.

"Oh!" Kapısını kapatırken beni görünce irkildi.

"Döndüğünü bilmiyordum."

Yanından geçerken ona çok uzun süre bakmamaya çalıştım. "Evet. Sadece bir duşa ihtiyacım vardı."

Beni aşağıya kadar takip ettiğini duyunca gerilmemeye çalıştım.

İğrenç.

Dün söylediğinden beri ilk kez değil, bu kelime beni tekrar vurdu.

Bu kadın gerçekten de onu iğrenç bulduğumu düşündü.

Yalan söylüyordu. Ama onu düzeltmemiştim. Dünkü o olağanüstü öpücüğü birkaç tur enerjik sevişmeye dönüştürmeyi ne kadar istediğimi bilseydi, aramızdaki bu şey karmaşıklaşırđı. Onu istemediğimi düşünmesi daha iyiydi.

Benim ligimin dışındaydı, ama benden daha fazla parası veya daha yüksek sosyal statüsü olan kadınları becerdim. Mesele bu değildi. Gerçek şu ki, o bana cazibeden daha fazlasını hissettiriyordu. Bunu açıklayamıyordum. Beş yıl önce barda yanıma oturduğu andan itibaren aramızdaki kıvılcımı asla çözememiştım.

Çözmek istemedim. Ondan kaçmak istedim. Onun yerine, onunla evlendim.

Bu yüzden, evet, elimden geldiğince mesafemi korumam en iyisiydi.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" Allegra beni dizüstü bilgisayarımın masanın üzerinde durduğu mutfığa kadar takip ederek sordu. Ona bir sandalye çektim ve oturmasını işaret ettim.

"Olabileceğim kadar hazırım," diye cevap verdim huysuzca, Sarah'yı aramak için dizüstü bilgisayarını açmak üzere yanındaki koltuğa kaydım.

Allegra elini koluma koydu ve ben kaskatı kesildim. Hemen geri çekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Sorun yok." Gözlerime bakmadı. Tam bir hıyardım. "Sadece sevdiğin birine yalan söylemenin ne kadar berbat bir şey olduğunu bildiğimi söylemek istedim. Ama bunu onların iyiliği için yapıyoruz, başları belaya girmesin diye."

"Biliyorum." Teşekkür etmek için başımı salladım. "Hadi yapalım şunu."

"Tamam." Çok geçmeden ayağa kalktım ve çamurluğa açılan duvardaki kancadan arabamın anahtarlarını aldım. "Ben çıkıyorum."

Sarah ile yaptığım konuşmayı, onun tepkisini ya da Ardnoch'a planlanandan daha erken geleceğini açıklamasını düşünecek zamanım yoktu. Bize inanmadı ve benimle yalnız konuşmak istedi. Bu da yalanımı iki katına çıkarmam gerektiği anlamına geliyordu. Dört gözle beklemediğim bir şeydi bu. Şimdilik, benim ve Allegra'nın eylemlerinin büyüklüğü hakkında düşünmeme izin vermeden önce konuşmam gereken bir kişi daha vardı.

"Oh. Yine çiftliğe mi gidiyorsun? Seninle mali durum hakkında konuşmak istiyordum."

Cüzdanımı kotumun arka cebine sokarken Allegra'ya baktım. Dün sade elbisesi ve seksi ayakkabılarıyla göz kamaştırıcı görünüyordu. Bugün siyah saçları dağınık bir topuzla başının tepesine dökülmüştü. Bir omzundan kayan solmuş bir Kaleo tişörtü giymişti. Dar kot pantolonu ve çıplak ayakları kıyafeti tamamlıyor, kadının sadece müzik zevkinin harika olduğunu değil, ne giyerse giysin muhteşem görüldüğünü de kanıtlıyordu.

Onu mutfağında, yalınayak, sanki burada yaşıyormuş gibi görmek gerçeküstü bir şeydi.

Burada yaşıyordu.

Aletime doğru bir sıcaklık aktı ama bunu irademle bastırdım. Burada uyuduğu ilk geceden beri yaptığım gibi.

Onu geçip gittim. "Döndüğümde bu konuyu konuşuruz. Bu pazarlığın para tarafında beni daha rahat ettirecek bazı yatırım fikirlerim var. Ama önce yapmam gereken bir şey var."

"Oh?" Keskin bakışım karşısında kızardı. "Özür dilerim, meraklı bir eş gibi konuşmak istememiştim."

Eşim.

Bu kelimenin bana hissettirdiklerini zihnimin gerisine ittim. Derinlere, en derinlere, umarım bir gün yok olabileceği bir yere. Yine de bu işte birlikte olmamız gerekiyordu. "Yüz yüze söylemem gereken bir kişi daha var." Onun meraklı sessizliği üzerine devam ettim, "Sorcha."

Sorcha'nın adını duyunca Allegra'nın yüz ifadesi değişmedi, sesi sakın ve tarafsızdı, "Bana ondan neden bahsetmedin? İşleri karıştırmak istememiştim."

"Gerçekten bir kadınla ciddi olsaydım seninle evleneceğimi mi düşünüyorsun?"

Beni düşünceli bir şekilde inceledi ve sonra o çok sevdiğim sessiz, yumuşak sesiyle, "Adil," diye cevap verdi.

İçimi çektim. "Ama bunu doğrudan benden duymayı hak ediyor. Birkaç saat içinde döneceğim. O zaman konuşabiliriz."

"Harika." Mutfağın etrafına bakındı. "Sakıncası yoksa market alışverişine gidebilirim. Yemekten hoşlandığım bazı şeyler alırım."

"Elbette," diye homurdanarak cevap verdim. "Burası önümüzdeki on sekiz ay boyunca senin evin. Rahat etmek için neye ihtiyacın varsa almalısın. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

On beş dakika sonra Ardnoch'tan ayrılmış ve Inverness'e doğru yola çıkmıştım. Yolda, çiftlik ve tatil kiralama işi için planlara odaklandım, böylece

Doğaçlama evliliğimi, Allegra'yı ya da değer verdiğim insanlara yalan söylemenin ne kadar boktan bir his olduğunu düşündüm.

Hepsi pislik babamın ellerini çiftlikten uzak tutmak içindi.

Şehre varıp dairesine yaklaşıncaya kadar Sorcha'yı gerçekten düşünmemiş olmam benim hakkımda pek bir şey söylemiyordu. Sorcha'nın tek yatak odalı dairesi şehir merkezine yakın, Viktorya döneminden kalma turistik bir sokaktaydı. Buradaki daire ve evlerin çoğu tatil amaçlı kiralanıyordu. Onunki Viktorya döneminden kalma, iki daireye dönüştürülmüş bir teras eviydi.

Sorcha geleceğimi biliyordu çünkü dün gece ona uğrayıp uğrayamayacağımı sormak için mesaj atmıştım. Seks için geldiğimi düşündüğünü belli eden cilveli bir şekilde cevap vermişti. Ondan ayrıldığım için kendimi kötü hissediyordum ama bunu önceden planlamıştım, bu yüzden evlilik mükemmel bir bahaneydi. Bu konuda kendimi garip hissetmedim çünkü yatmaya başladığımız andan itibaren ikimiz de durumu biliyorduk.

Uzun süre kalmaya niyetim olmadığı için garaj yolunun karşısına park ettim. Kapıya yaklaştığımda açıldı ve evine çıkan merdivenlerin altındaki küçük girişte durdu. Brechin bacaklarının arasından geçerek üzerime atladı.

Sırıtarak labradoodle'ın kulaklarını okşadım. "Selam oğlum. Ben de sizi gördüğüme sevindim."

Ellerimin üzerine salyalarını akıtırken başımı ondan kaldırıp Sorcha'nın güzel mavi gözleriyle karşılaştığımda yüz ifademi boş tuttum. "Konuşmamız gerek."

Yüz ifadesi düştü ve geri çekilerek kapıyı benim için daha geniş açtı. "Öyle, değil mi? Sanırım içeri girsen iyi olur."

On Jared

SOrcha'nın dairesi küçük ama rahattı. Dürüst olmak gerekirse bana biraz annemin çocukluğundaki evini hatırlatıyordu. Sorcha'nın mobilya zevki ve diğer her şey eskiydi.

modaydı, ama onun dışında modern bir kadındı.

Yirmili yaşlarında lise öğretmeni bir arkadaşıyla evlenip boşanmıştı. Satır aralarını okuduğumda, onun için üzücü bir dönem olduğunu ve evliliğe ya da herhangi bir ilişkiye karşı olduğunu anladım. Otuz yedi yaşında, zeki, seksi, bağımsız ve bağlılıkla hiç ilgilenmeyen Sorcha benim için mükemmel bir geçici kadındı.

Son zamanlarda daha fazlasını istediğini hissediyordum ki bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama şu anki tavrı beni rahatlatmıştı. Olacakları sezmişti ve iyi görünüyordu.

Kahve teklifini kabul ettim çünkü kibardı ve kafeine ihtiyacım vardı. Kupayı ondan alırken bakışları parmağımdaki yüzüğe takıldı. Gözleri irileşti. "Neler oluyor?"

Koyu kahverengi sıvıdan bir yudum aldım ve sonra doğrudan gözlerinin içine baktım. "Keşke önce seninle konuşma şansım olsaydı, her şeyi doğru bir şekilde bitirebilseydim, bunun için özür dilerim."

"Evli misin?" Sorcha ağızı açık kaldı. "Evli mi? Sen mi? Jared McCulloch?"

"Öyleyim."

Ellerini havaya kaldırdı. "Kime? Ne zaman? Neye?"

"Sen ve ben asla tek eşli olmayı kabul etmedik."

Kaşlarını çatarak, "Bunu biliyorum! Son altı ayda yattığım tek erkeğin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Aslında öyleydim ama öyle olmadığımı duyunca rahatladım. "Tabii ki hayır."

"Ama evlilik... dediniz ki... bırakın evliliği, bir ilişkinin söz konusu bile olmadığını açıkça belirttiniz."

O zaman gördüm. Gerçekten görmek istemediğim şeyi. Bir acı titreşimi. "Ben de senin istediğinin bu olduğunu düşünmemiştim."

"BEN... BEN..."

Bana karşı çekimden daha fazlasını hissettiğini itiraf etmesini istemediğimden, çünkü ona acı vermek istemediğimden, aceleyle devam ettim, "Allegra ve ben birbirimizi beş yıldır tanıyoruz. Kendisi Amerikalı, o yüzden fırsat buldukça ziyaretime gelirdi." Yalan söylemenin verdiği rahatsızlıkla yutkunarak devam ettim: "Ona karşı hep bir şeyler hissettim ama burada kalmak isteyeceğini düşünmemiştim. Görünüşe göre o da aynı şekilde hissediyor ve... dün evlendik."

Sorcha bunu düşünürken aramızda bir sessizlik oluştu. Kıvrımlı poposunu mutfak tezgâhına yaslayarak kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O bir şey olmalı."

"Öyle," diye dürüstçe cevap verdim.

"Ah." Sorcha yüzünü buruşturdu.

"Sen de bir şeysin. Sen ve ben sadece ... o değiliz."

Başını salladı, yere bakıyordu. "Can... Onun bir fotoğrafı var mı?"

İçimi bir panik kapladı. Allegra'nın hiç fotoğrafı yoktu. Özçekim yoktu. Evli bir çiftin birbirlerinin tonlarca fotoğrafı olması gerekirdi. Bu ihtiyacım olan bir şeydi.

eve döndüğümde Allegra ile konuşmak için. "Neden onun bir fotoğrafını görmek istiyorsun?"

"Merak."

"Onu Google'da arayabilirsin." Nasıl olsa öğrenecekti. İçimi çektim. "Allegra, Wesley Howard'ın kızı."

Bana bir an boş boş baktı ve sonra farkına vardı. "Film yönetmeni mi? Köyünüzdeki o gösterişli malikaneden mi? Öyle mi tanıştınız?"

Başımı salladım.

Sorcha arka cebinden telefonunu çıkarırken keyifle bir of çekti. Parmakları tuş takımının üzerinde gezindi ve bir saniye sonra ısıklık çaldı. "Tamam. Evet. Bir ölümlü bununla nasıl rekabet edebilir ki?" Başını kaldırıp bana baktı, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Çok çekici, Jared."

Rahatsız bir şekilde yer değiştirdim çünkü gerçek şu ki, Allegra benim için hayatımda gördüğüm en güzel kadındı ve hiç kimse bu konuda onunla kıyaslanamazdı. Suçluluk duygusu hoş karşılanmayan bir duyguydu. "Sen de muhteşem olduğunu biliyorsun."

Dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı. "Karının bunu söylediğini duymasına izin verme. Lanet olsun. Karın." Telefonunu tekrar cebine soktu. "Benden haberi var mı?"

Başımı salladım. "O ve ben de sıradan insanlardık.

Ta ki ..." "Ta ki sen olmayana kadar."

"Evet."

Sarı saçlarını yüzünden fırçalayarak bana rahat bir gülümseme verdi. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı özlemeyeceğimi söyleyemem."

"Evet, eğlenceliydi."

"Öyleydi. Ama hayatımda olman da hoşuma gitti. Hâlâ arkadaş olabilir miyiz?"

"Tabii ki." Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kucakladım. "Sen iyi bir insansın, Sorcha. Her şey için teşekkürler. Sana mutluluktan başka bir şey dilemiyorum, biliyorsun."

Bana sıkıca sarıldı. "Sen de." Kucağından geri çekilirken, hızlı bir öpücükle beni şaşırttı. "Hoşça kal Jar."

On bir

ALLEGRA

Jared'in Sorch'a denen kişiyle son bir kez seks yapacak kadar uzun süredir ortalıkta olmadığına kendimi ikna ettim.

Inverness'e gidiş-dönüş iki saat sürüyordu ve iki saat otuzda dönmüştü.

Otuz dakika şipşak için yeterince uzun bir sreydi. Kahretsin, bir dakika şipşak için yeterince uzundu.

Yine de bunu yapmazdı. Yalanı satabilmek için bana iki aylığına tek eşlilik sözü vermişti.

Onu sormak için yanıp tutuşuyordum ve Jared McCulloch'un altı ay boyunca birlikte olacak kadar uzun süre istediğı bu kadın için duyduğum kıskançlık acısını görmezden gelemiyordum.

Döndüğünde kara kara düşünüyordu, bu da beni endişelendiriyordu. Sorch'a'ya karşı gerçek hisleri var mıydı? iftliğini kurtarması için ona bir şans vererek onun için önemli bir şeyi mi mahvetmiştim? İstemeden de olsa onu çiftlik ve Sorch'a arasında bir seçim yapmaya mı zorlamıştım? nerdiği gibi konuşmak için burada kalmak yerine iş kıyafetlerini giydi ve Georgie'yi bulmak için dışarı ıktı.

Yaptığım akşam yemeğı için eve gelmedi. Özel bir şey değıldi. Sadece biraz makarna haşlamıştım ve

sos. Ayrıca henüz alışık olmadığım için fırınındaki sarımsaklı ekmeği de yakmıştım.

Saat dokuza geldiğinde ve hâlâ dönmediğinde, benden kaçtığını anladım. Sarah bir süre önce bana Jared'in mümkün olduğuunca erken saatlerde çalıştığını söylemişti. Erken yatar, erken kalkardı.

Kocasının eve gelmesini bekleyen küçük bir kadın gibi oturmak istemediğim için tabağını folyoyla kapladım ve ısıtmak isterse yemeğin orada olduğuuna dair bir not bıraktım. Hâlâ benimmiş gibi hissetmediğim odama çekilirken alarmımı saat dört buçuğa kurmuştım çünkü Jared'la önemli şeyler konuşmaya kararlıydım. Yarın benden kaçamayacaktı.

Başımı yastığa koyar koymaz, neyse ki duygusal olarak tükenmiş bir halde uykuya daldım. Ama uykuya dalmadan önceki son düşüncelerim sahte kocam ve onun bu gece nerede olduğu ve söz verdiği gibi kendi yatağında uyumaya niyetli olup olmadığıydı.

Ertesi sabah erkenden mutfağa girdiğimde Jared'i tezgâha dayanmış, bir fincan kahveyi yudumlarken buldum. Işık mutfak penceresinden içeri süzölüyordu. Burada yaz boyunca günler uzundu; gece on bir civarında hava kararmaya başlar ve sabah üçten hemen sonra aydınlanırdı. Uyku maskesiyle uyurdum.

Saat beşti ve güneş çoktan parlamaya başlamış, Jared'in başının arkasında bir hale oluşturmuştu. Odada biraz daha ilerleyene kadar yüz ifadesini okuyamadım.

Beni görünce kaşları kalktı. "Erken kalkmışsın." "Bugün konuşacak çok şeyimiz var... bu yüzden Konuşurken bana çiftliği gezdir. Bana planlarınızdan bahsedebilirsiniz, ben de bunların gerçekteşmesine yardımcı olabilirim."

şaşırmış görünüyordu. "Çiftliği gezmek ister misin?"

"Tabii ki."

"Sıkılmayacak mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Bütün gün ne yaptığımı sanıyorsun, Jared? Babamın parasını harcayıp tembellik mi ediyorum?"

Ses tonumdaki ısırlıkla kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır."

"Güzel. Bir güven fonum olabilir, ama aynı zamanda kendime ait

Para. Ben başarılı bir sanatçıyım ve ilhamımı doğadan alıyorum. Yürümeyi, yürüyüş yapmayı ve her şeyi seviyorum. O yüzden... bana etrafı gösterin."

"Tamam." Başıyla onayladı. "Kahve ister misin?"

Kolum onunkine değdiğinde tenimin karıncalanmasına aldırmadan yanındaki dolaba doğru ilerledim. "Dün, buraya taşındığımdan beri aşık olduğum funda çayından biraz aldım."

"Kahve içmiyor musun?"

"Artık içmiyorum."

Çayım için su ısıtıcısını kaynatmak üzere onun yanından geçerken fincanına baktım. "Sade kahve sever misin?"

"Evet."

"Bildiğim iyi oldu."

Bana dönerken boğazını temizledi. "Ben... uh... Dün gece için özür dilerim. Bana yemek hazırladığını fark etmemiştim."

"Sorun değil," dedim, hissettiğimden daha umursamaz bir tavırla. "Isıtmayı başardın mı?"

"Zaten yemek yemiştım. Georgie ve ben akşam yemeği ve birkaç bira içmek için Gloaming'e gittik."

Sinir beni rahatsız etti ve sıcak suyu bardağıma doldururken ona bakamadım. "Bu gerçekten iyi bir görüntü değil... evlendikten sonraki gece bütün akşam ortadan kaybolman. İnsanlar yeni evlilerin birbirlerinin etrafında olmasını bekler."

Sessizliği üzerine cesaretimi toplayıp ona baktım.

Jared kaşlarını çattı ve eliyle sakalını ovuştururken bir küfür savurdu. "Haklısın. Hiç düşünmemiştim."

Ve sıradan kız arkadaşını terk ettikten sonra geceyi benimle geçirmek istemediği gerçeğini düşünmek istemiyordum. "Sorun değil. Ben... bilirsin... Burada tarzını bozuyorsam özür dilerim." Evi göstererek etrafımı işaret ettim. "Eğer yardımı olacaksa odamda kalabilirim."

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, Allegra, özür dilerim. Burada kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum. Dün sadece... çok şey oldu. Ben insanlara yalan söyleyen bir adam değilim. Aslında, acımasızca dürüst olmamla tanınırım. Bu yüzden... beni biraz mahvetti ve sadece ihtiyacım vardı... Bilmiyorum."

"Anlıyorum," diye söz verdim. "İnan bana, anlıyorum."

Bunu kabullenmiş ve rahatlamış görünüyordu. "Dün bir şey düşündüm."

"Öyle mi?" Yakışıklı yüzüne çok fazla bakmamaya çalışarak çayımı yudumladım.

"Birlikte hiç fotoğrafımız yok. Özçekim yok. Hiçbir şey."

Vay be. Bunu hiç düşünmemiştim. "Eğer konu açılırsa, ilişkimizi gizli tuttuğumuzu ve bu yüzden bilerek hiç almadığımızı söyleyebiliriz. Artık evli olduğumuza göre, belki de günde en az bir tane almaya çalışmalıyız. Sırf elimizde olsun diye. Bugün çiftlikteyken bir selfie çekebiliriz."

"Pekâlâ." Korkuyla başını salladı ve ayaklarıma baktı. "Ayakkabıların var mı?"

"Yürüyüş botlarım var."

"Bunlar olur. Önce kahvaltı." Buzdolabını açtı ve yumurtaları çıkardı. "Tostta yumurta işine yarar mı?"

"Bana kahvaltı mı hazırlıyorsun?" Bu düşünce göğsümde küçük bir sıcaklığa neden oldu.

Jared bana fazla seksi bir sırıtış fırlattı. "Yıllardır yaptığım gibi kendime kahvaltı hazırlıyorum. Senin de isteyip istemediğini sormak kibarlık olur."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Ben de tostta yumurta istiyorum."

"Güneşli tarafı mı yoksa sade mi?" "Sade olsun, lütfen."

Tavaya bir topak tereyağı koyarken gülümsedi. "Sanırım insanlara ortak bir noktamız olduğunu söyleyebiliriz - yumurtalarımızı aynı şekilde seviyoruz."

Tost yapmak için kilerden ekmeği çıkarırken sııttım. "Düşünsene."

Jared asla büyük bir konuşmacı olmazdı. Daha çok dinleyici olduğu izlenimini edinmiştim. Ama en azından kahvaltıda bana karşı eskisi kadar soğuk ve mesafeli değildi. Ayrılmadan önce ona çiftlikle ilgili sorular yönelttim ve bana sekiz tarlada kaç dönüm arazisi olduğunu söyledi. Her tarlanın bir adı ve bir amacı vardı.

İlk durağımız çiftlik evinin hemen arkasındaki kümes oldu. Etrafta gıdaklayan tavukları ve tabii ki doğanın kendi çalar saati olan horozu duymuştum. Jared on iki tavuğa bir horoz düştüğünü söyledi.

Yemeğimizi yiyip bulaşıkları temizledikten sonra (Jared çok düzenliydi, ki çiftlik evinin durumundan bunu zaten tahmin etmiştim) çamurluktaki büyük dolaptan bir torba dolusu, katman peleti dediği şeyi çıkardı. Bir torba karışık mısırla birlikte torbayı bana uzatırken, bir kova kaptı ve dışarıdaki musluktan su doldurdu.

"Tavukların her gün yem ve suya ihtiyacı var, ancak haşereleri caydırmak için yiyeceklerin geceleri kaldırılması gerekiyor. Yataklarının haftada bir değiştirilmesi gerekiyor ve kümesin her dört ayda bir dezenfekte edilmesi gerekiyor" dedi.

Ev daha önce gördüklerimin iki katı büyüklüğündeydi ve bitişindeki tavuk kümesi de öyle. Jared'i gören tavuklar hevesle ciyaklayarak ona doğru koşmaya başladılar.

Heyecanlarına gülümsedim ve Jared'in tavukların içeriden erişebildiği yalak benzeri bir kaba su dökerken ne yaptığını inceledim. Onun yanında daha da uzun bir yalak vardı.

Peletlere ve mısıra uzandı ama ben onları tutmaya devam ettim ve yalağa doğru yürüdüm. "Karışım gibi ikisini de dökeyim mi?"

Onun sessizliği karşısında gözlerimi kısarak sabah güneşine baktım. Çiftliğin geri kalanını keşfetmeye çıkmadan önce güneş gözlüklerimi almak için eve dönmem gerekecekti.

"Eee?"

Jared kaşlarını çattı ama başını salladı. "Evet, sadece içine dök." "Torbalar boşalana kadar mı?"

"Evet."

Başımı salladım ve hepsini içine döktüm, tavukların ben daha bitirmeden yemleri ve mısırları gagalayarak koşuşturmalarına güldüm. "Aç mısın? Lezzetli mi? Mmm, kesinlikle lezzetli görünüyor." Rahat horoz aniden aralarına girdiğinde kadınlara bazı iltifatlar mırıldandım. "Oh, işte geldi. Günün adamı. Hayat bu, ha? Bütün bu hanımlar senin."

Horoz "Evet" der gibi başını bana doğru eğdi ve ben de kıkırdarak Jared'a döndüm.

Yüzündeki yumuşak ifade gülümsememi sekteye uğrattı. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı.

Sanki bunu kendisi de fark etmiş gibi aniden yanından geçip kümesin yanındaki bir kutuyu açtı. İçinde yumurta kartonları vardı. Taze yumurtalar için garip bir şekilde heyecanlanarak hemen yanına gittim ve kümesin tavukları barındıran bölümünü açmasını izledim.

İçerideki talaş yataklarını ortaya çıkardı ve üzerleri taze yumurtalarla doluydu.

"Aman Tanrım." Ellerimi birbirine vurdum. "Lanet olası yumurtalar!"

Jared onları dikkatle toplamadan önce bana bakarak kıkırdadı. "Sanki daha önce hiç

ama biz onları daha yeni yedik, hatırlayın."

"Evet, ama onları hiç kaynağından taze görmedim." Jared iki tane doldururken ben de kartona baktım. Bir düzine yumurta. "Her gün bu kadar çok mu yumurtluyorlar?"

"Neredeyse her gün. Bir kısmını kendime ayırıyorum, kalanını da bakkal ve şarküteri işleten Morag'a satıyorum. Sarah burada yaşarken tavuklara bakar ve her sabah Ardnoch'taki vardiyasından önce yumurtaları Morag'a bırakırdı. Şimdi ben yapıyorum."

Eve doğru yürürken ona "Bunu yapabilirim," dedim.

"Ne yapmak?"

"Tavukları besleyebilir ve sulayabilirim. Onlara bakabilirim. Bu senin tabağından bir angarya daha alır."

Jared başını salladı. "Onları Morag'a zamanında yetiştirebilmem için her sabah bu saatte uyanık olman gerekir."

"Bunu da yapabilirim. Onları Morag'a götür. Morag'ı tanıyorum, biliyorsun. Neredeyse dört yıldır burada yaşıyorum."

"Sorun değil, Hollywood. Çiftlikte yardım etmeni beklemiyorum."

Hollywood mu? Bu lakap karşısında kaşlarımı çattım. "Bir şekilde yardım edersem hikâyemizin daha iyi satacağını düşünüyorum. Tembel değilim. Hiçbir şey yapmadan oturmaya alışık değilim ve sabahları erken kalkmak beni rahatsız etmez. Zaten çok fazla uyumam." Bu doğrudu. İlham geldiğinde, bir proje üzerinde çalışırken çoğu zaman uyumayı unutuyordum.

"Tembel olduğumu söylemedim, sadece yardıma ihtiyacın olmadığını söyledim. Bu tür bir hayata alışık değilsin, Allegra."

Bu ne anlama geliyordu? "Yumurtaları Morag'a götürenin ben olmamın iyi görüneceğini düşünüyorum," diye ısrar ettim inatla.

Jared çamurluğa adım attı ve kapıyı benim için açık tuttu. Bakışlarını tuttum, arkasında hangi düşüncelerin saklandığını merak ediyordum. "Tavuklara bakmak ister misin?"

"Evet. Başka bir canlıya bakabilecek kapasitedeyim."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim. Her zaman bu kadar savunmacı mısın?"

İçimde bir kızgınlık oluştu. "Yargılanıyormuşum gibi hissettiğimde, evet."

Jared sinirli bir iç çekişle kapının yanındaki kancadan arabasının anahtarlarını aldı. "Seni yargılamıyorum. Sadece hiç böyle bir iş deneyimi yaşamadın. Bir çiftlikte. Sürekli ve yorucu ve alıştığın dünyadan olabildiğince uzak. Çiftlik hayatı göz alıcı değildir. Sanat, sanat gösterileri, galeriler ve tüm o şampanya şeyleri değil. Hayatınızı değiştirmeniz için bu planın zaten yaptığından daha fazla baskı altında hissetmenizi istemiyorum."

Dün gece barda geçirdiği geceyi düşününce, acaba kendimi baskı altında hissetmemi mi istemiyordu, yoksa kendisi mi baskı altında hissetmek istemiyordu? Ve benim hakkımda bildiğini düşündüğü şeylere dayanarak benim hakkımda varsayımlarda bulunmasından sıkılmaya başlamıştım. Bu yüzden mi ona bu kadar itici geliyordum? Çünkü benim sanatla, sanat gösterileriyle, galerilerle ve şampanyayla hayatını sürdüren şımarık bir Hollywood prensesi olduğumu düşünüyordu.

Kapıya doğru ilerlerken Jared'in yoluna çıktım. "Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum Jared ama sana birkaç şey söyleyeceğim, belki ileride beni sorgulamayı engelleyebilir." Ona doğru biraz eğildim, kolonyası duyularımı gıdıklıyordu. "Bir: Yapmak istemediğim hiçbir şeyi asla yapmam. İki: Ben hayatı boyunca balonlu naylonla korunmuş bir Hollywood prensesi değilim. Neredeyse ölüyordum, birini vurdum ve rehabilitasyona gittim. Ve bunların hepsi on sekiz yaşına gelmeden önce oldu."

İtirafım karşısında burun delikleri şaşkınlıkla alevlendi.

"Hayat zor, Jared. Ve acı vericidir. Para bile seni bundan koruyamaz. Ben düşündüğün kişi değilim ve bundan sonra bana sadece bir arkadaşınmışım gibi davranırsan sevinirim."

Chiara ve Wesley Howard'ın kızı olarak değil." Son sözlerimdeki acıyı uzak tutmaya çalıştım ama başarılı olduğumdan emin değildim.

Tanıştığımızdan beri ilk kez Jared bana baktı. Gerçekten baktı. O muhteşem gözler sanki o ana kadar beni hiç görmemiş gibi yüzümde gezindi. Aramızdaki sessizlik uzadıkça kalp atışlarım hızlandı.

"Tamam," dedi ağır bir nefes vererek.

Hayal kırıklığı gibi bir şeyle söndüm ama nedeninden emin değildim. Bay Monosyllabic'in ne söylemesini bekliyordum?

"Tamam." Başımı salladım ve topuklarımın üzerinde döndüm. "Hadi gidip biraz yumurta satalım."

On iki

ALLEGRA

T Ardnoch'a doğru yola çıktığımızda aramızda hiçbir konuşma geçmedi. Jared Defender'ını Ardnoch'un ana caddesi olan Castle Street'teki binaların arkasına park etti.

Köye. Morag bizi bakkal dükkânının arka kapısında karşıladı, beni görünce gözleri büyüdü.

"Allegra, seni bu sabah buraya getiren nedir?" Morag her zamanki gibi dostça ve sıcak bir tavırla sordu. İki ayda bir saçındaki durulama suyunun rengini değiştirdi. Bugün mordu.

Ona evliliğimizden bahsetmeye hazırlanırken midemde tanıdık bir düğüm sıkıştı. Yuvam haline gelen bu insan topluluğuna yalan söylemenin ne kadar berbat bir şey olacağını gerçekten hafife almıştım. Özellikle de Morag için korkunçtu çünkü haberi ilk duyan ve buna sevinen kişi oydu.

"Bu harika!" diye haykırdı ve beni sıkıca kucakladı.

Aptal gözyaşlarım gözlerime battı ve düşmelerini engellemek için hızla gözlerimi kırptım. Bakışlarım Jared'inkilere takıldı ve o da en az benim kadar üzgün görünüyordu.

Morag ona döndüğünde hemen küçük bir gülümseme takındı. "Ve sen! Eninde sonunda birini bulacağını biliyordum.

Jared McCulloch."

Jared onun kucaklamasını kolayca kabul edip karşılığında ona sarılırken kıkırdadım. Yüzündeki şefkatli ifade yaşlı kadını biraz kıskandığımı hissettirdi.

Morag Jared'i serbest bırakırken, "Ve tabii ki Allegra olacak," dedi. Uzanıp yanağıma şefkatle dokundu. "Bu seferki çok özel. Umarım ikiniz de ne kadar şanslı olduğunuzu biliyorsunuzdur."

O gözyaşları yine yandı. "Morag..." Teşekkür etmek için elini sıktım. Suçluluk duygum beni hasta ediyordu.

Aslında Defender'a geri dönüp onun nezaketinden uzaklaştığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Jared arabayı çiftliğe doğru sürerken aramızdaki sessizliği nihayet "Berbattı," diye bozdum.

"Evet. Öyle oldu. Sanırım bu duyguya alışsak iyi olacak."

"Evlenme teklif ederken bu kısmı düşünmemiştim. Herkese yalan söylemenin ne kadar zor olacağını düşünmemiştim."

"Biliyorum."

"Şimdiden pişman oldun mu Jared?" Bana sert bir bakış fırlattı.

"Sen pişman mısın?"

Arkamı döndüm, köyün geçip gitmesini, önce ağaçlara, sonra tarlalara, dağlara ve denize dönüşmesini izledim. Ruhumun huzur bulduğu yerin neden burası olduğunu asla açıklayamayacaktım. Gerçek şu ki, neden olduğu umurumda değildi. Sadece onu bulmuştum. Sonunda cevap vermeden önce aramızda dakikalar geçti, "Burada kalmak için her şeyi yaparım. Yani hayır. Pişman değilim."

"Çiftliği elimde tutmak için her şeyi yaparım," diye yanıtladı Jared huysuzca. "Yani ben de pişman değilim."

Annemle babama söyledin mi?

Aria'dan gelen mesaj Morag'a gitmemizden bir saat sonra geldi.

Bu soruyla kalbim yerinden fırladı ve hemen cevap yazdım:

Henüz değil. Lütfen onlara söylememe izin ver. xx

Bir dakikadan az bir süre sonra telefonum tekrar çaldı.

Tamam. Ama onlara söylemelisin. Ve öğle yemeği yemek istiyorum. Sadece ikimiz. Böylece konuşabiliriz.
xx

Elbette. Şimdilik çiftliğe yerleşiyorum ama seni ararım.
xx

Telefonum tekrar çaldı ama tura odaklanarak onu görmezden geldim. Jared beni Georgie'yle resmen tanıştırdı, sarhoş olduğu gece Jared'i Gloaming'den aldığı anda onunla kısaca tanışmıştım. Jared'in yaşlarındaydı, benzer geniş omuzlu bir yapıya sahipti ama gür kıvıll saçları ve daha da gür koyu kahverengi sakalı vardı. Jared yıl boyunca dışarıda çalıştığı için bronzlaşmışken, Georgie'nin soluk bir teni ve çilleri vardı.

Tanıştığımızda mavi gözleri muziplikle parıltıyordu ve sormadan bunun bir oyun olduğunu bildiğini anladım. Tek umudum Jared'in bu konuda sessiz kalması için onu uyarmış olmasıydı.

İlk durağımız çiftlik evinin yanındaki ilk tarlada bulunan inek ahırına oldu. Sığırları barındıran devasa yapı için ahır yanlış bir tanımlamaydı. İçinde iki yaralı inek vardı. Diğerleri tarladaydı. Jared bana sağım için kurdukları düzeni, taze sütü nasıl toplandığını ve daha sonra büyük süt ürünleri markalarına satılmadan önce bakterileri öldürmek için bir işleme tesisine nasıl taşındığını gösterdi.

Sabahın geri kalanında çiftliğin her tarafını dolaştık. Bana kolza ekinlerini, arpa tarlalarını ve koyunlarını koymayı planladığı çayırları gösterdi.

"Yapmak istediğim ilk şeylerden biri bu. Koyun satın almak, yeniden bir çoban tutmak," dedi Jared, denize doğru uzanan muhteşem manzaralara sahip bir çayırılık alana doğru ilerlerken. "Ekipmanların da yenilenmesi gerekiyor. Maliyetlerin bir listesini yapacağım, böylece finansal olarak neler olduğunu tam olarak bileceksin."

"Bunu yapmana gerek yok," diye ona güvence verdim. "Sadece ihtiyacın olanı al. Finans uzmanım parayı senin iş hesabına aktaracak."

Jared bana sert ve delici bir bakış attı. "Paranın tam olarak nereye gittiğini bilmeni istiyorum."

"Tamam," diye kabul ettim.

Çenesindeki kasların hafifçe titremesinden Jared'in sinirli olduğunu anlayabiliyordum. İçgüdülerim bana pazarlığın kendi payına düşen kısmından -benden para almaktan- nefret ettiğini söylüyordu. Yine de çiftlik gururunu incitmeye değermişti. Ve ben bunu anlıyordum.

"Bu alan farklı." Araçtan inip onu takip etmemi işaret etti. Kapıyı açtı ve kır çiçekleriyle kaplı araziden geçerken mis gibi kokan havayı içime çektim.

Gökyüzünde neredeyse tek bir bulut yoktu ve güneş çıplak kollarımı ısıtıyordu. Sanki yukarıda gök mavisi bir tavan ve ayaklarımızın altında yemyeşil, mor ve beyaz bir halı olan devasa bir salonda duruyorduk. Tarlaların ötesinde, uzaktaki ana yolu gizleyen ağaçlar vardı, böylece bir insanın görebileceği tek şey Kuzey Denizi'nin parıltıydı.

"Bu çok güzel," diye fısıldadım.

Jared beni duydu. "İşte bu yüzden tatil amaçlı kiralama için mükemmel bir fırsat olacağını düşünüyorum."

Ona döndüm. "Ev mi demek istiyorsun? Burada evler inşa etmek mi?" Başını salladı. "Glamping kapsüllerini duydun mu?" "Evet. Birkaç tanesinde kalmıştım."

Heyecan gümbürdüyordu

Ne planladığını anladığımda içim içime sığmıyordu. "Jared, bu harika bir fikir." Yukarı bakarken gözlerimi gölgeledim.

Arazinin düzleştirdiği eğimli tarlanın tepesine doğru.
"Yukarıda mı?"

"Evet." Onu takip etmem için başını salladı ve geniş, düz bir alana ulaşana kadar yokuş yukarı yürüdük. Jared sol tarafını işaret etti. "Konukları doğrudan tepeye çıkaracak bir yol yapmak pahalıya mal olacak. Ama sanırım bu gerekli olacak."

"Anlaştık."

"Sanırım burada altı tane glamping kapsülü yapabiliriz. Araştırdım ve eğer onları yüksek özellikli yaparsak, yüksek sezonda gecelik yüz, düşük sezonda ise altmış civarında ücret alabiliriz."

Beynim uğulدادı. "İskoçya'daki kiralık tatil evleri için gerçekten başarılı sosyal medya hesapları gördüm. O kadar çok takipçileri var ki, on sekiz ay öncesinden rezervasyon yaptırıyorlar. Bu da yüksek sezonda her bölme için ayda üç bin dolar demek. Bu da ayda on sekiz bin brüt gelir demek."

Jared başını salladı, yüzünde ciddi ve düşünceli bir ifade vardı. "Evet, eğer sosyal medyada işe yaramasını sağlayabilirsen. Benim hiç sosyal medyam yok."

"Yapıyorum. Sanatım için." Umursamazca omuz silktim. "Farklı bir sanatçı ismim var. Lucy Stella. Yüzümü hiç paylaşmadığım için kimse ben olduğumu bilmiyor. Neredeyse dört yüz bin takipçim var."

Jared'in ifadesi hayranlıkla yumuşadı. "Bu inanılmaz."

Tekrar omuz silktim, yanaklarım biraz kızarmıştı. "Ben yaratıcıyım. Tüm bu sosyal medya işleri bana doğal geliyor. Bu konuda yardımcı olabilirim. Kamerayla aram fena değildir. Mükemmel fotoğraflar çekebilirim." Cebimden telefonumu çıkarıp bir sosyal medya simgesine dokundum. "İşte, sana ne düşündüğümü göstereyim."

Jared aramızdaki mesafeyi kapattı ve sert omzunun bana dokunduğunu hissettiğimde kalbimin yerinden fırlamasını görmezden geldim. Başını yanıma eğdiğinde tenim karıncalandı.

Ekrana bakmak için benimkini. "İşte." Skye'da kiralık bir tatil evinin özel bir hesabına tıkladım. "Lüks hygge yaşam tarzını mükemmel bir şekilde yakalamışlar. İnsanlar buna bayılıyor ve sattıkları şeyi deneyimlemek istiyorlar."

Bir an için düşünceli göründü. Sonra ayaklarıma baktı. "Küçük bir yürüyüşe var mısın?"

"Elbette. Neden?"

"Bu taraftan." Kapsülleri barındıracak açıklığa ve arkasındaki ormanlık alana doğru ilerlemeye başladı. Tüm sorularımı kendime saklayarak aceleyle onu takip ettim. Serin ve gölgeli sık ormanlık alanda birkaç dakika yürüdükten sonra yokuş aşağı inmeye başladık.

Biraz dikti ve Jared iyi olduğumdan emin olmak için sürekli arkasına bakıyordu. Ancak bacaklarım buraya taşındığımdan beri yaptığım yürüyüşlerden dolayı güçlüydü.

Sonra aniden ötemizde, ağaçların arasından bir şey parladı. İçimi bir beklenti kapladı ve yer düzleşip ağaçlar açıldığında hayal kırıklığına uğramadım. Jared durdu ve bana döndü, küçük bir iç gölün kıyısında durduğumuzda gözleri gururla parlıyordu.

Burada iki glamping bölmesi için daha yer vardı.

"Bu... Jared, bu çok çarpıcı."

"O insanların sosyal medyada yaptıklarını siz de bununla yapabilir misiniz? Arka taraftaki tepenin üzerinde engebeli bir yol var." Doğuyu işaret etti. "Daha fazla para gerektirir ama misafirlerin buraya gelmek için yürüyüş yapmalarına gerek kalmayacak kadar yakın bir yere getirebiliriz. Ne dersiniz? Buranın sosyal medyada harika görünmesini sağlayabilir misiniz?"

Başımı salladım, sorgulayan bakışlarını karşıladım ve benimkini ağzına düşürmemeye çalıştım. "Kesinlikle."

"Harika. Kârı bölüşebiliriz."

"Yani benim için de bir yatırım gibi mi olacak?" Ona sadece paramı veriyormuşum gibi hissetmememin onun için önemli olduğunu bildiğimden dikkatle sordum.

"Evet, evet, kesinlikle. Ayrıca bu işi yapmama yardım edeceksin, değil mi? Zaman ayırdığın için para almalısın." Uzun zamandır ondan gördüğüm ilk gerçek gülümseme yüzünde belirdi ve bu bende onu ölesiye öpme isteği uyandırdı. "Bunu gerçekleştirebiliriz."

"Yapabiliriz." Sırıttım. "Heyecan verici." Suyu doğru adım attım. Cam gibi durgundu ve çevredeki ağaçların yansımalarından neredeyse yeşil görünüyordu. Aslında meşhur yeşil göl An Lochan Uaine'i andırıyordu. Geçen yaz arabayla güneye Cairngorms'a gitmiş ve oraya varmak için kırk beş dakika yürümüştüm.

O zamanlar, o gölün bir sanatçı atölyesi için ne kadar harika bir yer olacağını düşünmüştüm. Uzun zamandır mükemmel yeri arıyordum. Jared'in kendi yeşil gölüne bakarken göğsüm ağrıyordu. Ağrının kıskançlıktan kaynaklandığını fark ettim. Burası mükemmel olabilirdi. Kendimi burada, en az iki duvarı tamamen camdan yapılmış bir stüdyoda hayal edebiliyordum. Yaratımlarımın içinde kaybolurken doğal güzellikler ve ilhamla çevriliydim.

"Bir sorun mu var?"

Kendimi düşüncelerden sıyırdım ve Jared'in endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Oh. Um. Yok bir şey."

Kaşları birbirine öylesine kenetlenmişti ki neredeyse kızgın görünüyordu. "Söyle bana. Tereddütlerin mi var?"

"Hayır." Gülümsemem güven vericiydi. "Ben... sadece... dürüst olmak gerekirse, gelecekteki misafirlerinizi biraz kısıkanıyorum. Burası bir sanatçı atölyesi için ideal olurdu."

Kaşları çatıldı. "Ah." Etrafına bir göz atarak etrafı inceledi. "Evet, sanırım öyle. Stüdyonuz yok mu?"

"Geçici bir tane. Köyde. Demirci dükkanına bağlı bir garaj. Sahipleri bana kiraladı."

"Bu kulağa pek de ilham verici gelmiyor."

Kuru bir şekilde kıkırdadım. "Öyle değil. Ama şimdilik idare eder." Cebimden telefonumu çıkardım. "Şu selfie'yi çekmeliyiz."

"Sonra da ögle yemeği için eve dönelim, böylece mali durum hakkında konuşabiliriz?"

"Elbette." Olayı büyütmemeye çalışarak onun alanına girdim ve ekranımı kameraya getirirken sırtımı onun sert göğsüne dayadım. Selfie modunda, telefonu üzerimize kaldırdım ve Jared elini belime yerleştirip yüzlerimiz aynı hizada olacak şekilde eğilirken tepki vermemeye çalıştım.

Kameraya gülümsemeden önce "Peynir de," diye şaka yaptım.

Jared'in dudakları yumuşadı, neredeyse gülümsüyordu ama tam olarak gülümsemiyordu ve ben de fotoğrafı çektim.

Beni hemen bıraktı ve uzaklaştı.

Buna alınmayacağım, kendime yalan söyledim.

"Çok şirin." Fotoğrafa hızlıca göz attım, yalnız kalır kalmaz bakmayı planlasam da üzerinde oyalanırken yakalanmak istemiyordum.

Jared boğazını temizledi. "Güzel. Geri dönelim."

Yokuş yukarı yaptığımız sessiz yürüyüşün ardından Defender'ına dönerken ona çiftlikle ilgili birkaç soru daha sordum. Jared tek kelimelik cevaplar verdi.

Çiftlik evine vardığımızda Jared bize devasa sandviçler yaptı, ben bitiremedim, o da benim ve kendisinin artıklarını yedi ve para konuştuk.

Ancak aramıza örmeyi sevdiği duygusal duvar tekrar yerine oturmuş, beni dışarıda bırakmıştı.

Yine Bay Soğukkanlı Mesafeli'ydi.

ON üç

Jared

F ya da beş yıldır ilk kez büyükbabamın evin arka tarafındaki eski ofisinde otururken tanıdık bir şey hissetmedim. Çalkalama içinde benim bağırsak. Üç. günler önce, sağladıktan sonra Allegra ile bir tahmin . ne ve çiftlik ihtiyacının yanı sıra glamping kapsülleri için çok kaba bir maliyet tahmini, söz verdiği fonlar çiftliğin banka hesabı.

Çiftliği kaybetmeyecektim ve bilgisayar ekranındaki hesap tablolarından bana bakan rakamlar artık ödümü koparmıyordu. Son bir saattir telefonda farklı kişilerle görüşüyor, ekipman siparişi veriyor ya da satın almak istediğim ekipmanlara bakmak için randevu alıyordum.

İki dakika önce, glamping kapsülleri tasarlayan ve inşa eden tavsiye edilen bir şirketle telefonda görüştüm. Birkaç gün içinde bir toplantımız vardı. Eğer beğenirsem, altı kapsül için planlar hazırlayacaklardı, böylece planlama izni için belediyeye sunabilecektik.

Pencerenin dışındaki bir hareket dikkatimi bilgisayar ekranından çekti. Arka bahçedeki siyah saçların parıltısı daha iyi görebilmek için ayağa kalkmama neden oldu.

Allegra ev ile tavuk kümesi arasında durmuş, telefonunu kulağına dayamıştı. Her kiminle konuşuyorsa yüksek sesle gülüyordu. Bu manzara karşısında tenim ani bir sıcaklıkla karıncalandı.

Onu Caledonia Sky'a ve ardından ormanlık alanın ötesindeki iç kısımdaki göle götürdüğümünden bu yana bir hafta geçmişti. Glamping pod işinde benimle ortak olma konusundaki heyecanı biraz paniğe neden olmuştu. Bu işi yapmak için bir araya gelmiş olmamız bir takım olduğumuz anlamına gelmiyordu. Tüm bu sahte evlilik olayı, aramızdaki çizgilerin net bir şekilde çizilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu bir iş anlaşmasından başka bir şey değildi. Biz arkadaş değildik.

Öyleyse neden kapsül mimarlarına göl kenarında iki kapsül için de plan hazırlamaları gerektiğini söylememiştim? Stüdyosu için mükemmel bir yer olduğunu söylerken Allegra'nın yüzündeki o lanet özlemi neden aklımdan çıkaramıyordum?

Hattın ucundaki diğer kişiyle konuşurken şiddetle başını salladı ve koyu renk saçlarını ensesinden çekti. Sırtını nasıl kamburlaştırdığını görünce içim daraldı, tişörtü avuçlarımı mükemmel bir şekilde dolduracak göğüslerinin üzerine uzanıyordu.

Bir haftadan uzun bir süredir Allegra Howard yatak odamın duvarının diğer tarafındaydı. Ondan uzak durmak için irademi ve kararlılığımı test ediyordu.

"Karınız oldukça güzel bir manzara oluşturuyor."

"Siktir!" Başımı sola çevirdiğimde irkilerek tısladım. Sarah yanımda duruyordu.

Yaramazca sıırttı. "Sen tamamen başka bir yerdeydin Jared. Bir fil sürüsü evin içinden geçebilirdi ve sen onları duymazdın."

Kafam karışmıştı, bir iki saniye aptalca kuzenime göz kırptım. "Ne-"

"Ama nedenini anlayabiliyorum." Sarah pencereyi işaret etti, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Ally'nin her zaman sevimli olduğunu düşünmüşümdür. Her yönden. Senin nasıl olduğunu düşünmek isterdim."

Ona bakmak yanıldığım ve bunun sahte bir evlilik olmadığı anlamına mı geliyor?"

Kaşlarını çattığında, sessiz sorularını onu kucaklayarak geçiştirdim. "Eve erken gelmişsin."

Sarah kucaklaşmaya karşılık verdi. "Sana Theo'yla Londra'dan ayrılacağımızı söylemiştim." Elimden kurtuldu ama sakallı yüzümü ellerinin arasına almak için. Benimkiyle aynı tonda olan yeşil gözleri endişeyle doluydu. "Ne yaptın Jar?"

Kendimi nazikçe onun elinden kurtardım. "Kocan nerede? Onunla dedikodu yapmak ve bunun hayaları için ne kadar kötü olduğu hakkında konuşmak istiyorum."

Sarah homurdandı. "Theo kulüpte kaldı. Ona önce seni yalnız görmek istediğimi söyledim. Ayrıca kocamın taşaklarına yaklaşmayacaksın. Onlara karşı oldukça korumacıyım."

Yüzümü buruşturdum. "Her geçen gün Theo'ya daha çok benziyorsun."

Kadın yine güldü. "İnsanın üzerine sinme eğiliminde."

"Ya da onları yanlış yöne çeker."

"Och, onu gerçekten seviyorsun. Değil mi?"

Masama yaslanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "İşimi etrafa yaymazsa çok memnun olurum. North'a Sorcha'dan bahsetmiş. Ve çiftliğin başının belada olabileceğini düşündüğünü söyledi."

Dudağını dişleyerek başını salladı. "Neden üzgün olduğunu anlıyorum. Ama lütfen Theo'nun etrafta dolaşıp herkese senin işini anlatmadığını bil. North'a söyledi. Dedikodu yapmayacağına güvendiği kişiye. Hem zaten Theo da senin için en az benim kadar endişeleniyor." Telefonu kapatmış olan ve şimdi tavuklarla sohbet etmekte olan Allegra'yı işaret etti. Sözünde durduğu gibi, onların bakımını üstlenmişti ve onlara giderek daha çok bağlanıyordu.

"Allegra Howard'la evlendin, Jared. Seninle. Bay 'Asla, Asla, Asla Evlenmeyeceğim'. Cidden orada durup geçen hafta görüntülü görüşme de söylediğin saçmalıkları tekrarlamayacak mısın? Aria ile konuştum. Allegra'nın

Bir dahaki ziyaretinde ülkeye girmesine izin verilmeyeceği konusunda uyardı. Ve sen... şey, inkar ettin ama çiftlik için endişelendiğini söyleyebilirim." Yüzünde bilmişlik dolu bir ifade vardı. "İkiniz bir anlaşma yaptınız, değil mi? Onunla evleneceksin, böylece o ülkede kalabilecek ve sen de kocası olarak onun servetinden faydalanacaksın."

Kendimi büyük bir pislik gibi hissederek yalan söyledim. "Hayır." "Jared-"

"İstediğimiz için evlendik. Hikayenin sonu." "Peki ya Sorch?"

Kaşlarımı çattım. "Peki ya o?" "O  zg n değil miydi?"

"Neden umursuyorsun ki? Onunla hiç tanışmadın."

"Etrafta dolaşıp kalp kırman umurumda Jared." "Tanrı aşkına Sarah, ben yirmi yıllık bir

artık yaban yulaflarımı ekmiyorum. Sorch skorunu biliyordu. Kimsenin canı yanmadı. H   arkadaşız." Omuz silktim. "Dün gece mesajlaştık."

"Daha geçen ay yattığın kadınla h   arkadaş mısın? Allegra biliyor mu?"

Rahatsızlık içime işledi. "Neden umursasın ki? Sorch'yla aramızda hiçbir şey yok. Bir daha asla da olmayacak."

"Karının umurunda olur." Sarah gözlerini kıstı. "Tabii sadece ismen bir eş değilse."

"Tatlım, bu konuyu tekrar açmayalım." Ona sert bir bakış attım. "Allegra ve ben evliyiz çünkü birbirimizle evli olmak istiyoruz. S yleyeceğin hiçbir şey benim cevabımı değiştirmeyecek. Anlıyor musun?"

Kuzenim yavaşça ve ağır bir şekilde nefes verdi. Sonra, "Anlıyorum. Keşke... Keşke bu şekilde yapmasaydın ama anlıyorum. Sadece..." Pencereden dışarı baktı ve ben de Sarah'nın bakışlarını takip ederek Allegra'nın eve doğru ilerlediğini gördüm. İnce, hafifçe kıvrılmış kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kadının duygusallığı, hiç çaba göstermeden her santiminden yayılıyordu. "Ona zarar verme Jared."

Başım tekrar Sarah'ya döndü. "Ona nasıl zarar verebilirim?"

"Çünkü aranızda gerçekten ne olursa olsun, Allegra Howard'ın beş yıl boyunca sizi kenardan izlediğini gördüm. Onu incitecek güce kesinlikle sahipsin."

Şaşkınlıkla, Allegra'yı karşılamak için ofisten çıkan Sarah'nın arkasından bakakaldım. İlk tanıştığımızda Allegra ile aramızda karşılıklı bir çekim olduğunu biliyordum. Onun kim olduğunu öğrenene kadar bardan ayrılmaya hazırdık. Ama bu çekimin onun tarafında dağıldığını varsaymıştım. Onun için geçici bir flört olduğumu.

Sarah haklı olamaz.

Allegra herkese sahip olabilir.

Ve bir iş anlaşması için aşık olduğu bir adamla evlenmeyecek kadar akıllı ve anlayışlıydı.

"Hayır," diye mırıldandım, Sarah'nın şüphelerini üzerimden atarak. Allegra evlendikten iki ay sonra başka insanlarla görüşmeye başlayacağını kendisi söylemişti.

Aynı fikirdeydik. Bu sadece bir anlaşmaydı. Gerçek duygular söz konusu değildi.

Kimsenin canı yanmayacaktı.

"Ailen evlilik hakkında ne dedi?" On beş dakika sonra mutfakta birlikte öğle yemeği yerken Sarah Allegra'ya sordu.

Allegra siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak piercing sırasını gösterdi. Sol kulağında dört, sağ kulağında üç piercing olduğunu fark etmiştim ama sadece ışıktaki göz kırptıklarında fark edebileceğiniz küçük çıtçıtlar takıyordu. "Um..." Bakışlarını sandviçine indirmeden önce bana hızlıca bir bakış attı. "Henüz onlara söylemedim."

İçimdeki öfke alevlendi ama görmezden geldim.

Ancak Sarah düşüncelerimi açık sözlülükle ifade etti. "Bunun Aria'ya anlattığın o saçma hikâyeyle bir ilgisi var mı? Ailenin bir çiftçiyle çıkmanı onaylamayacağını düşündüğün için bir yıl boyunca ilişkini sakladığını mı? Kimin fikriydi bu?"

Son birkaç yılda kuzenim kendine güvenini kazanmıştı. Utangaç dış görünüşünün altında her zaman ateşli biri vardı, ama şimdi kimseden bir bok almıyordu. Theo gibi açık sözlü biriyle evli olmak kesinlikle ona da bulaşmıştı. Kendini bulduğunu görmekten gurur duyuyordum.

Ama Sarah'nın gözlerindeki suçlayıcı bakışa karşı Allegra'yı savunmak istedim. Ailesinin onaylamayacağını düşündüğümüz için ilişkimizi gizli tuttuğumuzu herkese söyleme fikrini ortaya atan bendim. Ne yazık ki bu, Allegra'nın da benimle aynı fikirdeymiş gibi görünmesi gerektiği anlamına geliyordu. Yine de ailesinin onaylamayacağından gerçekten şüphelenebileceğini düşünmemiştim.

Sanırım mantıklıydı. Eğer onun dışında olduğumu bilseydim Tabii ki ailesi de.

Allegra bakışlarını Sarah'ninkilerle buluşturmak için kaldırdı ve irkildi. Tedirginlik içinde kıpırdandı. "Bakın, Jared'den utanmıyorum. Elbette utanmıyorum. Ama Aria'nın ailemizle benimkinden çok farklı bir ilişkisi var. Onlara yakın değilim. Ben..." Gözlerini kaçırdı, acı yüz hatlarına kazınmıştı. "Artık onlara hayatım hakkında pek bir şey anlatmıyorum."

Gözlerindeki boşluğa bakınca, onu kollarıma almak için ani bir istek duydum. Onu bu korkunç ifadeye neden olan şeyden korumak için. Geçen haftaki sözlerini hatırladım. On sekiz yaşına gelmeden önce nasıl neredeyse öldüğünü, birini vurduğunu ve rehabilitasyona gittiğini.

O zamandan beri her gün ona neden bahsettiğini sormamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Google'da bile arattım. Ama internette travmatik bir geçmişle ilgili hiçbir şey yoktu, yani Allegra'ya ne olduysa basına sızmamıştı.

Ailesiyle bir ilgisi var mıydı?

"Onlara hemen söyleyerek evliliğimiz hakkındaki fikirleriyle ilgilendiğimi düşünmelerini istemiyorum. Çünkü ilgilenmiyorum."

"Sence buna itiraz ederler mi?" Sarah sessizce sordu, Chiara ve Wesley Howard hakkında konuşurken Allegra'yı örten aynı kederi hissediyor gibiydi.

"Baba? Hayır." Allegra omuz silkti, yüzünde ona hiç yakışmayan alaycı bir gülümseme vardı. "Çalışan insanlarla birlikte olduğunu düşünmeyi seviyor. Annem... annem öyle olmadığını biliyor ve böyle olmasından hoşlanıyor. Ben yirmi beş yaşındayım. Güven fonum benim, geri almak yok ve bir mucize eseri mirasımı benden alsalar bile sanatımdan kazandığım kendi param var. Ki alamazlar. Mali danışmanım bana bu konuda güvence verdi. Vakıf fonunda herhangi bir şart yoktu. İstedğim kişiyle evlenebilirim. Ben Jared'la evlendim." Gözleri Sarah'ninkilerle buluşmadan önce bana kaydı. "Bayan Hutchinson'ın dediği gibi, ister beğensinler ister beğenmesinler." Sarah'nın eski patronu olan Ardnoch Malikânesi'nin baş kahyasını kastediyordu.

Sarah'nın cevap gülümsemesi gönülsüzdü. "Ben hala ailene söylemen gerektiğini düşünüyorum. Yani... insanların bu evliliğin gerçek olduğuna inanmasını istiyorsun, değil mi?"

"Sarah-"

"Biliyorsun." Allegra aniden ayağa kalktı. "Ay sonundaki sanat sergim için bitirmem gereken son bir eserim var ve kaba olmak istemem ama bu sorgulama kafamı karıştırıyor. O yüzden ben stüdyoma gidiyorum." Bana doğru bakmadan, "Eve geç gelebilirim," dedi.

Bu alışılmadık soğukluk ve onun üzerinde yarattığı ani etki karşısında şaşırarak, Allegra'nın arkasından ön kapının kapandığını duyana kadar kuzenimle birlikte sessizce oturduk.

Sarah dudağını ısırды, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. "Zorladıysam özür dilerim. Onunla olan ilişkisini bilmiyordum.

çok kötüydü. Yani, Aria'nın annesiyle bazı sorunları olduğunu biliyorum ama hala konuşuyorlar. Ve babasıyla da yakın. North, Aria yıllar önce kaçırıldığında Wesley'nin berbat durumda olduğunu söyledi. Asla... Allegra'nın onlarla zor bir ilişkisi olduğunu söylemedi."

Bir elimi sakalıma sürterek bana verdiği bilgi kırıntılarını bir araya getirmeye çalıştım. "İçimde Aria'nın bilmediğine dair bir his var."

"Bir his mi?" Sarah bir başka kuşkulu iç çekiş daha yaptı. "Sen onun kocasıysın Jar. Karının ailesiyle zor bir ilişkisi olup olmadığını bilmen gerekir."

İşaret eden bakışları karşısında arkamı döndüm. "Arayı kapatmak güzeldi ama işe geri dönmem gerekiyor."

"Tamam." Ayağa kalktı, ani çıkışımdan hiç etkilenmemişti. Onun yerine kolumu sıkmak için uzandı. "Dikkatli ol. Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Evlilik sorun mu?" Yalanı sürdürmeye çalışarak gönülsüzce şaka yaptım.

Kuzenim beni doğru anladı. "Eğer yanlış nedenlerle evlendiysen öyledir."

Saatler sonra, Allegra eve gelmemişti. Akşam yemeği ve evi temizleyerek dikkatimi dağıttım. Odamdan bir çamaşır yükü getirmiştım ama Allegra'nın kirli çamaşırları makinede bıraktığını ve üstüne de bir yığın temiz çamaşır koyduğunu fark ettim. Kendi eşyalarımı da onunkilerle birlikte makineye yerleştirdikten sonra yere serdiğim sepetteki giysileri gözden geçirdim. Allegra temiz ve kuru olan giysileri katlamış, temiz iç çamaşırlarını da bunların üzerine yığmıştı.

Odasına götürmek üzere sepeti kaldırırken dantel, pamuk ve ipek karışımına çok fazla bakmamaya çalıştım.

Eskiden Sarah'nın odası olan yere adım atmak garipti. O ve Theo Noel'de hâlâ burada kalırlardı. Artık çatı katında kalacaklardı. Yatak odasına girdiğimde neredeyse kendi evime izinsiz girmişim gibi hissettim. İçeride yavaşça dolaşırken Allegra'nın kokusu burnuma çarptı.

Fazla değiştirmemişti. Yatağın üzerinde tanımadığım minderler vardı ve yorgan da farklıydı. Eşyaları Sarah'nın eski tuvalet masasını darmadağın etmişti. Çamaşır sepetini yatağın üzerine yerleştirdikten sonra masaya doğru yürüdüm. Cam el bombası şeklindeki bir parfüm şişesi dikkatimi çekti. Kaldırıp üzerinde Flowerbomb yazdığını fark ettim ve kokladım.

Allegra'nın kokusu duyularımı doldururken içim ihtiyaçla sıkıştı. Tatlı, hafif bir parfüm değildi. Çiçeksi ama topraksıydı. Kendinden emin, kendinden emin. Çok seksi. Tıpkı onu giyen kadın gibi.

Mücevherler masanın ahşap yüzeyinde parlıyordu ve şişeyi indirdim. Şifonyerin üzerinde bir yığın yüzük ve küpe vardı. Allegra'nın mücevherlerini düzenli olarak değiştirdiğini fark etmiştim ama kendine özgü bir tarzı ve zevki vardı. Yüzükler el işi gibi görünüyordu, bazıları dövülmüş metalden yapılmıştı, bazıları ise makine yapımı olsalar olacağı gibi pürüzsüz ve mükemmel değildi. Hepsi oldukça sıradışıydı, ya süssüz metal ya da küçük taşlarla süslenmişlerdi. Tuhaf değillerdi. Ama eşsizdi.

Sahipleri gibi.

Mücevherlerin yanında bir resim çerçevesi vardı. O da el yapımı görünüyordu ve içinde Allegra ile Aria'nın bir fotoğrafı vardı. Aria gelinliğini giymiş, Allegra da gümüş mavisli yumuşak bir nedime elbisesi giymişti. Düğüne bir sevgilimle katılmışım. Allegra yalnız gitmişti. Düğünde gözlerimin birden fazla kez ona kaydığını kendime itiraf edebilirdim. Giydiği elbise ipekten yapılmıştı ve vücudunun her yerini sarıyordu. Normal bir günde bile nefes kesiciydi ama o gün ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

İç çekerek anılarımdan sıyrıldım ve çamaşırlarını sepetten çıkarmak için yatağa doğru yürüdüm.

Yığını kaldırıp yorganının üzerine koydum ama iç çamaşırları düşmeye başladı. Durdurmak için elimi uzattığımda parmaklarım dantel külotuna takıldı. Sertçe yutkunurken sıcak kan güneye doğru aktı ve pantolonu iki elimle yukarı kaldırdım.

Vay anasını.

Allegra evimde böyle şeyler giyerek mi dolaşıyordu?

Yasal olarak benim olan ama dokunamadığım karım, paylaştığımız evde kıyafetlerinin altında bununla mı dolaşıyordu?

Dantelli külotunu kalçalarından aşağı sıyırma görüntüsü beni anında sertleştirdi.

Fuuuuuck.

Külotu yakar gibi bıraktım, gözlerim aynı kumaştan bir sütyene takıldı. Yukarı kaldırıp, sert bir yutkunmayla uyumlu sütyeni inceledim. Şeffaf kupların kenarları aynı yumuşak pembe dantelle süslenmişti.

Meme uçları bu şeyin içinden görünüyor olmalı.

Birden çok sıcak bastı ve kendimi sapık bir piç gibi hissederek Allegra'nın iç çamaşırlarını bıraktım ve boş sepetle yatak odasından aceleyle çıktım.

"Bu tam bir işkence," diye mırıldandım yüksek sesle, sepeti neredeyse hizmet odasına geri fırlatırken. Huzursuz, tedirgin ve umutsuzca rahatlama ihtiyacı içinde olana kadar durduramadığım görüntüler zihnimde hızla akıp gidiyordu. Allegra eve geldiğinde bu durumda kalırsam irademin kırılacağını biliyordum. İkimizin de pişman olacağı bir şeyi başlatacağımı biliyordum.

Duş almam gerekiyordu.

Soğuk, çok, çok soğuk bir duş.

Yukarı çıkarken, Allegra'nın yatak odasının kapısından geçerken göz ucuyla baktım ve sonra kendi odamda soyundum. Hareketlerim aceleci ve öfkeliydi.

Duşa girdiğimde, o görüntülerin zihnimde dolaşmasına izin verdim. Güvende oldukları yerde. Karımı seksi klotu ve styeniyle hayal etmeme izin verilen yerde... ve bunu elim sikimin etrafındayken yaptım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatağıma uzandım, vücudum hâlâ huzursuzluk içindeydi. Başımı yastığa koyup komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve yan tuşa bastım. Ekran aydınlandı.

Sabah 2:23.

Allegra henüz çiftliğe dönmemişti.

Stüdyosunda olduğunu ve geç kalabileceğini söylemişti... ama bu kadar geç mi?

"L a n e t o l s u n ." Ofladım ve telefonu k a p a t t ı m .
Endişe içimde çalkalandı.

Bunun anlaşmanın bir parçası olmaması gerekiyordu. Yatakta yatıp sahte karımın nerede olduğunu merak etmek ve onun yokluğuında artan bir panik hissetmek için imza atmadım.

Ya karanlıkta yoldan çıksaydı? Çiftliğe giden yollar virajlıydı ve şerefsizler her zaman çok hızlı sürüyorlardı.

Ya da ... ya biriyle yatıyorsa?

Yalanımızı satmak için iki ay perhiz yapmayı kabul etmiştik. ... ama Allegra ayrılırken garip davranıyordu. zgnd.

Onu başka bir adamın yatağında düşünmek, ayak parmaklarımin ucundan başımın tepesine kadar ateş basmasına neden oldu. Bu fikirden nefret ediyordum. İçimi görmezden gelmeye çalıştığım bir öfke doldurdu. Ama ben dönüp durdukça kanımda kıvranıyordu.

Tekerleklerin altından gelen çakıl sesleri beni doğrulmaya ve duymaya zorladı. n kapının açılma sesini dinlerken kalbim kt küt atıyordu.

Öyle oldu.

Sessiz ve hafif ayak sesleri merdivenlerin gıcırdamasına neden oluyordu. Görünüşe göre en tepeye ulaştığında durakladı çünkü yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duymam bir ya da iki saniye sürdü. Odadan geçerken döşeme tahtaları gıcırdadı ve sonra banyosundan su aktığını duydum. Çok geçmeden, muhtemelen yatmaya hazırlanırken daha fazla hareket oldu.

Tüm bu süre boyunca kendi odamda kalmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Onunla yüzleşmemek için.

Eğer onunla yüzleşirsem, gerçeği görecekti.

Endişemi ve kıskançlığımı görecekti ve bu her şeyi mahvedecekti.

Ne cüretle onun için endişelenmeme neden olur? Beni kıskandırmaya nasıl cüret eder?

Birkaç saat içinde kalkmam gerekiyordu. Bu tür şeylerin beni uyanık tutmasına ihtiyacım yoktu. Bitkin bir halde yatağıma yığıldığımda, onunla karşılaşma olasılığını azaltmak için yarın ondan vebadan kaçır gibi kaçmaya karar verdim. Ne de olsa buna hakkım yoktu.

O benim gerçek karım değildi. İstedğini yapabiliirdi.

Gerçi bir anlaşmamız vardı ve bu gece o anlaşmayı bozmuş olabilir.

Gözlerimin ardında beliren görüntüyle irkildim. Allegra'nın çıplak bedeninin üzerinde sürünen yüzü olmayan bir piç. Gözlerim açılırken içimde sahiplenici bir öfke patladı.

Kesinlikle boku yemiştım.

On dört

ALLEGRA

I Jared McCulloch bana bir kez daha homurdanırsa çığlık atacaktım. Bu sabah kibarca mesafeli davranmaktan düpedüz kabalığa **g e ç m i ş t i** . Sadece birkaç saat uyuduğumu düşünürsek yataktan kalkabilmem bir mucizeydi ama Jared'i tavuklar konusunda hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Onlara bakacağıma dair ona söz vermiştim ve bunda ciddiymdim. Sırf dün gece son bir parça üzerinde çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım için için benim göster yapmadı ortalama I olabilir Şirk benim yeni düzenlememizdeki sorumluluklar.

Jared de beni ayakta gördüğüne şaşırılmış görünüyordu. Biraz bitkin görünüyordu ve ona ne zaman bir soru sorsam bana homurdanmakla yetiniyordu. Kahvaltı tabaklarını temizlemek için aniden ayağa kalktığında şüphelerim arttı. Başka bir şey söylemeden evden çıkıp gideceğini anlayabiliyordum. Başım yorgunluktan ağırlaşmıştı, onunla tartışmak istemiyordum ama neden bana mutfağındaki sinir bozucu bir sivrisinekmişim gibi davranıyordu? Dün gece eve gelmemi bekleyerek onu uyutmadım mı?

Onu rahatsız mı ettim?

Geniş sırtının gergin çizgilerine bakarken, birdenbire, o gece nasıl hissettiğimi hatırladım.

Eve gelmek yerine kasvetle dolaşıyor. Biriyle birlikte olduğundan, anlaşılmamızın şartlarını çoktan bozduğundan endişelendim.

Jared dün gece biriyle birlikte olduğum için endişelenmiş olabilir miydi? Kıskanmaz... ama sözümü tutmadığım için sinirlenir mi? Ya da ... evet, kıskanır mı?

Göğsümde aptalca bir umut filizlendi. Aptalca, aptalca bir umut. Aramızda hiçbir zaman gerçek bir gelecek olmayacaktı. Yine de Jared'in benden hoşlandığını ve beni çekici bulduğunu bilmek güzel olabilirdi. Sadece yaralı gururumu yatıştırmak için bile olsa.

Masadan kalktım, lavaboda ona yaklaşırken telefonumu karıştırdım. "Dün gece çok geç kaldığım için özür dilerim. Umarım seni uyanık tutmamışımdır."

Homurdandı.

Mağara
adamı.

Yüzümdeki çatık kaşları temizlemeye çalışarak ona doğru eğildim ve (zaten temiz olan) tabağını temizlemeyi bırakıp doğruldu. Daha önce gergin olan bedeni şimdi benden uzaklaşma hisleriyle kaskatı kesilmişti. Ben çekilmedim. Telefonumun ekranına dokundum ve fotoğrafı yüzüne tuttum. "Ne düşünüyorsun?"

Jared kaşlarını çattı. "Neye bakıyorum ben?"

"Dün gece o kadar ilham aldım ki, aslında sergim için kullanmayı planladığım son parçadan vazgeçtim." Parmağımınla resmin izini sürdüm. Tuval üzerine resim yapmak yerine camla sanat yaptım. Camı çiçeklerle, değerli taşlarla, gerçek sıvı altınla, bakırla ve gümüşle doldurdum... Jared'e gösterdiğim cam eser, yeşiller, maviler ve altınların karışımıyla boyadığım büyük bir parçaydı. Jared'in bana hediye ettiği düğün buketindeki kır çiçeklerinden bazılarını alıp kenarlarına bastırmıştım. Ortada suyu temsil etmesi için akuamarin ve peridot taşlarından oluşan küçük bir çağlayan vardı. Ortada, tıpkı güneşin su yüzeyine vurması gibi belli belirsiz altın çizgiler parılıyordu. "Bu Caledonia Sky'ın arkasındaki göl."

Jared cam sanatını incelemek için telefonumu aldı. "Bu senin mi?"

"Evet."

"Sanatınızı daha önce hiç görmedim." Telefondan başını kaldırıp baktı. "Çok güzel."

İçim gururla doldu. "Teşekkür ederim."

Jared telefonu geri verdi.

Elime aldığımda parmaklarım onunkileri okşadı ve gözleri benimkilere kaydı. "Bütün gece stüdyodaydım," diye açıkladım sertçe. "Böyle ilham aldığımda zaman akıp gidiyor. Bu konuda daha iyi olmaya çalışacağım."

Yüzümü inceledi ve yavaşça başını salladı. "Neden yatağına dönmüyorsun? Ben tavuklara bakabilirim."

"Tavuklara bakacağım. Bir söz verdim, Jared. Asla sözümü tutmayacağım."

İfadesinde bir anlayış belirdi. Dikkatle başını salladı. "Ben de öyle. İnsanların hakkımda ne dediğini biliyorum ama bir insana bir şey yapacağıma ya da yapmayacağıma dair söz verirsem, her zaman sözümü tutarım."

Inverness'te Sorcha'yı ziyaret ettiğinden beri taşıdığım gerginlik azaldı.

"Geçen haftayı adres değişikliği, isim değişikliği formlarını doldurarak ve vatandaşlığım için tüm belgelerimi yükleyerek geçirdim. Sanatım tüm bunların arasında biraz geri planda kaldı, o yüzden... evet, içinde kayboldum. Bu iyi bir şey çünkü birkaç hafta içinde sergim var." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Yapar mısın... Biliyorum sana göre olmayabilir ama benimle katılırsan çok sevinirim."

O tanıdık kaşlarını çattı. "Ben... bu tür şeyler pek... Haklısın. Bana göre değil."

Acı içime işledi ama gülümsememi korudum. "Oh. Ben sadece... benim için ortaya çıkarsan belki dış dünyaya iyi görünebileceğini düşündüm."

Jared lavabodan uzaklaştı ve çamurluğa doğru ilerlerken bana arkasını döndü. "Evet, ama onlar da beni tanıyor ve pek kültürlü bir adam olmadığımı biliyorlar."

Doğru.

Ama bu gerçekten onunla ilgili değildi. Kendi kendime acı acı homurdandım. Doğrusu, bu noktada şaşırmamam gerekirdi. Jared botlarını giymiş, anahtarları elinde mutfağa geri döndü. İfadesi tüm duygulardan arınmıştı.

Yanından geçip gittim. "Ben tavukları besleyeceğim."

Ayaklarımı botlarımın içine sokup ihtiyacım olan şeyleri alırken beni izlediğini hissedebiliyordum. Dışarıda güneşli ama serin sabaha doğru yürürken kendime Jared'in reddinin beni incitmemesini söyledim. Ailemde Aria dışında hiç kimse sanat eserlerimle ilgilenmemişti. Ailem RISD'den mezun olduğum için övünmeyi severdi ama hiçbir sergime katılmamışlardı. Her zaman bir iş sorumlulukları vardı. Bir sanatçı olarak başarımla övünmeyi sevseler de, çalışmalarımın bir parçaya sahip olmayı düşündüklerinden şüpheliydim.

Aria almıştı. Kendi evi ve Ardnoch Malikanesi için parçalar satın almıştı. Ve eğer Ardnoch için alıyorsa, bunun benim çalışmalarımı gerçekten takdir ettiği için olduğunu biliyordum. Benim her şeyim olması için ona çok fazla baskı yapmama şaşmalı mıydım? Öyleydi. Beni gerçekten umursayan tek kişiydi.

Sahte kocamın ilgilenmemesi beni hiç şaşırtmamalı. Eminim gerçek bir koca da ilgilenmezdi. Garipti... Bana deli gibi aşık olan erkekler vardı. Biri hariç, çoğu yüzümün ve vücudumun ötesini göremiyordu. Karasevdalarının hiçbir anlamı yoktu. Sığ ve fizikseldi ve gerçekte kim olduğum umurlarında değildi. İnsanların beni tanımalarına ve gerçek duygular geliştirmelerine yetecek kadar ilgilerini çekme yeteneğinden yoksun gibiydim.

O sabah Morag'a yumurta götürmek üzere Ardnoch'a doğru yola çıktığımda bu düşünce, Jared'in bana olan ilgisizliği, gökyüzündeki tek kara bulut gibi başımın üzerinde dolaşıyordu. Bir seans ayarlamak için terapistim Gail'i aramayı düşündüm.

Morag meşguliyetimi fark etti ve beni fazla tutmadı. Ama arabama doğru yürürken bir ses duydum.

Tanıdık bir ses adımı söylüyor.

Döndüm ve Sloane'un fırınının arka kapısından bana el salladığını gördüm.

Sloane.

Onu görmek beni kasvetimden kurtardı. Çünkü Sloane beni önemsiyordu. Önemsediğini biliyordum. Bu yüzden Jared'la evlendiğimden beri ondan kaçıyordum. Ona söylemekten korkuyordum. Kendime acıyıp durduğum için zihinsel olarak kendimi azarlayarak ona doğru yürümek için kendimi zorladım.

Suçluluk duygusu her adımda ayağıma dolanmaya başlamıştı ve Callie aniden annesinin yanında belirince daha da keskinleşti.

Ah, lanet olsun.

Onlara yalan söylemek bana acı veriyordu.

Onlara ulaşır ulaşmaz Sloane sol elimi tuttu ve yüzüğü yüzüne doğru çekti. Önce ona sonra da bana baktı. "Şu ana kadar herkese inandığımdan emin değildim. Benden kaçıyormuşsun, Allegra Howard. Yoksa Allegra McCulloch mu demeliydim?"

Bakışlarım o ve Callie'nin aynı kızgınlık ifadeleri arasında gidip geldi. "Ben... biz sadece... Bu kadar uzun süre yalan söylediğimiz için kendimizi kötü hissettik. Sanırım ne söyleyeceğimi bilemedim." İşte. Bu hemen hemen doğrudu.

Sloane kaşlarının arasında derin bir çizgiyle beni incelerken, Callie aniden gülümsedi. "Ally Teyze, herkesin konuştuğu tek şey Jared McCulloch'u nasıl yuva kurmaya ikna ettiğin. Yine de kimse senin yaptığına şaşırıyor."

Alay ettim, kendimle ilgili şüphelerim hâlâ devam ediyordu.

"Neden?"

Callie de kaşlarını çatı. "Çünkü sen gelmiş geçmiş en hasta insanlardan birisin. Harika bir sanatçısın, seyahat ettin, herkesin bildiğinden daha güçlüsün, Malibu'da bir malikanede büyümüş olmana rağmen herkese aynı şekilde davranıyorsun ve kendi yolunu izliyorsun. Sen ve annem benim kahramanlarımsınız, Ally Teyze."

Tatlı sözleri kalbimdeki her acı noktayı vurdu ve yatıştırdı.

Kendimi durduramadan gözyaşlarına boğuldum.

"Tamam." Beni fırının mutfağına götürmeden önce Sloane'un gözleri bir an için büyüdü.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Yüzümü ellerimle kapatıp hıçkırı hıçkırı ağlarken Callie'nin endişeyle sorduğunu duydum.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak başımı salladım.

Sloane sırtımı okşadı ve bana doğru eğildi. "Allegra, konuş benimle. Neler oluyor?"

Duygularıma sıkıca tutunarak ağlamam yavaşladı ve gözyaşlarımı sildim. "Özür dilerim. Dün gece iş yüzünden uyuyamadım ve gerçekten duygusal bir kaç hafta geçirdim." Callie'nin yüzünü şefkatle okşamak için uzandım. "Sen sadece... söylediklerin benim için çok şey ifade ediyor, tatlım. Hepsi bu."

Callie hâlâ sıkıntılı görünmesine rağmen başını salladı.

"Doğru. Kararımı verdim." Sloane elimi sıktı. "Sen ve Jared cumartesi akşam yemeğine geliyorlar, böylece senin iyi olduğundan emin olabilirim. Hayır demek yok. Gelmezseniz Walker'ı gönderip ikinizi de aldırırım."

Uyarısına gözyaşları içinde güldüm. "Tamam. Orada olacağız. Detayları bana mesaj at yeter." Jared istese de istemese de gelmek zorundaydı.

"Oh, ve, Ally?"

Sloane'un aniden sitem dolu bakışlarıyla karşılaştım. "Git kız kardeşinle konuş. Senin için endişeleniyor. Şimdi ben de endişeleniyorum."

Suçluluk duygusu içime işledi. "Ben iyiyim."

"Olabilir... ama Aria'dan kaçmayı bırakırsan kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Sana ondan kaçtığımı mı söyledi?"

Sloane başını salladı. "Gerçekten çok üzgün."

Çok boktan bir kardeşim. "Şimdi gidip onunla konuşacağım. Söz veriyorum."

Arazinin ana girişindeki güvenlik görevlileri beni tanıdı ve kapıları açtı. Araziye birçok kez gitmişim ama hiç eskimemişti. Ardnoch Kalesi büyüleyiciydi. Uzun araba yolu, ağaçlar kaybolup büyük kalenin etrafındaki kilometrelerce çimenlik ortaya çıkmadan önce ormanlık bir alana doğru uzanıyordu. Bir golf sahası olan arazinin inişli çıkışlı düzlüklerine bayraklar yerleştirilmişti. Henüz sabahın erken saatleriydi ama uzakta oynayan birkaç figür vardı.

Şato, altı katlı ve yaklaşık iki yüz yıllık, dağınık, kaleli bir malikaneydi. Kulübün ana binasıydı, ancak mamut arazisi boyunca, ailem, North ve Aria gibi üyelere ait daimi konutlar da dahil olmak üzere çeşitli binalar vardı. Malikâne sahilde yer alıyordu ve çam ormanları, inişli çıkışlı düzlükler, fundalıklar, iç kısımlardaki göller ve altın kumsallar sunuyordu. Özel bir plaj şatoya sadece on dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Yaklaştıkça binanın tanıdık detayları daha da belirginleşti - kuleler, korkuluklardan birinde dalgalanan Aziz Andrew Haçı bayrağı. Sütunlar, çift demir kapıyı barındıran özenli bir portikonun üzerindeki mini mazgallı çatıyı destekliyordu. Durduğumda kapılar açıldı ve bir vale aracımı arkadaki koruluğa park edebilmek için anahtarlarımı almaya geldi.

Şatonun içine adım attığımda, Aria'yı göreceğim için gergin olmama rağmen yumuşak bir gülümsemeyle her şeyi içime çektim. Büyük salonun girişinde durdum. Burası Lachlan ve kız kardeşimin Noel ve Yeni Yıl partilerini düzenledikleri yerd. Aria yılın bu zamanlarında malikânenin en yoğun olduğu dönem olduğu için yıllık programa bir de yaz sonu partisi eklemişti.

Büyük salon bir etkinlik için muhteşem bir odaydı.

Cıvalı parke döşemesi vardı. Dekor geleneksel, biraz Gotik, biraz da İskoçya ve lüks havası taşıyordu. Odaya büyük, geniş bir merdivenle iniliyordu ve bu merdiven kırmızı-gri ekose yünle kaplanmıştı.

koşucu. Üç adet tavandan tabana vitray pencerenin renkli ışıklar saçtığı bir sahanlığa açılıyordu. Sonra her iki yanda, kabul salonunun her iki ucundaki galerili balkonlardan kısmen görebileceğiniz yukarıdaki kata çıkan ikiz merdivenler dallanıyordu. Her iki balkonda da üzerinde Adair ailesinin arması ve Loyal Au Mort yazan birer flama asılıydı. Bu Adair klanının sloganıydı. Aria bana bunun Ölüme Kadar Sadık anlamına geldiğini söylemişti.

Birbirleri için her şeyi yapabilecek bir aile oldukları düşünüldüğünde bunun oldukça uygun olduğunu düşündüm. Ayrıca, eşlerine bu kadar bağlı erkek ve kadın görmemiştim. North ve Aria dışında. Ve şaşırtıcı bir şekilde Theo ve Sarah - şaşırtıcı olan Theo'ydu, Sarah değil. Yakışıklı İngiliz, Jared'in utangaç ama güçlü kuzeninin yanında bambaşka birine dönüşüyordu. Ona olan hayranlığı herkesin görebileceği kadar açıktı. Bu beni biraz kışkılandırdı. Hepsini.

Bir an için bayrağın üzerindeki kelimelere baktım ve ani mutsuzluğumu fazla analiz etmemeye çalıştım.

Sonra bir çatırtı dikkatimi ateşe çekti. Girişin yanındaki duvarda ve merdivenin karşısındaki büyük ocakta yanıyordu. Tiffany lambalar sehpaaların üzerine serpiştirilmiş, koyu renkli, ahşap panelli duvarlara ve tavanlara sıcak bir parıltı yayıyordu. Genellikle yanan odun kokusu ve ocakta titreyen alevler Ardnoch'un büyük salonunu biraz daha sıcak hale getirirdi.

Ama hava yakında ısınacaktı, bu yüzden bugün ateş yakmak için bir neden göremiyordum. Aria bunu bir nedenle istemiş olmalıydı. Belki de ateşin karşısında, birbiriyle uyumlu süet ve kumaştan düğmeli iki kanepeden birinde oturan üyeyele bir ilgisi vardı. Arada bir sehpa vardı ve Aria telefonu uğraşırken dizüstü bilgisayarını orada duruyordu.

Bu kattaki diğer odalara açılan geniş açıklıklardan salona daha fazla ışık sızıyordu. Yükselen ve alçalan sesleri duyabiliyordum.

Baş kahya Wakefield görüldüğünde uzakta bir konuşma sesi duyuldu. O da uşak ve uşaklar gibi siyah frak ve beyaz eldivenler giymişti. Onun yeleği de, şef garsonunkiyle birlikte, onları diğer personelden ayırmak için beyaz yerine koyu yeşildi.

Wakefield beni saygılı bir baş hareketiyle, "Bayan McCulloch," diye selamladı ve durumumdaki değişikliği bilmesine şaşırdığımı belli etmemeye çalıştım. "Bayan Hunter'ı ziyaret etmek için mi buradasınız?"

"Evet. Müsait mi?"

"Soruşturacağım. Beklerken size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

Ağzımın kenarı kıvrıldı. Buradaki eski moda davranışları seviyordum. "Ben iyiyim. Teşekkürler, Wakefield."

"Çok iyi, Bayan McCulloch. Kısa süre içinde döneceğim."

Bana her Bayan McCulloch dediğinde karnımda bir çarpıntı hissettiğim için biraz kızararak başımı salladım. Bunu da analiz etmeyeceğim.

Birkaç dakika sonra Wakefield beni Aria'nın ofisine götürdü.

Oda, malikâne kütüphanesinin daha küçük bir versiyonuydu. Duvardan duvara koyu meşe kitap rafları, etkileyici bir açık şömine ve bir kaptanın ayaklı masasının önünde iki rahat koltuk. Masanın yanındaki tavandan tabana bir pencere içeriye ışık girmesini sağlıyor, böylece çok karanlık hissettirmiyordu. Tiffany lambalar da kasveti kovmaya yardımcı oluyordu. Penceredeki lüks kadife perdeler, çoğu pahalı halılarla kaplı ahşap zeminlerde havuz oluşturuyordu.

Aria geniş masasına yaslandı. "Sonunda ortaya çıktı."

Yüzüm kızardı. "Özür dilerim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve derin bir iç çekti. "Biliyor musun, gençken bunu çok sık söyledin. Özür dilemeyi geride bıraktığınızı sanıyordum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Birkaç hafta önce saçtığım aptalca şeyler ne olursa olsun seni asla kasten incitmeyeceğimi bilmeni istiyorum."

Kayıtsız kaldı ve ben de onu suçlamadım. Geçmişte düşüncesizce davranmış, istemediğim şeyler söylemiş ve yapmıştım ve o zamandan beri büyüdüğümü sanıyordum. Ama ona söylediklerim... "Beni sevdiğini biliyorum. Benim için her şeyi yapabileceğini. Dünyaya açılmak ve seni mutlu eden şeyi bulmak konusunda seni suçlu hissettirmeye hakkım yoktu."

Yüzünü buruşturdu, acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ama bu kadar uzağa gitmek zorunda olmadığım konusunda haklıydın. Nereye..." Gözleri cam gibi olurken ağzı titredi. "Beni takip edemeyeceğin bir yere."

Ona doğru koştum, gözyaşlarım serbestçe akarken ellerini tuttum. "Ben senin sorumluluğunda değilim. Nereye istersen oraya gidebilirsin. İstedığın yerde bir hayat kurabilirsin. Bu konuda sana kendini kötü hissettiremem ve... işte bu yüzden senden kaçıyorum. Çünkü utanıyorum. Bu kadar bencil olduğum için utanıyorum, Ari."

"Birine ihtiyaç duymak bencillik değildir."

O gün ikinci kez hıçkırarak ağladım. "Bunu sana yüklediğim için özür dilerim."

"Allegra." Beni kendine doğru çekti ve başını eğerek gözlerimle buluştu. "Sen on beş yaşına geldiğinden beri, bilmediğim bir şey oldu diye endişeleniyorum. Bunun ailemizin dışında bir şey olduğunu sanıyordum ama son birkaç yıldır..." Tutuşu neredeyse acı vericiydi. "Ailemize karşı çok acımasız görünüyorsun."

Soru aramızda asılı kaldı ve panik göğsümü sıktı. "Onlar... onlar sadece... hiçbir zaman yanımda olmadılar, Ari. Senin gibi değiller." Kucağından çekildim, aramızda duran yalanlardan nefret ediyordum ama gerekli olduklarını biliyordum. "Gösterilerimden birine hiç gitmediklerini biliyorsun. Burada, malikanende bulunanlar dışında sanat eserlerimi gördüklerinden bile şüpheliyim."

"Şey, bu doğru değil. Sanat eserleri hakkında yani. Babam geçen hafta bana satılık eseriniz olup olmadığını sordu. New York'taki dairesi için bir şeyler istiyor. Gerçi neden seni arayıp sormuyor, bilmiyorum. Belki de telefonlarına hiç cevap vermediğin içindir."

"Ne araması?" Alay ederek geri çekildim. "Babamla birbirimizi sadece zorunlu aile video görüşmelerinde görüyoruz."

"Zorla mı?" Kaşlarını çatı.

Omuz silktim ve kızgınlığımı görmemesi için arkamı döndüm. "Her neyse, artık aramız iyi, değil mi? Çünkü benim için önemli olan tek şey bu."

"Benim için önemli olan ne biliyor musun? Senin mutluluğun. Senin mutluluğun. Jared'le aranızdaki bu durum beni endişelendiriyor. Yetişkin olduğunu biliyorum ama-"

"Ari," diye sözünü kestim, yüz ifadem düştü. "Sana yalan söylemek istemiyorum, bu yüzden lütfen beni zorlama."

Korku bakışlarını kararttı. "Bu başınızı çok büyük belaya sokabilir."

İyimser bir şekilde onun yanıldığına inanmaya başlamıştım. "Olmayacak. Vatandaşlık için tüm formları doldurdum ve gerekli tüm belgeleri yükledim. Önümüzdeki hafta Aberdeen'de biyometrik işlemler için bir randevum var. Ve hepsi bu kadar. Altı ay içinde bana bir karar verecekler. Her şey yolunda gidecek."

"Bundan bahsetmiyorum... Ally... Ona nasıl baktığınızı görüyorum. Ona her zaman nasıl baktığınızı."

Endişe içimi düğümledi. "Ari-"

"Bu iş bittiğinde sana zarar vermesini istemiyorum."

Büyük bir rol yapmam gerekti ama umursamaz bir omuz silkmeyi başardım. "İşin püf noktası, kimseye senin üzerinde çok fazla güç vermemektir. Kocamın bile. Jared bana zarar veremez."

Kız kardeşim yüzünü buruşturdu. "Evliliğiniz nasıl gerçekleşmiş olursa olsun, sizi temin ederim ki, bu dünyada

Seni herkesten daha fazla incitebilecek güç kocandır. Bu yüzden koca seçiminiz her zaman yapacağınız en önemli seçimlerden biri olacaktır."

On beş

Jared

M y tarlalar havanın düzelmesine minnettardı. İki gündür aralıksız yağmur yağıyordu ve Allegra'yı Sloane ve Walker Ironside'in evine götürürken gökyüzü karanlık ve bulutluydu. Çifti oldukça iyi tanıyordum çünkü Sarah aracılığıyla onlarla bir dostluk kurmuştum. Neredeyse hiç arkadaşı olmayacak kadar utangaç olan kuzenimin şimdi bir kitap kulübüne üye olduğuna inanmak zordu. Ardnoch'un çoğunun sahibi olan aile.

Adair'lerden hiçbiri bu akşamki yemekte olmayacaktı. Sloane, Allegra'ya sadece bizim olduğumuzu söylemişti.

Sessiz çıkmaz sokaktaki bungalovun önüne geldiğimizde Allegra ile aramızda gergin bir sessizlik vardı. Herkes Sloane Ironside'a babasından bir servet miras kaldığını biliyordu, çünkü o sırada tüm haberlerde bu konu yer almıştı. Haberlere çıkmıştı çünkü üvey annesi Sloane'un eski erkek arkadaşını onu öldürmesi için tutmuştu, böylece miras ona kalacaktı.

Yine de evlendiklerinde Walker'ın sıradan bungalovuna taşınmıştı. İçerisi o kadar da sıradan değildi ama yine de onun seçimini sevdim. Ayrıcalıklı yetiştirilme tarzına rağmen hayatta neyin gerçekten önemli olduğunu biliyordu. Bu düşünce arabadan inerken Allegra'ya bakmama neden oldu. Allegra ailesinin sahil evinin lüksünü özleyor gibi görünmüyordu,

ama kesin olarak bilemezdim. Günlerdir neredeyse hiç konuşmamıştık.

Benim yaptığım.

Eve geç gelmesine verdiğim tepkiden sonra aramıza daha da fazla mesafe koymam gerektiğini biliyordum. Daha da kötüsü, babam beni aramıştı ama sesini duyunca telefonu kapattım. Ben onu engelleyemeden bir mesaj gönderdi.

Parayla evlendiğini duydum. Bu benim olanı almamı engellemez.

Sadece kafamı karıştırmaya çalıştığını bildiğim için o pii engelledim. O kadar ileri giderse mahkemede onu alt edebileceğimi biliyordu ama nakit akışı yoktu. Bu bir blft. Bu beni rahatsız etmediğİ anlamına gelmiyordu, bir pisliğin oğlu olduğumu hatırlatıyordu.

Kafamın içinde kilitli kaldığım için haftanın geri kalanında Allegra'ya tek kelime bile etmedim.

Ve sonunda beni tanımaya çalışmayı bırakmıştı. iftlikten nceki hayatımla, iftliğı neden sevdiğimle, gelecek için ne istediğimle ilgili sorular... Onlara cevap vermedim ve o da sormayı bıraktı.

Biraz arpıktı ama şimdi bana karşı takındığı soğuk sessizlikten nefret ediyordum.

Bakmadığımı sandığında yüzünde yakaladığım üzüntüden nefret ediyordum. Karmaşıklaştırmamamız gereken şeyleri karmaşıklaştırmadan bunu nasıl dzelteceğimi bilmiyordum.

"Hazır mısın?" Eve yaklaşırken sordum.

"Elbette," diye cevap verdi, bakışlarımla buluşmayı reddederek.

Günlerdir bana bakmamıştı ve bu bana onun bana bakışını sevdiğimi fark ettirdi. Allegra sana her zaman tüm dikkatini verirdi ve beni gerçekten ilginç buluyor gibiydi. Farkında olmadan bunu nasıl da kanıksamışım.

Göğsümde bir yanma alevlendi ama kapıyı çalarken bu hissi görmezden geldim. Sanki Sloane bizi bekliyormuş gibi kapı açıldı. Sarışın benden birkaç yaş büyüktü ama Allegra ile hemen hemen aynı yaşta görünüyordu. Kadınlar kucaklaşırken, Sloane'un güneşli sarışın güzelliği Allegra'nın karanlık güzelliğini vurguluyordu. Karım orada dururken bile nefesimi kesiyordu. Sahiplenme duygusu içimde kıvrıldı.

Sloane bana döndü. "Ve işte kocası."

Sloane'un dikkati başka bir yerdeyken Allegra gülümsemesinin düşmesine izin verdi. Ben Sloane'u kucaklarken o uzaklaştı ve ben de peşinden gitme dürtüsüne karşı koydum. Ona böyle bir pislik olduğum için üzgün olduğumu söylemek için. Yıllarca annemin erkeklerin ona bok gibi davranmasına izin vermesini izlemiştim. İster ona sürekli bağırsınlar, ister zorbalık etsinler... ya da onu görmezden gelsinler. Bir kadına asla böyle davranmayacağıma yemin etmiştim. Ve hiç davranmadım. Ona kadar. Karıma kadar.

Kendimi suçladığım kasvetli düşüncelerimi örtbas ederek, beni yemek odasına götürürken Sloane'a sıkı bir gülümseme verdim.

Allegra'yı kız kardeşine sarılırken ve diğer herkesi selamlarken buldum.

Yani sadece ben, o, Walker ve Sloane'dan daha fazlası.

Sarah ve Theo ile North ve Aria da katılımcılar arasındaydı.

"Regan ve Thane Harry'ye bakıcılık yapıyor." Sloane, Regan ve Thane Adair'den bahsediyordu. "Callie de bu gece bir arkadaşının evinde kalıyor, yani sadece biz yetişkinler varız."

"Madem sadece biz yetişkinler varız, Jared neden burada?" Theo havalı İngiliz aksanıyla konuştu.

Walker, sırtımı sertçe sıvazlayarak beni selamlayan kayınbiraderimin iğnelemesine sırtıtmamaya çalıştı. "Ona iyi bak, ha." Bu bir açıklama değildi. Bir uyarıydı.

Başımı salladım ve North ile Aria da beni karşılamaya geldiklerinde dişlerimi sıktım.

Çok geçmeden oturma odasına yerleştik, Walker ya da

Sloane ya da her ikisi de arada bir kalkıp kontrol ediyordu.

akşam yemeğinde. Allegra kanepede yanıma oturdu ve ben vücut dilimiz ile odadaki diğer çiftler arasındaki korkunç farkı fark etmemeye çalıştım.

Walker oturmadı ama Sloane'un sandalyesinin yanında durdu, o konuşurken eli omzundaydı. North, Aria'ya olabildiğince yakın oturmuş, elini sahiplenici bir şekilde onun dizine koymuştu. Theo ise aradan beş yıl geçmesine rağmen ellerini kuzenimin üzerinden hiç çekmiyordu. Bir koltuğa oturmuş ve Sarah'yı ergenlik çağındaymış gibi kucağına çekmişti.

Allegra ile aramda en az beş santim mesafe vardı.

"Yani... balayı yok o zaman?" Theo aniden bize sordu. Gözlerinde iyi tanıdığım bir muziplik parıltısı vardı. Kuzenim tam bir bok karıştırıcıydı.

Allegra bana bakmadı ya da cevap vermedi, ben de omuz silktim. "Şu anda çiftlikte işler yoğun."

Theo sahte bir öfkeyle nefesini tuttu. "Balayı için çok mu meşgulsün? Tüm o hayvan yetiştiriciliğinin sana ... yani ... hayvan yetiştiriciliği hakkında bir şeyler öğreteceğini sanıyordum."

Sarah gülmemeye çalışarak ona dirsek attı. North onunkini kapatmaya bile zahmet etmedi. Normalde ben de gülerdim ama Allegra'nın soğukluğu karşısında espri anlayışım körelmişti.

Allegra, Sloane'un ikram ettiği gazozdan bir yudum almadan önce, "Daha sonra balayı yaparız," dedi. Yine bana bakmadı. Yutkunurken gözlerim onun yumuşak profilinin kıvrımlarını takip etti. Çenesinde bir gerginlik vardı.

"Oh? Nereye gitmeyi düşünüyorsun?" Sloane sordu.

"Belki kumsalda bir yerde." Omuz silktim çünkü bir balayı olmayacaktı.

"Ally pek plaj insanı sayılmaz," dedi Aria kaşlarını çatarak. "Gerçek bir turist olabileceği ve sanat müzelerine gidebileceği şehir tatillerini tercih ediyor. Bu tür şeyler işte."

Doğru.

Mantıklı geldi. Neden hemen plajı düşündüğümü bilmiyordum. Belki de Malibu'da büyüdüğü içindir.

En azından onun hakkında bu kadarını biliyordum.

"Aslında bir plaj fikrinden bahsetmiştim," diye yalan söyleyerek araya girdi Allegra. "Aslında bir tatil köyü. Havuz kenarında tembellik yapmak gibi bir tatil."

"Oh."

Birkaç saniye boyunca aramızda garip bir sessizlik oldu.

"Ally sana hiç Sistine Şapeli'nde herkese bağırdığı zamanı anlattı mı?"

"Oh, Ari, hayır." Allegra günlerdir ondan duyduğum ilk kıkırdamayla elini yüzüne kapattı. Gözlerimi ondan alamıyordum. "Lütfen yapma."

"Lütfen yap," diye ısrar etti Sarah.

"Ally on yaşındayken, İtalyan olan annemiz bizi kendi ülkesinde büyük bir yaz turuna çıkarmaya karar verdi. Hemen ardından bir iş için uzak bir yere çağrıldı ve Ally'yi gezdirmek bana kaldı." Aria devam ederken Allegra kız kardeşine hüzünlü, bilmiş bir gülümseme attı. "Böylesi daha iyiydi çünkü annemle her şeyi mesai saatinden sonra yapmak zorunda kalıyorduk, böylece yalnız kalabiliyorduk. Bu şekilde, normal insanlar gibi tüm turistik şeyleri yapabiliyorduk."

Allegra, "Kimin özel güvenliği var?" diye alay etti.

"Adil, adil. Özel güvenliğimiz vardı. Her neyse, Roma'da Vatikan turu yaptık. Sistine Şapeli'nde konuşmak yasaktı. Ama çok fazla insan vardı ve kimse çenesini kapatmıyordu. Ally, on yaşındaki bu sevimli çocuk, Sistine Şapeli'ni olması gerektiği gibi, yani tamamen sessiz bir şekilde görmek istiyordu. Ve tüm bu turistler gürültülü davranıyordu. Ally'nin giderek daha fazla tedirgin olduğunu görebiliyordum. Ancak aniden durup 'Hiçbiriniz sessizliğin anlamını bilmiyor musunuz!' diye bağırmasını beklemiyordum."

Bu görüntü karşısında kıkırdadım ve Allegra bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Gitmemiz istendi," diye homurdanarak hikâyeyi tamamladı Aria.

"Sanki kaba olan benmişim gibi." Allegra ofladı pufladı.

"Jared, hiç İtalya'ya gittin mi?" Sloane sordu.

Rahatsızlığım eğlencemi yarıda kesti. "İngiltere dışına hiç çıkmadım. Seyahat etmek pek bana göre değil."

"Oh?" Kuzey kaşlarını çattı. "Karınız seyahat etmeyi seviyor."

Allegra gözlerini kayınbiraderine dikti. "Aslında İskoçya'yı seyahat etmeyi sevdiğimden daha çok seviyorum."

Sohbet oturma odasından yemek masasının etrafına oturduğumuz ana kadar devam ettikçe rahatsızlığım daha da arttı. Çiftler bize sorular sordu ve Allegra ile birbirimiz hakkında çok az şey bildiğimiz odadaki herkes tarafından anlaşıldı.

Benim hatamdı.

Benimle sohbet etmeye çalıştı. Bana sorular sormaya. Her zaman başka bir yerde olmak için bir bahanem vardı, böylece mesafemi koruyabilirdim. Allegra, vizesi için mülakat yapmamıza bile gerek kalmayabileceğini düşündüğünü paylaştığında, onunla aramdaki mesafe daha da arttı.

Ama bizi önemseyen insanların endişeli bakışlarından kaçarken, daha önce hissettiğim suçluluk duygusu içimde sert bir düğüm haline geldi. Bu duygudan kaçmak için eve dönmek istiyordum ama Sloane yemekten sonra kahve içmek için ısrar etmişti. Tuvalete gitmek için izin istemiştım ama aslında onlardan ve kendi kendimi kırbaçlamamdan kurtulmak içindi.

İhtiyacım olmayan şey ise banyodan çıkıp neredeyse kuzenimin üzerine yürümekti.

Theo sessizce başıyla ofis olarak düzenlenmiş arka odaya doğru işaret etti. Sinirli bir iç çekişle onu takip ettim.

Theo kısık bir sesle, "Bu işi ne kadar berbat ediyorsun, ihtiyar delikanlı," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü Sarah önemsiyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senin için endişelenmesinden hoşlanmıyorum. Bu onun dikkatini benden uzaklaştırıyor."

Yalancı. Sadece Sarah'nın endişelenmesinden hoşlanmıyordu, o kadar. Sarah onu küçük serçe parmağının etrafına sıkıca bağlamıştı. "Bu seni ilgilendirmez."

Theo'nun ifadesi acımasızdı. "İnsanların Bayan McCulloch'la aşk için evlendiğinize inanmasını istiyorsanız - insanlar derken ilgili makamları kastediyorum- karınıza bir yabancının ilgisizliğiyle davranmayı bırakmanız gerekecek."

Bu suçluluk duygusu içimde neredeyse acı verici bir şekilde kabardı. "Ben bunu yapmam."

"Evet, var. Onu istemeyebilirsin -gerçi neden istemediğini de bilmiyorum- ama en azından ona bir nebze olsun ilgi gösterebilirsin. En azından arkadaşlığı teşvik edebilirsin."

"Bana ilişki tavsiyesi mi veriyorsun?" Alay ettim.

Theo aramızdaki mesafeyi kapattı. "Herkes benim Sarah'dan başka kimseyi umursamayan soğuk bir piç olduğumu düşünüyor. Ne istiyorlarsa düşünebilirler. Açıkçası, o çok küçük bir listenin başında, bu yüzden haksız değiller. Ama onunla evlendiğimde, ikimiz de istesek de istemesek de aileden biri oldunuz."

"Tanrım, teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bir keresinde Sarah'ya kötü davranmıştım," diye itiraf etti Theo içi boş bir şekilde.

Ses tonu beni şaşırttı, yüzümdeki kızgınlık kayboldu.

"Şimdiye kadar hissettiklerimin en kötüsü. Hâlâ düşünüyorum ve bunca yıl sonra bile kendimi pislik gibi hissetmeme neden oluyor." Sesi tekrar alçaldı. "Allegra'nın değer verdiği herkes... onlara yalan söylüyor. O kızın hayatında neler yaşadığına dair hiçbir fikrin yok. Benim de yok. Ama bir şeyler yaşadığını bilmek için dahi olmaya gerek yok. Benim tahminim? Sen onunla çiftliği kurtarmak için evlendin, o da seninle vize için -merak etme, bunu tekrarlamayacağım- yani

Yalan söylemediği ve şu anda sırdaşı olarak sahip olduğu tek kişi sizsiniz.

"Onunla evlendiğinde yaptığın pazarlık buydu. Ve eğer onu bu planında yalnız bırakırsan destansı bir pislik olursun. Kimse senden onu sevmeni istemiyor, Jared." Kolumu okşadı. "Ama en azından ona kayıtsızlıktan öte bir şekilde davranabilirsin. Onun iyiliği için. Ve senin iyiliğin için. Çünkü seni tanıyorum. Eğer onu incitirsen, bunun için kendinden nefret etmeye başlarsın."

Ona acımasızca başımı salladım.

Allegra benim duygusuz tavrım yüzünden çoktan değişmişti. Ve sırf bu yüzden kendimden nefret etmeye başlamıştım.

ON altı

Jared

O ironside'ların evinden ayrılırken aile üyelerimiz ve arkadaşlarımız daha endişeli bakışlar attılar.

Bu konuda pek de ince davranmadılar. Theo'nun şaşırtıcı bilgelik sözleri ve benim sevmediğim birine dönüşme korkularım beni bu evliliği yürütme şeklimi yeniden gözden geçirmeye zorladı.

Gerçekten de Allegra ile daha fazlasına dönüşmeden bir arkadaşlık kuracak kadar güçlü değil miydim?

Düşündüğümde, kendimi bu kadar az kontrol edebildiğime inanmayı reddediyordum.

Allegra eve dönüş yolunda taş gibi bir sessizlik içinde otururken, aramıza bu engeli koymamın tüm nedenlerini düşündüm. Ve kendime karşı dürüst olursam, bu çoğunlukla kendimi korumak içindi. Sadece ondan ve bana hissettirdiklerinden değil, beni tanımasına izin vermekten de. Beni gerçekten tanımasından. Nereden geldiğimi ve büyükbabam bana daha iyi olmam için bir şans vermeden önce hayatımda yaptığım kötü şeyleri bilmek.

Evin güvenlik ışıkları, onu içeri almamı bekleyen Allegra'nın yumuşak yüz hatları üzerinde sıcak bir parıltı yarattı. Hareket etmediğimde, sonunda bana baktı. Yine o his vardı. Sanki karnıma yumruk yemiş gibiydim.

Bunun beni korkutmasına izin vermemeye kararlıyım.

Gecenin serin havasında dururken ona "Yarın çalışmıyorum," dedim. Pazar günleri benim tek izin günümdü. Georgie Pazar günleri çalışırdı ve Pazartesi günleri izin yapardı. "Erken kalkmama gerek yok."

Alnında hafif bir kırıskılık belirdi. "Tamam..."

"Sen ..." Sesimdeki huysuzluğu temizledim. "Bir süre benimle oturur musun? Konuşabiliriz."

Gözlerinde şaşkınlık parlıyordu.

Beni reddetmesini bekledim. Böyle bir piç olduğum için beni cezalandırmasını. Onu suçlayamazdım. Bunun yerine, o da beni şaşırttı.

Yavaşça nefes verdi. "Bu hoşuma giderdi."

Rahatlamış bir şekilde eve girmemize izin verdim ve kapıyı arkamızdan kilitledim. "İçki?"

"Çay. Ben yaparım."

Ayakkabılarımızı çıkarıp oturma odasında dolaşırken, "Ben bakarım," diyerek onu temin ettim. Kanepeyi işaret ederek, "Rahatına bak. Ben getiririm."

"Neyi getireceksin?"

Durdum ve ona dönüp baktım. "Dört yıldır burada yaşıyorsun ve hiç birinin ben dediğini duymadın mı?"

Kanepenin ucuna kıvrılmadan önce eğlenerek başını salladı. "Asla."

Bunun üzerine kıkırdadım ve elimi yüzümde gezdirdim. "Belki de daha çok Ovalılara özgü bir şeydir, emin değilim. Büyükbabam ve Sarah her zaman ne demek istediğini bilirlerdi. Sadece 'Ben getireceğim' anlamına geliyor. 'Ben geliyorum' diyebilirsiniz. Ya da 'Sana getireceğim' ya da 'Mutfağa, oturma odasına vs. getir' diyebilirsiniz."

Muhteşem gülümsemesi genişledi. "Bunu hiç duymamıştım. Acaba North mu söylüyor?"

"Her gün yeni bir şey öğreniyorsun." Omuz silktim ve kendime çay ve kafeinsiz kahve almak için oradan ayrıldım.

"Neden bir köpeğin yok?" Allegra aniden oturma odasından seslendi.

Bu soru karşısında hem eğlenmiş hem de şaşırmış bir şekilde, "Neden yapayım ki?" diye karşılık verdim.

"Bütün çiftçilerin köpeği yok mu?"

"İhtiyacım yoktu. Çobanım kendi köpeğini getirdi." "Senin de bir köpeğin olmalı."

Kıkırdayarak fincanları aldım ve oturma odasına geri döndüm. "Peki neden?"

Allegra onunkini benden aldı ve ben de kanepenin diğer ucuna yerleştim. Yüzünü bana dönebilmek için dizlerini göğsüne çekti. "Bu evin seni karşılamak için koşan bir köpeğe ihtiyacı var."

"Büyürken ailenizde evcil hayvan var mıydı?"

Sanki hâlâ kişisel sorular sormama şaşırmış gibi beni süzdü. "Annem evde evcil hayvan tüyü istemezdi. Kendisi nadiren içinde olsa bile."

"Ailenle aranızın bozuk olduğunu fark etmemiştim" dedim.

Bakışlarını indirerek omuz silkti. "Neyse o."

Yanıtında bir soğukluk, bir mesafe vardı.

Nedenler ve nasıllar konusunda bana güvenmedi. Neden güvensin ki? Onunla arkadaş olmak istemediğimi açıkça belirtmiştim.

İlk hamleyi ben yapmalıyım.

Ve beni gerçekte olduğum kişi olduğum için yargılayacağı korkusundan kurtulmamın ve hatta belki de bu yüzden aramızdaki bu oyunu bitirmemin tek yolu ona söylemekti.

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Hikayemi pek sık anlatmazdım. Aslında hikâyemi büyükbabam ve Sarah dışında kimseye anlatmamıştım. Georgie parça parça biliyordu. İnsanlara bu yönümle güvenme konusunda paslanmıştım. O çocuk şimdiki halimden dünyalar kadar farklıydı.

"Ailemle yakın değilim."

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz Allegra'nın odaklanmış dikkatini üzerime çektim.

Ona neşesiz bir sırıtış attım. "Büyükbabam babamın babasıydı. Sarah'nın babasının aksine, benimki bir evde yaşamaya karar verdi."

Bir çiftlikteki küçük bir Highland köyü ona göre değildi. Elinden geldiğince çabuk Ardnach'u terk etti. Glasgow'a taşındı. Uyuşturucu ve suça bulaştı. Annemi hamile bıraktı. Koruyucu ailede büyüdü, yani kimsesi yoktu. Ve babam ben dört yaşındayken bizi terk etti. Babam daha önce büyükannem ve büyükbabamdan para istemişti, yani beni biliyorlardı. Onlarla tanışmıştım. Ellerinden geldiğince yardım etmeye çalıştılar ama annem bunu istemeyecek kadar gururluydu. Beni yazları buraya gönderirdi ama onlardan hiçbir şey almazdı. Büyükbabam eve gitmeden önce çantama para koyar, saklamamı ve ihtiyacım olduğunda kullanmamı söylerdi.

"Bazen buna gerçekten ihtiyacımız oluyordu. Annem denedi. Denedi. Çok çalıştı ama bu beni çok yalnız bırakmak anlamına geliyordu. Ve o erkeklerden geçti ..." Başımı salladım. "Geriye dönüp baktığımda, ne olduğunu görebiliyorum. Kendisine bakacak birini bulmak için yanıp tutuşuyordu. Ama aynı zamanda ona bok gibi davranmalarına da izin verdi. Bana bok gibi davranmalarına izin verdi. O yapmasın diye kaç yumruk yediğimi anlatamam."

Allegra'nın gözlerinde duygu parıldıyordu. "Çok üzgünüm Jared." "Üzülme." Biraz titreyerek ofladım. Ancak o zaman

Kalbimin bu anı yolculuğuyla çarptığını fark ettim. "Ben de küçük bir hıyardım. Babama kızgındım, ona kızgındım, hayata kızgındım. Yanlış adamlarla takılmaya başladım. Bela bulmak kolaydı. Araba çaldık. Uyuşturucu sattık. Evlere girdik ve zar zor bir şeyleri olan insanların eşyalarını aldık." Geçmişteki halimle alay ettim. "Pisliğin tekiydin. Uyanmam için arkadaşlarımdan kendi çocuklarımızdan birini neredeyse öldüresiye dövmesi gerekti. Ben öyle olmak istemedim. Babamdan daha iyi olmak istedim. Sadece daha iyi olmak istedim."

"Buraya böyle mi geldin?"
Dehşete düşmüş gibi
görünmüyordu.

Sadece üzgün. Sempatik.

Kalbim biraz yavaşladı ve Welsh'i hastaneye bıraktığım o

geceyi canlı bir şekilde hatırlayarak başımı salladım. Onu hastaneye bıraktıktan sonra hissettiğim saf kendinden nefret

girişinde durdum ve kendimi suçlanmaktan kurtarmak için arabayla uzaklaştım. Yirmi bir yaşındaydım. Pek de sevmediğim bir arkadaşım, çaldığımız eşyalarla çevrili bir bok çukurunda yaşıyordum. Dostum olması gereken bir adamı, yanlış kızla yattığı için muhtemelen ölmesi için yalnız bırakmıştım. Neyse ki yaşadı. Ve büyükbabamı arayıp yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Uzaklaşmam gerektiğini. Birlikte koşturduğum adamların takip edemeyeceği kadar uzağa.

"Büyükbabam birkaç yıl önce ölmüştü ve ondan birkaç yıl önce Sarah on iki yaşlarındayken onu yanlarına almışlardı. Babası öldükten sonra annesi onu yanına almış ve o da bana benzer bir çocukluk geçirmiş. Benden daha önce yardım isteyecek kadar akıllıydı.

"Büyükbabam hiç tereddüt etmedi. Eğer çok çalışmak istersem burada bir yer olduğunu söyledi ve ben de ertesi sabah trene atladım ve bir daha arkama bakmadım. Annem hâlâ Glasgow'da. Her yıl Noel kartı gönderiyor ama on yılı aşkın bir süredir konuşmuyoruz. Bu üzücü ama onu gerektiği kadar özlemiyorum. Her zaman bir anneden çok ev arkadaşı gibi hissettirdi. Ve büyükbabam... O her zaman bir babanın nasıl olması gerektiğini düşündüğüm gibiydi. Kavgacı, yaşlı bir piç olabilirdi." Kıkırdadım, keder boğazımı yakıyordu. "Ama beni ve Sarah'yı severdi. Bize hayatta ikinci bir şans verdi. Bunun karşılığını ona asla ödeyemeyeceğim."

"Büyükbabanız gerçekten özel bir insanmış gibi görünüyor."

Kendisine özel denmesine nasıl kızacağını düşünerek gülümsedim. "Evet, öyleydi."

"Peki ya baban? Ondan bir daha haber aldın mı?"

Yüzüm asıktı, başımı salladım. "Glasgow'da yaşadığım süre boyunca hayatıma girip çıktı. Genellikle paraya ihtiyacı olduğunda. Ve birkaç gün önce ondan haber aldım. Aslında, sen bana evlilik teklifiyle gelmeden hemen önce, yıllar sonra ilk kez bana yaklaştı." Kahveden bir yudum aldım ve fincanı yan masaya bıraktım. "Sana evet dememin nedenlerinden biri de o. İtiraz etmekle tehdit etti

Büyükbabamın vasiyeti üzerine çiftliği elimden alıp tüm araziyi satmayı planlıyorlar."

"O pislik," diye tersledi, kara gözleri öfkeyle parlıyordu. Benim adıma. "Bırak denesin. Gezegendeki en iyi avukatlara erişimim var. Onu mahvedeceğiz."

Şefkat ve suçluluk duygusu, onun bu sert açıklaması karşısında birbirine karıştı.

Ona en kötü yanlarımı anlatmıştım... ama o bana bunu teklif etti... bir tür kör sadakat.

Birdenbire onu öpmekten başka bir şey istemedim. Onu kanepeye bastırmak ve her santimini benimle kaplamak. Tadım, kokum, sıcaklığım... Onun içinde boğulmasını istiyordum ve ben de onun içinde boğulmak istiyordum.

Nefesi kesildi, bakışları sanki ani açlığını hissetmiş gibi ağızıma kaydı.

"Jared?" diye fısıldadı.

Gözlerinde arzu, ses tonunda ise şaşkınlık vardı. Bu beni içine soktuğu tehlikeli büyüden kurtarmaya yetti. Bakışlarımı ondan çektim ve boğazımı temizledim. Ne konuşuyorduk?

Benim

babam.

Doğru.

"Birkaç gün önce bana mesaj attı ve bizden haberi var. Yani finansal olarak boku yediğini biliyor. Sadece kafamı karıştırmaya çalışıyor."

Elime bir dokunuş hissettim ve döndüğümde onun ince parmaklarının benimkileri kapladığını gördüm.

Gözlerimiz buluştuğunda, sempatik bir şekilde "Özür dilerim" dedi. Dokunuşu kısa sürdü. Elini tekrar kendime çekmek istedim.

Kendimi toparlamaya ve bizi tekrar rayına oturtmaya çalışarak açıkça sordum: "Neden ailenle iyi geçinemiyorsun?"

Dizlerini göğsüne daha da sıkı çekti. "Ben... um ... değil ... açıklaması zor."

Hayal kırıklığımı bastırarak, "Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, Allegra. Ama bana güvenebilirsin. Ben ne

Sana söyledim... Sadece büyükbabama ve Sarah'ya söyledim." "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Eğer fark etmediyseniz, ben pek bilgi kaynağı sayılmam."

Kendimi küçümsememe kıkırdadı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Hareketi takip ettim ve kanepede aramızdaki mesafeyi kapatma isteğimi bastırdım.

"Kimseye söylemedim."

İşte o zaman gördüm. Theo'nun bahsettiği şeyi. Allegra'nın gözlerinde içi boş bir hüzn. Hep oradaydı, fark ettim. Daha önce de görmüştüm. Merak etmemeye çalıştım ve kendime bunun beni ilgilendirmedini söyledim. Bunu gülümseme ve iyimserlikle örtbas etmekte iyiydi.

"Aria bile mi?"

Başını iki yana salladı. "Özellikle de Aria'ya." Bu kez nefesi uzun ve titrekti.

"Bana istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin," diye söz verdim ona.

Allegra bunu düşündü. "Bu gece her ne olduysa... Beni tanımak için çaba gösterdiğini biliyorum. Değil mi?"

"Doğru."

"Neden?"

"Çünkü... bu pazarlıkta yalnızız. Sadece sen ve ben. Ve senin yalnız kalmanı istemedim. Bunun bir iş anlaşması olması arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez. Değil mi?"

Alt dudağını dişleyerek başını sallamadan önce bir süre düşündü. "Ben yalnızım."

Sikeyim.

"Allegra... Özür dilerim."

"Bu senin suçun değil." Gözyaşlarını kırptırdı. "Çok uzun zamandır yalnızım."

Bu öldürdü. Bu kadar derinden umursamamam gereken biri için olması gerekenden çok daha fazla öldürdü.

"Neden?" Sesim duygularımdan dolayı hırçınlaşmıştı.

"Ben... Ben sır saklamak zorunda bırakıldım. Kendimi korumak için. Aria'yı korumak için... Sadece terapistim biliyor ve bu aynı şey değil. Sırlarımı saklamak için para alıyor, biliyorsun. Ben sadece... Herkesin beni Chiara ve Wesley Howard'ın kızı olarak gördüğünü hissediyorum. Bir Malibu prensesi. Ve beni gerçekten tanıyanlar da beni büyük bir pislik olarak görüyorlar. Sloane Ironside'in on yedi yaşındayken bir psikopatın elinden kurtarmak zorunda kaldığı ve sonrasında ailesinin onu zorla rehabilitasyona gönderdiği kişi." Başını iki yana salladı. "İçimde hissettiğim ben bu değilim. Sadece çok kızgındım ve berbat durumdaydım ve bir nedenim vardı... ve bunu kimseye söyleyemem. Benim için herkesten daha önemli olan tek kişiye gerçek nedeni söyleyemem. Bu yüzden her zaman bencil kız kardeş olacağım. Dürtü kontrolü sorunu olan." Acı acı gülererek aramızda işaret etti. "Sanırım vize için bir adamla evlenmek tam olarak aksini kanıtlamıyor."

"Anlat bana," diye yalvardım. "Aria'ya söyleyemediğin şeyi söyle bana. Söz veriyorum bu odadan asla çıkmayacak."

On yedi

ALLEGRA

A Jared'e onun bana açtığı gibi açılmayı düşünürken kollarımın altında ter birikti. Sadece Hikâyemi bir kişi biliyordu ve o da sayılmazdı çünkü o bir ruh sağlığı uzmanıydı. Hiç kimseye, tek bir arkadaşına ya da sevgilime bile beni tamamen raydan çıkaran olaydan bahsetmemiştim. Gerçek şu ki, o kişiyle pek çok nedenden dolayı gurur duymuyordum ama şimdi büyüdüğüm için o çocuk için acı çekiyordum. Kendime yapmamam gereken çok şey yüklemiştim. Yine de bir parçam hala değer verdiğim herkesin kınamasından korkuyordu.

Jared'in gözlerine bakarken, sıradan bir samimiyetle düpedüz soğuk bir kayıtsızlık arasında gidip gelen adamı düşündüm. Böyle birine güvenebilir miydim? Bir saat önce olsa, kesinlikle hayır derdim. Yıllar boyunca Sarah ve arkadaşlarına karşı nezaketine ve ilgisine tanık olduğum onca kanıta rağmen, sadece son birkaç haftadır bana davranış şekli yüzünden hayır diyebilirdim.

Ama sonra gidip bana öyle bir hikâye anlattı ki, titrek bir şekilde itiraf etmesinden anladığım kadarıyla gerçekten de çok az kişiye anlatmıştı. Bana güvenini sundu.

Ve belki de on yıldır ilk kez içimi dökecek kadar çaresizdim. Gerçeği taşıyan tek kişi olmaktan çok yorulmuştum. "Sana söylediklerimi asla Aria'ya söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin. Ne olursa olsun."

Jared'in kaşları merakla birbirine yaklaştı ama başını salladı. "Söz veriyorum."

Kelimeler boğazımın dibinde gezinirken içimde hasta sinirler uyandı. Yap işte. "Herkes annemle babamın ilişkisinin hayal ürünü olduğunu düşünüyor. Aria bile. Annem bile. Kendini buna inandırmış." Beni sabitlediği için Jared'in bakışlarını üzerimde tuttum ve konuştukça daha da sakinleşmeye başladım. "On beş yaşındayken anneme kızmıştım çünkü okul başlamadan önce bana bir hafta sonu spa sözü vermişti. Her zamanki gibi, son dakika işi için ekli. Mesele spa değildi. Onunla geçireceğim zamanla ilgiliydi. Hiç sahip olamadığı zaman. Babam da çok meşguldü ve evde olmadığında bana her gün mesaj atardı. O sırada San Francisco'da film çekiyordu ve ben anneme kızgındım. Bu yüzden hafta sonu için babama sürpriz yapmaya karar verdim." Nasıl bir his olduğunu hatırlarken, kalp atışlarımın hızlanmasıyla birlikte kan kulaklarımda uğuldadı... "Babam San Francisco'da büyümüştü. Şehirde yeni bir daire satın almıştı ve bize bunun sebebinin orayı özlemesi ve orada daha fazla zaman geçirmek istemesi olduğunu söylemişti. Orada zaman geçirmek istemesinin özel bir nedeni olduğunu anlamaya başlamıştım."

Jared kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Brooklyn'de bir dairemiz vardı ve acil durumlar için her zaman gizli bir kilitli kutuda bir anahtar bulundururduk. Babamın San Francisco'da da her şeyi aynı şekilde ayarlayacağını düşünmüştüm. Öyle yapmıştı. Kilitli kutu için aynı kod. Ben de eve girdim ve babamı başka bir kadınla sevişirken yakaladım." Anılar hâlâ midemi bulandırıyor. "Bana çok kızmıştı. Babamı hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Kaçtım. Malibu'ya geri döndüğümde, babam annemi spontane küçük seyahatimden haberdar etmişti ve o da

Eve. Ona içeri girdiğimde neler olduğunu anlattım." Gözlerim yaşlarla doldu. "Bana tokat attı."

"Siktir." Jared kanepenin üzerinden elime uzandı ve onu sıktı. "Özür dilerim."

"Bana neden bahsettiğimi bilmediğimi ve tekrar edersem beni üzeceğini söyledi. Sanki o gün annem de babam da tamamen farklı insanlar olmuşlardı. O zamandan beri biraz araştırma yaptım ve bu kadın babamın rastgele düzüştüğü biri değil. Uzun süreli bir ilişki. Hâlâ görüşüyorlar. Kadın babamın lise aşkıymış. Adı bilinmeyen dul bir hemşire." Anneme duyduğum acı, bana nasıl davrandığına rağmen, göğsümde alevlendi. "Sanırım ikisini de seviyor. Onu ve annemi. Sadece seçim yapmak istemedi. Ve annem onu o kadar çok seviyor ki, bu olmamış gibi davranıyor. Yani hayatı boyunca bana ya da Aria'ya el kaldırmadı ama o gün bana vurdu. Bana öyle bir nefret ve korkuyla baktı ki, sanki her şeyini elinden alacakmışım gibi."

"Lanet olsun, Allegra... Bir çocuğun taşıyabileceği çok fazla şey var."

Şimdi yanaklarımdan özgürce süzülen gözyaşlarımı sildim. "Bu işin yarısı değil." Titreyen bir nefes alarak devam ettim: "Aria'ya söyleyemeyeceğimi biliyordum. Annem kız kardeşimin dış görünüşünü sürekli eleştirerek ve 2 beden olmadığı için kendini bok gibi hissetmesine neden olarak onu iyice mahvetti. Babam Aria'nın güvenli yeri. Hâlâ da öyle. Bunu ondan alamam." Ona sert bir bakış attım. "Ve asla almayacağım, yani bu aramızda kalacak. Onun bilmesine gerek yok. Ne faydası olacak ki? O kadar uzun süre erkeklerin aldattığını düşündü ki. Babam onun umut ışığıydı ve sanırım annemi ne kadar çok sevdiğini bilmek Kuzey'e de bir şans vermesini sağladı. Bunu ondan almak istemiyorum. Ve bunun onun ve North için işleri berbat etmesini istemiyorum."

Hâlâ tuttuğunu fark etmediğim elini sıktı. "Ona asla söylemeyeceğime söz veriyorum."

Başımı sallayarak kanepeye yaslandım. "Çok kızmıştım Jared. Dünyaya yalan söyledikleri ve sonra da bana kendimi kötü adamışım gibi hissettirdikleri için onlara çok kızgındım. İkisi de haftalarca benden kaçtı ve ben babasının annesini aldattığını yeni öğrenmiş bir çocuktum." Minderin üzerindeki başımı ona doğru çevirdim. "Annemin dört kez Dünyanın En Seksi Kadını seçildiğini biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Dört kez. Dünyanın en seksi kadını. Yakışıklılığı ödüllendiren bir yerde büyüdüm ve sanırım bu benim bakış açımı biraz çarpıttı. Eğer annem aldatılabiliyorsa, herkes aldatılabilir. Ve eğer babam aldatabiliyorsa, herkes aldatılabilir. Büyürken, gerçekten sadece Aria vardı. Annem 'emekli' oldu ve ben gençken eve döndü, ama hala orada değildi. Bu yüzden kendime bunun sorun olmadığını söyledim çünkü büyüdüğünüzde zaten aşık olursunuz ve o kişi sizin güvenli yeriniz olur. Ama babamın anneme bunu yaptığını görmek

... Aşk birdenbire hiç de güvende hissettirmedi, bilirsiniz.

"Her neyse, sinirlendim ve bir kaçış yolu aramaya başladım. Okulumuzda hepimizden biraz daha sert partiler verdiğini bildiğim bir çocuğa yaklaştım. Onun arkadaş grubuna katıldım ve kulüplere gittik, partiler yaptık, içtik, uyuşturucu kullandık. Bir gece şehirde sahte kimliklerimizi görmezden gelen bir kulübe gittik çünkü hepimizin harcayacak parası vardı ..." Keder boğazımı yaktı. "Ashton'la orada tanıştım." Elimi Jared'inkinden çektim. "On sekiz yaşındaydı. Chino'da büyümüştü ama on üç yaşındayken annesi önemli bir savunma avukatıyla evlenmiş ve onun Hollywood Hills'teki malikânesine taşınmışlardı. Ashton üvey babasından nefret ederdi. Bu yüzden çok partiledi.

"Ben... Ben sadece ortadan kaybolmak istedim. Bu kadar kızgın hissetmemek için. Neden bu kadar kızgın olduğumu Aria'dan saklamak zorunda kalmamak için. Ve Ashton'la çıkmaya başladım. Kimse bilmiyordu. Okuldaki görünüşümü korudum, notlarımı yüksek tuttum, onur listesinde kaldım. Ama tüm bunlar olurken, onunla sürekli

mesajlaşıyor ve e-posta gönderiyorduk." Hüzünlü bir gülümseme ağzını kıvrandırdı. "Ashton çok severdi

Yazardı. Kısa hikayeler yazardı. Ve bana uzun e-postalar yazmayı severdi. Onlar hâlâ bende.

"Her neyse... Neredeyse her hafta sonu onu görmek için şehre giderdim, takılırdık ve o gün eline geçen her türlü uyuşturucuyu alırdık. İkimiz de düşünemeyecek hale gelene kadar içerdik. İkimizin de takıldığımız zamanların yarısını hatırladığından şüpheliyim çünkü çok sarhoş ya da kafamız iyiydi. Benim için ..." Sonunda Jared'e tekrar baktım ve hikâyemi bitirdiğimde yüzündeki şefkatli ifadenin kaybolmamasını umdum. "Bu sadece bir kaçıştı. Ailemin aşka olan inancımı kırdığını düşünürsek, onu elimden geldiğince önemsedim. Ama o e-postalarda bana aşk mektupları yazdı. Sürekli beni sevdiğini söylüyordu. Ve daha karamsar, daha depresif olmaya başladı. Sürekli birlikte kaçmaktan bahsediyordu. Sonra ..."

Gözlerim yine yaşlarla doldu. "Ve sonra bir gece bana e-posta gönderdi. Bana bir şey anlatması gerekiyordu çünkü birine anlatmazsa aklını kaybedeceğinden korkuyordu. Bana... üvey babasının onu on dört yaşından beri taciz ettiğini söyledi. O kadar berbat ve öfkeliydi ki üvey babasını öldürebileceğinden korkuyordu."

Jared bitkin bir nefes verdi. "Allegra..."

"Sadece bir çocuktum," diye yalvardım anlaması için. "Ve korkmuştum. Bu kadar büyük, bu kadar berbat bir şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. İlk aklıma gelen aileme söylemek oldu ama artık onlara güvenmiyordum ve reşit olmayan biriyle yattığı için Ashton'ı tutuklatacaklarından korkuyordum. Üvey babasını öldürmekle tehdit etmesi konusunda ne yapacaklarını düşünmedim bile. Bu yüzden... ona e-posta göndererek üzgün olduğumu ama ayrılmak zorunda olduğumuzu söyledim." Bakışlarımı Jared'e çevirmek, yüz ifadesini görmek istemiyordum ama bilmek zorundaydım.

Dürüst olmak gerekirse, gözlerindeki sert bakışın ne anlama geldiğini anlayamadım. Bu yüzden dizlerimi göğsüme daha sıkı çektim ve içi boş bir şekilde devam ettim. "Ashton ondan ayrıldıktan birkaç gün sonra kendini öldürdü."

"Tanrım... kahretsin, Allegra, bunun senin hatan olmadığını biliyorsun. Değil mi?" Jared kanepeye doğru ilerledi, beni ona bakmaya zorlarken çeneme nazikçe dokundu. Yüz ifadesi acımasızdı, gözleri üzüntüyle parlıyordu. Benim için. "Sen sadece bir çocuktun."

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Bunu biliyorum. Yani... Her zaman daha iyi olmayı dileyeceğim. Daha güçlü olmayı. Bu kadar korkmamayı. Ona gidip bir yetişkine gerçeği söylemesi için yalvarsaydım. Bunun yerine, omuzlarıma yüklenen bu sorumluluğun altında ezildiğimi hissettim. Çok bencil, mantıklı düşünemeyecek kadar korkak. Belki zamanım olsaydı doğru şeyi yapardım. Ama artık çok geçti ve bu konuda kendimi her zaman suçlu hissedeceğim. Ancak ortada gerçek bir suç varsa, o da üvey babasıdır."

Görüşümü bulanıklaştıran yaşlar yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. "Artık eyalet başsavcısı olduğunu biliyorsun. Andrew Gray. Ayrıca sevgili üvey oğlunun anısına intiharı önleme konusuna özel olarak odaklanmış durumda. Şerefsiz herif. O... o bir canavar."

"Özür dilerim."

"Bu e-postaları medyaya ya da polise göndermeyi sık sık düşündüm. Ama bunu Ashton'a yapmak istemiyorum. Bu kadar acı veren özel bir şeyin tüm haberlere yansımısını istemiyorum. Bu da kendimi yeniden bok gibi hissetmeme neden oluyor çünkü ya Gray yeni birine zarar veriyorsa? Ya Ashton'ın hikâyesi yardımcı olabilirse? Yine de bu benim görevim değil, değil mi?" Jared'e anlaması için yalvardım. "Bunu yaparsam, bana paylaşmam için izin vermediği bir hikâyeyi paylaşmış olurum. Andrew Gray'in peşine özel dedektifler taktım, onu gömebileceğimiz başka bir şey bulmaya çalışıyorlar ama onun her şeyinin kilitli olduğunu söylediler. O kadar ki kötü bir şeylerin içinde olduğundan neredeyse eminler."

"Bu çok berbat bir şey." Jared derin bir nefes verdi ve kanepeye yaslandı. "Bu bir genç için başa çıkılması çok zor bir şey. Şimdi bunun senin üzerinde olması senin için de berbat bir durum."

"Evet, ama şimdi o zamana kıyasla daha iyi idare ediyorum. Ondan önce kayalık bir yoldaydım ve sonrasında uçurumdan aşağı yuvarlandım." Beni kınamadığı için kendimi biraz daha rahat hissederek ona şöyle dedim: "Ashton ölmeden önce okula ve notlarıma ayak uyduruyordum... ama on yedi yaşına geldiğimde her düzeyde kendimi yok ediyordum. Ashton'ın ölümünden duyduğum suçluluk beni canlı canlı yiyordu. Bu yüzden kaçıışı olabilecek en kötü yerlerde aradım. Nathan Andros gibi. Sloane'un eski erkek arkadaşı. Callie'nin öz babası."

"Birini vurduğunuzu söylemişsiniz..."

"Evet." Başımı salladım, hatırlayınca yüzüm buruştu. "Sloane'u vurdum. Kazayla."

Jared afallamıştı.

"Sanırım dürüstçe ölürsem iyi olacağını düşündüm. Belki de bunu hak etmişim. Bu yüzden kendimi aptalca, tehlikeli durumlara soktum ve Nathan da bunlardan biriydi. O bir suçluydu. Kendini büyük adam sanan bir grup haydutla takılıyordu. Bir gece bir ev partisinde beni bu adamlarla birlikte bir odaya götürdü ve beni kullanmalarına izin verme niyetinde olduğunu hemen anladım."

Jared koltuktan o kadar hızlı kalktı ki kırbaçlanmadığına şaşırdım. "Lütfen bana yapmadıklarını söyle..."

Güven vermek için başımı salladım, içgüdüsel tepkisi karşısında gözlerimi kocaman açtım. "Yapmadılar. Sloane sayesinde. Oraya geldi, çok cesurdu, paraya ihtiyacı vardı çünkü evden atılmak üzereydi. Çok geçmeden odada sadece üçümüz kaldık. Nathan kapıyı kilitledi. Ben... aptalca ağzımı açtım ve o... sanırım onun önünde bana tecavüz edecekti."

Jared'in gözleri öfkeyle doldu ve yavaşça tekrar yanıma eğildi.

"Kadın... kadın onu durdurdu. O zaman bu şekilde ölmek istemediğimi anladım. Ashton'ın yaşadıklarını yaşamak istemiyordum ve ölmek de istemiyordum. Bu yüzden hepimiz kavgaya tutuştuk ve silahını kapıp ona ateş ettim, ama onun yerine koluna isabet etti. O ..." İçimdeki kötülüğü hala hatırlatabiliyordum.

Nathan'ın gözleri bana dönmüştü. "Ben sadece onun yoldan çıkardığı küçük zengin bir kızdım. Sloane farklıydı. Çocuğunun annesiydi. Ve onu kendi malı olarak görüyordu. Onu vurduğum için çok öfkeliydi. Yumruklarını hâlâ hissedebiliyorum. Hiç durmayacak sanmıştım. Ama sonra durdu. Bir patlamayla." Bilinçsizce Jared'e yaklaştım, dizlerimi göğsümden aşağı indirdim. "Sloane onu vurdu."

Jared'in kaşları şimdi kalkmıştı. "Bunu hayal bile edemiyorum."

"Hayal et." Mutsuzca sıırttım. "Sloane tam bir baş belası. İkimizi de dışarı çıkardı. Nasıl başardı bilmiyorum çünkü ben zar zor yürüyebiliyordum ve o da vurulmuştu ama evine geri döndük ve ben... Ona babamı aramasını söyledim çünkü geçmişe rağmen onun her şeyi düzelteceğini biliyordum."

"Sloane buraya böyle mi geldi?"

Başımı salladım. "Evet. Ailem ona o kadar minnettardı ki Aria onu Andros'tan uzaklaştırmak için malikânede bir iş buldu. Ve ailem... babam benim raydan çıkmamın sebebinin bildiklerim olduğunu varsaydı. Diğer kadını hakkında. Yani, kısmen öyleydi, ben de öyle düşünmesine izin verdim. Rehabilitasyona gitmem için bana yalvardı. Zaten gidecektim. Nathan ve Sloane ile ilgili her şey büyük bir uyanış çağrısıydı. Aria benim için çok endişelendi. Onu hiç böyle görmemiştim. Ailem bile gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Onlara ne kadar kızgın olsam da, daha iyi ebeveynler olmalarını dilesem de, beni kendi tarzlarında sevdiklerini biliyordum. Onlara bunu yaşatmak istemedim ve rehabilitasyona gittim." Omuz silktim.

"Ve sonra hayatıma devam ettim. Ailemle yakın değilim çünkü annem babamla ilgili inkar içinde yaşadığını bildiğimi biliyor. Ve babam... Sanırım bir gün Aria'ya söyleyeceğimden korkuyor. O tam bir baba kızı. Onun ilk çocuğu, onun bebeği. Onu olumsuz bir şekilde görürse bu onu öldürür. Ve bence o sadece baltanın düşmesini bekliyor. Eğer benimle aynı odada iki saniye durursa, onun değil Aria'nın iyiliği için bunun asla olmayacağına dair ona söz verebilirim."

Jared öne doğru oturup dirseklerini dizlerine dayayarak yere bakarken aramızda bir sessizlik oldu. Ne düşündüğünü düşünürken kalbim hızla çarpıyordu.

Sonunda bana döndü. "Tüm bunları on beş yaşından beri tek başına mı taşıyorsun?"

Başımı salladım.

"Özür dilerim, Allegra."

"İnsanlar daha kötülerini de yaşadı. Aria bir sapık tarafından kaçırıldı. Sloane eski sevgilisi tarafından neredeyse öldürülüyordu. İnsanların başına daha kötü şeyler geldi."

"Evet. Ama hepsinin etrafında bunu paylaşabilecekleri insanlar vardı. Bu sırları sakladınız çünkü ya Aria'yı ya da Ashton'ı korumak istediniz. Ama kim..." Elimi yakaladı, sıkıca kavradı. "Seni kim koruyordu?"

Ağlamaklı bir nefes aldım, görüşüm bulanıklaştı.

"Jared..." "Söylediklerim bir şey ifade ediyor mu bilmiyorum ama

Bunların hiçbirinin senin hatan olmadığını bilmeni istiyorum. Öfkeli bir çocukken gerçekten korkunç, aptalca şeyler yapmış biri olarak bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama büyükbabam vardı. Geçmişimle ilgili her şeyi biliyordu. Ve bunu benim için taşıması her şeyi değiştirdi. Evliliğimizin sadece bir iş anlaşması olduğunu biliyorum ama arkadaşlığımız istediğin kadar gerçek olabilir. Sana söz veriyorum, buna her zaman sahip olacaksın. Ve bunu senin için taşıyacağım. Artık bu konuda yalnız olmanı istemiyorum."

İçimi büyük bir hayranlık ve minnettarlık kapladı ve kendimi sorgulamadan önce eğilip kollarımı ona doladım ve yanağımı güçlü omuzlarından birine yasladım. Jared tereddüt etmedi. Yüzünü bana çevirdi, yanağım onun yerine göğsüne kaydı ve kucaklamama karşılık verdi.

Orada birbirimize sarılarak ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama sonsuza kadar sürmesini diledim. Vücudu güçlü, sert ve sıcaktı ve onun tarafından tutulmak harika hissettiriyordu. Çünkü uzun zamandır ilk kez kendimi yalnız hissetmiyordum. Bu hissin kaybolmasını hiç istemedim.

Yine de sabah olduğuunda bunun büyük bir olasılık olduğunu biliyordum.

Bu yüzden onun kollarından ayrılmak için bir hamle yapmadım. Dayanabildiğim kadar dayandım.

On sekiz

ALLEGRA

T Ertesi sabah başım çarparak ve ağzım kuruyarak uyandım. Neredeyse akşamdan kalma gibi hissediyordum, gerçi on yedi yaşımdan beri böyle bir şey yaşamamıştım. Sabah olduğunda

Dün gecenin anısı üzerime çöktü, yataktan kalkarken bacaklarım titredi. Aslında duş alırken her tarafım biraz titriyordu. Sonunda gerçeği söylemenin verdiği garip bir rahatlama ve sakinlik hissi vardı. Ama aynı zamanda kendimi çıplak hissediyordum. Savunmasız. Sanki Jared'e beni incitmesi için güç vermiştim.

Bu düşünceyle endişeli bir şekilde mutfağa girdim.

Jared ocağın başında durmuş, pastırma ve yumurta gibi kokan bir şeyi ızgara yapıyordu. Ben içeri girince omzunun üzerinden baktı. Gülümsemesi yumuşaktı, bakışları araştırıyordu. "Günaydın."

Kendimi biraz rahatlamış buldum. "Günaydın."

"Aç mısın?" Ocağı kapattı ve tezgâhın üzerine koyduğu tereyağlı ekmekleri işaret etti. "Yumurtalı ve pastırmalı ekmek yapıyorum."

Cevap olarak midem guruldadı.

Jared sırtıttı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Masaya oturduğumuzda, ona yemek için teşekkür ettim ve o da sabırsızlıkla yemeğe başlamamı işaret etti. Hissedebiliyordum

Ben yerken beni
izliyordu. "Ne?"

Jared de aynı şeyi yaptı ve aldığı büyük lokmayı yuttu. "Günü benimle çiftlikte geçirmek ister misin? Koyunlar ve çoban Anna geliyor. Onları yeni evlerinde görmek isteyebileceğini düşündüm."

Teklifi karşısında şaşırarak, "Emin misin?" diye sordum.

"Sadece sen istersen. Göz alıcı olmadığını biliyorum ama bu tür şeylerin senin umurunda olmadığını fark etmeye başladım. Sen umursuyor musun?"

Sonunda bunu anladığına memnun olarak başımı salladım. "Hayır. İstemiyorum. Ve günü seninle çiftlikte geçirmeyi gerçekten çok isterim."

Yüzünden okunamayan bir şey geçti ve ne olduğunu açıklayabileceğini düşündüm. Ama onun yerine aniden başını salladı. "Güzel."

Anna'nın kırklı yaşlarının sonunda, kendi koyunları olan ve çobanlık hizmetlerini NC 500 (North Coast 500) boyunca birkaç çiftçiye kiralayan bir kadın olduğu ortaya çıktı. Geçen yıl sürüsünü satana kadar Jared ile birlikte çalışıyordu. Anna arkadaş canlısıydı ama saçma sapan bir tavrı yoktu ve yanında Jess adında güzel bir border collie ile gelmişti.

Koyunların teslim edilmesini beklerken Anna'ya hayatı hakkında sorular sordum. Ormancılık Komisyonu'nda çalışan ve Arrochar Adair'i tanıyan Rachel adında bir kadınla evliydi. Arro, Adair kardeşlerin tek kız kardeşiydi ve özellikle yakın olmasak da sosyalleşmiştik, ancak bu bağlantı Anna'nın bana daha fazla ısınmasını sağlamış gibi görünüyordu. Jared'in karısı olduğumu öğrenince şaşırdı ama yine de bunu anlayışla karşıladı.

Çok geçmeden tarlaya giden yolda büyük bir kamyon belirdi ve meleyen koyun sesleri ona eşlik etti. Jared ve Anna'nın kontrolü ele almasına izin vermek için geri çekildim. Koyunların kamyonundan kaçışını ve tarlaya girişini eğlenerek izledim. Birbirlerini takip ediyor, araçtan kurtuldukları için mutlu görünüyorlardı.

Jared tam kapıyı kapatırken birkaçı aceleyle kapıya doğru geri döndü. Şaşırtıcı derecede sevimliydiler. Koyunların ne kadar sevimli yüzleri olduğunu neden daha önce fark etmemiştim? Kapıların arasından yüzlerini bana doğru uzattılar ve ben de bir tanesini okşamak için uzandım. "Hey, sorun yok," diye söz verdim.

"Onlarla tanışmak için içeri giriyorum," dedi Anna, Jess'i de yanına alarak kapıdan geçerken.

Her iki gözünün etrafında siyah lekeler olan özellikle sevimli bir koyunu işaret ettim. "Buna Zorro adını vermeliyiz."

Jared bir elini belime koydu. Kısa bir dokunuş. Ama nefesimin kesilmesine neden oldu. Bana hafifçe azarlayan bir bakış attı. "Onlara isim verme. Büyükbabamla ilk çalışmaya başladığımda ben de bu hatayı yapmıştım." Kıkırdadı ama bu mutlu bir ses değildi. "Bana hasta bir koyunu mezbahaya götürttüğü ilk seferde kahvaltımı kusmuştum."

Oh. Tanrım. Doğru.

"Sen... kendini kötü hissetmiyor musun?"

"Bu hayatın bir parçası." Alay ederken bana yan gözle baktı. "Bu sabah o pastırmayı yerken kendini kötü hissettin mi?"

Onu ittim, suçluymuşum gibi. "Tamam, demek istediğini anladım."

Onun derin, erkeksi kıkırdamasıyla karnımda kelebekler uçuştı.

Ona verdiğim tepkiyi, dün geceki itiraflarımızdan beri artan o dayanılmaz farkındalığı görmezden gelmeye çalışarak çite yaslandım. "Şimdi ne olacak?"

"Yerleşecekler. İhtiyacımız olduğunda Anna gelip onları tarladan tarlaya taşıyacak."

"Peki günün geri kalanında ne yapacaksın?"

"Pazar için saman kesiyorum." Döndü, yeşim taşı gözleri sabah güneşinin altında soluk yeşil su havuzları gibi parlıyordu. "Benimle traktöre binmek ister misin?"

"Gerçekten mi?" İşıldadım. "Çünkü evlendiğimizden beri bana bunu sormanı istediğimi söylemeliyim."

Jared yine güldü. "Geç davet için özür dilerim. Hadi."

Jared'in traktöründe küçük bir yolcu koltuğu vardı çünkü bu bir eğitim traktörüydü. Görünüşe göre eğitici bir traktöre ihtiyacı yoktu ama bu devasa araç için bir anlaşma yapmıştı. Bu, onun yoluna çıkmadan kendi koltuğumda onunla birlikte gidebileceğim anlamına geliyordu. Sayılır. Çünkü o kabinde hala oldukça rahattım.

Güneş camın arkasından ışıldıyordu ve Jared Küçük Ardshave adını verdiği tarlada ot biçme makinesiyle saman biçmeyi bitirdiğinde ikimiz de terden sıırılsıklam olmuştuk. Arazi hakkında ne kadar çok şey bildiğine hayret ettim, sanki büyükbabasının paylaştığı her bilgi Jared'in beyinde yer etmişti.

Saatler sürdü. Jared'i en sevdiği filmler, renkler (maviydi!), yemekler, kitaplar, okuldaki dersler hakkında rahatsız ederek her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet ettim. Her seferinde cevap verdi ve sorularıma karşılık verdi. Ancak, ben onunla konuşurken çoğunlukla başını sallıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyordu.

Samanları biçmeyi bitirdiğinde, geç bir öğle yemeği için içeri girdik. Jared traktörü ahırına geri götürdü.

"Orada bekle." Önce taksiden atladı ve sonra bana doğru uzandı. Beni kapıya doğru çekerken avuç içleri benim nemli avuç içlerime kıyasla kuru ve çekici bir şekilde sertti. Sonra belimi kavradı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kolayca taksiden dışarı kaldırdı. Bu manevrayı beklemiyordum.

bir şey almak için çırpındı ve kötü bir filmdeki kadın kahraman gibi onun içine düştü.

"Oof." Yüzümü uygunsuz bir şekilde göğsüne yasladım. Sıcak, çimen ve boynunu yalamak istememe neden olan o baharatlı kolonya kokuyordu.

Jared'in kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı, neredeyse morarıyordu. "Siktir, iyi misin?"

Ne kadar terli olduğumun ve bunun kokmaya nasıl dönüşebileceğinin son derece bilincinde olarak, kaslı göğsüne doğru ittim ve tökezleyerek kendimi düzelttim. Utanç dolu bir gülümsemeyle saçlarımı düzeltirken yanaklarımın kaydığını hissettim. "Evet, özür dilerim."

Jared'in bakışları göğsüme kaydı, yanaklarının üstü hafifçe kızarıırken boğazını temizleyerek hızla gözlerini kaçırdı. "Hadi bir şeyler yiyelim."

Aşağıya doğru hızlı bir bakış atletimin kayarak atletik sütyenimin üst kısmını ortaya çıkardığını gösterdi. O sütyenin uzaktan yakından seksi bir yanı yoktu. Omuz silkerek yakamı yukarı çektim ve Jared'i mamut kulübesinden çıkıp Defender'ına doğru takip ettim.

Aniden, "Sanat galerinizdeki serginize gelmem gerektiğini düşünüyordum," dediğinde araçta ancak iki saniye kalmıştık.

Rastlantısallığına göz kırptım. "Öyle mi?"

Şakağından aşağı bir ter damlası yuvarlandı ve üç nokta dönüşünün ortasında ön koluyla ter damlasını sildi. "Kahretsin, bugün hava çok sıcak."

Arzu karnımın derinliklerinde sıkıştı ve kalçalarımı birbirine bastırdım. Berbat durumda olduğumdan endişelensem de, terden sıırılsıklam olmuş ve pazıları esneyen Jared'in şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olduğunu düşündüm. "Evet. Ateşli."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı ve ben de bu sözleri ona mırıldandığımı fark ettim.

Aman Tanrım. Kendine gel, Allegra! Boğazımı temizledim. "Ee, sanat gösterisi?"

"Evet." Defender'ı bizi eve götürecek olan çiftlik yoluna sürdü. "Haklıydın. Orada olmalıydım. Ve biliyorsun..." Bana ciddi anlamda seksi bir sırıtış attı. "Çalışmanı görmek isterim."

"Gerçekten mi?" İçimi bir zevk ateşi kapladı. "Evet, gerçekten."

"Tamam. Orada olmanı gerçekten çok isterim."

"Güzel. Anlaştık." Elleri birkaç saniye direksiyonun etrafında sıkıştı... sonra, "Çiftlikte geçirdiğin sabah hoşuna gitti mi?"

"Evet," dedim ona dürüstçe. Seninle birlikte olduğum sürece her şeyden zevk alırdım. Aklıma bir düşünce geldi ve yüzümü buruşturarak arkamı döndüm. Duygularına kapılma, Allegra. "Burayı gerçekten seviyor gibisin. Çiftliği yani."

"Biliyorum. Bu benim hayatımı kurtardı."

Yakışıklı profilini inceleyerek başımı salladım. "Öyle olduğunu biliyorum."

Sırf bunun için bile seviyorum."

Bu sözler muhtemelen olması gerekenden daha fazlasını ortaya çıkardı, ama kendime engel olamadım.

Jared sert bir sesle, "Teşekkürler," diye cevap verdi.

Çiftlik evinin önünde durana kadar bu kez rahat bir sessizliğe gömüldük. Ardnoch'tan ödünç aldığım Range Rover'a baktım. "Onu geri verip kendime bir araba almalıyım."

Arabadan inerken, "Ne zaman istersen araba alışverişine gidebiliriz," diye teklif etti.

"Benimle gelir misin?" Onu takip ettim.

Jared kaşlarını çatı. "Tabii ki. Yalnız gidersen satıcılar seninle dalga geçmeye çalışacaktır."

Güldüm. "Bu biraz eski moda değil mi?"

"Tarih öncesinden kalma. Ama bir gerçek."

"Tamam. Bu hafta sonu gidebiliriz."

"Tamamdır. Georgie'yi çiftliğe bakması için çağıracağım." Bizi eve aldı ve ben tam tişörtünün geniş sırtına yapışmasının tadını çıkarıyordum ki arka cebimden cep telefonumun sesi geldi.

Ekran bana Aria olduğunu söyledi. "Buna bakmalıyım." Jared omuz silkti. "Öğle yemeğini hazırlayayım."

"Hey!" Telefonumu açtım ve ön bahçeye çıktım. "Nasılsın?"

"Sesin neşeli geliyor," dedi kız kardeşim sesinde bir gülümsemeyle.

"Güzel bir gündü. Jared'in yeni koyunlarımızı karşılamasına yardım ettim ve sonra tarlada saman keserken traktörüne bindim."

Kıkırdadı. "Küçük kız kardeşimin çiftlik hayatını seveceği kimin aklına gelirdi ki?"

"İtiraf etmeliyim ki, beni hayal edebileceğimden çok daha fazla etkiledi." Hepsini. En çok da sahibini. Lanet olsun.

Aria mırıldandı.

"Kahretsin." "Bok mu?"

Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Keyfin yerindeyken sana bunu söylemek için aramış olmaktan nefret ediyorum. Dün akşam yemekten sonra senin için endişelendim ama sesin her şey yolundaymış gibi geliyor ve-"

"Aria, neden saçmalıyorsun? Sen hiç saçmalamazsın." İçimde bir tedirginlik belirdi.

"Ally, özür dilerim. Malikâne üyeleri hakkında çıkabilecek her türlü haberden beni haberdar eden bir gazeteci bağlantım aradı."

"Ve?"

"Medya Jared ile aranızdaki ilişkiyi öğrendi. Yarın büyük bir bulvar gazetesinde bir haber yayınlanacak."

Hay sikeyim.

"Sen... anneme ve babama söyleme zamanı geldi."

"Evet." Gözlerimi sıkarak kapattım. Jared'le aramız nihayet iyiydi ve şimdi de bu. "Sanırım öyle."

On dokuz

ALLEGRA

Babamın sırrını öğrendikten sonra onunla ilişkim bozulmadan önce, Aria ve ben onun birçok film galaları. Kırmızı halıda süslü elbiseler içinde göz alıcı ebeveynlerimizin yanında dururken paparazziler onlara "Bu tarafa bakın" diye bağırıyor, bir yandan da flaşlarıyla bizi kör ediyorlardı.

Sosyal ve popüler kültür hakkında konuştukları bir panel programına ev sahipliği yapan bir grup ünlü kadın tarafından birden fazla kez görüntülerimiz tartışılmıştı. Giysilerimin benim yaşımdaki bir kız için uygun olup olmadığını ve Aria'nın toplumun vücut tipiyle ilgili ideallerini savunduğu için ne kadar gurur duyması gerektiğini tartışmışlardı. Sanki kıvrımlı bir tanrıça olmak Doğa Ana'nın değil de Aria'nın seçimiymiş gibi. Ve sanki onun nasıl görüldüğü ya da benim ne giydiğim onları ilgilendiriyormuş gibi.

On dört yaşındayken ve aktör Moira Reynolds'ın oğlu Dax Reynolds ile randevum varken bir papaz tarafından takip edildiğimi hatırlıyorum. Dax benden iki yaş büyüktü ama aynı liseye gidiyorduk ve herkes bana çıkma teklif etmesini çok kıskanmıştı. O zamanlar onunla çıkacağım için heyecanlıydım ama fotoğraflarımız yayınlandıktan sonra internette insanlar onun benim için çok yaşlı olduğundan bahsetmeye başladılar. Dax bu ilgiyi garipsedi ve beni terk etti.

Son zamanlarda, babamın aynı adlı filmine sözde şirin bir gönderme olan "Çiftçinin Karısı" gibi başlıklarla internete yayılan Jared ve benim görüntülerimle barışmıştım. Oraya gideceklerini bilmeliydim. Jared ve ben gazetelerine malzeme vermek istemediğimiz için köyde birlikte görünmekten kaçınıyorduk. Ardnoch'ta yaşamamanın en güzel yanı, köylülerin malikanenin ünlü üyelerinin getirdiği turizme ve dolayısıyla ünlülere karşı korumacı olmasıydı. Gazeteciler hoş karşılanmıyordu. Bu yüzden birkaç gün sonra sıkıldılar ve gittiler. Jared her şeyi oldukça iyi karşıladı.

Uzun lafın kisası, bazı durumlarda ilgi odağı olmaya alışmıştım. Ancak, buna hiç alışmadığım tek yer kendi sanat sergilerimdi. Yıllar içinde pek çok sergim olmuştu, en kötüsü de sanat okulundaydı, amaç değerlendirilmek ve not almaktı. Birinin benim yarattığım bir şeyi incelemesine asla alışamazdım. İçimde derin, kişisel bir yerden doğan bir şey. İnsanlarla dolu bir odada durup ona bakmak neredeyse tamamen çıplak durmak kadar kötüydü. Aslında, muhtemelen toplum içinde çıplaklıkla bundan daha iyi başa çıkabilirdim.

"İyi misin?" Jared'in ılık nefesi kulağımı gıdıkladı ve içimdeki arzuyu bastırmak zorunda kaldım.

Son birkaç haftadır, kalp kalbe verdiğimizden beri, aramızdaki şeyler farklıydı. Daha iyiydi. Ve aynı zamanda daha kötüydü. Jared bana karşı daha sıcak ve daha açıktı, ama bu aynı zamanda benim için duyguları yakalamamanın daha kolay olduğu anlamına geliyordu. Duygulara kapılmamak için çok ama çok çabalıyordum. Ne yazık ki fiziksel arzu treni uzun zaman önce istasyondan ayrılmıştı. Bu gece o benim desteğimdi. Ama aynı zamanda baştan çıkarıcıydı da, çünkü "karı koca" olarak Jared düğünden bu yana ilk kez gerçekten rolünü oynuyordu.

Ve görünüşe göre bu, sahiplenici bir avuç içini sırtıma bastırmayı ya da elimi her

olabilir. Dokunmak! Dokunmayı da içeriyordu. Gösteri için zaten gergindim ama Jared'in elleri vücudumdayken aşırı uyarılmıştı.

Kirpiklerimin altından ona baktım. "Böyle şeylerde hep gergin olurum."

"Hiç gerek yok," diye içtenlikle cevap verdi. "Ciddiyim Allegra... Uzman değilim ama bence yaptığın iş olağanüstü."

Ona yaslandım. "Teşekkür ederim."

Birlikte dünyanın evliliğimizi öğrenmesini ve bunu aileme açıklamanın patlamasını atlatmıştık. Annemin gerçeği keşfetmesinin patlayıcılığını. Babam, tahmin ettiğim gibi, her şey hakkında tebrik edici ve iç gözlemciydi. Annem öyle değildi. Annem sadece herkesten habersiz evlendiğim ve böylece onu düğünden mahrum bıraktığım için değil, aynı zamanda kız kardeşim gibi bir İskoçla evlendiğim için de öfkeliydi. Neden ondan bu kadar uzakta olmak istediğimizi sordu. Sonra tabii ki hayal kırıklığına uğratmadı: "Ve bir çiftçi! Bir çiftçi, Allegra!"

Jared o sırada odadan çıkmıştı ve koruyucu içgüdülerim devreye girdi. Annem söylenirken sakın ve soğukkanlı olmaya niyetliydim. Ancak onun Jared'e hakaret ettiğini duymak içimdeki şalteri indirdi. O bana İtalyanca bağırırken, ben de ona eski moda İngilizce ile karşılık verdim.

Babam annemi sakinleştirmeye çalıştıysa da, annem gözyaşları içinde melodramatik bir feryatla çekip gitti. Onun endişelerinin gerçekten benim iyiliğimle ilgili olduğuna bir an bile inansaydım kendimi kötü hissederdim. Beni yanlış anlamayın. Annemin beni sevdiğini biliyordum. Ama onun ilk düşüncesi her zaman kendisi ve Chiara Howard'ın kızının isimsiz bir çiftçiyle evlenmesinin nasıl görüldüğü olurdu.

"Yaz sonunda, yeni filmimin çekimleri başlamadan önce İskoçya'ya geliyoruz," diye cevap verdi babam emin olmayan bir gülümsemeyle. "Senin genç adamla o zaman tanışırız."

"Evet. Tamam."

"Tebrikler meleğim."

Gözlerindeki hüznün karşısında içimi acıtan bir pişmanlık kaplamıştı. Babama karşı hissettiklerim çok karmaşıktı ve aramızdaki ilişkinin daha kolay olmasını diliyordum. "Teşekkür ederim."

Görüşmeyi sonlandırmıştık ve annemin korkunç davranışı için özür dilemek üzere Jared'i bulmaya gitmiştim. Neyse ki aramıza yine duvarlar örmedi ve son birkaç haftadır evliliğimizde bir ritim yakalamıştık.

Bedenimin umutsuzca istediği seksi yapamadığımız gerçeği dışında, gerçek bir karı koca gibi yaşıyorduk. Evi temiz tutmaya yardım etmek de dahil olmak üzere çiftlikteki bazı sabah işlerini üstlendim, sonra gününe devam ettim, ister stüdyoda ister ilham almak için keşifte olsun. Ya da Aria ve/veya Sloane ile öğle yemeğine çıktım. Sarah ve Theo, ziyaret etmemiz için açık bir davetle Gairloch'taki evlerine gitmişlerdi. Akşamları eve geldiğimde Jared ve ben sırayla akşam yemeği hazırlıyorduk, bazen de birlikte pişiriyorduk. Birbirimize günlerimizi anlatır, sonra da yatmadan önce televizyon izlemek için oturma odasına yerleşirdik.

Göz kamaştırıcı
değildi. Basit bir
hayattı.

Ve eğer her gece ateşli kocamı becermek de dahil olsaydı, mükemmel bir hayat olurdu.

Hep hayalini kurduğum bir hayat.

Bu da onu benim için son derece tehlikeli yapıyordu.

Jared aniden elimi çekiştirerek, "Sana en sevdiğimi göstereceğim," dedi.

Beni kalabalığın arasından çekti, çoğu biz geçerken merakla bize bakıyordu. Sonra beni büyük parçalarımın birinin önünde durdurdu. Kuzey ışıklarından ilham alan bir manzaraydı. Şubat ayında Shetland'ı ziyaret etmiştim. Adaya ilk gelişimdi ve kaldığım pansiyonu işleten çift daha nazik olamazdı. O gezide beni hemen hemen evlat edindiler ve

kuzey ışıklarını görmemi sağladı. Hayatımın en harikulade anlarından biriydi.

Yeşilleri, sarıları ve pembeleri sanki yağmurla buğulanmış gibi boyadım, bazı çizgiler doku oluşturmak için kalın bir şekilde sıçradı. İnce dilimlenmiş opal parçaları boyaya karışıyor, ışığı yansıtıyor ve metalik parıltı parçalarına karşı parıldıyordu. Daha koyu gölgeler geceleri dağları oluşturdu. Ve Shetland'daki kayalarda bulunan lal taşlarını taklit etmek için boyanın içinden dağların üzerine küçük lal taşları serptim. Bakır boyadan bir çizgi, onları gördüğüm akşam gün batımını temsil ediyor ve karanlık dağları gölgeliyordu.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en sevdiğim işlerden biriydi. "Bu en sevdiğin?" Hayretle sordum.

Jared başıyla onayladı, gözlerinde gerçek bir takdirle inceliyordu. "Bence büyüleyici. Kuzey ışıkları, değil mi?"

Sırıtmamak için dudakımı ısırdım. Resmin adı Shetland'dı, bu yüzden neyi yakalamaya çalıştığımı anlamış olması çok büyük bir şeydi. "Öyle." Ona döndüm ve Jared bana baktı. "Çok garip... bu benim en sevdiğim eserlerden biri. Michelle bunu satmam için beni ikna etmek zorunda kaldı."

"Öyle mi?" Kaşlarını çattı. "Satma o zaman. Eğer saklamak istiyorsan, saklamalısın. Yarattığın sanattan zevk almaya hakkın var."

Camı incelerken haklı olduğunu anladım. Michelle'in beni bunu satmaya ikna etmesine izin vermiştim çünkü bir sanatçı olarak yarattığım her şeyi paylaşmam gerektiğini düşünüyordum. Fakat

... neden bunu kendime saklayamadım?

Jared düşünceli bir ifadeyle, "Şöminenin üzerinde şu anki eski ayna yerine harika dururdu," diye mırıldandı.

Sanatımı çiftlik evine mi koymak istedi?

Kalbim deli gibi çarptı.

"Michelle'i bulayım ve ona bir SATILDI işareti yapıştırmasını söyleyeyim."

Jared sırttı. "Bunu sen yap."

Michelle'in Inverness'teki galerisi çok büyük bir yer değildi. Bu benim onun galerisinde ikinci sergimdi ve mekân ilkinden daha kalabalıktı. Aria, bu hafta sonunun North'u Paris'te çekim yaparken görmek için tek şansı olduğunu öğrenene kadar katılmayı planlıyordu. Aksi takdirde onu birkaç hafta daha göremeyecekti. Ona gidip kocasını ziyaret etmesini söylemiştim. Bana eşlik etmesi için benimki vardı.

Diğer arkadaşlarımıza gelince, onlara gösteriden bahsetmemiştim. İşim hakkında yabancılara karşı savunmasız olmak, beni tanıyan ve önemseyenlere karşı olmaktan daha kolaydı.

Michelle'e yaklaşırken galerinin ne kadar yoğun olduğunu söyledim.

"Sana insanların çalışmalarını sevdiğini söylemiştim. Ülkenin dört bir yanına parçalar gönderiyorum." Michelle omuzlarımı sıktı. "Sen benim en iyi sanatçılarımından birisin, Allegra. Kendinle gurur duymalısın."

İçimde bir gurur kabarması hissettim. Sırıtarak, "Lafı açılmışken, Shetland'a bir SATIŞ tabelası koymanızı istiyorum" dedim.

"Ooh." Mavi gözleri heyecanla yuvarlaklaştı. "Başka biri daha mı teklif etti?"

"Başka?"

"Evet, çoktan satın alındı. Ben de tam üzerine bir etiket yapıştırmak üzereydim."

"O zaman satma. Bende kalacak."

Yüz ifadesi düştü. "Bu en pahalı parçalarınızdan biri."

Şimdi omzunu sıktım. "Yine de komisyonunu alacaksın ama bu benim için çok özel. Üzgünüm. Bunu satamam."

Anlayışla iç geçirerek başını salladı. "Tamam. Ama Paul Gunner ile konuşmalısın. Burayı satın almak istiyordu ve bütün akşam bir tanışma için uğraştı durdu. Kocanızla baş başa görüşmenizi bölmek istemedim,

Ama artık burada olduğuna göre, bana bir iyilik yapabilir ve Shetland'ı alamayacağı gerçeğini yumuşatabilirsin."

"Tanıştırayım."

Paul Gunner kırklı yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim yakışıklı bir sarışındı.     parçalı özel bir takım elbise giymişti ve kolundaki yirmi bin dolarlık Tag Heuer saat dikkatimi çekti. Adamın parası vardı. Michelle'in onunla görüşmek için zaman ayırmamı istemesine şaşmamalı. Ancak Shetland'a bir SATIş tabelası yerleştirmek için ortadan kaybolur kaybolmaz, Bay Gunner kişisel alanıma biraz fazla girdi.

Koyu renk gözlerindeki o parıltıyı tanıdım. Ne yazık ki, o bakış hiç olmaması gerektiği halde bana yönelmişti. Küçük bir adım geri atarak sol elimle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve alyansımı gösterdim.

Bakışları ona kaydı ama yüz ifadesi hiç değişmedi. " lk par amı aldığımdan beri seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum," dedi  sko  ya da  ngiliz olabilecek bir aksanla. Bunu söylemek zordu. "Aslen Inverness'liyim ama şimdi Londra'da yaşıyorum." Ah, bu mantıklı geldi. "Ben biraz koleksiyoncuyum."

"Gerçekten. Bu harika." G l msememi kibarca korudum. "Bu gece en çok hangi parçayla ilgileniyorsun?"

"Ona bakıyorum," diye yanıtladı cesurca, a  ifadesi ne demek istediği konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

  imdeki iğrenme alarmı  almaya başladı ama hoşnutsuzluğumun yüzüme yansımasına izin vermedim. Bu, sanatımın bir hayranının benimle yatmak istediği ilk sefer değildi. "Bir eser olarak anılmak hakkında ne hissettiğimden emin değilim ama-" diye nazikçe azarladım.

"Alınma demek istemedim. Gerçekten. Siz sadece... sanatınızdan bile daha güzelsiniz. Daha güzel bir kadınla tanıştığımı sanmıyorum."

" ok naziksınız ama ben evliyim." Alyansımı tekrar parlattım. "Ancak bu akşam sergilenen eserlerimin birçoğu müsait."

"Michelle'e hangi parçaları istediğimi zaten söyledim ve çok cömert davrandım. Şimdi onların arkasındaki seksi kadını tanımak istiyorum. Eminim, işinize yaptığım bağış göz önünde bulundurulduğunda" -istediğini elde etmeye alışkın zengin bir adamın tüm özgüveniyle gülümsedi- "beni arkadaşlığınızın zevkiyle şımartabilirsiniz. Eminim adımı duymuşsunuzdur. Gunner Industries'den Paul Gunner." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandı ve ben irkilerek geri çekildim.

Bütün numara bitmişti. "Dünyanın en zengin adamı da olsanız, Bay Gunner, yine de satılık olmazdım."

"Allegra-"

"Lucy," diye sertçe düzelttim onu. "Bana mı bakıyordun?"

"Sana söyledim, ben bir hayranım." Paul'ün sahiplenici bakışları kararlılıkla sertleşti. "Allegra Howard olman benim için fark etmez. Ailenle ilgilenmiyorum."

"Artık Allegra McCulloch."

Eğlenerek ofladı. "Bir akşam yemeği. Sadece bir akşam yemeği. Tek istediğim bu. Eminim fikrini değiştirmek için yeterli bir zaman olacaktır." Sonra parmaklarının arkasını çıplak kolumda gezdirmeye başladı. Israrı karşısında tekrar irkildim.

Sonra sıcaklık sırtıma vurdu, güçlü kollar belimi sararken sert, tanıdık bir göğüs bana baskı yaptı. Şakağıma nazik bir öpücük konduran Jared'in kokusu ve varlığı beni rahatlattı. Ona baktım, Paul Gunner'a dönerken yüzündeki şefkatli ifade mutlak bir tehdide dönüşmüştü.

"Ben kocayım," dedi soğukkanlılıkla. "Kim olduğunu bilmiyorum ama karıma bir daha dokunursan o lanet elini kırarım."

Onun sahiplenici, koruyucu sözleri içimde bir heyecan yarattı. Ve özlem. Onların gerçek olması için.

Gunner Jared'e korku ve tiksinti karışımı bir ifadeyle baktı. Bana öyle bir bakış fırlattı ki, onun gözünde bir milyon mil aşağıya düştüğümü anladım. "Görüyorum ki sanatçı yeteneklerin

Tadına bakmak için tercüme et. Sanırım Michelle'e bu akşam bir şey almayacağımı söyleyeceğim."

Jared arkamda gerildi ama Gunner'ın gözlerinin içine bakarken güven vermek için elini avucumun içine aldım. "Bunu sen yap. Ne de olsa para klas satın alamaz."

Hışımınla gitmeden önce gözlerini bana dikti.

"Siktir." Jared bana döndü, yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Satışı berbat etmek istememiştim. Sadece ona nasıl tepki verdiğini gördüm ve kendimi biraz kaybettim."

"Birazcık" kendini kaybetmesinin her saniyesinden keyif alarak sııttım. "Özür dileme. Onu neredeyse altına işerken izlemek satışı kaybetmeye değirdi. Güven bana."

"Sana ne söyledi?" Gunner hızlı adımlarla galeriden çıkarken Jared omzunun üzerinden baktı. Michelle'le ortak bir bakış bana onun mutlu olmadığını söyledi. Ama umurumda değildi.

"Benimle yatmak istedi," diye açık açık cevap verdim. "Görünüşe göre, sanat eserlerimden birçoğunu satın almanın hayır dememi zorlaştıracacağını düşünmüş."

"Ne oluyor lan?" Jared biraz fazla yüksek sesle cevap verdi.

Onu susturdum ve göğsünde güven verici bir el daha gezdirdim. Bu tamamen ona dokunmak için bir bahaneydi. "Bu alışılmadık bir şey değil. Bana seks teklif eden kadın ya da erkek birkaç zengin hayranım oldu. Bazıları diğerlerinden daha ürkütücü ve daha hak sahibi." Gunner'ın çıktığı kapıyı işaret ettim. "O pislik benden bir şey istediğine karar verdi ve parasının bunu ona sağlayabileceğini düşündü. Yanlış düşünmüş."

Jared öfkeyle, "Dişlerini dökmeliydim," diye mırıldandı ve bunu yapmak için Gunner'ın peşinden gitmeyi düşünüyor gibiydi.

"Allegra." Michelle aniden üzerimize geldi, gözlerinde eğlence ve hayal kırıklığı birbirine karışıyordu. "Sahiplenici kocan bir sonraki gösterimde evde kalmak zorunda kalabilir."

Bu sözler karşısında zevkten kızardım. "Bu Jared'in hatası değil. Gunner bu gece harcadığı onca paraya karşılık onunla seks yapmamı önerdi."

Yüzü düştü. "Ah. Ah canım. Bu çok büyük bir hayal kırıklığı. Beş parça seçmişti. Shetland parçası da dahil."

Onun gibi bir pisliğin bu esere sahip olduğunu düşününce ürperdim. "O parçayı kimse alamayacak."

"Bunu sen mi yapıyorsun?" Michelle Jared'e takıldı. "Sanatını kendine saklaması için onu cesaretlendiriyor musun?"

Jared kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Onu mutlu eden şeyleri saklaması için cesaretlendiriyorum."

Nefesim kesildi.

Jared, lütfen beni kışkırtma... çünkü o şeylerden birinin sen olmasından korkuyorum.

Çiftlik evine döndüğümüzde ikimiz de yorgunduk ama aramızda bir gerginlik vardı. Şimdiye kadar ikimizin de görmezden gelebildiği bir gerilim. Ta ki Gunner'la gerçek duyguların su yüzüne çıkmış olabileceği o ana kadar.

"Sana satışları kaybettirdiğim için tekrar özür dilerim," diye özür diledi Jared, gerçekten dilemesi gerekmediği halde.

Yatak odalarımızdan önce merdivenlerin başında durmuştuk. Güven vermek için omzunu okşadım. "Üzülme. Ciddiyim. O pisliğin evinde benim çalışmalarımın sergilenmesi düşüncesi beni hasta ediyor, bu yüzden bana büyük bir iyilik yaptın."

"Tamam. Güzel." Ayaklarının üzerinde biraz beceriksizce kaydı. "Ben, uh, geç oldu ve ben erken kalktım, bu yüzden ..."

"Jared." Geçip gitmek için hamle yaptığında onu durdurdum. "Teşekkür ederim. Bu gece geldiğin için."

Gunner'la yaşadığı deneyime rağmen, başarılı bir akşam olmuştu. Gösterideki birkaç kişi

ve Jared'in bazı konuşmalardan sıkıldığını biliyordum. Ama bütün gece yanımda durdu.

Sergilenen yirmi parçadan on tanesini sattık ki bu inanılmaz bir şeydi. Michelle kalan parçaları galerisine ve internete koyacaktı.

"Tabii ki." Jared başını eğerek yanağıma tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurdu ve bu kez ürpermemi bastıramadım.

Nefesi kesildi ve sanki onu ısırışım gibi geri çekilmeden önce kişisel alanımda bir saniye oyalandı.

"İyi geceler," dedi bana bakmadan huysuzca.

Sonra odasına doğru yürüdü.

Aceleyle kendiminkine girdim, kapıya yaslandım, nabzımın yavaşlamasını ve tenimin soğumasını istedim.

Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısının tekrar açıldığını duydum ve bir heykel gibi donakaldım.

Lütfen kapımı çalın, lütfen kapımı çalın.

Jared yatak odamın hemen dışında durmuş gibi zemin gıcırdadı. Kapıyı çalarsa kendimi kontrol edemeyeceğimi bildiğimden nefesimi tuttum. Onu bir kalp atışıyla odama ve bedenime kabul ederdim.

Onun yerine alt kata indiğini duyunca içimi ezici bir hayal kırıklığı kapladı. Sinirle, şovum için giydiğim ışıltılı flapper tarzı elbiseyi çıkardım. Yatmaya hazırlanırken Jared'in odasına döndüğünü duydum. Kararlılıkla onu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Yatmaya hazırdım, makyajımı çıkarmıştım, cilt bakım rejimimi tamamlamıştım, bir bardak su içmek için aşağıya inmek niyetiyle mümkün olduğunca sessiz bir şekilde odayı geçtim.

Ancak kontrolsüz bir şekilde kocama çekildiğim için, kendi kapımdan çıkarken onun kapısına bakmaktan kendimi alamadım.

Şaşırtıcı bir şekilde kapısı hafif aralıktı ve ışıklar hâlâ açıktı. Parmak uçlarımda ona doğru ilerledim, banyosunda düşün aktığını duyduğumda kapıyı onun için kapatmaya niyetliydim.

Jared duştaydı. ıplaktı.

O anda odasına girdiğimi, sıcak yaz gecesi nedeniyle giydiğim ince geceliği çıkardığımı ve sonra çıplak olarak banyosuna girdiğimi hayal etmek kolaydı. Jared'in duş kapısının buharlı camından bana bir bakış atacağını, kapıyı kaydırarak açacağını ve beni içeri çekeceğini hayal etmek.

Beni nemli fayanslara bastırıp meme ucumu avucunun içine alışı-

Kapanan bir kapının sesi beni fantezimden kopardı ve Jared'in duşunun durduğunu utanç içinde fark ettim. Görüş alanıma giriyordu.

Çıplak.

Tamamen, kesinlikle, olağanüstü ıplak.

Onu gördüğümde karnımda sıcaklık birikirken dudaklarım aralandı.

Yatağına doğru yürürken ıslak saçlarını havluyla ovaladı ve dalgın bir şekilde telefonunu kontrol etti. Kendisine bakıldığından tamamen habersizdi.

Bakacak çok şey vardı.

Su damlacıkları sert göğüs kaslarının arasından aşağıya doğru iniyor, hafif bir tüy tabakasını takip ederek pürüzsüz, yontulmuş karın kaslarını ortaya çıkartıyordu. Televizyon programlarından birinde genellikle yarı çıplak olduğu için sürekli egzersiz yapan Taka gibi çılgınca belirgin değildi ama Jared sürekli fiziksel çalışmadan dolayı doğal olarak kaslı ve sertti.

Bakışlarım sonunda kaslı kalçalarının arasından çıkan yarı sert sikine ulaştığında, nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Jared iriydi. Ortalamanın üstünde bir uzunlukta. Ve kalındı. evresi ...

Kalçalarımın arasına ıslak bir sıcaklık doldu.

Kapıyı açıp kendimi onun üzerine atmak için can atıyordum.

Ama Jared döndü, neyse ki sırtı bana dönüktü. Neyse ki, çünkü bu bana sadece kaslı kıcının mükemmel bir görüntüsünü sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda banyoya doğru gözden kaybolurken beni görmediği anlamına da geliyordu.

Ne halt ediyorsun sen? Kendi kendime bağırdım, olabildiğince sessiz ve yavaş bir şekilde geri çekildim. Bu yanlıştı. Bu çok yanlıştı.

Jared'in üzerine atlamıştım.

Bir bardak suyu unutarak odama geri döndüm, kulaklarımdaki kan şırıltısından zar zor duyabiliyordum.

Yatağa girmeye çabalarken, komodinin üzerindeki lambayı kapatmak için uzandım ve dışarıda gökyüzünün hala lacivert olduğunu düşünerek odayı biraz karanlığa gömdüm.

Nefes alışımı yavaşlatmaya, kendimi uyuyabilecek kadar sakinleştirmeye çalıştım.

Ama gözlerimi her kapattığımda çıplak Jared'i görüyordum. Çıplak Jared.

Çıplak kocam.

"Ugh," diye inledim. Teknik olarak benim olması ve ona sahip olamamam ne kadar adaletsizdi.

Bir o yana bir bu yana dönüp dururken, uyumaya çalışırken, tenimin kızarmasını engelleyemezken, sonunda en azından fantezilerimde ona yer verebileceğime karar verdim. Böylece kendime dokunurken ve orgazm seslerimi yastığıma bastırırken onun görüntüsünü kafamda tuttum.

Sonunda uykuya daldım.

YIRMI

Jared

En son ne zaman bu kadar mavi taşaklarım olduğunu hatırlayamıyordum.

Allegra evliliğimizin ilk iki ayı boyunca başka insanlarla görüşmememizi önerdiğinde, bu konuda hiçbir şey düşünmedim. Sanılanın aksine, seks yapmadan bir haftadan fazla zaman geçirmiştım. Aslında büyükbabam öldükten sonra altı ay seks yapmamıştım çünkü fiziksel olarak bile kimseye yakın olmaya dayanamıyordum. Gardımı almadığım tek kişi Sarah'ydı çünkü o da benim kadar acı çeken tek kişiydi.

Yani seks yapmadan da yaşayabilirim.

Sorun şuydu ki, var olan en seksi kadınla evliyken ve onunla yaşarken seks yapmayacağıma söz vermişim.

Allegra'nın yaptığı her şey beni tahrik ediyordu.

Bir gece, biz film izlerken tırnaklarını boyayabilmek için tüm bu kızsı şeyleri aşağıya getirdi. Ayak tırnaklarını boyamak için bir bacağını uzatıp eğildiğinde, vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa bu bir striptiz de olabilirdi.

Tırnaklarını yolumdan çekip, muhteşem bacaklarını elime almayı ve onları

omuzlarımdan aşağıya inebildim. Neyse ki tırnaklarıyla meşguldü, bu yüzden lanet olası dondurucunun açık kapısında durmak için kendime izin verdiğimi zar zor fark etti.

Dün gece onun kocasını oynamak hem kolay hem de zordu. Hiç kimsenin kocası olmak istememiştim ama Allegra'ya karşı hissettiğim sahiplenme duygusunu inkâr edemezdim. Odanın öbür ucunda karımın saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandığını gördüğümde o zengin puştı duvara çarpmayı ne kadar çok istemiştim.

Kaç kez aynı şeyi yapmak istemiştim? Parmaklarımı ipeksi boğazında gezdirerek hareketi takip etmek, dokunuşumun altında nabzının attığını hissetmek, aşağılara indikçe hızlandığını hissetmek.

Ellerimi onun üzerinde gezdirmeme izin verilmesi, hatta oyunumuz uğruna buna "zorlanmam", irade gücümü kırılma noktasına kadar zorlamıştı. Eğer Allegra'ya olan bu lanet ihtiyacımı dizginlemezsem, kaçınılmaz olarak pişman olacağımız bir şey yapacaktım. O anda harika hissettirse bile.

Garip bir şekilde, anlaşmamızın kötü bitmesini istemiyordum. Her şey bittiğinde, hâlâ Allegra'nın hayatında olmak istiyordum. Hâlâ onun arkadaşı olmak istiyordum. Hayatında onun gerçeğini bilen ve onu gerçekte olduğu gibi gören bir kişi olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı: sevdiklerini korumak için her şeyi yapabilecek iyi bir insan. Bencilce, onun benim de arkadaşım olarak kalmasını istedim. Sarah dışında en kötü sırlarımı bilen ve yine de içimdeki iyiliği gören birinin olmasını.

Chicken Run filmindeki bir karakterden esinlenerek Ginger adını verdiği tavuklardan biriyle bebek gibi konuşmasını izlerken kendi kendime gülümsedim. Tavukları evcil hayvana dönüştürmüştü. Doğrusunu söylemek gerekirse Ginger, Allegra'dan çok hoşlanmıştı. Allegra ne zaman kümesin yakınına gelse heyecanlı bir çocuk gibi ona doğru koşuyordu. Karım tavuklara baktıktan sadece bir gün sonra bir daha asla tavuk yemeyeceğini açıklamıştı. O

zamandan beri yemedik.

Tavuğun yaptığı bir şey Allegra'nın kahkahalarla başını geriye atmasına neden oldu ve benim hain gözlerim onun muhteşem vücudunda gezindi. Hayatımda hiç yaşamadığım bir açlık içimi ve taşaklarımı sıktı.

Sikeyim.

Eğer şimdi buradan çıkmazsam, günaha girebilirim.

Mutfak penceresini iterek açtım ve seslendim, "Ben çıkıyorum. Seni sonra yakalarım!"

Allegra bana doğru döndü, gözleri irileşmiş, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanmıştı ama o peşimden gelemeden ben topuklarımın üzerinde dönüp çiftlik evine doğru hızla ilerledim.

Defender'ı evden uzaklaştırırken kendi kendime "Lanet olası korkak," diye mırıldandım.

"Ben de tam seni aramak üzereydim," dedi Georgie, North Creich adlı arazide durduğumda aracıma doğru adım atarak.

Surat ifadesi beni Defender'dan dışarı fırlattı. "Ne oldu?"

Georgie başını salladı, çenesinde bir kas titriyordu. "Birisi bir koyunu öldürmüş."

Çenem şaşkınlıkla geri çekildi. "Biri mi? Ne demek istiyorsun?" Bana göstermesi için elimle işaret ettim.

Kapıyı açarken sesi biraz titriyordu. "Yani lanet olası boğazı kesilmiş."

Onu tarlada takip ederken öfke ve kafa karışıklığı içime doldu. Georgie beni onlardan uzaklaştırırken koyunlar yamaçta bir araya toplanmıştı. Georgie beni bir sorun olduğu konusunda uyarmasaydı, koyunların yüksek sesle melemeleri her şeyi ele verirdi. Korkmuşlardı. "Anlamıyorum."

Georgie beni doğruca Kuzey Creich ve Küçük Ardshave'den geçen çite götürdü. Orada bir çukur vardı.

Çitin hemen önüne indik ve yaklaştıkça hayvanın cesedinin çit yüzünden kısmen gizlendiğini gördüm.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve koyuna yavaşça yaklaştım. Etrafından dolanarak boynunu incelemek için eğildim ve dehşet içinde Georgie'nin haklı olduğunu gördüm.

Bu, sürünün başka bir üyesinden gelen bir yaralanma ya da saldırı değildi. Boğazındaki kesik çok keskindi. Karnındaki bir yara, onu zapt etmek için önce oradan bıçaklandığını düşündürüyordu.

Hüzün gözlerimi yaktı.

"Ne tür bir hasta bir hayvana bunu yapar?" Kısık sesle bağırdım.

"Bilmiyorum." Georgie de gözle görülür biçimde sıkıntılıydı. "Yine de polisi aramalıyız Jar."

Haklı olduğunu bilerek Georgie'nin seslenmesini bekledim. Ben sürünün geri kalanının iyi olduğundan emin olmak için yanlarına giderken o da onları kapıda karşılamaya gitti. Gergin ve korkmuşlardı ve bir erkek geri çekilmem için beni uyararak koştu ve koyunların geri kalanını korudu.

Anna'yı arayarak olanlardan haberdar ettim ve onları tarladan çıkarmak için gelip gelemeyeceğini sordum. Koşulları göz önünde bulundurarak mümkün olan en kısa sürede gelmeyi kabul etti.

Bana gelince, kesilen koyunun başında nöbet tutmak için geri döndüm, zihnim olasılıklarla yarışıyordu. Çünkü bu bir hayvana yapılan kasıtlı ve kindar bir saldırıydı. Benim hayvanlarımdan birine.

Düşüncelerim tek bir kişiye dönüp duruyordu. Sevgili yaşlı babam.

Geldiklerinde polise de aynı şeyi söyledim ve babamın tehditlerini anlattım. Hatta mesajlarını polislere ilettim. Georgie ve ben koyunu mezbahaya götürmek üzere yüklerken Anna da sürüyle ilgilenmek üzere geldi.

Ve bu sabah ondan kaçtıktan sonra tek istediğim Allegra'nın yüzünü görmektir. Onunla rahatlamak

Varlık.

Ben de bu içgüdüyü takip ederek eve döndüm ve arabasını hala garaj yolunda park halinde bulduğuma şükrettim. Birkaç hafta önce araba alışverişine gitmiştik ve onun araç zevkine çok şaşırmıştım. Sonunda bir Wrangler satın almıştı. Gerçi her gördüğümde kıkırdamama neden olan gösterişli, parlak bir sarı renk seçmişti.

Bugün hariç.

Bugün hiç gülme havamda değildim.

Allegra evin içinde değildi. Çabucak yıkandım, kıyafetlerimi değiştirdim ve dışarı çıktım. Karımı arka bahçede buldum. Biri oturmak, diğeri de bacaklarını uzatmak için iki mutfak sandalyesi getirmişti. Dizlerini bükmüş, kalçalarının üzerinde duran bir deftere çiziktiriyordu. Alnında bir konsantrasyon çatlağı vardı ve yaklaştıkça çiftliği çizdiğini fark ettim. Ondan görmeye alışık olduğum türden bir çalışma değildi.

"İyi görünüyor," diye mırıldandım.

İrkilerek sıçradı, o iri gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Bu kadar erken dönerek ne yapıyorsun?"

Yüzümde gördüğü her neyse, ayaklarını diğer sandalyeden çekip bana uzatmasına neden oldu. Oturdum, dizlerimiz birbirine değiyordu, çok yakındık. Sonra ona koyundan bahsettim.

Endişeler içimde dolaşırken başımı öne eğdim ve parmaklarının başımı okşadığını hissedince iç çektim. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama dokunuşuna doğru eğildim.

"Çok üzgünüm Jared. Çok özür dilerim." Tırnakları enseme hafifçe çizdi ve ona uzandım, ellerim uyluklarının dış tarafında hafifçe dururken o beni okşamaya devam etti. Beni yatıştırdı.

Rahatlat beni.

Olması gerekenden daha iyi hissettirdi.

"Bunu her kim yaptıysa öldüreceğim," diye yemin etti şiddetle. "Ve bunun arkasında kimin olduğunu birlikte bulacağız. Söz veriyorum."

İnanılmaz bir şekilde, ağzımı bir gülümseme kapladı. Ona bakmak için başımı kaldırdım ve onu öpme dürtüsü o kadar baskındı ki kontrolümü kaybettiğimi anladım. Kendimi ona doğru ilerlerken hissettim-

Zil sesim kış cebimden çılgılık attı. Gövdemi saran bir kement gibiydi, beni Allegra'dan gerçeğe geri çekiyordu. Kahretsin. Onu neredeyse öpüyordum.

"Özür dilerim. Polis olabilir." Telefonumu çıkarmak için aniden ayağa kalktım. Sorcha'nın adı ve fotoğrafı ekrandaydı. Altında ondan gelen ve açmadığım birkaç mesaj vardı.

Aslında kimseyle konuşma havamda değildim ama bunu Allegra ile işleri berbat etmekten kaçınmak için bir fırsat olarak görerek cevap verdim.

"Aman Tanrım, Jared, Tanrı'ya şükür," Sorcha'nın telaşlı sesi hattı kesti.

İlk aklıma gelen Brechin'e yine bir şey olduğu oldu. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, hayır. Kuaför randevumdan yeni döndüm ve kapım aralıktı. Tahta parçalanmış ve Brechin havlamayı kesmiyor. İçeri girmeye korkuyorum. Sanırım biri içeri girmiş."

Bu da ne... Bugün daha kötü olabilir miydi? "Polisi aradın mı?"

"Evet, yoldalar. Ben sadece... korkuyorum. Gelebilir misiniz? Lütfen."

"Sorcha, oraya varmam bir saat sürer..." Allegra'nın arkamda durduğunu hissettim.

"Lütfen, Jared. Lütfen." Sesi duydum ve kaskatı kesildim. Sorcha'nın ağladığını hiç duymamıştım.

"Tamam. Orada olacağım. Ama dışarıda bekle. Polis gelene kadar içeri girme."

Ne lanet bir gün. Telefonu kapattıktan sonra bıkkın bir iç çekişle Allegra'ya döndüm. "Bunu duydun mu?"

Yüz ifadesi okunamaz haldeydi. "Sorcha'nın bir sorunu mu var?"

"Birinin zorla girdiğini düşünüyor. Polis yolda ama o sarsılmış durumda. Ben gidip kontrol edeceğim."

Alt dudağını dişledi ve sonra telefonumu işaret etti. "Arayabileceği başka kimse yok mu? Yani, sen de berbat bir gün geçiriyorsun Jared."

"Çabuk olacağım." Anahtarlarım için cebimi yokladım ve onları mutfakta unuttuğumu fark ettim.

"Neden-" Allegra ağzını kapattı ve sandalyeye oturdu.

"Neden ne?"

"Neden aradığı kişi sensin?"

Ben ona bakarken gözlerime bakmıyordu. Bu durumdan rahatsız olup olmadığını merak ettim. "Biz arkadaşız."

"Oh."

"Sadece arkadaşlar," diye teklif ettim. "Yakında döneceğim."

"Tamam." Bana bakmadı. Onun yerine eskiz defterini eline aldı ve beni görmezden gelmeye devam etti.

İçimdeki huzursuzluk

çalkalandı. Lanet olsun.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

Sorcha'nın evi harabeye dönmüştü. İçeri giren her kimse Brechin'i banyoya kilitlemiş (neyse ki küçük adama zarar vermemişti) ve değerli her şeyi çalmakla kalmayıp evi darmadağın etmişti. Ben geldiğimde polis çoktan gelmiş ve gitmişti ve Sorcha'yı kanepesinde etrafı dağınık bir şekilde ağlarken buldum.

"Üzgünüm, Sorch." Yanına oturdum, bir elimle üzgün Brechin'i alkışladım ve diğer kolumu Sorcha'ya doladım. "Her şey yoluna girecek."

"Öyle mi?" Sorcha bana bakarken burnunu sildi. Gözbebekleri şoktan kocaman olmuştu. "Jared, ben yalnız yaşıyorum. "Jared, yalnız yaşıyorum.

öğretmeninMaaş. I yapamam karşılayabilir
Bu duygusal olarak ya da finansal olarak."

"Sigortan var, değil mi?" Çenesi
gevşedi. "Sigorta mı?"

"Sigorta." Sirtında rahatlatıcı daireler çizdim.

Gerginliğinin bir kısmı azaldı. "Jared, sigorta. Tabii ki sigortam var. Bunu tamamen unutmuşum. Oh, bu da bir şeydir." Bana doğru eğildi ve başını omzuma yasladı. "Bu gece uyuyamayacak kadar korkacağım."

"Biri kapıyı tamir etmeye mi geliyor?" Kapı pervazı kırılarak açılmıştı.

"Öğleden sonra." Başını kaldırdı, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Ama belki bu gece kalabilirsin."

Sertleştım. "Bunun olamayacağını biliyorsun. Neden Donna'yla kalmıyorsun?" Onun en yakın arkadaşlarından birini kastettım.

Yüzünde acı ifadesi belirdi. "Evli olduğunu unutup duruyorum. Ben sadece... Seni özlüyorum."

Elimi sırtından çekip ayağa kalktığımda içimde bir rahatsızlık hissettim.

Sorcha bu ani fiziksel mesafe karşısında yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, tuhaf ve garip davranmak istememiştim. Sadece bu ..." Daireyi işaret etti. "Çoğu zaman tek başıma oldukça mutluyum. Gerçekten. Ama sonra böyle bir şey oluyor ve bu beni yalnız hissettiriyor."

Kahretsin. İçim şefkatle doldu ama ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Ona yanlış bir fikir vermek istemedim. "Anlıyorum. Özür dilerim."

Beni düşünceli bir şekilde inceledi. "O zaman onu gerçekten seviyor musun?"

Bakışlarımı indirdim ve bana sahibiyile aynı iri köpek yavrusu gözlerini diken Brechin'e baktım. "Sorcha..."

"Senin adına sevindim. Yardım etmek için buraya gelmene izin verdiğine göre gerçekten anlayışlı olmalı. Benimle konuşmana izin veriyor."

"Bana izin mi veriyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Sen ve ben artık sadece arkadaşız. Allegra bunu biliyor."

Sorcha alay etti. "Jared, biz eskiden sevişen arkadaşlarız. Eğer karın arkadaşlığımızı sorun etmediğini söylüyorsa, kesinlikle yalan söylüyordur."

"Hayır. Allegra öyle biri değil." Özellikle de evliliğimiz gerçek olmadığı için.

"Yani eskiden düzenli olarak yattığı bir adamla hala her hafta konuştuğunu öğrenseydin, bu senin için sorun olmaz mıydı?"

Allegra'nın herhangi bir erkekle birlikte olduğu düşüncesi beni çok yakından incelemek istemediğim bir öfkeyle doldurdu.

"Bu ölümcül ifadeyi hayır olarak kabul ediyorum." Sorcha esprili bir şekilde kıkırdadı ve ayağa kalktı. "Seni buraya sürüklediğim için özür dilerim Jar. Evliliğinin yıkılacağını ve seninle eski günlerimize dönebileceğimizi umduğum için özür dilerim."

Bu itiraf karşısında kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

"Onunla aranızın iyi olduğu çok açık ve beni kurtarması için evli bir adamı çağırmamalıyım." Sorcha elini yüzüne götürdü. "Çok özür dilerim."

"Sorch, sorun yok."

"Değil." Yüz ifadesi özür diler gibiydi. "Evine, karının yanına git Jared. Ben Donna'yı arayacağım."

Huzursuzca yer değiştirdim. "Onun gelmesini bekleyebilirim."

"Hayır." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sen benim güvenilebileceğim biri değilsin. Hiçbir zaman gerçekten olmadın, değil mi?"

Suçluluk duygusu içime işledi. "Özür dilerim." "Üzülme. Kimi sevdiğimize yardım edemeyiz."

Ona ve Brechin'e veda ettikten ve arabama bindikten sonra değişimin ağırlığını hissettim. Hemen gitmek yerine, Donna'nın Toyota'sıyla yanaştığını görene kadar beklemeye karar verdim. Allegra'ya yakında döneceğime dair mesaj atmak için telefonumu aradığımda, arabamın anahtarlarını alırken lanet şeyi mutfak masasının üzerinde bıraktığımı fark ettim.

Sorcha'nın Allegra konusunda yanıldığından emin olsam da, evliliğimizin sahte olduğunu düşünürsek, karımın

gitmeden önce gözlerimle nasıl buluşmayacağını
düşünmeden edemiyordum. Sadece

Ondan saniyeler önce bana dokunuyor, bana teselli ve şiddetli bir sadakat sunuyordu. Bu kombinasyon çok tahrik ediciydi. Ama Sorch'a'dan bahsedince benden uzaklaştı.

Sikeyim.

Belki de Sorch haklıydı.

Donna ortaya çıktığında birçok açıdan rahatlamıştım. Sorch'a'nın bir arkadaşı olduğu için rahatlamıştım ve bunlar şüpheli görünmeden Allegra'ya geri dönebileceğim için rahatlamıştım. Teknik olarak ona bir şey borçlu olduğumdan değil. Ama benim vardı. Ona iki ay boyunca sadakat sözü vermiştim.

Sözümü tutacağıma güvenmesine ihtiyacım vardı. Sadece bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

Yirmi Bir

ALLEGRA

A Jared eski sevgilisini teselli etmek için kaçtıktan kırk dakika sonra. duydum onun Telefon Çınlama içinde ve Mutfak.Ekranda Georgie'nin adını görünce, Jared'dan çiftlik sahibinin birinin acımasızca öldürdüğü hayvan için ne kadar endişelendiğini öğrenince telefonu açtım. Ona Jared'in nereye gittiğini söyledim ve Georgie'nin sesi şaşırmış gibi geldi. Ve biraz da

Kızgınım.

Ben de onun yanındaydım.

Georgie'ye ihtiyacı olan şey konusunda yardımcı olup olamayacağımı sordum ama bana Jared'in eski kız arkadaşını kurtarmaya koştuktan döndüğünde onu aramasını söylememi istedi. Ya da seks arkadaşı ya da her neyse.

Arkadaşım.

O da böyle söyledi.

Yani hala Sorcha ile temas halindeydi. Bunca zamandır.

Tam bir aptaldım.

İncinmişlik, kıskançlık ve öfke içimi kemiriyordu ve bunun için Jared'dan nefret ediyordum. Hiç kıskanç bir kız olmamıştım. Gerçekten. Hiçbir zaman. Kibirli bir pislik gibi görünmek istemem ama genelde tam tersi olurdu. Kıskanç ve sahiplenici birkaç erkek arkadaşım olmuştu ve tahmin edin ne oldu? Bu çok iticiydi. O yüzden ben öyle biri olmayacağım.

İmkânı

yok.

Ben

yapma

m.

Sessiz öfkemin içinde kaynardım.

Jared gittikten bir saat kadar sonra telefonu tekrar çaldı ve sabırsız bir Georgie olabileceğini düşünerek açtım. Bu bir mesajdı, bu yüzden ekran kilitli kaldı, ama yeterince görebiliyordum.

Sorcha

Cmin için teşekkürler. Yanlış anladıysam özür dilerim.

Mesajın geri kalanını göremiyordum ama telefonu oturma odasındaki sehpanın üzerine bırakırken içimi sıcak bir öfke kapladı. Bu da neydi böyle? Mesajın geri kalanında "çizgiyi aştım" mı diyordu? Ve bununla ne demek istemişti?

Öfkeyle evi temizledim. Büyük bir parçam arabama atlayıp stüdyoma gitmek istiyordu. Ama mantıklı yanımda Jared'in bugün çok şey yaşadığını biliyordu. Birisi sürüsünden birini kasten öldürmüş ve eski kankası/kız arkadaşı/şimdiki arkadaşının evine zorla girilmişti.

Sakin olmam
gerekiyordu. Onun
için iyi bir arkadaş.

Ne de olsa o benim gerçek kocam değildi. Bana sadakat borcu yoktu.

Yine sıcak bir gündü, bu yüzden pencereleri iterek açtım ve evi baştan aşağı temizlemek için şort ve atlet giydim. Çocukken temizlikçilerimiz vardı ama evden taşınır taşınmaz temizlik yapmaktan hoşlandığımı keşfetmiştim. Tuvalimin zaman içinde malzeme katmanlarıyla dönüşmesini sevdiğim gibi, fiziksel bir alanı düzene sokmanın tersi sürecini de seviyordum.

Girmediğim tek oda Jared'in odasıydı. Ön kapının açıldığını duyduğumda mutfağı fırçalamaya başlamıştım.

"Allegra!" Jared seslendi.

Lastik eldivenleri çıkarıp lavaboya atarken kalbim göğsümde çarpıyordu. "Buraya!"

"Telefonumu unutmuşum" -odaya girerken sesi de onunla birlikte geliyordu- "o yüzden seni arayamadım."

"Biliyorum." Jared'in bulaşık makinesi olmadığı için bulaşıkları lavaboya ittim. Bu bana ona bakmamak için bir bahane veriyordu, böylece hissetmeme izin verilmeyen kargaşayı görmeyecekti. "Georgie aradı. Olanlar yüzünden telefonu ben açtım. Onu geri aramanı istedi."

"Tamam... Neler oluyor?"

"Sorcha da mesaj attı. Bakmak istememiştim. Sadece Georgie arıyor sandım."

Jared derin bir iç çekti. "Telefonum nerede?" "Oturma odasında."

"Bana bakmamanın bir nedeni var mı?"

Omzumun üzerinden ona baktım. Mutfak kapısının çerçevesine yaslanmış, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Seksi ve yakışıklıydı. Dağınık görünmüyordu, kıyafetleri yerindeydi, saçlarına dokunulmamıştı. Sadece birkaç saat önce parmaklarım onun saçlarındaydı. Ama bugün de parmakları onun saçlarında mıydı? Bu düşünce beni öfkeliendirdi.

Lavaboya geri döndüm. "O iyi mi?"

"Sorcha sarsıldı ama iyileşecek. Onu arkadaşıyla bıraktım."

Dürüst olmak gerekirse, bundan sonra söyleyeceklerimi tamamen söylememeye niyetliydim. Ama ona doğru dönerken sanki başka biri beni ele geçirmiş gibiydi. "Bunca zamandır onu hâlâ beceriyor muydun?"

Jared'in kaşları kalkarken çenesi öfkeyle sıkıldı. Kapı pervazını itti ve bir adım daha yaklaştı. "Affedersiniz?"

Utançtan kızardım ve korkumu ağzımdan kaçırdığım için daha soğukkanlı ve etkilenmemiş görünmeye çalıştım. "Sadece biraz kötü görünüyor. Yalanı satmak için iki ay sadakat konusunda anlaşmıştık."

"Evet." Gözleri sertleşirken sesi hırçındı. "Yaptık. Bana sözümü tutmadığımı mı söylüyorsun?"

Belki de daha dikkatli olmalıydım, sorgulamamdan dolayı açıkça öfkelendiği düşünülürse, ama zorladım, "Sadece sözde eski sevgilinin arayabileceği onca insan varken, onu kurtarmaya koşman için seni aramış olmasının garip olduğunu düşünüyorum."

"Biz arkadaşız," diye ısırdı.

Arkadaşlar. Doğru. Ezici bir hayal kırıklığı gibi bir şey acımı kesti. Neden Jared'in diğer erkeklerden farklı olduğunu düşüneyim ki? Tabii ki bunu pantolonunun içinde tutamazdı. "Bak, sen yetişkin bir insansın, ne istersen yapabilirsin. Ama bu işte birlikteyken" -aramızda işaret ettim- "bir uyarı iyi olurdu, hepsi bu."

"Bir uyarı mı?"

"Başka kadınları becerdiğini!" Hissettiğim acı ve öfkeyle tükürdüm ve kontrol eksikliğim için hemen kendime lanet ettim.

Jared dondu kaldı, ifadesi donuklaştı. "Başka kadınları mı beceriyorsun?" diye o kadar sakın sordu ki, muhtemelen bunu bir uyarı olarak algılamalıydım.

Omuz silktim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sanki umurumda değilmiş gibi.

"Başka kadınları becermek!" diye bağırdı aniden ve ben irkildim, Jared bana ters ters bakarken kollarım iki yanıma düştü. "Ne zaman başka kadınları becerecekmişim Allegra? Bir anlaşmamız vardı." Bana doğru bir adım attı. "İki ay boyunca kimseyi becermek yok, değil mi? Yani hayır, Sorcha'yı becermedim. Anlaşmamızdan beri onu becermedim! Evlendiğimizden beri onu ya da başka bir kadını becermek istemedim çünkü tek düşünebildiğim karımı ne kadar çok becermek istediğim!"

Öfkeli itirafı karşısında nefesimi içime çektim, göğsüm kabarak onun ani nefessizliğini yansıttı.

Bana doğru fırlattığı karanlık ve aç bakış karşısında tenim sıcacık kızardı. Daha önce hiç kimse bana böylesine iğrenç bir özlem ve arzuyla bakmamıştı.

Adını fısıldadım.

Burun delikleri alevlendi. "Siktir et," diye hırladı bana saldırırken. Dudakları dudaklarıma çarparken beni vücuduna doğru çekti.

Şok içinde nefes nefese, zaten öfkemizden tahrik olmuş bir halde, onun aç ve ısırın öpücüğüne karşılık verdim. Jared'in ağzına doğru inleyerek dilini yaladım. Bir eliyle kalçamı sıkarken, diğer eliyle enseme sıkıyor, boğazımda gümbürdeyen ve meme uçlarımı sertleştiren bir ihtiyaçla inliyordu. Sonra mutfak masası kışıma çarpana kadar hareket ettik.

Beni o kadar sert, o kadar derin öptü ki, beni bıraktığında nefes nefese kalmıştım. Yüzündeki ifade yumuşak ya da şefkatli değildi. Her özelliği ihtiyaçla gerilmişti ve neredeyse tehditkâr görünüyordu. Atletimin eteğinden tutup yukarı ve başımın üzerine doğru çekerken klitorisim tepki olarak zonkladı. Sonra sütyenimin klipsini açıp çıkardı ve omzunun üzerinden attı. Jared iri, nasırlı avuçlarıyla göğüslerimi avuçlayıp beni okşarken yeşil gözleri erimiş gibiydi.

"Jared," diye inledim, dokunuşuna doğru eğildim.

Beni serbest bıraktı ama sadece mutfak masasının üzerine kolaylıkla kaldırmak için.

"Jared?"

Gözlerini gözlerime dikerek şortumu ve iç çamaşırlarımı bir hamlede indirdi. Jared kalçalarımı kavrayıp ayırırken ve bacaklarımı omuzlarına asarken, çıplak popomun altındaki tahta masanın verdiği hisle nefesim kesildi. "Jared!"

Başı kalçalarımın arasında kayboldu.

Dili bana dokunduğunda sakalları tenime karşı lezzetli bir şekilde kılındı.

"Aman Tanrım!"

Jared başını hırlayacak kadar kaldırdı, "Benimle bu masaya oturduğün ilk gece yapmak istediğim şey buydu. Dilimin üzerine boşalacaksınız Bayan McCulloch. Sonra da sikimin etrafına boşalacaksınız."

Karnım şehvetle dolup taştı, bacaklarımın arasından ıslak sular akıyordu. "Evet, evet." Çılgınca başımı salladım, hepsini istiyordum.

Başını tekrar eğmeden önce Jared'in yüz hatları zaferle sertleşti. Klitorisime doğru yalayarak ilerlerken, dört uzvumdan aşağıya doğru yayılan hislerle inledim. Uyarılma, karnımın alt kısmında enfes bir ihtiyaç içinde sıkılaştı ve kalbim kulaklarımda çarptı. "Durma," diye yalvardım.

Klitorisimi yalayıp emerken parmakları kalçalarımın saplandı. Sonra sinir demetini bırakıp iç uyluğum boyunca gıdıklayıcı öpücükler saçarak bana işkence etti. Tam merhamet çığlıkları atmak üzereyken dilini içime soktu ve beni onunla becerdi.

"Jared, Jared," diye nefes nefese bağırdım, içimdeki gerginlik arttıkça göğsüm kabarıyordu. "Lütfen!"

Zonklayan klitorisimde ona ihtiyaç duyduğum yere dönecek kadar uzun süre bana eziyet etmeyi bıraktı. Vücudum sıkılaştı, kalçalarım ona yaklaştı, gerginlik patlamaya doğru daha da sıkılaştıkça göğsüm kabardı ve titredi. Ta ki göt deliği durup şakacı bir şekilde kalçalarımı tekrar öpene kadar.

"Hayır!" Başına uzandım, parmaklarım ipeksi, kalın saçlarının arasından geçip sıkıca kıvrıldı. Çekiştirince homurdandı ve parmaklarını içime sokarken aynı anda klitorisimi ağzına aldı. İşte o an oldu. Gerginlik dağıldı ve hayatımın en patlayıcı orgazmı içimde titreyen dalgalar halinde dalgalanırken çığlık attım.

Jared her damlasını içti.

Ayağa kalkıp başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirirken gerginlikten tüyleri diken diken olmuştu. Mutfak masasının üzerine uzanmıştım, doruğa ulaştığım için hâlâ titriyordum.

Tişörtünü çıkarıp arkasına fırlatırken aç bakışları her santimetreme değiyordu. Kot pantolonunun fermuarını açtığında bakışları benimkilere döndü. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim."

Başımı sallarken nefesimi içime çektim. "Ben de."

Arka cebine uzandı, cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve cüzdanı yere fırlattı. Prezervatifin ambalajını yırtıp kot pantolonunu ve boxer külotunu aşağı iterken ihtiyaçtan titredim. Prezervatifi etkileyici sikinin üzerinde yuvarlayarak, "Bu nazik olmayacak" diye uyardı.

Titredim, meme uçlarım sıkı çakıl taşlarına dönüştü. "Nazik olmasını istemiyorum." Ona uzandım, derin, erkeksi bir inilti çıkaran sert bir çekişle ona yumruk attım. "Becer beni, Jared. İlk tanıştığımız gecedен beri beni nasıl sikmek istiyorsan öyle sik beni."

Göğsü kabarak bileğimi kavradı ve elimi onunkinden çekti. "Ellerini arkada masanın üzerinde birleştir."

İstedğini yaptığında karnımdaki beklenti cızırdadı.

Jared kıcıımı kavrayarak beni, kalçalarımı kalçalarına sıkıca yapışana kadar açacak kadar kaldırdı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, sikini eline aldı ve bana doğru sıcak bir şekilde itene kadar yönlendirdi. Sonra şiddetli bir homurtuyla içime daldı, dişleri bu hissin etkisiyle gıcırdadı.

Benim için olduğu kadar onun için de bunaltıcı olup olmadığını merak ettim. İnanılmaz kalınlık karşısında haykırırken sırtım eğildi. O kadar kuşatıcı bir duyguydu ki, sanki her santiminin içindeydi.

Jared yanağını şakağıma dayadı, nefesi sık ve sıkıydı. "Sen... hazır mısın?"

İhtiyaçtan inleyerek başımı salladım.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı kulağıma. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Sonra geri çekildi ve bana güç verdi.

"Ahh!" Ellerimi arkamda birleştirdim ve onun itişlerine doğru eğildim. Ateşli gözleri vücudumun üzerinde gezinirken Jared'in dudakları birbirine sıkıca yapıştı.

"Bunu mu istiyorsun?" diye homurdandı.

"Yaparım. Sertçe!" Nefes nefese kaldım, masa onun güçlü hareketleriyle yere çarparken başım geriye düştü. Zevk çığlıkları mutfağı doldurdu, muhtemelen tüm lanet evi ve bunun onu teşvik ettiğini söyleyebilirim.

Dudakları aralandı ve her itişte inlemeye başladı.

Kalçalarım onun kalçalarına karşı titriyor, içimdeki gerilim gittikçe artıyordu. Hiçbir şey düşünmüyordum, bunun iyi ya da kötü bir fikir olup olmadığını. Tek umursadığım, onun içimde sürüklenmesi ve itilmesiyle tüm varlığıma yayılan tarifsiz zevk ve bunun sonsuza kadar sürmesini istememdi.

"Yaklaştın mı?" Jared boğuk bir sesle sordu. "Evet, evet!"

"Şükürler olsun." Kalçaları daha hızlı, daha sert şaklıyor, kendi derin zevk sesleri benimkilere karışıyordu. "Gel, gel bebeğim, sikimin etrafına gel."

Orgazmım içimde patladı. Beyaz şimşek omurgamı yaladı ve göz kapaklarımın arkasında parladı. Yoğunluğun yarattığı şok gözlerimin şaşkınlıkla açılmasına neden oldu. İç kaslarım Jared'i sertçe sıkıştırdı, kendi ifadesinin şokla titremesine neden olan şehvetli çekişlerle etrafında zonkluyordu.

"F-fuck. Allegra!" Kalçaları aniden sarsılırken adım haykırdı ve içimde titreşip serbest kaldı. Jared'in başı omzuma düştü ve bana karşı titremeye devam ederken kollarımı ve bacaklarımı ona sardım.

Sonunda orgazmı hafifledi ve ben de az önce ne kadar sert boşaldığına bakarak kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsemekten kendimi alamadım.

"Ah." Onun etrafında titredim. "Jared."

Başını kaldırdı, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakarken gözlerimiz buluştu.

Korku gibi bir şey hissederek gerildim.

Bu, bana bunun bir hata olduğunu söylediği kısımdı.

Jared uzanıp yanağımı okşadı, başparmağı alt dudağımı okşadı. "Bunu sonra konuşuruz... Şimdilik... Daha fazlasını istiyorum."

Rahatladım, kalçalarımı onun etrafında sıktım. "Daha fazla mı?"

"Daha fazla," diye homurdandı ve sonra beni başladığımız zamanki kadar aç bir şekilde öptü.

Yirmi İki

Jared

M Büyükbabam, yayla havasının değişken doğasını kabullenemeyen bir çiftçinin çiftçilik yapacak başka bir yer bulmalı ya da hiç çiftçilik yapmamalı.

"Onun kalbinin mevsimden mevsime aynı kalacağına güvenemezsin," demişti büyükbabam, sürekli yağan yağmurun toprağı arpa ekecek kadar uzun süre işleme şansımızı yok ettiği bir sonbaharda.

"O mu?"

"Doğa Ana." Büyükbabam bana hissetmediğini bildiğim bir sırıtış attı. "Tam onu tanıdığını düşündüğün anda, kalbi değişir." Sular altında kalan tarlaları işaret etti. "Ve biz de onunla birlikte değişebilmeliyiz, yoksa stres bizi yutar."

Yatak odamın tavanına bakarken onun bilgece sözleri aklıma geldi, tenim terden ıslanmıştı, kalbim hızla çarpıyordu ve uzuvlarım tam bir doygunlukla gevşemişti. Başımı yastığa koyduğumda, yatağımdaki güzel ve çıplak kadını görünce içim sıkıştı.

Elleri başının yanında kıvrılmıştı, nefes alıp vermesi yavaşlarken göğüsleri titriyordu.

Mucizevi bir şekilde onu tekrar istedim.

Onu dört kez doğurmuş olmama rağmen.

Masada, yatakta, elleri ve dizleri üzerinde ve sonra bana biniyor.

Son birkaç saatlik sikişmeye rağmen ona bakmak bile sikimde bir kıpırdanmaya neden oldu.

Allegra bakışlarımı hissetti ve başını yastığa çevirdi. Yüz ifadesi gerginleşti ve o muhteşem, kara gözlerinde sorular ve endişeler gördüm. Yine de bana düşüncelerini tahmin ettirmedi. Bu onda hoşuma giden bir şeydi. Hem de çok. "Bana bunun bir hata olduğunu söylediğin kısım bu mu?"

Bunca yıl bekâr kalmak asla bilinçli bir karar değildi. Sadece bağımsızlığımın tadını çıkarıyordum. Her iki dünyanın da en iyisine sahip olmak varken neden bir ilişki içinde olayım ki? Bağıllık olmadan istediğim zaman seks. Dürüst olmak gerekirse, zaman geçtikçe bağlı bir ilişki içinde olmak için yaratılmadığıma inanmaya başlamıştım.

Ama Allegra'yla böyle sıradan bir şey yapma düşüncesi içimde ani bir tedirginliğe yol açtı. Çünkü ona sokulurken aklımdan ilkel bir düşünce geçiyordu, lanet bir mağara adamı gibi ağızımdan kaçırmamak için kendimi zor tuttuğum bir düşünce.

Benimkini.

Bu kadınla aynı mekânı paylaşmayı seviyordum. Eve, onun yanına gelmeyi dört gözle bekliyordum. Onsuz hayat boş ve soğuktu. Yani bir seçeneğim vardı. Bekâr olmayı tercih ettiğime dair inancımı koruyabilir ve muhtemelen hayatımın geri kalanını sefil, yalnız bir piç olarak geçirebilirdim. Ya da rüzgârın canınız ne zaman isterse o zaman değiştiğini ve buna ya uyum sağladığınızı ya da mahvolana kadar mücadele ettiğinizi kabul edebilirdim.

"Bunun bir hata olmasını istemiyorum," diye itiraf ettim, sesim uzun zamandır kullanmadığım kadar sert çıkıyordu.

Dirseklerinin üzerine kalkarken gözleri hafifçe açıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki..." Onun üzerine yuvarlandım, sol elini tuttum ve alyanslarımız birbirine değecek şekilde yastığın derinliklerine bastırdım. "Biz evliyiz. Ben senin kocam ve sen de benim

Eşim. Ve bu şekilde kalmak isteyip istemediğimize karar vermek için on sekiz ayımız var."

Yemyeşil ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve bunu durdurmak istercesine alt dudağını ısırđı. Bu manzara karşısında sikim kalçalarının arasında kıpırdandı. "Gerçekten mi?"

Dudaklarının arasından fısıldarken saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltmek için elini bıraktım. "Burada bir şey var. Öyle değil mi?"

Bu kez bana şefkat ve sevgiyle bakarken gülümsemesinin tüm patlamasını serbest bıraktı. "Var. Bunu beş yıldır düşünüyorum."

Gözlerinin içine bakarken göğsüm aniden çok dolu hissetti. Çünkü nasıl bu kadar şanslı olabildim? Allegra Howard McCulloch gibi bir kadının bende ne bulduğunu bilmiyordum ama bunu sorgulamayacak kadar zeki ydım. Onun yerine, yavaş ve kolay bir öpücükle ağzını aldım. Daha önce yaşadığım ateşli heyecan artık yatıştığı için onun tadını çıkarıyordum. Bir nebze.

Beni karımı mutfak masasının üzerinde becermeye iten şeyi hatırlayarak başımı kaldırdım. Kaşlarımı çattım. "Ben aldatmam." Babası yüzünden sadakat konusunda kafasının karışık olduğunu biliyordum ama bunu ona asla yapmazdım.

Parmaklarını kısa sakalımın üzerinde gezdirmek için uzandığında yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi. "Biliyorum. Ben sadece... birlikte değildik ve belki de..."

"Sorcha'ya karşı hiç böyle hissetmemiştim," diye itiraf ettim ürkekçe. "Herhangi biri hakkında. Sen eve taşındığından beri başka bir kadına dokunmayı düşünmediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Sen duvarın diğer tarafındayken bu yatakta yatmak ve sana dokunamamak tam bir işkenceydi."

Allegra aniden sırtıttı, kollarını ve kalçalarını etrafıma sararken gözlerinde bir yaramazlık pırıltısı vardı. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Neden herhangi bir kadından çok daha iyi hissettirdiğini anlamıyordum ama bunu da sorgulamayacaktım. "Dün gece seni çıplak gördüm."

İçimi bir eğlence kapladı. "Öyle mi?"

"Evet," diye alay etti. "Bir bardak su almak için yatak odamdan çıktım ve kapın açıktı. Duştan çıkmışsın."

"Ve sen de beni gözetliyordun?" Alınmış gibi davrandım.

Allegra kıkırdadı, göğüsleri bana karşı titriyordu. Onu okşamak için uzandım, başparmağım meme ucunun üzerinde geziniyordu. Nefesi kesildi. "Ben... Yatağa geri döndüm ve kendime dokundum."

Dondum kaldım, sıcak kan sikime doğru hücum etti. "Ne oldu?" "Seni düşünerek kendime dokundum, çıplaktım."

"Dün gece duvarımın diğer tarafında kendine mi dokunuyordun?" Kalçalarım kendi başına hareket ediyor, bacaklarının arasındaki sıcaklığa sürtünüyordu.

"Oh, bu ilk değildi."

Görüntüler beni arzudan akılsızlaştırdı. Ona tekrar sahip olacaktım. "Prezervatif," diye ısırdım ve komodinin üzerindeki paketlere uzandım.

Muhtemelen sadece birkaç saniye olmasına rağmen giymek sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

Sıkı sığının içine doğru ittiğimde rahatladım. Ağzını tuttum, itişlerimi yavaş ve kolay tutarken içine doğru inledim. Kollarını ve bacaklarını daha önce olduğu gibi etrafıma sardı ve biz sadece bu hissin tadını çıkarırken bana tutundu.

Boşaldığında, gözleri gözlerimi tutarken, beni doruğa ulaştıran sadece onun boşalma hissi değildi. Allegra'nın boşalmasını izlemektir. Bunu benim yaptığımı bilmektir. Onu oraya ben götürdüm.

Kendi orgazmımla ürperirken, yanağına ve boğazına öpücükler kondururken, az önce karımla seviştiğimi fark ettim.

Hayatımda daha önce hiç sevişmemiştim.

Aramızda uğuldayan mutluluğu bir dilim panik kesti. Ama korkunun bunu mahvetmesini istemiyordum, bu yüzden onu ittim ve kollarıma çektim.

Yirmi Üç

Jared

"Y "Siz ikiniz sevişiyorsunuz, değil mi?"

Kaşlarını çatarak Georgie'ye döndüm. Arkadaşım sırtarak Bana bilerek. Glamping kapsüllerine ev sahipliği yapacak arazide toplanmış olan adamlara baktım. Planlama izni verilmişti ve kiraladığım şirket son görüşmeleri yapıyordu. Kapsüller Aberdeen'deki fabrikalarında inşa edilecek ve daha sonra parçalar halinde birkaç gün içinde kurulacakları arsaya götürülecekti.

"İyi ki seni duyamıyorlar." Ofladım. "Oh, hadi ama. Söyle bana. Haklıyım, değil mi?" Nereden biliyordu ki? Gözlerimi kısmıştım.

Georgie homurdandı. "Jar, polis koyunumuzu kimin öldürdüğünü bulamamış olmasına rağmen, geçen hafta yıllardır görmediğim kadar çok şaka yaptın ve güldün. Ayrıca Gordon seni Sloane'un arkasındaki otoparkta karınla öpüşürken gördü ve şimdi herkes bunu biliyor."

Gordon burada bir sürü mülkü olan emekli bir iş adamıydı. Aynı zamanda dedikoducu bir piçti. Başımı salladım. "Lanet köylüler." Yine de doğruydı. Morag'a yumurtaları bıraktığımızda Allegra'yı öpmüştüm. Görünüşe bakılırsa onun yanında olmaktan acizdim ve

Ona dokunmadan. Geçen hafta seks, kahkaha ve uzun zamandır ilk kez kendini iyi hissetmekle geçmişti.

Polisten gelen ve babamın koyunu öldürdüğünü inkar ettiğini bildiren bir telefon tek karanlık noktaydı. Kanıt olmadan polisin yapabileceğİ hiçbir şey yoktu. Tek umudum babamın yalan söylemiyor olması ve bunun oradan geçen berbat bir turistin rastgele yaptığİ bir saldırı olmasıydı.

"İlk başta ikinizin pşmesinin şov amaçlı olduğunu düşünmüştüm, ama her gece çok iyi sevişen ve çok iyi sevişen bir adam gibi davranıyorsun, dostum."

Ona uyarıcı bir bakış attım. Zaten hiçbir zaman pşp konuşacak biri olmamıştım ama Allegra söz konusu olduğunda durum farklıydı. Kimsenin onun hakkında bu bağlamda konuşmasına izin yoktu. Zararsız olduğunu bildiğim Georgie bile. "Kapa eneni."

Avuçlarını savunmacı bir şekilde kaldırdı. "Oh, biz blgeciyiz, ha? Evet, sanırım Allegra Howard benim karım olsaydı ben de öyle olurum."

"McCulloch," diye ısırđım. "Allegra McCulloch. Ve Georgie, biz birlikteyiz. Nasıl gittiğine bakıyoruz. Ama sen ve ben karım hakkında böyle konuşmayacağız."

Sırtışı yüzünün yarısını kapladı. "Lanetleneneğim. Jared McCulloch sonunda düştü."

"Siktir git."

"Ona 'karım' dediğine bak. Hoşuna gidiyor. Ona 'karım' demeye bayılıyorsun."

"eneni kapatmazsan traktörü üzerinden geçirmeye bayılacağım."

"Ona 'kocam' mı dedirtiyorsun?" diye devam etti. "Siktir git, Georgie." Ekibe doğru yürümeye başladım. "Bu sabah karın nerede?" diye seslendi arkamdan.

"Karına daha büyük aleti olan biri için senden boşanmasını söylemek!" Ben de karşılık verdim ve adamlar şaşkın kahkahalara boğuldu.

"Aletimin muhteşem fiziğimle mükemmel bir orantıya sahip olduğunu bilmenizi isterim!"

Adamlar daha sert gülerken sııttım. "Bunun için üzgünüm beyler. Burası nasıl görünüyor? Yola çıkmaya hazır mıyız?"

"İyi görünüyor."

"Peki ya diğer proje?" Arkamızdaki ormanı işaret ettim.

"Evet." Proje müdürü Craig başıyla onayladı. "Hadi oraya gidelim ve planların üzerinden geçelim."

Görünüşe göre, bizi tahrik etmeden bir dizideki seks sahnesini bile izleyemez hale geldik. Popüler bir tarihi aşk dizisi izlemek gibi bir hata yaptık. Ben sıkılmışım ama Allegra ilgisini çekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden akşam yemeğinden sonra birkaç bölüm izledik. Sonra birden dizide bir değişiklik oldu ve çok fazla seks vardı. Bok gibi.

Sonra karım yüzünde keskin bir arzuyla bana baktı ve kıyafetlerimiz çıkmaya başladı. Allegra bana binerken ben de kanepeye uzandım. İhtiyacı olanı almasını izlemek çok ateşliydi. Onun orgazm sırasında titremesini izlemek beni her zaman boşaltırdı.

Daha sonra kanepeye uzandığımızda kollarıma sarıldı. Televizyon çoktan kapanmıştı ve ben parmak uçlarımı onun çıplak sırtının ipeğinde gezdirirken aramızda sessiz bir sessizlik vardı.

"Düşünüyordum da," diye yumuşak bir sesle konuştu Allegra, "bir sağlık kontrolünden geçsek iyi olur, prezervatif kullanmayı bırakabiliriz. Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum."

En son prezervatifsiz seks yaptığımda bu benim ilk seferimdi. Allegra'nın içine çıplak bir şekilde kayma düşüncesi sikimin seğirmesine neden oldu. "Evet, kulağa bir plan gibi geliyor."

Gülümsemesini göğsümde hissettim. "Tamam. Hadi yapalım o zaman."

Akşam yemeğinde günümüz hakkında zaten konuşmuştuk, bu yüzden birlikte rahat bir sessizlik içinde uzanmaktan mutluydum ama

Allegra'nın aklında başka düşünceler vardı.

"Seks senin için hiç daha fazlası olmadı mı? Yani seksten daha fazlası? Hiç ... bilmiyorum ... romantik olmadı mı?"

Bu sorunun neden önemli olduğunu bilmiyordum ama dürüstçe cevap vermekte bir sakınca görmedim. "Sana kadar, evet. Her zaman sadece rahatlamak içindi. İlk kez on üç yaşındaydım ve aynı apartmanda yaşayan on altı yaşında bir kızla birlikteydim. Bunda romantik bir şey yoktu. İnanın bana. Ve hamile kalmadığı için şanslıydık."

"On altı yaşında mıydı?" Allegra başını kaldırdı, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı. "On üç yaşında biriyle seks yaparak ne yapıyordun?"

Dehşeti karşısında kıkırdadım. "Daha yaşlı görünüyordum. Yaşlı gibi davrandım. Böyle bir yerde büyürken hepimiz öyleydik." Yumuşak yanağını okşadım. "Senin için durum bizden farklıydı. Bunun için mutluyum. Senin de çok hızlı büyüdüğünü biliyorum ama bu şekilde değil."

Gözlerini indirdi ve vücudunun benimkine karşı gerildiğini hissettim.

Endişe içime doldu. "Allegra?" Hoş olmayan bir anlayış belirdi. "Ne... ilk kez seks yaptığınızda kaç yaşındaydınız?"

İç çekti, bu hareket göğüslerini göğsüme bastırdı. Sonunda bana baktı. Orada gördüğüm hüznle içim düğümlendi. "On dört yaşındaydım."

Bir yaş daha küçük olduğum düşünülüşünde ikiyüzlü gelebilir ama şok olmuştum. Şimdi çocuklara bakıyorum ve on üç yaşında ne kadar genç olduğumu fark ediyorum. Hiçbir çocuğun yapmaması gereken yetişkin şeyleri yapan bir çocuktum sadece. "On dört yaş çok genç," dedim ürkekçe, daha fazlasını söylemesini bekleyerek.

Tembelce göğsümün üzerinde daireler çizdi. "Göğüslerim olur olmaz, erkeklerin... ve erkeklerin" - dudağı tiksintiyle kıvrıldı- "bana farklı davrandıklarını fark etmeye başladım. Okuldaki erkekler. Ailemle birlikte çalışan insanlar. Ne kadar güzel olduğumdan ve tıpkı anneme benzediğimden bahsediyorlardı. Bana bakıyorlardı, vücuduma bakmamaları gereken bir şekilde bakıyorlardı."

Öfke içimi yakıp kavurdu ve sırtını sıkıca kavradım. "Özür dilerim."

Allegra bakışlarıma karşılık verdi. "Gerçekten kötü bir şey olmadı ama beni korkuttu. Birdenbire artık çocuk muamelesi görmüyordum ama hâlâ çocuktum. Her şeyden çok korkuyordum ama arkadaşlarımdan hiçbiri korkmuyor gibiydi. Yetişkinler gibi seks hakkında konuşuyorlardı. Geriye dönüp baktığımda, şimdi hepsinin palavra olduğunu ve havalı olmaya çalıştıklarını biliyorum. Ama o zamanlar bende bir sorun olduğunu düşünüyordum çünkü henüz bedenim hakkında böyle hissetmeye hazır değildim. Korkmamanın tek yolunun korkumla yüzleşmek olduğuna karar verdim. O yaz babam beni film setine davet etti. Birkaç genç oyuncu vardı. İçlerinden biri on yedi yaşındaydı ve çok dikkatliydi. Ben de onunla seks yaptım."

On yedi yaşındayken on dört yaşında birine asla dokunmazdım. Aslında, on dört yaşındayken bile asla. Kendi genç yaşma rağmen, o dönemde seks yaptığım kızların hepsi benden büyüktü. "Sürüngen," diye hırladım.

"Evet, gerçekten öyle olduğu ortaya çıktı. Ve tabii ki cinsel olma, cinsel olarak görülme korkumu aşamadım. Kendimi... kullanılmış hissettim." Allegra ağır bir iç çekişle yanağını tekrar göğsüme yasladı ve ben de onu sıkıca tuttum. Onun için bundan nefret ediyordum. Gençlik yıllarının genel olarak böyle berbat geçmesinden nefret ediyordum.

"Bir sonraki sefer Dax ile oldu. Moira Reynolds'ın oğlu ve benim ilk gerçek erkek arkadaşımdı. Paparazziler bizi takip etmeye başlayınca beni terk etti. Onu önemsemişimi sanıyordum. Muhtemelen 14 yaşındaki ben ne kadar önemseyebilirsem o kadar önemsedim. Sonra Ashton. Onu gerçekten önemsiyordum." Ashton'dan bahsederken sesi biraz titriyordu ve ne kadar terapi görürse görsün ya da ne kadar sır verirse versin, Allegra'nın o çocuk yüzünden hep suçluluk duyacağını biliyordum.

"Ama o, sana karşı gerçek hisler beslediğim son kişiydi. Seks sadece seksti... sana kadar." Avucunu kalbimin üzerine koydu. "Seni bu kadar çok istememe rağmen senin beni istemiyor gibi görünmen beni deli ediyordu."

İnsanlar beni sadece güzel bir yüz olarak görüyor ve ben de kendime bunun sorun olmadığını, çünkü en azından bende değerli bir şeyler bulduklarını söylüyordum. Ama sen beni herhangi bir nedenle istemiyor gibiydin... ve bende bu kadar itici bulduğun şeyin ne olduğunu merak ederdim." Kıkırdadı ama oradaki acıyı duydum. Son bir hafta boyunca her santimetrekaresine tapınmama rağmen, beş yıl boyunca mesafemi korumam onu hâlâ incitmişti.

Göğsüme bir pişmanlık acısı saplandı. Çenesine dokunarak onu bana bakmaya zorladım. Onun için, bana bir şeye mal olsa bile dürüst olacaktım. "Uzak durdum çünkü seninle bir kez birlikte olmanın asla yeterli olmayacağını... ve hayatımın geri kalanını sahip olamayacağım birini isteyerek geçireceğimi biliyordum."

Gözyaşları gözlerine ıslak bir parlaklık verdi. "Jared..."

"Sen tanıdığım en güzel kadınsın... ama bundan çok daha fazlasısın. Bir odaya giriyorsun ve orayı aydınlatıyorsun. İnsanlar sana yöneliyor. Ve bunun sebebi sadece gözlerinin güzel olması değil, bebeğim. Çünkü senin iyiliğini hissediyorlar ve bu onları da iyi hissettiriyor. Yargılamıyorsun. Her zaman nazıksın. Değer verdiğin insanları ne pahasına olursa olsun savunuyorsun. Çok ama çok sert bir kardeş ve arkadaşsın. Ve o kadar yeteneklisin ki aklımı başımdan alıyorsun. Ve insanlar sende bunu görüyor, Allegra. Ben sende bunu görüyorum. Her zaman gördüm."

"Jared." Aniden bana doğru uzandı, öpücüğü aç ve çaresizdi ve anında kendi ihtiyacımı ateşledi.

Kanepeden kalkarken ona tutundum. Bu sefer sıra bendeydi ve onu yatağında istiyordum, böylece onu ikimizin de ihtiyaç duyduğu kadar sert ve derin bir şekilde alabilecektim. Çünkü aramızdaki bu şeyin damarlarımızda elektrik gibi dolaştığını hissedebiliyordum. Bunaltıcı. Çok fazla.

Bu çok fazlaydı.

Olası bir yıkımdı.

Ama dünya buna bağlı olsa bile kendimi Allegra'yla birlikte olmaktan alıkoyamazdım.

Yatağıma çöktüğümüzde, ona güç verdim, artık tanıdık gelen zevk çığlıkları kanımda sıcak bir zonklamaya neden oldu.

"Benim," diye homurdandım onu becerirken dudaklarına karşı.

Tırnakları sırtımı ısırırken içime doğru eğildi ve "Senin" diye soludu.

"Senin." Kelime gırtlaktan geliyordu ama ona rahatça karşılık veriyordu.

Neşe yüzündeki fiziksel zevki bastırdı ve kalçaları kalçalarımın etrafında sıkılaştı. "Benimkini."

Yirmi Dört

ALLEGRA

F Jared'in odasında uyumaya başladığımdan beri ilk kez alarm ikimizi de istenmeyen bir sesle uyandırmıyordu. rüya görmekten. Sabahın köründen önce kalkmak umurumda değildi ama geçen hafta... Jared'ın kucağının sıcaklığından sürüklenmek neredeyse fiziksel bir acıydı.

Yuvarlandı ve belime sarılıp beni kendine yakın tutan kolu alarmı kapatmak için kayboldu. Sonra geri döndü, çıplak omzuma şefkatli bir öpücük kondururken bir elini kalçamda gezdirdi. "Neden bu sabah uyumuyorsun?" diye teklif etti, sesi uykudan kısılmıştı. "Tavuklarla ben ilgilenirim."

Seks yüzünden sadece birkaç saat uyuduğumuzu düşünürsek, bu çok hoş bir davranıştı ama ben de üzerime düşeni yapmak istiyordum. Hiç kimse beni şımarık, şımartılmış bir prenses olmakla suçlayamazdı. Çenesine bir öpücük kondurmak için başımı çevirdim, sakalı dudaklarımı gıdıklıyordu. "Hayır, ben kalkıyorum." En azından yaz aylarında hava sıcaktı. Highland kışının ortasında yataktan kalkmanın ne kadar zor olacağını ancak hayal edebilirdim.

Birlikte duş alarak zamandan ve sudan tasarruf ettik. Oyalanamasak da, duşu yumuşatmaktan keyif aldım.

Jared'in göğüs ve karın kaslarını yıkadım. Elim aşağı indiğinde güldü ve bileğimi yakaladı.

"Bana dokunmaya devam edersen Georgie'yle buluşmaya geç kalacağım."

Ona merhamet göstererek kıkırdadım ve kocamı okşamayı bıraktım. Bu sadece beni de ateşlendirmeye ve rahatsız etmeye yarıyordu. Ancak giyinip duştan çıktıktan sonra Jared işkenceciyi oynamak istediğine karar verdi. Mutfakta birlikte kahvaltı yaparken, vücudunu benimkine bastırmaya ve parmak uçlarını atletimle şortum arasındaki çıplak tenimde gezdirmeye devam etti.

"Dur!" Tostumu yağlarken beni izlemek için bana doğru eğildiğinde güldüm. Aleti kıcıma doğru sertleşmişti.

Jared durmak yerine kalçalarımı kavradı ve boynuma sokuldu. "Sanırım Georgie'ye geç kalmalıyım."

İçime girdiğinde nefesim kesildi. Arzu ateşinin tutuşması için tek gereken buydu. "Ben de öyle düşünüyorum." Elimdeki tost tabağını iterek kot şortumun düğmesini bulmaya çalıştım. Birkaç saniye içinde onları ve iç çamaşırımı aşağı ittim.

Jared iri elleriyle çıplak kıcımlı avuçlayarak tısladı. "Beni çok heyecanlandırıyorsun." Parmakları aşağı kayd ve beni test ederek içeri itti. "Siktir." Giysilerini karıştırdığını duydum, tırnaklarım beklentiyle mutfak tezgahını ısırırken prezervatif paketinin kırıştığını duydum.

Şortum ve iç çamaşırım üzerlerindeyken ayak bileklerimi gidebildikleri kadar ayırdı, bir eliyle kalçamı kavradı ve sonra başımı yana çevirdi. Jared dudaklarımı dudaklarının altına sıkıştırdı, içime girerken sakalları tenimi gıdıklıyor ve törpülüyordu. Ezici dolgunluk karşısında ağzının içinde nefes nefese kaldım. Aramızdaki bu doyumsuz şey kontrolümüzün ötesinde patladığında öpüşmemiz bozuldu. Jared aniden beni döndürerek mutfak masasının üzerine doğru itti. Kalçalarımı iki eliyle tuttu ve beni sikmeye başladı.

Bedenimden ve onun bana hissettirdiklerinden başka bir şey değildim. Sıcak, muhtaç ve çaresiz. Aletinin güçlü hamlesini karşılayabilmek için avuçlarımın üzerine doğru itmek zorunda kaldım. "Evet!" Akılsız isteğimle tekrar tekrar ağlamaya devam ettim.

"Kendine bir bak," diye gürledi Jared'in sesi sırtımda. "Beni nasıl aldığına bak." Elleriyle kığımın memelerini kavradı ve sıktı. "O kadar mükemmel ki. Çok lanet ..." Aniden hırladı, kalçaları bana doğru daha hızlı çarpmaya başladı. "Gel. Bebeğim, gel."

Kendini kaybediyordu. Ve onu bu kadar tahrik ettiğimin kanıtı beni uçurumun kenarına göndermeye yetti. Serbest bırakıldığımı haykırdım, masaya yığılırken kollarım gevşedi, ahşap yanağıma değdi.

"Allegra!" Jared üzerimde titremeye başlamadan saniyeler önce böğürdü, boşalırken siki içimde zonkluyordu.

Birdenbire şu anda nasıl görüldüğümüzü hayal ettim ve sessizce gülmeye başladım.

Jared'in eğlenerek homurdandığını duydum. "Alınmalı mıyım?"

Daha sert güldüm, ses sadece Jared çekilirken duyduğum bir nefesle kesildi. Masadan kalkarak ona döndüm, şortuma dolanmıştım. Ben kıyafetlerimi geri çekerken o da kullanılmış prezervatifi attı.

"Birbirimizin üzerine atlamadan bir saat geçiremememize gülüyorum."

Odayı geçerken sırtıttı, bana ulaşmadan önce kendi kıyafetlerini düzeltti. Kollarını belime dolayarak, avuçlarım geniş göğsüne dayanana kadar beni kendine doğru çekti. "Sana yardım edemem."

Onun gözlerine bakmak, gözlerindeki şefkati görmek kalbimin çarpmasına neden oluyordu. Bazen Jared'in evliliğimize gerçek bir şans vermeyi kabul ettiğine inanamıyordum. Karşılıksız seks mi? Evet, bunu kabul ettiğini kesinlikle görebiliyordum. Ama benimle daha fazlasını istiyordu. Dün gece söyledikleri, birinin bana söylediği en güzel şeylerdi. Bana genetiğe borçlu olduğum yüzüm ve vücudumdan çok daha fazlası olduğumu hissettiren ilk erkekti.

Gözlerimde gördüğü şey, başını eğip ağızma yumuşak, tatlı bir öpücük kondurmasına neden oldu. Kısa süre sonra daha fazlasına dönüştü, dillerimiz birbirine değiyor, yalıyordu. Jared ağızma karşı tedirgin bir iç çekişle geri çekildi.

"Biliyorum." Yatıştırıcı bir eli göğsünün üzerinde gezdirdim. "İşe koyulmamız gerekiyor."

"Keşke bütün gün burada kalabilseydik."

"Biliyorum," diye söz verdim ona. "Ben de biliyorum. Ama artık yetişkin olmamız gerekiyor. Az önce mutfak masasında yetişkinleştığımızdan farklı bir şekilde."

Gülerek, kalçamı son bir kez sıkarak gitmeme izin verdi. "Hadi başlayalım."

Bu sabah zaten çok uzun süre oyalandığımız için kahvaltımızı kürekle yaptık ve Jared'i tavukları besleyip sulamak için çamurlukta bıraktım.

Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştım çünkü tavuklarla son birkaç haftadır çok iyi arkadaş olmuştuk. Alışkanlıklarını iyi biliyordum, özellikle de artık Ginger adını verdiğim tavuğu. O benim kuş ruh eşimdi. O ve en iyi arkadaşı Babs bana tapıyorlardı ve çamurluk kapısının açıldığını duyar duymaz koşarak geliyorlardı. Onlarla sohbet ederdim ve ben onlara iltifatlar yağdırırken onlar da tüylerini dikerdi. Kümesin etrafında dolaşırken beni takip etmek, onlara getirdiğim yiyecek ve sudan bile daha çok ilgilerini çekiyordu. Ne zaman arka bahçede çizim yapmaya karar versem oturup saatlerce beni izliyorlardı.

Ancak bu sabah koşma yoktu. Heyecanla gıdaklayan da yoktu. Aslında, şimdi düşündüm de... horoz Cogburn de bu sabah hiç ses çıkarmadı.

"Jared!" Kümese doğru aceleyle ilerlerken panikle ona seslendim. Kümesin içinde hareketsiz yatan iki tavuğu görünce "Jared!" diye bağırdım.

Kümesin ana kapısını açtığımda, Jared'in adımı haykırdığını, ayak seslerini duydum.

Bana doğru. "Lanet olsun." Küfrettiğini duydum, tavukları açıkça görmüştü.

Evin içinde beni karşılayan manzara beni gözyaşlarına boğdu.

Hepsi hareketsizdi, birbirlerinin arasında yatıyorlardı. Sert ve hareketsiz. Ginger, Babs, Cogburn, hepsi.

Geriye doğru savruldu ve Jared'e çarparak döndüm. O evi kontrol ederken ben yüzümden akan gözyaşlarına engel olamayarak tökezleyerek uzaklaştım.

Jared doğruldu. Yüzü solgun ve öfkeyle gergindi. Ancak her ne hissediyorsa, bir kenara bıraktı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak beni kollarına çekti ve hıçkırarak ona sarıldım.

"Özür dilerim bebeğim," diye fısıldadı, kendi sesi de duygusallıktan çatlıyordu.

"Ne... ne oldu?" Gözyaşlarımın arasında kekeledim.

"Bilmiyorum." Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Bilmiyorum."

İki polis memuru beni kızdırıyordu.

Jared veterineri çağırdıktan sonra, veteriner kuşları muayene etti ve emin olmak için bir tanesine otopsi yapması gerektiğini söyledi, ancak siyanür zehirlenmesi belirtileri gösteriyorlardı. Yalaklarında bizim koymadığımız yiyecek izleri bulduk.

"Sence yemek zehirli miydi?"

Jared acımasızca başını salladı. "Torbaya koyup test ettireceğiz."

Bu beni tekrar tekrar ağlatmıştı çünkü kim tavuklarıma zarar vermek isterdi ki? Kümeste birlikte ölü yattıkları görüntüsü aklımdan çıkmıyordu ve sürekli gözyaşlarımı ısırmak zorunda kalıyordum. Tanrı aşkına, ben bir çiftçi karısıydım. Bununla başa çıkmakta daha iyi olmam gerekmez miydi? Ama değildim.

Göğsüm ağrıyordu.

Ve şu anda, polislerin durumu umursamaz bir şekilde ele almalarına karşı ateşli bir öfkeyle yanıyordu.

"Yani, birileri onlar için kötü olan bir yiyeceği dışarıda bırakmış olabilir, değil mi?" İki polis memurundan daha genç olanı omuz silkti, o kadar sıkılmış görünüyordu ki yüzündeki ifadeyi tokatlamak istedim.

"Hayır, değil," diye tersledi Jared, belli ki onların tavırlarından da bıkmıştı.

"Şey..." Yaşlı polis memuru derin bir iç çekti. "Burada ne yapabileceğimizi gerçekten bilmiyorum. Bu bir suç değil, bir kaza gibi görünüyor."

"Evet." Diğeri gülümsedi. "Ve tavuk zehirlenmesi geçirdiğim zamanları sayamadığım için bu adil görünüyor."

Bunu öylesine söylemedi.

"Hey!" Genç memura doğru bir adım attım. "Biraz saygı göster. O tavuklar bizim için önemliydi. Benim için de. Ve biri onları öldürdü. Koyunlarımızdan birinin boğazının kesilmesinden bir hafta kadar sonra tüm tavuklarımızın zehirlenmesinin gerçekten tesadüf olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Genç memur, yaşlı polis memuruna suçlulukla bakarken yüzü kızardı. Yaşlı polis memuru utanç içinde boğazını temizledi. "Şey, bunun farkında değildik."

Jared tedirginlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Harika. Kesinlikle işe yaramaz."

"Kaba olmaya gerek yok."

Kaşlarımı çattım. "Bunu çiftlik hayvanlarının toplu infazına gülen polis memuru söylüyor. "

"I düşünmek sen olmak a bit melodramatik. Tipik Amerikalı." Kıs kıs güldü.

"Yapma"-Jared ona doğru tehditkâr bir adım attı-"karımla böyle konuşma."

"Ve bir polis memurunun gözünü korkutmaya çalışmayın." Yaşlı adam öfkeyle kocama baktı.

"Çiftliğimden defolun." Jared evin önünü işaret etti. "Ve haberiniz olsun, size karşı bir şikayette bulunacağım

İkisi de. Inverness'teki Başmüfettiş Jim Rowley ile iyi arkadaşız. Ona ikinizin de ne kadar işe yaramaz ve saygısız olduğunuzu anlatacağımdan emin olabilirsiniz."

Genç olan daha da solgunlaşırken, diğer PC sadece dudak büktü ve hışımla uzaklaştı. Ortağı da omzunun üzerinden endişeli bir bakışla onu takip etti.

Jared'e doğru ilerledim ve kolumu beline doladım. Memurların devriye arabalarına binip uzaklaşmalarını izlerken beni hemen göğsüne bastırdı.

"Şimdi ne olacak?"

"Yalan söylemiyordum. Jim Rowley eskiden Tain'de polis memuruydu. O ve büyükbabam hayatları boyunca iyi arkadaşlardı. Jim baş müfettişliğe kadar yükseldi. Koyun konusunda onu aramak istemedim çünkü bir şey olduğundan emin değildim. Ama şimdi, sanırım onun yardımına ihtiyacımız var. Ve bilmeli ki saflarında iki tane göt herif var. O iyi bir adam. Buna göz yummayacaktır."

Endişe içimde düğümlendi. "Bunu kim yapıyor olabilir, Jared?"

"Babam olduğundan oldukça eminim."

Gözlerimi sıkarak kapattım, bundan onun için çok nefret ediyordum. "Özür dilerim." Sesindeki keder ve suçluluk duygusu beni

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Neden üzgünsün?"

"Onları sevdiğini biliyorum." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Özellikle de Ginger'ı."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Bu senin hatan değil. Bunların hiçbiri senin suçun değil." Parmaklarım gömleğini kavradı, beni duyması için çaresizce çırpınıyordum. "Ve böyle şeylerle başa çıkma konusunda daha iyi olmalıyım. Kocam bir çiftçi. Daha sert olmalıyım."

"Hayır." Yanağımı avuçlarken sesi keskindi. İfadesi sertti, "Asla değişme. Umursamak zayıflık değildir. Ve o kuşlara hiçbir şey olmamalıydı. Hiçbir şey." Jared sert bir bakışla eve döndü.

"Bunu her kim yaptıysa biz evdeyken aramızdaydı ve hiçbir şey duymadık."

Birbirimize kapılmakla çok meşguldük, işte bu yüzden. Suçluluk duygusu içimde parladı.

"Büyükbabam hiç güvenlik sistemi kurmadı. Bir tüfek dolabı vardı. Güvenlik bizdik." Bana baktı ve gözlerinin ardında dönen düşünceleri gördüm. "Ama birkaç kamera içeren bir sistem kurmamız gerekiyor. Sadece ben olsaydım... ama sen evdeyken bir şey olmasına izin vermem."

Korku içimde titreşti. "O kadar ileri gidebileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır." Omuzlarımı kavradı. "Hamish'in içinde bize fiziksel olarak zarar vermek yok. Sadece benimle dalga geçiyor. Ama yine de, seninle bu evde şansımı denemek istemiyorum. Ayrıca"-soluk yeşim gözlerinde öfke parlıyordu-"O piçi iş üstünde yakalamak istiyorum."

Yirmi Beş

ALLEGRA

A İnsanları endişelendirmekten ne kadar nefret etsem de, endişelenecek kadar önemsediklerini bilmek güzeldi. Jared'in

Baş müfettiş olan arkadaşıyla temasa geçti ve tavuklar ve koyun hakkında bizi sorgulamaları için kendi adamlarını gönderdi. Jared'e babasını kapsamlı bir sorgulama için getireceğine söz verdi. Sonra bize başka olası suçlular olup olmadığını sordu. Aklımıza bir şey gelmedi.

O andan itibaren Jared işe geri döndü çünkü mecburdu. Artık Jared'e sahip olmam kız kardeşime ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyordu. Sarsılmış bir halde ona gitmişim ve o da öğleden sonra işten izin almıştı. Koşullara rağmen Aria'yla hasret gidermek güzeldi. Ayrıca ona Jared'le evliliğimizi gerçekten yürütmeye çalıştığımızı da üstü kapalı bir şekilde anlatmışım.

Bu onu daha da endişelendirdi. Anlamıştım. Ardnoch beş yıldır sessizdi ama bir süre için tehlike mıknaatısı gibiydi ve arkadaşlarımızdan hiçbiri zarar görmeden kurtulamamıştı. Dürüst olmak gerekirse, Aria'nın tehlikesi onu Los Angeles'ta yakalamıştı ama bu onu temkinli yapmıştı. İnsanlar sizi şaşırtır. Bazen korkunç şekillerde.

Birkaç gün sonra Aria'ya söylediklerimi Sloane Ironside ve Monroe Adair'e de tekrarladım: "Dürüst olmak gerekirse, tüm bunların arkasında Jared'in babasının olduğundan oldukça eminiz."

Popüler bir yerel kafe olan Flora's'ta oturduk. Flora, Sloane'a fırıncılıkta büyük çıkışını sağlamış, müşterilerine satmak üzere kekler ve ikramlıklar satın almıştı. Herkes Flora'nın bunları nereden aldığını öğrendiğinde, Sloane'un fırıncılık işi patladı. Zengin babasının tüm parasını ona bıraktığını öğrendiğinde, caddenin karşısında bir mülk satın alabildi ve fırını açtı.

Hayat o kadar iyiydi ki, yarı zamanlı çalışmayı göze alabiliyordu. Callie's Wee Cakery'den şekerlemeler satın almak için sınırlı fırsat, başarısını daha da artırdı. Sloane'un sırf pastaları için Ardnach'a akın eden turistler vardı ve düşün pastaları için bir bekleme listesi vardı.

Monroe Adair, Adair'in en büyük üçüncü kardeşi olan emekli Hollywood aktörü Brodan Adair ile evliydi. Büyük bir film yıldızıydı ve buraya taşınmadan önce onunla tanışmıştım çünkü babamın filmlerinden birinde rol almıştı. Ancak, evine ara vermek için döndüğünde, eski çocukluk arkadaşı Monroe'nun Ardnach'a geri taşındığını keşfetti. Aşklarının iç yüzünü bilmiyordum ama görünüşe göre daha liseyi yeni bitirmişken aralarında geçen bir olay yüzünden birbirlerinden nefret ediyorlardı. On sekiz yıldır hiç konuşmamışlardı. Aralarında on sekiz yıl olmasına rağmen birbirlerine bu kadar aşık olmaları ve tekrar bir araya geldikten birkaç ay sonra evlenmeleri bana çok romantik gelmişti. Şimdi altı yaşında olan oğulları Lennox (Nox) da oldukça hızlı büyüdü. Brodan, en büyük kardeşi Lachlan ile birlikte kasabanın dışındaki viski damıtımevinin ortak sahibiydi.

Monroe, kocasının servetine rağmen ilkokul öğretmenliği kariyerinden vazgeçmemişti. Bu yüzden ona büyük bir hayranlık duyuyordum çünkü öğretmenlik gezegendeki en zor işlerden biriydi.

"Zavallı Jared," diye yüzünü buruşturdu Sloane. "Ailelerimizin bizi pembe dizileri aratmayacak düzeyde hayal kırıklığına uğratması boktan ötesi bir şey."

Monroe muhteşem kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve içini çekti. "Evet."

Ailesiyle ilgili hikâyenin ne olduğunu merak ettim ama sormak için fazla meraklı bir soru olduğuna karar verdim. "Yani... endişelenmene gerek yok." Sloane'un elini okşadım. "Hepimiz iyiyiz."

"Buna sevindim." Sloane elimi tuttu, kahverengi gözleri şefkatle sıcacıktı. "Seni güvende tutmak için çok çalıştık, şimdi bir şey olması için değil."

Gülümsedim, ikimiz de yıkılmadan yıllar önceki o geceyi ima edebildiğimiz için mutluydum. "Evet. Ayrıca, Jared var. Bana bir şey olmasına asla izin vermez." Buna inanmıştım.

Gözleri dans etti. "Akşam yemeğimizden bu yana aranızdaki ilişkinin düzeldiği anlaşıyor."

"Akşam yemeği mi?" Monroe sorguladı.

Utangaç bir omuz silkmeye, "Sloane bizi kendisiyle, Jared'in kuzeni Sarah ve kocasıyla, kız kardeşim ve North'la birlikte yemeğe davet etti. Jared o akşam... tek heceliydi."

"Diplomatik," diye homurdanarak övdü Sloane.

"Tamam. Biraz götün tekiydi. Ama biz iyiyiz." Ona sivri ve hınzır bir sırıtış attım. "Çok, çok iyi."

Arkadaşım güldü. "Demek öyle."

"Size söylüyorum, bu Ardnoch adamları ..." Monroe, Brodan Adair'in onun da çok çok iyi olduğundan emin olduğunu bildiren gizli bir gülümseme takındı. Bu beni hiç şaşırtmadı. Sloane'a gelince, bir süre önce Walker'ın seks yaptıklarında onu bağlamayı sevdiğini paylaşmıştı. Bu düşünce içimde bir ürperti yarattı. Belki Jared ve benim de biraz denememiz gerekiyordu.

"Ciddiyim." Sloane öne doğru eğildi, sesi alçaldı. Yaz olduğu için kafe çoğunlukla turistlerle doluydu, bu yüzden onu duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldım. "Köyde koyunlar ve tavuklarla ilgili dedikodular almış başını gidiyor. Herkes sizin için endişeleniyor."

"Kimseyi endişelendirmek istemiyoruz. Biz iyiyiz. Ben... Tavuklarıma bu kadar bağlandığıma inanamıyorum." Ginger, Babs ve diğer kuşlarımla kaybından duyduğum üzüntü hâlâ göğsümde zonkluyordu. "Jared genelde Morag'ı beslemeye devam edebilmek için daha fazla tavuk alırdı ama bana ben hazır olduğumda bunu yapacağımızı söyledi. Şimdi cesaretimi toplayıp gidip daha fazla almam gerektiğini hissediyorum ama onları görmeye devam ediyorum..."

"Hey." Monroe gözlerime bakmak için başını eğdi. "Acele etme. Onların yasını tutuyorsun. Onlar kişilikleri olan canlı varlıklardı. Bir insanın köpeği ya da kedisi için yas tutmasına izin veriliyorsa, senin de kuşların için yas tutmana izin verilir."

Minnettar bir şekilde, "Teşekkürler" diye fısıldadım.

"Demek doğruymuş," diye bir ses küçük anımsızlığı böldü.

Kafamı kaldırıp masanın üzerinde duran iki kadına baktım. Tanıdık geldi ve gerildim. Onlardan biri Sadie Dunmoor'du. Kırklı yaşlarında, birkaç yıl öncesine kadar bekâr bir anne olan çekici bir kadındı. Golspie'de bir adamla evlenmiş ve çocuğunu oraya taşımıştı. Ama kuaförü hala Ardnoch'taydı. Onun hakkında bu kadar çok şey bilmemin nedeni saçımı yapması değil (malikâne'deki kuaför salonuna girebilecek kadar şanslıydım), eskiden Jared'in seks arkadaşı olmasıydı. Yanındaki sarışını tanıyamadım.

"Affedersiniz?" Dikkatle sordum.

Sadie kocaman ve içten bir şekilde sırıttı. Parmağımdaki alyansı göstererek, "Jared evlendi. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Oh." Yüzüğümü kapattım ve sandalyeme geri oturdum. "Evet."

"Tebrik ederim. Ve ona tebrikler dediğimi söyler misin?"

Soğukkanlı davrandığı için rahatlamış bir şekilde başımı salladım.

"Elbette."

Yanındaki sarışın ise homurdandı. "Kendine çok güveniyor olmalısın."

Ben gözlerimi kısarken Sadie ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani Jared Ardnoch'taki tüm uygun kadınlarla yattı." Sloane ve Monroe'ya bakarak ofladı. "Haksız mıyım hanımlar?"

Monroe kaşlarını çattı. "Sana hiç dokunduğunu sanmıyorum Ursula."

Ursula mı? Neden onu tanıımıyordum?

Sarışın yüzünü buruşturdu. "Şey, ben evliyim."

Sadie derin bir iç çekti ve bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Üzgünüm, sadece durup tebriklerimi sunmak istedim. Gerçekten. O iyi bir adam. Mutluluğu hak ediyor."

"Bunu takdir ediyorum."

Ursula, "Mutluluğu bir milyon kadının bacakları arasında bulduktan sonra," diye çatladı.

"Urs!" Sadie tısladı. "Burada çocuklar var." "Och, sadece şaka yapıyorum."

"Hayır." Monroe ona sert bir bakış fırlattı. "Arkadaşıma kaba davranıyorsun ve feminist hareketi elli yıl geriye götürüyorsun. Tanımadığın bir kadın olan Allegra'yı, Ursula Rankin'i neden bu kadar kıskandığını bilmiyorum ama bu şirretlikle tarafını hayal kırıklığına uğratıyorsun. O yüzden kes şunu."

Belli ki Monroe bu Ursula'yı tanıyordu, bu yüzden şimdiye kadar farkında olmadığım bir yerel olduğunu tahmin ettim. Belli ki o da benden haberdardı. Dürüst olmak gerekirse, yabancılar tarafından ilk kez kabalıkla muamele görmüyordum. İnsanlar zenginliğimi, şöhretimi ve güzel yüzümü görüyor ve beni kendi pislikleri ve travmaları olan bir insan olarak görmeden, kendileri için istedikleri şeyler için bana kızıyorlardı.

"Tanrım, Monroe, sen her zaman bir drama kraliçesiydin. Sinsi davranmıyorum." Ursula şimdi bana bakıyordu. "Sadece söylüyorum... Jared, kardeşleri onlara yüzük takmadan önce Regan ve Eredine Adair'i bile

becermeye çalıştı. Sonunda durulmuş olması çok
şaşırtıcı. Sanırım Howard'ın cazibesi

Para karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Herkes çiftliğinin başının dertte olduğunu biliyordu."

Ursula'nın Jared'in benimle neden evlendiği konusunda haklı olduğu gerçeği canımı yaktı. Çünkü evliliğimiz her ne kadar gerçek bir şeye dönüşüyor olsa da, muhtemelen başka türlü benimle asla evlenmezdi. Ama bunu yüzüme karşı söylemesi alçaklıktı.

"Aman Tanrım." Sadie arkadaşına ters ters baktı. "Neyin var senin?" Yüzü kızardı ve bana döndü. "Çok özür dilerim. Gerçekten sadece en içten iyi dileklerimi sunmak istemiştim. Şimdi gidiyoruz."

"Minnettarım. Jared'e söylerim." Ursula'ya dönmeden önce ona güven verici bir gülümseme verdim. "Ve Jared benimle para için evlenmedi. Benimle evlendi çünkü seks akıllara durgunluk veriyor."

Sadie ne kadar havalı olduğunu kanıtlarcasına kahkahayı bastı ve arkadaşına "işte böyle" der gibi bir bakış attı.

"Her neyse." Ursula gözlerini devirdi.

Sadie bana özür dileyen bir el salladı ve arkadaşını çıkışa doğru itti. Kapıya kadar olan tüm yol boyunca Sadie'nin onu nefesinin altında azarladığını duyabiliyorduk. Dışarı çıktıklarında durdular ve Sadie öfkeyle uzaklaşmadan önce bağırışlarını duyduk.

"Vay canına."

"Ursula Rankin her zaman önemsiz bir kadındı. Sadie'nin onunla neden arkadaş olduğunu hiç anlamadım," diyor Monroe.

"Sanırım Sadie de bunu merak ediyor." Sloane inanmaz bir kahkaha attı.

"Kadınlar bunu neden yapar?" diye sordum. "Bu, hepimizin sürekli birbirimizle rekabet halinde olan sinsi inekler olduğumuz klişesine uyuyor. Ve bu doğru değil. Bize bir bakın! Sadie'ye bakın! Potansiyel olarak kıskanmak için bir nedeni olan oydu ve bana çok iyi davrandı."

Sloane, Aria, Sarah ve tüm Adair kadınları, bir grup kadının olabileceği kadar yakındılar. Uzanırlardı.

Hayatlarını arkadaşları ve aileleri için yaşıyorlar ve birbirleri için sadece mutluluk istiyorlardı. Ursula gibi kadınlar çok azdı ama bu klişeyi beslemeye yetiyorlardı.

Sloane omuz silkerek, "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bunun sadece kadınlara özgü olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bence erkekler, başkalarının sahip olup da kendilerinin sahip olmadığı şeyler ve insanlar konusunda dar görüşlü ve kıskanç olabiliyorlar."

Başımı salladım. "Haklısın."

Ancak sohbet başka bir konuya döndüğünde, içime korku ve endişe duygularının yerleşmesine engel olamadım. Çünkü Ursula ne yazık ki sinirlerime dokunmuştu. Artık gerçek olduğu sürece evliliğimizin sahte başlamış olmasının bir önemi olmadığını düşünmüştüm.

Yine de, belki de önemliydi.

Jared ve ben başka bir şekilde bir araya gelmiş ve çıkmaya başlamış olsaydık bile... bana gerçekten evlilik gibi kalıcı bir şekilde bağlanır mıydı? Ve eğer etmezse, bu geleceğimiz için gerçekten ne anlama geliyordu? Evli kalmak isteyip istemediğimize karar vermek için kendimize on sekiz ay süre tanımaya karar vermiştik.

Ya Jared on sekiz ay dayanamazsa? Ya... ya o zamana kadar benden sıkılırsa?

Bu korkunç düşünce midemi bulandırdı ama eski güvensizliklerimi bastırmaya çalıştım. Onun yerine Jared'in bana söylediği harika şeylere, bana bakışına odaklandım. Hiç kimse için böyle hissetmemişti. Öyle söylemişti. Bunun doğru olduğuna ve Jared'in kendi aklından geçenleri bildiğine inanmak zorundaydım.

İnanmak zorundaydım.

Aksi takdirde, kendimi şimdiye kadar karşılaştığım en büyük kalp kırıklığına hazırlıyordum.

YIRMI Altı

Jared

T Başımın üzerindeki bulutlar o kadar hızlı bir şekilde ağırlaştı ve karardı ki Defender'ımın otomatik farları aniden yolu aydınlattı. Arabadan dışarı baktım. ve bulutların ağır, leylak rengi karınlarının gerildiğini gördü.

Bir yağmur damlası ön cama çarptı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. "En azından bugün bir şeyler yolunda gitti," diye mırıldandım, yağmur görünce rahatladı.

Günlerdir hava kuru ve güneşliydi ve yaz boyunca tarlaları sulamak için bir sulama bomuna yatırım yapmış olsam da, bu doğanın versiyonuyla aynı şey değildi. Her şey birbirine bağlıydı, bu yüzden toprak ıslak olsa bile, tarlaları çevreleyen ağaçlar ve yapraklar çok fazla güneşten kuru ve gevrek olduğunda yine de aynı değildi. Kırsal kesim susamıştı ve yağmura ihtiyacı vardı.

Eve doğru sürdüm, Allegra'yı saatlerdir görmediğim için onu görmeyi bekliyordum. Tavuklara olanlar yüzünden son birkaç gündür biraz sessizdi. Hazır olana kadar daha fazla kuşa yatırım yapması için onu zorlamayacaktım. Ve bu küçük yaratıklara karşı duygu geliştirdiği için onunla alay etmeyecek ya da onu yargılamayacaktım. Bu şekilde

Onlara bakması ve onları sevmesi, ona karşı koymayı bu kadar zorlaştırmasının birçok nedeninden biriydi.

Allegra günü kasabadaki arkadaşlarıyla geçirmişti, bu yüzden iyi olduğunu biliyordum. Ama yine de onu kendim görmem gerekiyordu ve doğrusu evde tek başına olmasından hoşlanmıyordum. Güvenlik şirketi kameraları ve alarm sistemini kurmak için yarın gelecekti. Jim'in polis memurları babamı bulmuş ve sorgulamak için içeri almışlardı. Piç kurusu daha sonra beni yeni bir numaradan aramaya çalışmış ve sonra da geri çekilip hayatına devam etmesine izin vermem için bana mesaj atmıştı. Onu engelledim. Yine engelledim. Memurlar bana babamın bir mazereti olduğunu söylediler. Tavukların zehirlendiği gece Londra'daymış ve elinde kanıt varmış.

Bu beni işin arkasında onun olmadığına ikna etmedi. Pis işlerini yapması için bir puşa para vermiş olabilir. Babam da çiftlikte büyümüştü. Bir tavuğu ya da herhangi bir hayvanı zehirleyebilecek kolay erişilebilir maddeleri bilirdi.

Ancak şimdilik polisin yapabileceği başka bir şey yoktu. Memurlar, başka bir şey olursa kendileriyle şahsen irtibata geçmemi söylemişlerdi.

Arabayı eve doğru sürerken içimi bir rahatlama kapladı. Kışın ışıklandırılmış olacağını hayal edebiliyordum, karanlıkta sıcak, çağıran bir parıltı. Beş yıl boyunca kışın her gece ışıksız bir eve dönmüştüm. Hiç kimseye.

Bunun beni rahatsız etmediğini
sanıyordum. Görünüşe göre
yanılmışım.

Eve doğru yürürken çamur bulaşmış ve terden ıslanmış tişörtüme baktım. Aslında önce duş almak için yukarı çıkmalıydım ama önceliğim Allegra'yı kontrol etmektir. Evin etrafında dönerek çamurluğa doğru yöneldim. Daha kapıyı açmadan müzik sesi kulaklarıma çarptı. Mutfakta bir şarkı çalıyordu ve ilk hissim tedirginlik oldu. Karım bu kadar yüksek sesle müzik dinlerken herkes onu gafil avlayabilirdi.

Sinirimi bastırdım çünkü yarın bu bir sorun olmayacaktı. Güvenlik sistemini kuracaktık ve evde yalnızken kurması için ısrar edecektim. Tüm bu garip karmaşa sona erece kadar.

Botlarımı ayağıma geçirdiğimde, caz gibi bir şey dinlediğini fark ettiğimde başımı eğdim. Her zaman dinlediği bir şey değildi. İkimiz de aynı gruplardan hoşlanıyorduk. Çamurluktan geçerken Allegra mutfak tezgâhında belirdi. Bulaşıkları yıkıyordu, telefonundan şarkı söyleyen kadına mırıldanarak eşlik ederken kalp şeklindeki mükemmel kıcı abartılı bir şekilde sallanıyordu. Her zamanki tişörtü ve şortu yerine kısa bir yazlık elbise giymişti. Muhtemelen fark ettiğinden daha seksi olan askılı bir elbise. Allegra'nın günlerce süren muhteşem bacakları vardı. Elbisesinin etekleri hareketleriyle dalgalanıyor, tehlikeli bir şekilde külotunu göstermeye yaklaşıyordu.

Şarkı Radiohead'in "Creep" şarkısının caz versiyonuydu.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak kapının pervazına yaslandım ve bakışlarımın karımın üzerinde gezinmesine izin verdim, o da kadınla birlikte fena olmayan bir sesle şarkı söylüyordu. Çılgınlığın ortasında hayattan zevk aldığını görmek beni rahatlatmıştı. Yine de onunla ne kadar seks yaparsam yapayım doyuramayacağım o tanıdık açlığı da hissediyordum.

"Ben bir ucubeyim!" Allegra ayaklarının üzerinde dönerek bağırdı, saçları uçuşuyordu. "Whahhh!" Beni görünce eli göğsüne gitti.

Bana hemen kahkahaya dönüşen mahcup bir bakış fırlattığında kıkırdadım.

"Ne zamandır oradasın?"

Telefonuna doğru yürüdüm ve şarkıyı kapatmak için ekrana dokundum. "Eğer bir şeyler duyabilseydin bunu bilirdin."

"Yalnız olduğumu sanıyordum." Ofladı ve lavaboya geri döndü.

Koluna nazik bir dokunuşla benden uzaklaşmasını engelledim. Ses tonumu yumuşak tuttum. "Aynen öyle. Sadece hayvan saldırılarının arkasında kimin olduğunu öğrenene kadar güvende olmanı istiyorum."

Başını sallarken gözleri parlıyordu. "Anladım."

Yanağına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra lavaboda ellerimi yıkamak için yanından geçtim. Dudaklarımda eğlence fokurdadı. "Görünüşe göre benimle seks yapmak akıllara durgunluk veriyor."

Arkamda bir an sessizlik oldu, ben de omzumun üzerinden baktım.

Allegra bana komik bir şekilde baktı. "Kim söyledi sana?"

Kahkahadan omuzlarım titreyerek döndüm ve tezgâha yaslandım. "Burada herkesin içinde böyle şeyler söyleyemeyeceğini ve günün sonunda tüm köye yayılmayacağını ne zaman anlayacaksın?"

"Ciddi misin?"

Sırıtarak başımı salladım. "Yani...?"

Ellerini havaya kaldırdı, yanaklarının tepesinde hafif bir kızarıklık vardı. "Tamam, Sadie... çok havalı bir insan ve neden oraya gittiğini anlayabiliyorum. Ama arkadaşı Ursula. Ugh. Bana ne dediğini duymalıydın. Ben o sinsî kadınlardan değilim, kaltak kavgalarına girmem. Okuldaki kaba kızlardan vebadan kaçır gibi kaçırdım ama o çok kabaydı." Allegra dramatik bir şekilde eliyle işaret etti. "Yani, çok kaba."

Kızgınlık eğlencemi yarıda kesti. Ursula'dan hiç hoşlanmamıştım. Evliydi ve kocasının ve Sadie'nin arkasından birçok kez bana asılmıştı.

Sadie farklı bir hikayeydi. Onunla ilk kez Ardnoch'a taşındıktan bir yıl sonra yatmıştım. Benden on yaş büyüktü, bekâr bir anneydi ve bir ilişkiyi sorun etmediğini açıkça belirtmişti. Yanlış bir fikre kapılmasını istemedim, bu yüzden üçüncü kez asla geri dönmedim. Yine de arkadaş kalmıştık.

Sonra beş yıl önce, Allegra'yla tanıştığım gece Sadie'yle eve gittim. Bunu kendime sadece sevişmeye ihtiyacım olduğunu kanıtlamak için yapmıştım, Allegra'yla hissettiğim kıvılcım ne olursa olsun

şehvetten başka bir şey değildi. Tek kanıtladığım, bir kadını başka bir kadını unutmak için kullandığım için bir pislik olduğumdu. Sadie'yle bir daha yatmadım ve o da bunu sorun etmedi. Ancak Ursula o zamandan beri sanki bu olayla bir ilgisi varmış gibi kızgın davranıyordu. "Ne dedi?"

Allegra'nın gözlerime bakmaması endişelenmeme neden oldu. "Sadece zaten bildiğim şeyi. Buralarda olduğunu. Ama... Regan ve Eredine'le ilgilendiğini bilmiyordum."

Lanet Ursula. Bu lanet köy. Öfkelendim. "Onlarla flört ettim. Yıllar yıllar önce, ikisi de kocalarıyla birlikte olmadan önce. Urs bu konuyu açarak ne halt ediyor?"

Sonunda gözlerimle buluştu ve gözlerindeki sıcaklıkla içimdeki gerginliğin bir kısmı boşaldı. "O... o kıskanıyor. Beni kıskanıyor. Belki Sadie'yi bile."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, geçmişte bana olan ilgisini açıkça belirtmiş olabilir. Ama ben evli kadınlarla yatmam ve evli olmasaydı bile, hayatım buna bağlı olsa bile Ursula'ya dokunmazdım. O her zaman başkalarının sahip olduklarına göz diken ve her şeye çok öfkelenen biri olmuştur."

"Belki de senin reddinin acısını benden çıkardı çünkü beni kesinlikle küçük düşürmek istiyordu. Anlaşılan benimle sadece param için evlenmişsin." Gülümsedi ama içinde bir belirsizlik olduğunu fark ettim.

Sikeyim.

Lanet Ursula.

Uzanarak Allegra'yı belinden kavradım ve avuç içleri göğsüme dayanana kadar onu kendime çektim. "Ama seninle evli kaldım çünkü alternatifi aklıma gelebilecek en boktan kader gibi geliyor."

Yüz ifadesi yumuşadı, tüm vücudu bana doğru gevşedi. Bunu şimdiye kadar nasıl bilmiyordu? "Evet, hatalı olduğunu bildiğinden emin oldum."

"Ve benimle seks yapmak akıllara durgunluk veriyor."

"Aslında benimle seks yapmak akıl almaz bir şey," diye dalga geçti. "Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

Arzu bir anda aramızda sıcak ve yoğun bir şekilde zonkladı. "Tabii ki öyle. Hayatımın en iyi seks. Doyamıyorum." Hiçbir kadına Allegra'ya ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım ve tıpkı tanıştığımız gece öğrendiğim gibi, hiç kimsenin onun yerini tutamayacağını biliyordum. Ya o olacaktı ya da hiç kimse.

Allegra'nın elleri gömleğimin altından kayarak karnımı niyetle düzeltti.

İnledim, aletim ona karşı sertleşti. "Duş almam lazım."

"Yapma." Bir elim aşağı doğru kayarak kot pantolonumu itti. "Seni böyle istiyorum."

Boxerımın üzerinden beni okşarken homurdandım. "Kahretsin... Terledim."

"Biliyorum." Boynumu yalamak için parmak uçlarına eğildi. "Seni böyle istiyorum."

Ellerim belinden aşağı kaydı, elbisesinin eteklerini yavaşça yukarı çekti. Böylece külotunun içine girip çıplak kıcını avuçlayabildim. Nefesi boğazımda titriyordu. "Emin misin?" Kıcını yoğurdum ve onu ereksiyonuma doğru bastırdım.

"Daha sonra duş alabiliriz." Sesi fısıltıyı pek geçmiyordu.

Karımın beni seks delisi bir ergene dönüştürmek için neredeyse hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Bu kadar heyecan verici ve son derece tatmin edici olmasaydı utanç verici olurdu. Kıcını ellerimle kavradım ve duvara doğru tökezlerken onu vücudumdan yukarı çektim. Allegra zıplayarak bacaklarını belime doladı ve sırtı kapı ile mutfak dolapları arasındaki boşlukla buluştu.

Kalçalarımı kalçalarının arasında yuvarladığımda başı bir zevk nefesiyle geriye düştü.

Dudaklarım tenini aradı, kulağına ulaşana kadar çenesini sıyırdı. "Her zaman aklımdasın. Tek düşünebildiğim sensin. Gülüşün, kahkahaların, vücudun. İstiyorum ki

her gün her dakika seni sertçe becermek için. Böylece kime ait olduğunu ve kimin sana ait olduğunu bilirsin."

Güçlü kalçaları etrafımda sıkılaştırırken tırnakları omuzlarımı ısırdı. "Ben de aynısını hissediyorum. Kafamın içindesin. Bütün gün. Her gün. Seni istiyorum, Jared. Seni çok istiyorum, her zaman."

Zafer kazanmış sahiplenme duygusu kanımı kaynama noktasına kadar ısıttı. "Bacaklarını indir," diye emrettim.

Allegra beni serbest bıraktı, yere doğru alçaldı, böylece ağzına ulaşmak için eğilmek zorunda kaldım. Onun tadını, hissini, sevişir gibi öpüşünü, aç ve iddialı oluşunu seviyordum.

İçinde derin bir ihtiyaç duyarak elbisesini beline kadar ittim ve parmaklarımı külotunun kumaşı etrafında kıvırdım. Çekiştirdim ve vücudundan yırtılma sesi beni inanılmaz derecede sertleştirdi.

"Jared!" Allegra şaşkınlıkla bana baktı... ve saf bir azgınlıkla. Bu hoşuna gitmişti. Bildiğim iyi oldu. Başımı tutup dudaklarımı kendi dudaklarına bastırarak bunu kanıtladı.

İkimiz de kot pantolonumun kapağına uzanırken birbirimizi ısırdık, yaladık ve ısırdık. Allegra onları ve boxerımı ayak bileklerime kadar iterek beni serbest bıraktı. Küçük eliyle sikimi kavradı ve kirpiklerimin altından onu izledim, sıkı ve sert bir tutuşla pompalamasına bayıldım.

Elimi onun elinin üzerine koydum ve bırakmadan önce birkaç saniye daha keyfini çıkardım. "Bekle." Arka cebimden cüzdanımı çıkarmak için eğildim ve bir prezervatif çıkardım. Prezervatifi taktığımda aletim ciddi bir zevk acısı içindeydi.

Daha fazla bekleyemeyerek, "Kalk" diye emrettim.

Allegra kolaylıkla ve hevesle zıpladı, bacaklarını kalçalarımın doladı, ellerini omuzlarıma koydu. Kalçalarını kavrayıp ayırırken onu duvara bastırdım ve içine doğru ittim. Duygularım omurgamdan aşağıya ve taşaklarıma doğru zonklarken inledim.

Onun sıkı, ıslak sıcaklığının içinde olmak mükemmeldi. Onun muhteşem, tatlı yüzüne bakmak, dudaklarının ayrılmasını ve gözlerinin zevkle parıldamasını izlemek daha da güzeldi.

"Jared!" diye haykırdı, beni hissetmek için eğildi. Tırnakları artık omuzlarımı o kadar sert ısırmadığında hazır olduğunu hissederek uyum sağlamasına izin verdim.

Sonra karımı aldım.

Zordu.

Ben duvara vurdukça, onun sıkılığına girip çıktıkça, etin ete ıslak tokatları bizi doruğa doğru teşvik ettikçe, onun heyecan dolu pantolonları kulaklarımı doldurdu.

Bu şekilde seviştiğimizde her zaman hızlı ve patlayıcı olurdu. İhtiyaç kontrolümüzün ötesindeydi. Yakında patlayacaktım ve Allegra'nın önce gelmesini istiyordum. Elim aramızdan kaydı ve başparmağım klitorisini bulmadan önce ona girdiğim yeri hissetme zevkini kendime tattırdım.

"Jared!" Allegra'nın eli enseme geziniyor, tırnakları tenimi tırmalıyordu. "Evet, evet!"

Onu becermeye devam ederken klitorisini daire içine aldım ve saniyeler içinde sertleştiğini hissettim, sonra-

Allegra boşalırken haykırdı, iç kasları sert, müthiş çekişlerle aletimin etrafında titreşiyordu.

"Allegra!" Zirveye ulaştığımda omurgam sertleşti, toplarım yukarı çekildi ve sonra içimde patlayan serbest bırakma. Ona karşı titrerken aletim zonkluyor, prezervatifin içine öyle bir yoğunlukla giriyordum ki, lanet şeyin onun içinde çıkmaması bir mucizeydi. "Tanrım." Titredim, serbest kalmanın artçı şoklarıyla sarsılmaya devam ederken alnımı omzuna yasladım.

İkimizin de nefes almaya çalışırken çıkardığı sesler ve seks kokusu her şeyi tekrar yapmak istememe neden oldu.

Gördün mü? Asla yeterli değil.

"Akıllara durgunluk veren," diye mırıldandım kısık sesle, Ursula'ya söylediği sözleri düşünerek.

Kıkırdadı. Göğsümde hassas bir sızı belirdi. "Hey, Jared."

"Mmm-hmm?" Boğazına bir öpücük kondurdum, bedenini terk etmekten nefret ediyordum.

"Beni bağlayıp sikmeye ne dersin?"

Onu doğru duyduğumdan emin olamadığım için donup kaldım. Bakışlarımı kaldırarak yüzünü inceledim. Yüzü kızarmıştı ama ifadesi ciddiye. "Tekrar söyler misin?"

"Beni yatağa bağlamayı deneyebileceğimizi düşündüm. Güzel olabilir."

Güzel olabilir mi?

"Bence sen dünyadaki en mükemmel kadın olabilirsin."

Muhteşem yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Yirmi Yedi

Jared

A Yıllarca Ardnoch'ta yaşadıktan sonra, büyük farklılıklara alışmışım. . hayat içinde ve KÖY bağlı olaraküzlerinde mevsime bağlıydı. Turistler tüm yıl boyunca ziyaret etse de kış aylarında daha azdı. Kafelerdeki ve publardaki masalar açılırdı ve Castle Street kış aylarında daha sessizdi.

Akşamları.

Gloaming'e evlendiğimden beri nadiren gidiyordum ve benekli ön pencereden içeri baktığımda içerisinin tıklım tıklım dolu olduğunu gördüm. Georgie içeride her hafta birlikte bira içtiğimiz birkaç yerliyle birlikte bile olabilirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, içeri girip arkadaşlarımla birlikte olma dürtüsü hissetmedim.

Bunun yerine yoluma devam ettim ve hapishane müzesi ile Çin restoranı arasındaki Arnavut kaldırımli yoldan aşağıya döndüm. Geceleri hava karardığında bu yol Viktoryen tarzı elektrik direkleri tarafından aydınlatılırdı ama bu akşam güneş henüz batmadığı için aydınlatılmamıştı. Hedefim William'ın Şarap Mahzeniydi. Geniş bir alkol yelpazesi ve Allegra'nın az önce bana söylediği gibi oldukça iyi bir alkolsüz şarap seçkisi satıyordu. William'ın sattığı belirli bir markayı beğenmişti.

Bir bardak içmek istediğinden bahsetmişti ve ben de onu almak için köye hızlı bir yolculuk yapmaktan çekinmedim.

Güvenlik sistemi kurulduğu için Allegra'yı evde yalnız bırakma konusunda kendimi daha güvende hissediyordum.

Cam kapıları iterek açtığımda, Aria'nın tezgâhta durmuş William'la sohbet ettiğini görünce aniden durdum. Allegra'nın kız kardeşiyle hiç yalnız kalmamıştım... yani... hiç.

Bana baktı, kaşları kalktı. "Jared." "Tamam mı?"

İsteksizce ona yaklaştım.

"Evet." Tezgâhın üzerindeki iki şişeyi işaret etti. "Sadece biraz şarap alıyorum." Yüzünde anlam veremediğim bir acı belirdi. "Çünkü içebilirim."

"Tamam." William'a bakarak başımla selam verdim. "Hiç Binnie's NA kırmızın var mı?"

William tezgâhtan uzaklaştı. "Kaç şişe?"

"Eh, iki olsun."

"Demek Ally seni bir NA koşusuna gönderdi, ha?" Aria yüzümü incelerken bile bana küçük bir gülümseme verdi. Ne aradığını bilmiyordum ama kendimi denetim altında hissediyordum. Karımla evlendiğimden beri Aria'yı sadece iki kez görmüştüm ama her seferinde yargılandığım açıktı. Ve bu hiç hoşuma gitmemişi.

"Ben teklif ettim."

Ben William'ın tezgâhının arkasındaki viski şişelerini inceliyormuş gibi yaparken aramızda garip bir sessizlik oldu.

"Peki... ikiniz de nasılsınız?"

"İyiyim."

"Ally gerçekten nasıl? Bilirsin, tavuklardan sonra? Oldukça üzgündü."

"Oraya doğru gidiyor. Daha fazla tavuk almaktan bile bahsediyor."

"Oh, bu iyi. Sen nasılsın?"

Kaşlarımı çattım ve "İyiyim" diye tekrarladım.

Aria homurdandı. "Konuşmayı pek sevmiyorsun, ha?" Omuz silktim, ne söylememi istediğinden emin değildim.

Eğildi. "Ben sadece Ally'nin mutlu olmasını istiyorum. Yerleşmesini. Düşüncesizce şeyler yapmayı bırakmasını."

"Düşüncesiz şeyler mi?" Isırarak söyledim.

"Bak, Allegra'nın geçmişini bilmiyorsun. Ama bu onun delice bir şey yapıp bedelini ödediği ilk sefer değil. Onun tekrar incinmesini istemiyorum." Aria'nın yüz hatlarında endişe belirdi. "Kendini yok etmek için yaratılmış olmasından endişeleniyorum. Bunun doğru olmasını istemiyorum... bu yüzden aranızda her ne oluyorsa gerçekten işe yaramasını umuyorum. İkiniz için de."

İçimde bir tedirginlik vardı. Dilimi kontrol altında tutmak cidden zordu. Çünkü Allegra haklıydı. Kız kardeşi onu ne kadar sevse de, onu tanımıyordu. Evet, Allegra'nın lisede raydan çıkmasının gerçek nedenini bilmiyordu ama Allegra'nın sadece bir pislik olduğuna inanmaya başladığı açıktı.

Siktir et onu.

Alay ettim. "Allegra'nın kendi kendini yok etmesi konusunda endişelenmene gerek yok. Sırf bu yüzden bile iki aydan kısa bir süre içinde Allegra'yı senin yirmi beş yılda öğrenmeye çalıştığından daha fazla tanıyor ve anlıyorum."

William tezgâha döndüğünde Aria'nın çenesi düştü.

"Ne kadar?" Aniden sordum.

William ses tonuma kaşlarını çattı ve bana şöyle dedi.

Kartımı ödeme terminaline okuttum, Aria'nın gözlerini üzerimde hissettim ama ona bakmayı reddettim. William'a teşekkür ederek NA şişelerinin bulunduğu çantayı aldım ve dükkândan çıktım.

Birkaç saniye geçti ve topuklarının arkamdaki kaldırımlara vurduğunu duydum. "Jared, bekle!"

Öfke hâlâ kanımda sıcak bir şekilde dolaşıyordu ama durdum. Aria etrafımı sardı. Kadın gök yüksek ayakkabılarıyla benden daha uzun boyluydu. Yeşil gözlerinde öfke parıldıyordu. Onu her zaman zevkime göre biraz fazla soğuk ve mesafeli bulmuştum ama o anda, "Bu da ne demek oluyor?" diye hırlarken kız kardeşi kadar ateşliydi.

Omuz silktim. "Ben de öyle dedim."

"Ally'yi benden daha iyi kimse tanıyamaz."

İnanılmaz bir kahkaha attım ve onu geçmek için hareket ettim. "Allegra hakkında her şeyi biliyorsun."

Aria pazularımı kavradı. "Bilmediğim ne var?"

Elinden sıyrılıp ona sert bir bakış attım. "Her şeyi."

Kırık bir sesle, "Jared, lütfen," diye yalvardığında ona daha yeni sırtımı vermiştim.

Arkama dönüp baktığımda onun tutmaya çalıştığı gözyaşlarını gördüğümde anlık bir pişmanlık hissettim.

Lanet olsun. Aria Hunter'ı sakın, soğukkanlı ve göz korkutucu derecede iddialı olmaktan başka bir şey görmemiştim. Onu savunmasız görmek kendimi göt gibi hissetmeme neden oldu.

Nefesimin altında küfrederek onunla yüzleştim. "Sana Allegra'nın geçmişini anlatamam. Bunu kiminle paylaşacağı ona kalmış."

"Yine de seninle paylaştı mı?" Gözlerinde acı parıldıyordu.

Başımı salladım, sesim biraz daha yumuşaktı, "Evet, bana her şeyi anlattı" dedim.

Aria'nın yüzü buruştu ve gözyaşları serbest kaldı.

"Siktir." Çaresizce ona doğru ilerledim. "Özür dilerim. Sizi üzmem istememiştim. Ben sadece... Allegra'nın hiç de öyle olmadığı halde onun berbat biri olduğunu düşünmeniz beni kızdırıyor."

"Onun berbat biri olduğunu düşünmüyorum."

En azından ben Aria'nın böyle cevap verdiğini düşünüyorum. Söylemek zordu çünkü çılgınlıklarından anlaşılmaz hale gelmişti.

Garip, suçlu ve bir kadının gözyaşları karşısında tamamen güçsüz bir halde, NA şarabı torbasını kaldırım taşlarına indirdim ve kollarımı ona doladım. "Hey, sorun yok."

Şok olmuşum, Aria kucaklamaya karşılık verdi, derinlerinden gelen hıçkırıklara boğulurken kendi şarap torbası sırtıma çarptı. Endişe kollarımı sıkmama neden oldu çünkü ondan yayılan acıyı hissedebiliyordum. Ve daha fazlasıydı. Bu Allegra ile olan ilişkisinden daha fazlasıydı.

Orada o kadar uzun süre durduk ki, telefonum sessizdeyken çaldığında kotumun kış cebi titredi. Büyük ihtimalle Allegra nerede olduğumu kontrol ediyordu.

Aria sonunda kendini kontrol etti ve beni bıraktı. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim." Gözlerinin etrafında biriken maskarayı sildi. Kız kardeşler akraba olduklarını anlamaya yetecek kadar birbirlerine benziyorlardı. İkisi de güzeldi, hıçkırığa hıçkırığa ağladıklarında bile.

İçim yeniden suçluluk duygusuyla doldu çünkü haklı olduğumu düşünsem bile ona karşı böyle bir piçlik yapmamalıydım. Günün sonunda, o Allegra'nın kız kardeşiymi ve karım kız kardeşini o kadar çok seviyordu ki, onu kendi itibarına zarar verecek şekilde korumaya hazırdı. Bu karara müdahale etmek ya da bunun için kız kardeşine kötü davranmak bana düşmezdi.

"Hiç gerek yok. Hıyarlık ettiğim için özür dilerim."

Başını salladı ve güzel yanaklarını sildi. "Hayır. Birinin Ally'ye göz kulak olduğunu bilmek güzel. Bu değildi..." Aramızda eliyle işaret etti. "I ..." Bakışları benimkilerle kilitlendiğinde gözleri tekrar suyla doldu. "Hamile olmadığımı yeni öğrendim."

Oh. Kahretsin.

"Bir yıldır deniyoruz." Her an yeniden gözyaşlarına boğulacakmış gibi nefesini içine çekti.

"Özür dilerim." Kolunu sıkmak için uzandım. "Allegra biliyor mu?"

Aria başını salladı. "Bu konuda kimseyle konuşmadık." Omuz silkti, gülümsemesi duygusallıktan titriyordu. "Dışarıda pek çok seçenek olduğunu biliyorum, ama bunun bizim için zor olacağını tahmin etmemiştim ve şu anda bunu pek iyi idare edemiyorum. Ve Ally ve ben her zamankinden daha ayrı hissediyoruz ve... ugh." Elini salladı. "Boş ver." Gözleri dehşetle irileşti. "Jared, ben... Bunu sana neden ağzımdan kaçırıldığımı bilmiyorum."

"Çünkü belli ki birine söylemeye ihtiyacın vardı." Onu düşündüm, onu daha önce gördüğümünden tamamen farklı bir gözle görüyordum.

daha önce. Gardını bu kadar düşürdüğünü hiç görmemiştim. Bu da şu anda onu seven birine ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. "Eve gitmek için acelen mi var?"

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Hayır. Kuzey Los Angeles'ta."

"O zaman benimle geri gel. Ofisimde yapmam gereken bazı işler var, sen de Allegra ile konuşabilirsin."

Aria düşünerek dudağını ısırdı. Sonunda kararsızca, "Emin misin?" diye sordu.

"Ona ihtiyacın var. Ve onun da senin ona ihtiyacın olduğunu bilmesi gerekiyor."

Yeni yaşlar gözlerini aydınlattı ve mutsuzca güldü. "Yemin ederim, genelde bu kadar duygusal değilimdir."

"İstediğin kadar ağlayabilirsin ve bundan asla utanmamalısın," dedim şarap torbasını yerden kaldırıp onunkini de alırken. Ben çocukken, büyüdüğüm yerde, duygularımızı gösterdiğimizde kendimizi daha az erkek gibi hissederdik. Tanıdığım en erkeksi adam olan büyükbabamdan ağlamanın sizi zayıf yapmadığını öğrenmiştim. Sizi insan yapardı. "Hadi ama."

Bu sefer gülümsemesi biraz daha sıcak, biraz daha az üzgündü. "Tamam."

Her zaman olduğu gibi, güneş ışığı perdelerden içeri süzüldü ve beni alarmımdan önce uyandırdı. Her zaman olduğu gibi, Allegra yatağımı paylaşmaya başladığından beri, eskiden olduğu gibi yataktan fırlamak yerine alarmı bekleyerek oyalanıyordum. Onun yumuşak, sıcak bedeni benimkine sarılınca bugünlerde yataktan kalkmak zorlaşmıştı.

Dün gece, Allegra'nın regl olduğu zaman dışında seks yapmadığımız ilk geceydi. Söz verdiğim gibi Aria'yı eve getirmiş, sonra da ofise kapanmışım. Kapsülleri inşa eden şirketten, ürün bağlantılarımdan, arazi temsilcimden gelen e-postaları yanıtladım, geçen hafta biriken her şeyi yakaladım. I

oturma odasından gözyaşlarını duyabiliyordum ve neyse ki kahkahaları da duydum.

Kız kardeşlere odaklanmamaya çalışmak işe odaklanmak anlamına geliyordu. Ve işe odaklanmak bana Allegra'yla parası için evlendiğimi hatırlatıyordu. Bu sadece bir iş anlaşmasıyken iyiydi. Ama şimdi gerçekten birlikte olduğumuz için, para unsuru ağızımda kötü bir tat bırakıyordu. Onunla parası için birlikte olduğuma inanmasını istemiyordum. Başkalarının da böyle düşünmesini istemiyordum. Paranın aramızda kaçınılmaz bir duvar gibi durduğunu hissetmek istemiyordum. Allegra her zaman benden daha fazla paraya sahip olacaktı. Kendimi ya da çiftliği ona finansal olarak borçlu hissetmediğim sürece bu beni rahatsız etmeyecek bir şeydi.

Şimdi durum kesinlikle böyleydi.

Ama eğer glamping kapsüllerini çalışır hale getirebilirsem, belki zaman içinde araziye daha fazla tatil evi yatırımı yapmak için yeterli sermaye oluşturabilirim. Büyükbabam arazinin bir çiftlik olarak kalmasını istiyordu ama bu ekonomide bu şekilde var olamazdı. Arazinin başka şekillerde kâr getirmesi gerekiyordu ve tatil köyleri en mantıklı şey gibi görünüyordu. Belki tesisleri olan bir tatil parkı bile inşa edebilirdim. Bu düşünülmesi gereken bir şeydi. Bunu yapmak için yeterince kullanılmayan arazi vardı.

Alarm yatak odasında kesildi ve kapatmak için karımın sıcak bedeninden isteksizce ayrıldım.

Uyandığında iç çektiğini hissettim.

Ona doğru dönerek onu göğsüme çektim. "İyi misin?" Kulağına mırıldandım.

Dün gece kız kardeşler saatlerce konuşmuşlardı. Allegra Aria'dan kalmasını istemişti ama Aria onu alıp eve götürmesi için malikânedeki bir koruma çağırmakta ısrar etmişti. Cip gözden kaybolur kaybolmaz Allegra bana sıkıca sarılmıştı.

"Ona bir şey söyledin mi?" diye sordum.

"Hayır." Başını kaldırdı, gözleri suçlulukla parlıyordu. "Şu anda aramızdaki ilişkiyi öğrenmeden de yeterince acı çekiyor."

Baba. Bilmesi gerekmediğini söylediğimde ciddi dim."

"Sorun yarattıysam özür dilerim."

"Yapmadın," diye beni temin etti. "Aslında sen... Aria gençken başıma beni raydan çıkaracak bir şey geldiğine inanırdı. Ama sanırım zamanla, ona sır vermediğim için, benim doğuştan bir felaket olduğumu düşünmeye başladı. Bu gece ona öyle olmadığımı hatırlattınız. Ve bu benim için yeterli."

"Bu onun için yeterli mi?"

Allegra üzüntüyle omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama şu anda aklında benden daha çok şey var." Gözleri yaşlarla doldu. "Onu acı içinde görmekten nefret ediyorum. Yani, North'la bir yolunu bulacaklarını biliyorum ama bebek sahibi olmanın onlar için bir mücadele olacak olmasından nefret ediyorum. Ve... Ari kendine karşı çok sert. North'u hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi hissediyor ki bu çok saçma. I ..." Kız kardeşine çok benzeyen bir ifadeyle alt dudağını dişledi. "Ari banyodayken North'a mesaj attım. Onun ne kadar üzgün olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Eve gelecek mi?"

"Çoktan yola çıktı. Kelimenin tam anlamıyla iki saniye içinde 'yoldayım' diye mesaj attı." Allegra gülümsedi. "Onun için hiçbir şey kız kardeşimden daha önemli değil."

Sesindeki özlem bana bir şeyler yaptı. Onun için hissettiklerimin böyle olduğunu bilmesini istediğimi fark ettim. Ama kelimeleri tam olarak bulamadım.

Bunun yerine, onu yukarı çıkardım ve yatmak için soyunmasına yardım ettim, onu kollarıma çektim ve uyumasını söyledim çünkü akşamın duygusal yoğunluğundan sonra buna ihtiyacı vardı.

Allegra kollarımın arasında dönüp bana baktı. Ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve memnun bir kedi gibi şakağını sakalıma dayadı. "Ben iyiyim."

Ve işte o zaman nihayet kelimeleri buldum. "Şu anda benim için en önemli şeyin sen olduğunu bilmeni istiyorum."

Bakışlarını kaldırdı, o iri kahverengi gözleri merakla parlıyordu. "Gerçekten mi?"

Alnımı onunkine yasladım. "Gerçekten."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Sen her şeyden daha önemlisin."

İçimde çok fazla duygu dolaşıyordu, konuşamıyordum. En iyi arkadaşım olan bir eş bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olabilmişim?

"Kimse beni senin kadar güvende hissettiremez Jared. Bunu bulabileceğimi hiç düşünmemiştim." Kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü.

Ve o anda, her zaman onun güvenli yeri olacağıma ve bir daha asla hiçbir şeyin bu kadına zarar vermesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Yirmi Sekiz

ALLEGRA

Teçtiğimiz birkaç hafta boyunca korku ve endişeyle karışık inanılmaz bir mutluluk ve memnuniyet içinde yaşadım. Geçen hafta, başka bir koyun bulundu.

Öldü. Jared sığırlarını güvende tutmak için mandıraya güvenlik kameraları koyabilirdi ama koyunlar tarladaydı ve onlara yedi gün yirmi dört saat göz kulak olmanın hiçbir yolu yoktu. Kendi güvenlikleri için sürüyü tekrar satmak gibi zor bir karar vermişti. O sabah koyunlar yeni evlerine gitmek üzere kamyonu yüklenirken onun elini sıkıca tutmuştum.

Jared çok umutsuzdu, onu bırakmak istemedim ama Michelle ile Inverness'te bir randevum vardı ve gitmem için ısrar etti.

Başımızın üzerinde dolaşan bu bilinmeyen tehdit ve Aria için duyduğum endişe (bana iyi olduğunu ve North ile seçenekleri hakkında konuştuklarını söyledi) arasında, içimde çok fazla enerji ve duygu vardı. Çocukluğumdan beri bu enerjiyi sanatıma yönlendirmiştım. O zamanlar eskiz yapmaya başlamıştım. Etrafımdaki insanları ve nesneleri. Sonra hayal gücümle çizmeye başladım ve işte o zaman sanat benim için güvenli bir yer ve duygularımı işlemenin bir yolu haline geldi. Bunu yapmadığım tek zaman

Sanatım sayesinde enerjimi içkiye, uyuşturucuya, yaşlı erkeklerle seks yapmaya ve rehabilitasyona harcadım.

Bugünlerde sanatla uğraşıyorum.

Son birkaç haftanın çılgınlığı boyunca, özellikle gurur duyduğum bir parça üzerinde çalışmaya başlamıştım. Ve bu cam değildi. Benim için tamamen farklı bir şeydi. Tuval üzerine yağlı boya ile insanların benden görmeye alışık olduklarından daha illüstratif bir tarzda, çiftlik evine doğru araba yolunda yürüyen bana çok benzeyen bir figür çizdim. Jared'in bana onun için her şeyden daha önemli olduğumu söylediği günün ertesinde, çiftlik evinin garaj yoluna girmiş ve aniden büyük bir memnuniyet ve güven duygusu hissetmiştim. Bu duyguyu yakalamak istemişim.

Henüz çiftlikte bir kış geçirmemiş olsam da, soğuk mevsimde aklıma o görüntü gelirdi: Karlı havada ıslıl ıslıl parlayan çiftlik evi, şapkalı ve paltolu ben, beni sıcaklığa ve güvenliğe çağıran ev. Ve sevgi. Çünkü bu kelime paylaşılmamış olsa da Jared'in de benim ona aşık olduğum kadar bana aşık olduğundan emindim.

Aklını ve ağzını "seni seviyorum "a alıştırmaması biraz zaman alabilir ama bekleyebilirim.

Ness Walk'tan aşağıya doğru yürüyüp şehri boydan boya kesen Ness Nehri boyunca uzanan binaların önünden geçerken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Kuzey ucu, beni Ardnoch'a götürecek olan Kessock Köprüsü ile Beaully Firth'e açılıyordu. Nehri güneye doğru takip ederek Loch Ness'e ulaştım.

Michelle'in galerisi Inverness Kalesi'nden geçen nehrin karşısındaydı. Geçtiğimiz hafta çiftliğe soluk aldırان yağmur, bilinmeyen yerlere doğru sürüklenip gitmişti. Güneş Ness'in sularına vuruyor, Michelle'in galerisinin bulunduğu binayı aydınlatıyordu. En az yüz yıllık olmalıydı. İçeride küçük bir galeri vardı ama Michelle minimalist bir estetik yaratmıştı.

Sanat türlerini ve sanatçıları ayırmak için duvarlarla farklı alanlar oluşturuldu. Duvarlar ya siyah ya da beyazdı, böylece hiçbir şey gözü sanat eserinden uzaklaştırmıyordu.

Ben içeri girerken kapının üzerinde bir zil çaldı.

Michelle tezgâhın arkasından başını kaldırdı ve muzaffer bir gülümsemeyle beni selamladı.

"Londra'dan biri dün gece iki parçanızı satın aldı. Sabahı onları göndermek için paketlemekle geçirdim!"

Ona ulaştığımda içimde sevinç çiçekleri açtı. İnsanların sanat eserlerim için para ödemek istemesi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Bu şaşkınlık duygusunun hiç geçmemesini umdum ve Michelle'in beşlik çakmasına gülerek karşılık verdim.

"Bugün duymaya ihtiyacım olan haber buydu," dedim içtenlikle.

"Taşıyıcı olduğum için memnunum. Şimdi, benim için ne haberlerin var?"

Üzerinde çalıştığım tabloyu ona göstereceğim için gergin ama heyecanlıydım, telefonumda çektiğim fotoğraflardan gösterebildiklerimi ona göstermiştim. Resim elbette bitmemişti ve kiraladığım stüdyoda duruyordu. Gerçek hayatta görmekle aynı şey değildi, ancak dokuları, ışığı ve ilgi çekmek için oraya buraya eklediğim metalik boya parıltılarını görebilmesi için bir de video çekmiştim.

Ne yazık ki Michelle telefonumu alıp görüntülere ikinci kez baktığında gerginliğim endişeye dönüştü. Dudakları büzüldü ve telefonu geri verirken üzüntüyle bana baktı. "Aslında aradığım şey bu değil. Zaten benzer şeyler yapan bir sanatçı satıyorum. Cam işlerini seviyorum, Allegra. Bu seni öne çıkarıyor. Kendi kulvarında kalmalısın."

Sinirden içim içime sığmıyordu. Tam bir hayal kırıklığı da. Çünkü bu resim benim için çok şey ifade ediyordu. İnsanların ona baktıklarında bunu hissetmelerini istedim.

Michelle

yapmasaydı ...

Benim şeridimde

kal?

Sanırım bir sanatçıya, sanatından para kazanmaya başladığınızda söylediğiniz şey buydu.

Kendi şeridinde kal.

Acıtıyordu. Ve sürtündü.

Michelle'e sıkı bir gülümseme vererek başımı salladım ve sanat sergisinden bu yana nelerin satıldığı, hala hangi parçaların kaldığı hakkında sohbet ettim.

Ayrılmak için bir bahane bulabildiğim anda içimi bir rahatlama kapladı. Inverness'in üzerinde asılı duran ağır bulutlar da güneş ışığının ruh halimi düzeltmek için yaptığı azıcık iyiliğe karşılık gelebilirdi.

Kendimi toparlamak için köprüden geçtim ve sevdiğim kahveciyi bulana kadar sokaklarda dolaştım. Arabamı park ettiğim yerin tam tersi yöndeydi ama latte ve kruvasanları için buna değerdı. Daha önce şehirde biraz alışveriş yapmayı düşünmüştüm ama şimdi sadece Ardnoch'a dönmek istiyordum.

Elimde kafein ve karbonhidratlarla kafeden çıkarken ensemdede hissettiğim bir karıncalanma duraksamama neden oldu. Sol tarafa baktım ve tanımadığım bir adamla göz göze geldim. Garip olan ve içgüdülerimi harekete geçiren şey, adamın gözlerini olabildiğince hızlı bir şekilde benden kaçırmasıydı. Binaya yaslanmış, rahat bir şekilde telefonunu karıştırıyordu.

Onunla ilgili bir şey çok sıradan.

Yerini bulmaya çalıştım ama bulamadım. Uzun kollu koyu renk bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giymişti ve gerçekten o kadar da tehditkâr görünmüyordu. Koyu renk saçlı, temiz kesimli. Ama omuzlarında, dört yıl boyunca bir ton canlı model nü çizmiş birinin kolayca gözlemleyebileceği bir gerginlik vardı.

Midem tatsız bir şekilde bulandı ve paranoyadan kurtulmaya çalışarak güneş gözlüklerimi taktım. Çoğunlukla Inverness'te kimliğimi gizleyerek dolaşabiliyordum ama ara sıra biri beni tanıyordu. Kalmaya çalışıyorum

Sakin adımlarla sokağa çıktım, onu geçtim ve Wrangler'ımı bıraktığım otoparka doğru ilerledim.

Boynumdaki o karıncalanma hissi saniyeler içinde geri döndü. Çantamı karıştırmak için durmuş gibi yapıp, sanki kahvecide bir şey unutmuşum gibi arkama bakarken, arkamda yürüyen adamı gördüm. Tekrar telefonuna baktı ve bir evcil hayvan dükkanının önünde yavaşlayarak durdu.

Çantamda aradığım şeyi bulmuş gibi yapıp tekrar ilerlerken kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

Bazıları buna nevroitiklik diyebilir ama kız kardeşinizin ve arkadaşlarınızın kaçırılma geçmişi olunca, böyle durumlarda en kötü senaryoya atlıyorsunuz. Telefonumu el yordamıyla bulup bir giyim butiğine girerken Jared'i aradım. Tezgâhın arkasındaki sarışın kadına sıkıca gülümseyerek ürünleri inceliyormuş gibi yaptım, bir yandan da dışarıya bakıyordum.

Adam giyim butiğinin karşısındaki binada durmuş ve içeriden bana bakıyordu.

Sikeyim.

Jared açtı. "Seni sonra arayabilir miyim?" Neredeyse bağıırıyordu, arka planda traktörün sesi duyuluyordu.

Aceleyle dükânın arka tarafına gittim. "Jared, sanırım takip ediliyorum."

"Ne?"

"Jared-"

"Bekle." Traktörün sesi kesildi. "Ne dedin sen?"

"Sanırım takip ediliyorum," diye tısladım sabırsızca.

"Nasıl? Ne? Neredesin?" Sesindeki paniği duydum ve bundan nefret ettim.

"Hâlâ Inverness'deyim. Bu adamın beni izlediğini fark ettim ve sonra arkamı döndüğümde beni takip ettiğini gördüm. Şimdi bir mağazaya girdim ve mağazanın dışında durdu.

Tam tersi. Paranoya olabilir ama örümcek hislerim deli gibi karıncalanıyor."

"İçinde bulunduğunuz dükkânın arka çıkışı var mı?" Kelimeleri sakindi ama keskinliklerini duyabiliyordum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım titreyerek.

"Mağazayı kim işletiyorsa ona sorun. Telefonda kal."

Başımı sallayarak, başka bir müşterinin bana attığı şaşkın bakışı görmezden geldim ve tezgâhın arkasındaki sarışına doğru koştum. Pencereden dışarı bir kez daha baktığımda adamın kıpırdamadığını ve beni izlediğini gördüm.

Çifte lanet.

Yüz ifademi yumuşatarak kadına, "Buradan çıkış için bir arka kapı var mı?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Um... bu sadece personel için."

Jared kulağıma sertçe, "Ona kim olduğunu ve neler olduğunu açıkla," diye emretti.

Beni görememesine rağmen tekrar başımı salladım. Güneş gözlüklerimi yüzümden çıkarırken, sarışının yüz ifadesinde tanıma ifadesinin belirlediğini görmek beni rahatlattı. Bu işleri çok daha kolaylaştıracaktı. "Benim adım Allegra Howard McCulloch-"

"Kim olduğunu biliyorum." Heyecanla gülümsedi. "Babanızın çalışmalarının büyük bir hayranıyım. Ve kız kardeşinizin kocası, aman Tanrım! Evliliğiniz için tebrikler! Sen-"

"Bir adam beni takip ediyor," diye sözünü kestim, yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak ve muhtemelen dengesiz görünerek.

Kadın kaskatı kesildi.

"Tepki verme. Sakın bakma. Ama o dışarıda ve beni takip ediyor."

Şerefine, gözlerine ulaşmasa da karşılığında gülümsedi. "Pekâlâ. Neye ihtiyacın var?"

"Charles Caddesi'ndeki arabama ulaşmamı sağlayacak bir arka çıkış yolu var mı?"

Başını sallarken gülümsemeye devam etti. "Neden size göstermiyorum, madam?"

İçimi bir rahatlama kapladı. "Teşekkür ederim."

"Çok şükür," diye mırıldandı Jared kulağıma.

Onu mağaza boyunca takip ettim, soyunma odalarını geçtim ve personele özel bir alana girdim. Adamın görüş alanından çıkınca çılgın gülümsememi bıraktım. "Bunun için teşekkür ederim. İsminiz nedir?"

Omzunun üzerinden baktı. "Annie."

"Sen bir cankurtaransın, Annie."

"Polisi aramamı ister misiniz?"

"Telefonda kocamla konuşuyorum. İhtiyacım olursa arar."

Annie ara sokağa açılan bir kapıyı açtı. Dükkânların arkasında bir şeride döñüşen sokağın sol tarafını işaret etti. "Sonuna gelene kadar yoldan ayrılmayın. Sizi Berry's B&B'ye götürecektir. Oradan da dümdüz otoparka ineceksiniz."

Titreyerek Annie'ye tekrar teşekkür ettim ve sonra aceleyle ara sokağa girdim.

Arnavut kaldırımli yolda koşar adım yürürken Jared'a "Ben yokum," dedim.

"Koş, Allegra."

"Ya paranoyaklaşıyorsam?"

"O zaman koşmak sadece biraz egzersiz, ama koşarsan kendimi daha iyi hissederim!"

"Tamam, kafamı ısırmana gerek yok. Zaten yeterince korkmuş durumdayım."

"Üzgünüm, bebeğim. Sen oradayken burada olmaktan nefret ediyorum."

Latte ve kruvasanımı pişmanlıkla çöpe atarken anlayışla karşıladığımı mırıldandım. Ayağımın altındaki her küçük taş hissetmeme rağmen giydiğim düz ayakkabılar için şükrederek, şeritten çıkıp insanlar ve araçlarla çevrili caddeye çıkana kadar koştum. Birileri benim deli bir kadın olduğumu düşündüyse de umurumda değildi. Parlak sarı cipim görünene kadar koşmaya devam ettim. Trafik açılır açılmaz caddeyi geçip otoparka doğru koşmaya başladım. Anahtarlarımı ve telefonumu karıştırıyor, etrafıma bakıp

Adamın görünürde olmadığından emin olmak için arabaya binmem gerginlik yaratacak kadar uzun sürdü.

Yolcu koltuğuna bıraktığım telefonda Jared'in adımı haykırdığını duyabiliyordum. Ama motoru çalıştırıp oradan çıkmak için acele ediyordum. Parlak sarı bir araba aldığım için kendime hiç bu kadar kızmamıştım.

Otoparktan çıkarken telefon araca bağlandı. "Buradayım, buradayım!" Jared'in panikle bağırmasına karşılık olarak ağladım.

"Siktir!" Isırdı. "Seninle buluşmaya geliyorum."

"Gelme. Arabamdayım ve yoldayım."

"Sizi takip eden birini görürseniz, polisi arayın."

"Tamamdır."

"Aslında, sadece benimle telefonda kal."

"Bir saat için mi? Yapacak işlerin yok mu senin?" Dayanılmaz gerginliği hafifletmek için ona takılmaya çalıştım. Bakışlarım sürekli dikiz aynasına kayıyor, takip edildiğime dair herhangi bir işaret arıyordu.

"Bu devam ederken olmaz. Eğer telefonda kalmazsan endişeden aklımı kaybedeceğim."

İçimi şefkat kapladı. "Tamam. Zaman geçirirken sana Michelle'in resmime verdiği boktan tepkiyi anlatabilirim."

"Ne?" Sesi sinirli geliyordu.

"Bana bunun diğer sanatçılarından birinin yaptığı şeylere benzediğini ve 'Kendi kulvarımda kalmam gerektiğini' söyledi. Bahsetmişken..." Son anda şeridime giren bir sürücüye ters ters baktım. Frene basmak zorunda kaldım. "Pislik herif. Araba kullanmayı öğren! Ben lanet bir Amerikalıyım ve burada nasıl araba kullanılacağını senden daha iyi biliyorum, dostum!"

Jared'in kahkahasını duydum. "Az önce olanlardan sonra kötü sürücülere bağırduğuna inanamıyorum."

Korku içimi ürpertti. "Eve gidene kadar bunu düşünmek istemiyorum."

Sesi titrek çıkan bir nefes üfledi. Sesi hırınlaşarak, "Tamam. Peki 'şerisinde kal' ne demek?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama... beni zd. Bu resmi seviyorum ve ona baktığımda beni ... hissettiriyor."

"O zaman kendi galerini a. Planın bu olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenle çarpıyordu. Plan buydu. İşe başlamak için kendime on sekiz ay vermiştim. şimdi sadece on beş ayım vardı. Dürüst olmak gerekirse, diğer her şey olup biterken, buna gerektiği kadar çaba gstermemiştim. "Evet, planın bu olması gerekiyordu."

"O zaman yap. Allegra, Ardnoch, Highlands'daki diğer tüm kasabalardan daha fazla turist getiriyor. Hiç sanat galerimiz yok, bu da Ardnoch açısından biraz başarısızlık gibi görünüyor. Hayal gücünüzün ortaya çıkarabileceği her şeyi sergileyen bir galeri açmak için mükemmel bir yerde yaşıyorsunuz. İşin güzel yanı, ne satacağınızı başka hiç kimse kontrol edemeyecek. Kimse size kendi kulvarınızda kalmanızı söyleyemez. Özellikle de yanılıyorlarsa. Çünkü Michelle yanılıyor. Görüşü önyargılı çünkü sizin cam işinizden para kazanıyor. Onun umurunda olan bu. Ben seni önemsiyorum. Ve sen de Michelle'in yanıldığını biliyorsun."

Sevgi. Çok fazla sevgi içimi doldurdu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım kısık sesle.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, bebeğim. Sadece kıını buraya geri getirmelisin ki güvende olduğunu bileyim."

"Eve gidiyorum," diye söz verdim.

"Geldiğinde orada olacağım."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bir gün olmuştu! Ve duygusal olarak bunalmıştım. Ama o anda gözyaşlarım mutluluk gzyaşlarıydı.

Resmime ne isim vereceğimi biliyordum.

Geldiğinde orada olacağım.

Yirmi Dokuz

Jared

T Bir insan kendini kaybetmeden önce ancak bu kadarına dayanabilirdi.

Inverness'te bir adamın kendisini takip ettiğini söylemek için beni aradığında Allegra'nın sesindeki dehşeti duymak benim kırılma noktamdı.

Walker Ironside eski bir Kraliyet Deniz Komandosuydu. Ona son derece saygı duyuyordum çünkü herkes onun sıradan bir askeri birlik olmadığını biliyordu. Onlar özel operasyonlardı ve dünyanın en seçkin güçlerinden biri olarak kabul edilirlerdi. Ordudaki görevinden sonra ABD'de bir yakın koruma ekibine katılmış ve üst düzey kamu görevlilerinin güvenliğini sağlamıştı. Oradan İskoçya'ya dönüp Ardnach Malikanesi'nin güvenlik şefi olarak yerleşmeden önce Brodan Adair'in birincil koruması olmuştu.

Adamın bağlantıları vardı ve insanları nasıl bulacağını biliyordu. Hamish'i sadece birkaç saat içinde bulmuştu.

Hamish'in Newcastle'ın bu loş bölgesinde bir bardan tökezleyerek çıktığını görünce sessizce arabadan indim.

Sokağın karşısındaki binaların gölgelerine doğru hızla ilerleyerek, dairesine doğru hafif bir zikzak çizerek yürürken onu takip ettim.

Walker İskoçya'dan ayrılmadan önce beni "Ne yaparsan yap, bunu yaparken etrafta kamera olmadığından emin ol" diye uyarmıştı.

Akşamın erken saatlerinde, biri beni Hamish'in apartmanına girmeme izin verene kadar bekledim, böylece yapmayı planladığım şeyi görecektim. Kameraların olmadığından emin olmak istedim. Kamera yoktu. Böyle yerlerde bazı insanlar tarafından istenmiyorlardı. Binanın iç kısmının zemin katının her santimini grafitiler kaplamıştı. Kenarda kırık, paslanmış eski bir bisiklet, çürümeye terk edilmiş çöpler duruyordu. Her yer idrar ve çürümüş yemek kokuyordu. İşe yarayacaktı. Hamish'in her gece gittiği barın önünde beklemek üzere apartmandan ayrıldım.

Ve şimdi oradaydı.

Piç kurusunu takip ederken kan vücuduma hızlı ve sıcak bir şekilde pompalanıyor, onu uyarmadan hızımı arttırıyordum. Sokağın diğer tarafında bir grup genç belirdi ama gülüp eğlenmekle o kadar meşguldüler ki beni ya da Hamish'i fark etmediler.

Apartman blokları görünmeye başladı. Bir grup adam modifiye edilmiş bir GTO'nun yanında takılıyordu ve bizi izlemek için döndüler. Başka tarafa baktım. Onların işinde değildim. Umarım onlar da benimkinden uzak dururlardı.

Allegra Ardnoch Malikanesi'nde güvendediydi. Hamish'in peşinden tek başıma gitmeye karar verdiğim için hayal kırıklığına uğramış ve endişelenmişim ama güvendedim. Bunu bilmek odaklanmamı sağladı.

Hamish binaya girmeye çalışırken anahtarlarını düşürdü ve neredeyse planlarımı altüst ediyordu. Ama hemen kendini toparladı ve dairelere girdi.

O tökezleyerek içeri girerken hızlandım, kapıya kadar onu takip ettim ve onu ittim.

"Ne oluyor lan?" Merdiven boşluğuna çarptı.

Doğrulurken kan çanağına dönmüş gözleri genişledi. "Jared?" Nefret beni neredeyse sakat bırakıyordu. Ve utanç. Böyle zavallı bir yer israfından geldiğim için. Yakasından tutarak, onu sıkıştırana kadar duvar boyunca ittim.

Viski kokuyordu.

"Çekil!" Hamish mücadele etti ama normal bir günde bile benimle boy ölçüşemezdi, hele dün Inverness'ten kaçarken Allegra'yı telefonda dinlerken hissettiğim öfke ve panikle dolup taşıtığım bir günde.

Bir daha asla o kadar güçsüz hissetmek istemedim.

Hamish'i duvara çarptım, kafası betona çarparak gümbürdedi.

Başı dönerek inlediğinde, "Karımın peşinden gelerek büyük bir hata yaptın," diye hırladım.

Kelimeler duvarlarda yankılandı ve Hamish gözlerini hızla kırptırdı. Şaşkınlıkla. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Aptal numarası yapma. Koyunları öldürenin, tavukları öldürenin sen olduğunu biliyorum. Ve dün Inverness'te Allegra'yı takip ettirenin de sen olduğunu biliyorum. Bu yapacağın son hata olacak."

Hamish yüzümde ne gördüyse hemen ayıldı. "Hayır, hayır, delikanlı, karının peşinden gelmedim. İmkânı yok. O kadar aptal değilim. Onun kim olduğunu biliyorum. Senden korkmasam bile, ailesinin kim olduğunu biliyorum."

Hayır.

Hamish'in içten gelen şaşkınlığını ve korkusunu görmezden geldim çünkü içimden bir ses onun çiftlikle uğraştığını söylüyordu. Polise ne söylediğinin önemi yoktu.

Ona bir kez daha vurdum ve acı yüz hatlarını gerdi, tebeşire dönmesine saniyeler kalmıştı. "Oh, hasta olacağım."

"Çiftliğimi siktin ve karımın peşine düştün! İtiraf et!"

Hiçbir şey söylemeyince cebimden iş için yanımda taşıdığım İsviçre çakısını çıkardım.

Bıçağı yüzüne doğru yaklaştırdığımda Hamish sızlanmayı kesti ve gözlerini bıçağa kilitledi. "Yapamazsın," dedi.

Fısıldadı.

"Neler yapabileceğimi biliyorsun, Hamish. Ardnoch'a taşınmadan önce kim olduğumu biliyorsun."

Sertçe yutkundu.

"Ve eğer karımın peşinden gelmeseydin yasal yollara başvurabilirdim." Bıçağın ucunu boğazına bastırdım. Hamish bıçaktan uzaklaştı.

Ve blöfümün işe yarayacağını umuyordum.

"Tamam, tamam." Hamish telaşla başını salladı. "O bendim. Çiftlik. İlk koyunu öldürdüm ve ben yokken tavukları ve diğer koyunu başka birine yaptırды. Ben yaptım!" Ağzından tükürükler saçıldı. "Ama hanımına hiçbir şey yapmadım. Söz veriyorum! Yemin ederim. Ben yapmadım!"

Hay sikeyim. İtiraf ettirmek için canını daha çok yakmam gerektiğini düşünmüştüm. Gerçekten tam bir korkaktı.

Bıçağın üzerindeki baskıyı kaldırarak boynundaki küçük iğnenin açılmasını ve kan damlamasını izledim. Hiç pişmanlık hissetmedim. Gözlerimi Hamish'ten ayırmadan, bıçağı yuvasına geri sokup cebime koyarken rahatlamasını izledim.

"Sana inanıyorum."

Hamish şaşkınlıkla geri çekilmemi izledi. "Bu kadar mı?"

"Almak için geldiğim şeyi aldım." Ona bakarken içimi yine bir tiksinti kapladı. "Genetik ilginç, değil mi?"

"Ne?" Boynundaki yaraya dokundu, parmaklarındaki kanı görünce solgunluğu daha da arttı.

"Ailene hiç benzemiyorsun. İkisine de. Fiziksel olarak evet, ama kişilik olarak? Sanki bu açıdan onların tüm genlerini atlamış gibisin. McCulloch ismini utandırıyor sun."

Hamish alay etti, artık boğazına bıçak dayamadığım için daha cesurdu. "Lanet olası babam gibi konuşuyorsun."

"O senin olabileceğinden yüz kat daha iyi bir adamdı," diye hatırlattım ona, ses tonum ölümcüldü.

"Öyle mi? Sence bu konuda ne düşünür?" Hamish aramızda eliyle işaret etti. "Belki de sen bana senden daha çok benziyorsundur."

düşün."

Eskiden öyle olduğumdan endişelenirdim. Ama şimdi, sadece hayatta kalmak için bir çocuk rolü oynadığımı fark ettim. Bu yetenek bu gece işime yaramıştı. Bu rolden neredeyse on yıl önce kurtulduğum gibi kolayca sıyrılmışım.

Eğlenerek oflayıp puflayarak uzun kollu tişörtümün eteklerini kaldırdım ve Walker'ın benim için tedarik ettiği mikrofon paketini ortaya çıkardım. "Ben senin gibi değilim."

Hamish kustu ve ben kapıya ulaşana kadar geri çekildim.

"Pislik!" diye sızlandığında zar zor açılmıştı. Seni küçük ot. Seni bok parçası!"

"Hayır." Ona son bir bakış attım. "Buradaki tek bok sensin, Hamish. Ve sen de kızarmak üzeresin."

Uyumak zordu, özellikle de bir gece için rezervasyon yaptırdığım ucuz otelin sert yatağında. Sonunda sabahın üçünde uykudan vazgeçerek arabaya bindim. Yolun yarısında kahvaltı için durdum ve Allegra ile telefonda sohbet ederek olanları anlattım. Ama onu yüz yüze görmek için yanıp tutuşuyordum. Çünkü artık ikimiz de o gün onu kimin takip ettiğini bilmiyorduk.

Yol kenarındaki kafede yemek yerken Allegra kulağıma, "Sanırım beni tanıdı," demişti. "Bunun benim için ne kadar korkutucu olacağını düşünmeyen bir sersem. Bu ilk kez olmuyor. Paparazzi bile olabilirdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gerginliğimin bir kısmı azaldı, çünkü bu mantıklı geliyordu.

"Evet, sanırım öyle. Bence rahatlayabiliriz. Özellikle de artık çiftlikte olanların arkasında Hamish'in olduğundan emin olduğumuza göre."

Kesin olarak biliyorduk.

Bu yüzden eve dönmeden önce Inverness'te durdum ve Hamish'in itiraf kaydını Jim Rowley'e bıraktım. Kaydı yüzünde sert bir ifadeyle dinlemişti.

"Yeterli mi?" Ben sordum.

"Bu onu sorgulamak için geri getirmeye yeter. Yeterli olduğunu düşünmesini sağlayacağız ve muhtemelen itiraf edecek." Jim başını salladı. "Hamish her zaman Collum'un başına bela olmuştur. O elma ağaçtan çok ama çok uzağa düştü."

"Evet," diye homurdanarak kabul ettim.

"Collum'a Hamish'ten daha çok benziyorsun."

Jim beni incelerken duygular boğazımı düğümlemişti. "Onu çok gururlandırdın Jared."

Büyükbabamın kaybının acısı hâlâ içimdeydi ama o gün çok ağırdı. Polis memurunun önünde yıkılmaktan korkarak teşekkürlerimi sundum ve oradan uzaklaştım.

Şimdi çiftlik evine yaklaşırken, bu kederin yüzeye doğru çıktığını hissedebiliyordum. Allegra'nın beni karşılamak için aceleyle ön kapıdan çıktığını görmek, göğsümdeki o yakıcı ağrının boğazım daralana kadar yükselmesine neden oldu. Karım kollarını bana doladığında Defender'dan daha yeni atlamıştım.

Karım.

Bu sözlerin ne kadar iyi hissettireceğini milyon yıl düşünsem tahmin edemezdim.

Neredeyse Allegra'nın bana karşı hissettiği kadar iyi.

Onu sıkıca kavramıştım. Çok sıkı. Bana karşı titredi ve kederimi suçluluk duygusu böldü, çünkü öylece çekip giderek onu endişelendirmiştim. Ama bana daha sıkı sarılıp yatıştırıcı bir ses tonuyla adımları tekrar tekrar fısıldadığında, titremediğini fark ettim.

Öyleydim.

"Kollarımda öldü," diye ağzımdan kaçırdım, kelimeler bir anda ağzımdan çıkıverdi.

Allegra geri çekildi, bakışları endişeyle irileşmişti. "Kim yaptı?"

"Büyükbabam."

Anlayış yüz ifadesini yumuşattı. "Jared." Bana doğru uzandı ve yüzümü avucunun içine aldı. Gözlerimi kapattım ve dokunuşuna doğru eğildim. "Anlat bana."

Anı zihnimi doldurdu. Hala gün gibi açık. Kollarımdaki büyükbabam. O koca adam, lanet kollarımda çaresizdi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yüzümdeki ıslaklığın aktığını hissettim ama durduramadım. Ayrıntıları kimseye anlatmamıştım. Sadece gözümün önünde öldüğünü. "Yere düştüğünü gördüm. Bir fırtınanın yıkıp geçtiği, güçlendirilmesi gereken bir çitin üzerinden bakıyorduk. Döndüğümde dizlerinin üzerindeydi ve kolunu tutuyordu. Yanına gittim ve birden üzerime yığıldı.

"Ona yardım edemedim," diye nefes nefese kaldım. "Ambulans çağırdım ama ona yardım edemedim. Ve yardım için bana bakıyordu. Benim için yaptığı onca şeyden sonra... ve ben ona yardım edemedim. Çok korkmuştu. O koca adam. O güçlü adam. Çok korkmuştu ve ben ona yardım edemedim."

Dizlerimin üzerine düştüğümün ya da Allegra'nın benimle geldiğinin farkında bile değildim. Ona sarıldığımda ve büyükbabamın kollarımda öldüğü andan beri ağlamadığım kadar ağladığımda o bir cankurtaran salı gibiydi.

OTUZ

Jared

İ Ertesi sabah beni uyandıran ne perdelerin altından süzülen güneş ışığı ne de alarmımdı.

Allegra'ydı.

Yatağında kahvaltıyla geldi.

Yanıma tırmanırken aramıza koyduğu tepsiye göz ucuyla baktım. Yumurta, kızarmış ekmek ve küçük bir tabak krep vardı.

"Bunlar hamur karışımından," diye itiraf etti mahcup bir şekilde. "Henüz tam olarak krep yapabilecek seviyede değilim."

Elimi yüzümde gezdirirken uykudan boğuklaşmış bir sesle "Ne kadar uyudum?" diye sordum.

"Saat
sabahın
altısı."

"Tanrım."

Dünkü duygusal çöküşümden sonra, Allegra beni eve ve duşa yönlendirmişti. Saçlarımı ve vücudumu şefkatle yıkadı, rahatlatmaktan başka bir amacı yoktu. Sonra yatağa girdik ve ben açıkça uykuya daldım.

Bu kadar uzun süre uyumak bana göre değildi.

Benim yaptığım gibi yıkılmak bana göre değildi.

Allegra sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi elini omzuma atarak beni yatıştırdı. "Çok yoğun birkaç ay geçirdin Jared.

Hatta daha uzun. Çiftlik için endişeleniyordun, acayip bir şekilde evlendik, bu ikimizin de beklemediğı bir şeye dönuştü, pislik baban çiftlikte terör estirdi ve sen gidip onu bulmak ve yaptıklarını itiraf etmesini sağlamak için özellikle sevmediğın biri olmak zorunda kaldın. Bu, kısa bir süre içinde bir insanın başına gelebilecek en kötü şey. Özellikle de büyükbabanızın başına gelenleri son altı yıldır taşıyorsanız. Babanı görmenin büyükbabanla ilgili tüm kederini yeniden gündeme getirmesi şaşırtıcı değıl."

Elini ellerimin arasına aldım ve parmaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum. "Sen harikasın, bunu biliyor musun?"

Allegra diğerk elini yanağımda gezdirerek başımı ona doğru çevirdi. Parmakları sakalımı hafifçe kaşırken fısıldadı, "Sen harikasın. Ve bilmelisin ki Jared, büyükbabanı kimse kurtaramazdı. İçinde tuttuğın suçluluk duygusu her neyse, onu bırakmalısın. O da bırakmanı isterdi."

Belki uykuydu, belki de sonunda içimi döküyordum ama artık göğsümde o acı veren duygu yumağının yükseldiğini hissetmiyordum. Sıkıcı bir zonklamaydı. Katlanılabilir. "Biliyorum."

Ağzını benimkinin üzerine sürmek için eğildi. "Şimdi ye."

Cevap olarak midem guruldu. Allegra kıkırdarken ben de sııttım. "A olduğum için şanslısın yoksa şu anda azgın bir ergen gibi üzerine atlardım."

"Sözler, sözler." Tepsiyi yaklaştırmadan önce alay etti.

Allegra bana Aria ve North'un durumu hakkında bilgi verirken yemek yedik. Tüp bebek denemeye karar vermişlerdi ve ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydiler. Allegra'nın ben dönene kadar malikânede kalması gerekiyordu ama Walker'ı ben gelene kadar onu çiftliğe götürmesi için ikna etmişti.

Krepleri bitirdiğimde, "Sen yokken Georgie seni gelişmelerden haberdar etti mi?" diye sordu.

Yutkunararak başımı salladım ve komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. "Şarja taktın mı?" Sesimde bir gülümsemeyle sordum.

"Evet." Yüz ifadem karşısında başını eğdi. "Bu bakış ne anlama geliyor?"

Omuz silktim ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Senin benimle ilgilendiğin gibi ilgilenilmeye alışık değilim."

Allegra küçük, titrek bir nefes verdi. "Hoşuna gitti mi?" Cevap olarak başımı eğip onu yumuşak ve şefkatli bir şekilde öptüm.

"Gerçekten beğendim."

Yanıt olarak neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi ve ben de ona saldırma isteğime direndim. Bunun yerine telefonumu açtım. "Georgie dün her şeyin yolunda olduğunu söyledi..." Sorcha'dan gelen cevapsız aramayı ve okunmamış kısa mesajı görünce duraksadım.

"Ne oldu?"

Allegra ile işleri berbat etmek istemediğim için dürüstçe cevap verdim.

"Oh." Okunamayan bir ifadeyle telefonuma baktı. "Bir göz atmalısın."

Mesaja dokundum.

Sadece kontrol etmek için aramıştım. Şimdi yeni bir dairede. İyi gidiyor. Umarım sen ve Allegra iyisinizdir. x

Allegra'ya mesajı gösterdim.

Yüz ifadesi yumuşadı. "İyi birine benziyor."

"Öyle." Telefonu komodinin üzerine bıraktım. "Ona geri mesaj atmayacak mısın?"

"Bunu yapmam seni rahatsız eder mi?" Allegra omuz silkti.

"Hayır."

Gülerek ona bir bakış attım. "Yalan söyleme konusunda berbatsın. İlk başta evlilik konusunda kimsenin bize inanmamasına şaşmamalı."

Omzuma vurdu. "Yalan söylemiyorum!"

Ona inanmayan bir sırıtış attım.

Gözlerini devirerek ofladı. "Tamam. Sorcha'nın senin

arkadaşın olması fikrinden rahatsız olmamaya çalışıyorum.
"Sorcha senin arkadaşındı.

o senin arkadaşın. Sadece "sevgilindi" kısmını aşmaya çalışıyorum. Ama deniyorum. Kıskanç bir eş olmak istemiyorum." Komik bir yüz ifadesi takındı ve ürperdi. "Hayır, hayır, hayır. İstemiyorum."

Gülmekten titreyerek omuz silktim. "Kıskançlık doğaldır. Bizler bölgesel varlıklarız."

"Hiç bir kadını kiskandığın oldu mu?" Allegra meydan okudu.

Onu inceledim, yüzümde ciddi bir ifade vardı.

"Evet. Bir." O olduğunu bilmiyormuş gibi bekledi. "Sen, Allegra. Seni kiskanıyordum."

Koyu renk gözlerinde saklayamadığı bir sevinç parıldıyordu. "Kimi kiskanıyorsun?"

"Sana bu şekilde sahip olan herhangi bir adam."

Cevap olarak tepsiye uzandı ve yatağın üzerine koydu, bunu yaparken çatal bıçak ve tabaklar dengesiz bir şekilde takırdadı. Sonra örtüleri geri çekti ve üzerime çıktı.

İnce kalçalarını kavradığımda heyecan bir anda içime aktı. Kısa, askılı ipek bir gecelik giymişti. Muhtemelen her renkten bir tane vardı ve gardırobunun bu kısmını sevmediğimi söyleyemezdin.

Beni öperken ellerini omuzlarıma koydu, dudakları dudaklarıma zar zor değiyordu. "Daha önce hiçbir erkek bana böyle sahip olmamıştı."

Zafer ve sahiplenme duygusu kanımı kavurucu bir sıcaklıkla doldurdu. Onu ereksiyonumun üzerine doğru çekerken kalçalarını sıkıca kavradım.

"Daha önce hiçbir kadın bana böyle sahip olmamıştı," diye söz verdim. "Sorcha bile mi?"

Bu sorudaki güvensizlik beni öldürdü. "Sorcha değil. Kimseye değil. Sadece sen."

"Neden?" Allegra yüzümü ellerinin arasına aldı. "İyi bir insana benziyor. Neden ona bunu veremedin?"

Kollarımı ona doladım ve oturduğum yerden kalkarken onu kendime çektim. Bakışlarını tuttum, içimdeki her şeyi

"Çünkü bu senin için. Hepsi senin için. Sadece senin için."

Ailemden başka kimseye söylemediğim kelimeler dilimde fokurduyor, serbest kalmakla tehdit ediyordu, ama bunu yapamadan karım beni öptü. Beni öylesine yoğun bir şekilde öptü ki, onun içinde olmak, hissedebildiği, koklayabildiği ve görebildiği tek şey ben olana kadar teninin altına batmak dışındaki tüm düşünceler kayboldu, doyumsuz bir açlık tarafından tüketildi.

Thirty-One

ALLEGRA

"W Ally Teyze, çok seksi görünüyorsun!"
Jared yanımda kıkırdadı, avucunu bana doğru bastırdı. Sloane ve Walker'ın oturma odasına girdiğimizde belimi daha da derine soktu.

Lewis Adair'in dizinde oturan Callie, onun üzerinden sıçrayarak odanın öbür ucundan bana doğru geldi. Güzel yüzü heyecanla aydınlanmıştı. "Hepiniz Oscar'a gidecekmişsiniz gibi görünüyorsunuz." Bizi selamlamak için ayağa kalkan Lewis'e baktı. "Öyle değil mi?"

Lewis on altı yaşında olmasına rağmen şimdiden babası Thane Adair'den daha uzun boyluydu. Callie, erkek arkadaşıyla ilgili anlatabildiği her ayrıntıyı aktarırken Lewis'in altı iki yaşında olduğunu ve Lachlan amcasının boyu olan altı dört olma yolunda ilerlediğini söylemişti. Ayrıca geniş omuzluydu ve çoğu gencin geçtiği o çetrefilli aşamayı tamamen atlamıştı. Dağınık "bir müzik grubundayım" havasındaki çene hizasındaki siyah saçları ve delici mavi gözleriyle Lewis Adair tam da benim gençliğimde aşık olacağım türden bir çocuktü.

Callie'ye rahat bir kol sararak onu yanına çekip şakağına şefkatli bir öpücük kondurduğunda, onun için bayıldım.

Callie'nin hiç şansı yoktu.

"Ne?" Callie başını bana doğru eğdi.
Dik dik baktığımı fark ettim. "Hiçbir şey."

Gözlerini kıstı ama gözleri ayaklarıma indiğinde ağzı açık kaldı. "Bunlar Muaddis mi?"

"Tasarımcılarını tanıyorsun." Etkilendim. Aslında bir çift Amina Muaddi sandalet giyiyordum. Gül pembesi renginde, metalik katır topuklu, burnu açık, eğlenceli bir ayak topuğu ve tepesinde küçük bir süslemeli fiyonk vardı. Ardnoch Estate'in yaz sonu partisi için mükemmel olduklarını düşünmüştüm. Onları eşleştirdiğim D&G siyah-beyaz puantiyeli elbise ayakkabıları öne çıkardı. Ayrıca beni olduğumdan daha kıvrımlı gösteriyordu, kalçaları ve göğsü vurgulamak için tasarlanmıştı. Jared daha önce beni merdivenlerden inerken gördüğünde neredeyse elbiseyi yırtıp atacaktı.

"Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," diye mırıldandı Walker odaya girdiğinde ayakkabı tasarımcısı konuşmasına yanıt olarak. Smokinin içinde neredeyse kocam kadar lezzetli görünüyordu.

Birinin kıyafetlerini parçalamak istemekten bahsetmişken... Jared'i Sarah ve Theo'nun düğününde İskoç eteği içinde görmüştüm. Görülmeye değer bir manzaraydı. Ama yaz partisi için hem o hem de Walker smokin giymeyi tercih etmişti.

Jared McCulloch kilt giymek için doğmuş olabilir... ama smokin içinde kocam acayip seksiydi. James Bond gibi seksi. Ama Daniel Craig'in pürüzlü kenarları seksi, ondan önce gelen tüm James Bond'ların pürüzsüz, temiz kesimli seksi değil.

Walker'a "İyi görünüyorsun," dedim.

Bakışları Lewis'e odaklanmadan önce bana kısa bir teşekkür selamı verdi.

Lewis doğruldu ama elini Callie'nin belinden çekmedi. "Efendim."

"Callie ile saat dokuzda evinizde ve ayrı odalarda olup olmadığınızı kontrol etmek için babanızı arayacağım."

"Elbette. Orada olacağız."

Callie sırttı. "Evet, bu bize beni hamile bırakmak için

tam bir saat verir."

Ben kahkahalarımı serbest bırakırken, Jared de Walker'inkini bastırmaya çalışarak nezaket gösterdi. Lewis gergin bir kıkırdama çıkardı ama Walker'ın yüzündeki ölümcül ifade karşısında paniğe kapıldı. "Şaka yapıyor." Callie'yi dürttü. "Eski Kraliyet Denizcisine şaka yaptığını söyle, Callie."

"Sen tekvandoda siyah kuşaksın. Onu yenebilirsin." Erkek arkadaşını geri itti.

Lewis dehşet içinde ona baktı.

Callie gülererek, hiç pişmanlık duymadan üvey babasına döndü. "Merak etme baba. Lewis mükemmel bir beyefendidir."

Walker ona hiç inanmış gibi görünmüyordu.

Lewis bize paniklemiş bir bakış attı. "Aileme onları sevdiğimi ve bu şekilde bittiği için üzgün olduğumu söyleyin."

Sloane elbisesi ayak bileklerinde dalgalanarak odaya girdiğinde Jared ve ben kıs kıs güldük. "Lewis ve babana işkence etmeyi bırak, Callie."

Callie bana hınzırca bir sırıtış attı. Şu kız.

Tanrım, onu sevdim.

"Anne, muhteşem görünüyorsun." Callie eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Öyle," diye kabul ettim. Sloane boynu yüksek ama sırtı açık maksi bir elbise giymişti. Hafif ve havadar kumaşı, turkuaz ve yeşil ile sarı tonlarının bir karışımıydı. Bir yaz partisi için mükemmeldi.

Sloane bana gülümsedi. "Sen de öyle. Hepimiz çok iyi temizleniyoruz, değil mi?"

Walker, kolunu Sloane'un beline dolayıp dudaklarına bir öpücük kondururken bile, "Evet, evet, hepimiz muhteşem görünüyoruz," diye asık suratla karşılık verdi. "Hadi şu işi bitirelim."

Ona sırtıttı, kızının ona olan benzerliği tekinsizdi. Sonra bize döndü. "İlk kez seviştiğimizde de böyle demişti."

"Anne!" Callie öfkeyle ciyakladı.

Sloane kızını işaret etti. "Babana işkence ediyorsun, ben de sana işkence edeceğim."

Walker, sanki hava durumundan bahsediyorlarmış gibi, "Sanırım aslında söylediğim şey 'Yukarı çıkın, yetki bende' gibi bir şeydi," diye yorum yaptı.

Karısı içten bir şaşkınlıkla ona baktı. "Hatırlıyor musun?"

"Ahh!" Callie ellerini kulaklarına götürdü. "Ben bunu duymadım! Bunu duymadım!" Erkek arkadaşına dönerken komik bir şekilde inledi. "Hayatım boyunca yara izi taşıyacağım."

Jared bana baktı, iyice eğlenmişti. "Bütün gece burada kalabilir miyiz?"

"Eğlenceli, değil mi?"

"Senin için, belki." Callie Lewis'in elini tuttu. "Bazılarımız sadece travma geçirdi." Ofladı, yanakları utançtan kızarmıştı. "İyi geceler!"

"Görüşürüz." Lewis, Callie onu evden dışarı sürüklemeyi önce bize el salladı.

Sloane ve Walker beşlik çaktı.

Üç hafta.

Jared ve ben üç hafta boyunca huzur ve sessizliğin tadını çıkarmıştık. Jim, Jared'in babasını tekrar sorgulattı ve o da koyunları ve tavukları öldürdüğünü itiraf etti. Tutuklandı ve kefaletle serbest bırakıldı. Aleyhindeki dava muhtemelen mahkemeye taşınmayacaktı ve ne kadar ceza alacağını görmek için beklemek gerekiyordu. Çok fazla olmayabilir. Bizim için asıl önemli olan onun hayatımızdan çıkmış olmasıydı. Jared, Hamish'in ödünü koparmıştı ve görünüşe göre zenginliğim ve soyadım da puştun gözünü korkutmuştu. Bu yüzden Hamish McCulloch'tan yakın zamanda bir daha haber alamayacağımız konusunda iyimserdim.

Ayrıca kümes işine başlamak için altı yeni tavuk ve bir horoz almıştık.

üzüntü, hepsine isim verdim. En konuşkan tavuğa Cathy adını vermiştim ve o da Ginger gibi sabahları beni selamlamak için ilk koşan tavuktu.

Hayatımız mutluluk içindeydi.

Kulağa abartılı ve samimiyetsiz geliyor ama benim için mutluluktur.

Yıllarca hiçbir zaman tam olarak uymayan bir hayata uyum sağlamaya çalıştıktan sonra İskoçya'yı buldum. Sonra mucize üstüne mucize, Jared'i buldum. O zamanını çiftlikte çalışmak ve glamping kapsülleri üzerinde devam eden çalışmaları yönetmek arasında paylaştırırken, ben de kendi içimde keşfettiğim bu yeni tarzda resim yaptım. Galerimi açmak için Ardnoch'ta kiralanabilecek herhangi bir bina olup olmadığını öğrenmek üzere bir emlakçıya da ulaştım.

Geceleri Jared geç kalırsa ben yemek yapardım ya da eve yeterince erken gelirse birlikte yemek yapardık. Yemeği yaparken ve yerken kısık sesle müzik dinler ve günlerimiz hakkında sohbet ederdik. Genellikle yemekten sonra kanepeye kıvrılır ve biraz televizyon izlerdik. Sonra, odamızda yalnızken, her zaman mutlak bir uyum içindeymişiz gibi görünürdük. Seks ya maceralı ve tutkulu ya da tatlı, seksi ve yavaş olurdu.

Her iki şekilde de, hayatımın en iyi seksiydi. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha samimiydi.

Ve seks hayatımızı ne kadar sevdiysem... sanırım Jared'in yanında uyanmayı daha çok sevmiş olabilirim.

Bazen ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Sahte bir evliliğe nasıl imza atmıştık da bir gün sahip olacağımı asla hayal etmediğim bir ilişkiye dönüşmüştü. Aria ve North'u, Sloane ve Walker'ı hep kıskanmışımdır. Sarah ve Theo'yu. Tüm Adair'leri ve eşlerini. Bu kadar çok mutlu çifti bir arada bulmak inanılmazdı. Ben bu kadar şanslı olamazdım, değil mi? Hepsini kullanmışlardı.

Ama yapmadılar.

Sadece kendim için biraz şans bulmuştum.

Jared ve ben Walker ve Sloane ile birlikte Ardnoch Kalesi'ne doğru yürürken bunları düşünüyordum. Genellikle Walker

bir Ardnoch etkinliğinde işe yarayabilirdi, ama Aria onun ve Sloane'un konuk olarak katılmalarını istemişti ve onlar da ilk kez kabul etmişlerdi. Sloane bir süredir giyinip kuşanma fırsatı bulamadığını ve evden dışarı çıkmak istediğini itiraf etmişti. Walker ne kadar huysuz olsa da karısını mutlu etmek için her şeyi yapardı, bu yüzden ona partiye kadar eşlik etmeyi kabul etmişti, katılmamaya karar veren Monroe ve Brodan ise Harry'ye bakıcılık yapıyordu.

Jared'in elimin altında biraz sertleştiğini hissedince başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü nötr bir ifadeye bürünmüştü ama çenesinde daha gergin olduğunu gösteren bir sertlik vardı.

Büyük salon yazlık kokteyl ve gece kıyafetleri giymiş konuklarla doluydu. Köşedeki küçük sahnede bir müzik grubu kurulmuştu ve pop şarkıcısı Koda son bir numaralı single'ını seslendiriyordu. Kız kardeşimin bir Ardnoch partisinde sahne alması için bir megastarı ayarlamış olması beni şaşırtmamıştı. Lachlan Adair'in malikânenin yönetimini Aria'ya bırakmasının çok iyi bir nedeni vardı. Ablam işinde mükemmeldi.

Ancak, beyaz önlüklü ve beyaz eldivenli personel konukların etrafında dolaşp şampanya ve ordövr ikram ederken, tüm bunların Jared'e nasıl görüldüğünü fark ettim.

Sanki başka bir dünyaydı.

İçinde rahat hissetmediği bir yer.

Gerçek şu ki ben de bilmiyordum ama en azından alışmıştım. "İyi misin?"

Jared bana baktı. "Evet, ben iyiyim."

Partiye sadece Aria'nın hatırı için gelmiyorduk. Bu gece Jared'in ailemle gerçek hayatta tanışacağı ilk geceydi. İskoçya'ya dün gelmişlerdi. Babam bir sonraki film için çalışmaya gitmeden önce birlikte bir hafta boyunca sahil evinde kalacaklardı, annem ise en az bir ay boyunca malikanede kalacaktı. Burada geçirdiği zaman çoğunlukla sahilde yürüyüş yapmak ve kaplıcada keyif yapmakla geçiyordu ama buna bayılıyordu. Dedi ki

Amerika'ya dönmek için ona yeniden enerji verdi. Annem sonbaharı genellikle Manhattan'daki aile çatı katımızda geçirirdi.

"Allegra?"

Erkek sesi kafalarımızı sola doğru çekti. Hemen kendimi garip hissettim. Dostça bir gülümseme takınarak, Jared'i bırakmadan yakışıklı adamı selamlamak için döndüm. "Taka."

Jared daha önce gergindi ama şimdi kaskatı kesildi. Taka Aikawa. Kankam.

Muhteşem, nazik Japon Amerikalı aktör birbiri ardına yayınlanan mini dizilerle ortalığı kasıp kavuruyordu, bu yüzden bu yıl Ardnoch'ta vakit geçirmesine şaşırdım. Onu görmeyi gerçekten beklemiyordum yoksa Jared'i hazırlardım. Taka'nın karanlık bakışları aşinalıkla vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Harika görünüyorsun."

"Sen de. Taka, bu kocam Jared. Jared, bu eski bir dostum, Taka."

"Koca. Doğru ya! Bunu duymuştum." Taka elini Jared'e uzattı. "Hey, dostum, tebrikler. İyi bir tane yakalamışsın."

Jared'in onun elini sıkmayacağını düşünmüştüm ama beni rahatlatmak için elini sıkıca (belki biraz fazla sıkıca) tuttu ve sıkı.

Jared onu sessizce selamladığında Taka'nın gülümsemesi dalgalandı. Tekrar bana odaklanırken dalgın bir şekilde parmaklarını uzattı. "Santorini'de tanıştığımız hafta sonunu hatırlıyor musun? Quinn'in takıntılı olduğu Yunan balıkçıyı?" İki yıl önce onunla ve en iyi arkadaşı Quinn'le birlikte Yunan adasında geçirdiğim uzun hafta sonundan söz ediyordu.

"Evet..."

"Sonunda onu New York'a taşınmaya ikna etti. İki yılını aldı ama azimliydi."

Güldüm. "Quinn için iyi oldu."

"Birkaç hafta önce Marbella'daki evimizde Rishi Padman'ı da gördüm." Bunu hazırlıksız söylemişti ama geçen yıl takılmak için buluştuğumuz kiralık evi aradığı için biraz irkildim ve

Bizimki gibi bir yıl önce. "Ailesi onunla ilişkisini kesti. Ona yeni şovumda bir rol ayarladım. Aslında iyi biri."

"Bu harika." Jared'a baktım. Sanki başka bir yerde kaybolmuş gibi düz bir ifade takınmıştı ama her kelimeyi dinlediğini biliyordum. "Biliyorsun, sonra görüşürüz Taka. Gidip aileme merhaba demeliyiz."

"Tabii, tabii. Sonra görüşürüz." Beni öpecekmiş gibi eğildi ama sonra kendini hatırladı. Bana mahcup bir omuz silkme hareketi yaptı ve sonra Jared'in yüzündeki çatık kaşla yüzünü buruşturdu.

Jared'i aceleyle uzaklaştırmaya çalıştım ama bu tuğladan bir duvarı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi.

"Özür dilerim." Neden özür dilediğimi bilmiyordum. Yani, ikimizin de bir geçmişi vardı. Ama Sorcha'ya karşı ilk başta neler hissettiğimi biliyordum, bu yüzden Jared'in duygularını anlıyordum. Bir dereceye kadar.

"Demek o senin seks arkadaşındı," diye mırıldandı Jared. Papyonunu koparmak istiyormuş gibi çekiştirdi. Büyük olasılıkla da öyle yaptı.

"Jared..."

"Seni yargılamıyorum. İkiyüzlü davranmış olurum." "O zaman sorun ne?"

Omuz silkti. "O sadece... beklediğim gibi biri değil."

"Ne bekliyordun ki?"

Jared bakışlarımı karşıladı. "Marbella? Santorini mi? Bu adamla takılmak için dünyanın öbür ucuna mı uçtun?"

"Buradaki ziyaretçi vizemin süresi her dolduğunda." İskoçya'dan başka olmak istediğim bir yer yoktu, bu yüzden burada olamazsam, gidebileceğim her yere gittim.

"Doğru." Jared titrek bir nefes verdi. "O ve ben çok farklı adamlarız ve bunu bilmek için onunla çok fazla zaman geçirmeme gerek yok."

"Evet, öylesin," diye kabul ettim, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Göğüslerimi onun yan tarafına bastırarak, bakışlarını benimkilere indirmeye zorlayarak devam ettim, "Bu yüzden o sadece zaman geçirmenin bir yoluydu ve sen benim kocamsın."

Parmaklarını benimkilere doladı ve sıkarak bana başıyla selam verdi.

Bu beni rahatlatmalıydı.

Ama gözlerinde, içimdeki endişenin alevlenmesine neden olan bir şey vardı. Paniklememe neden olacak başka bir şey olmamasını umuyordum.

Otuz İKİ

Jared

İ tam olarak ne hissettiğimi anlayamadım. Ama bir süre sonra, batma hissi aniden çok tanıdık geldi. Dehşet ve yıkıcı hayal kırıklığının bir karışımıydı.

Kendime karşı dürüst olursam, smokinle başladı.

İskoç eteği giymekten ya da Robert Burns Geceleri'nde ve köy konağındaki Noel eğlencelerinde komşularımla sosyalleşmekten hiç çekinmedim. Düğünüm için takım elbise giymeyi bile umursamadım.

Ama smokin çok saçmaydı. Ceket, yelek ve gömlekle başa çıkabilirdim ama papyon beni çileden çıkarıyordu. Dürüst olmak gerekirse, rahatsızlığımı iyi sakladığımı sanıyordum, ama görünüşe göre Allegra içimi görebiliyordu. Eski sikiş arkadaşıyla buluştuktan yaklaşık on dakika sonra beni bir köşeye çekti ve papyonumu çekiştirerek çıkarıp clutch adını verdiği çantasına soktu. Gömleğimin en üstteki iki düğmesini açtı ve anında yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

"Daha iyi misin?" diye mırıldandı, sahiplenici elini göğsümde gezdirirken.

Cevap olarak onu öpmek için başımı eğdim.

Bu süslü partiler için giyinmenin en iyi yanı Allegra'nın yemek yiyecek kadar iyi görünmesiydi. Pinup tarzı elbisesinin içinde kıvrımlı ve seksiydi. Açıklanamaz bir şekilde beni tahrik eden o dayanıksız pembe sandaletlerden başka bir şey giymezken onu sikmeyi planlamıştım bile.

Bu kadınla ilgili her şey beni tahrik ediyordu.

Bu yüzden akşam ilerledikçe başımın üzerinde büyük bir kara bulut toplanmaya başladı.

Teknik olarak Allegra'nın bu zenginlik, şöhret ve ihtişam dünyasından geldiğini biliyordum. Seyahat, personel ve ayrıcalık dünyasından. En başta onunla arama mesafe koymamın nedenlerinden biri de buydu. O ve ben iki farklı gezegenden geliyorduk.

Ancak, çiftlikte sadece biz olduğumuz ve hayatımızı yaşadığımız sürece bunu unutmama izin vermiştim. Ama Allegra'nın ekranda ve köyde gördüğüm tanıdık yüzlerle, onları gerçekten tanıdığı için sohbet etmeyi bıraktığını görmek, benimle evli kalarak bir daha asla bu dünyanın bir parçası olamayacağını hoş olmayan bir şekilde hatırlattı. Diğer konuklarla konuştu ve neredeyse her zaman seyahat konusu açıldı. Onlarla Fransa'da tanışmıştı. Ya da birbirlerini en son İtalya'da bir barda görmüşlerdi. Ya da Danimarka'da bir festivalde. Tokyo'da bir defile. Allegra'nın dünyanın ne kadarını gördüğünü ya da seyahat etmenin hayatının bir parçası olduğunu hiç fark etmemiştim.

Ama Aria o gece Sloane'un evinde beni uyarmaya çalışmıştı. O zaman seyahatin Allegra'nın kişiliğinin bir parçası olduğunu söylemişti. Allegra aynı fikirde olmadığı için omuz silkmiştim.

Yine de işte buradaydık, gerçeklerle yüzleşiyorduk.

Canımız istediği için asla Yunanistan'a ya da İspanya'ya gidemezdik. Çiftlik yirmi dört-yedi saat çalışmamı gerektiriyordu ve ben de çiftlikten başka bir iş çıkarmaya çalışıyordum. İşler yoluna girdiğinde ve biz yokken ilgilenecek birileri olduğunda belki Allegra'yı arada bir tatile götürebilirdim ama sürekli seyahat etmek söz konusu bile olamazdı.

Kendimi hiç kara kara düşünen bir piç olarak görmemiştim ama kara kara düşünüyordum. Allegra bizi Chiara ve Wesley Howard'ın yanına götürdüğünde durum daha da kötüleşti.

Chiara'nın yüzünü dergilerde, parfüm reklamlarında görmüştüm. Allegra'nın telefonundaki görüntülü konuşmada. Onun ve Allegra'nın birbirlerine benzediklerini biliyordum ama iki kadın kucaklaşana kadar bu benzerliği fark etmemiştim. Chiara ya otuz yaşındaki birinin cildine sahipti ya da kırışıklıklarını gidermek için yüzüne bir şeyler enjekte ettiriyordu.

Wesley Howard dünyanın en yakışıklı adamı değildi, en kötüsü de değildi ama bir duruşu vardı. El sıkışırken yeşil gözleri beni delip geçti.

Allegra bizi tanıştıtırırken Chiara Howard elimi tutmayı reddetti. Kibirli bir şekilde burnunu çekti ve karım benimkine adım atarken kocasının yanına yaslandı. Aria'yla karşılaştığımda olduğu gibi, kendimi teftiş altında hissettim.

Ancak bu kez, yargılama sonucunda eksik bulunduğumu biliyordum.

Wesley Allegra'ya küçük, güven verici bir gülümseme verdi. "Kız kardeşin bize evliliğinden çok memnun olduğunu söyledi."

Elbette, bunu doğrudan at ağzından bilmeliydi, ama elbette, onun ve Allegra'nın ilişkisi gizlice gergindi. Bana sorarsanız o kadar da gizli değildi. Aralarındaki gerginlik o kadar barizdi ki, Aria'nın kız kardeşinin gençken yaşadığı sorunların kısmi nedenini tahmin etmemiş olması bir mucizeydi.

"Çok mutluyuz." Allegra'nın kelimeleri sıkıydı. Muhtemelen annesi bana kızlarını evlenmek için kaçırarak bir suçluymuşum gibi baktığı içindi.

Siktir et.

Chiara kızına tatlı tatlı gülümseyerek, "Tesoro," dedi, "neden gidip Aria ve North'u bulup getirmiyorsun, böylece ailece konuşabiliriz? Jared'e eşlik ederiz."

Karım tereddüt etti ve ben tartışmasını istedim. Bunun yerine başını salladı, kolumu okşadı ve "Hemen döneceğim"

diye mırıldandı ve beni ailesinin yanına bıraktı.

Chiara'nın gülümsemesi Allegra'yı duymazdan gelir gelmez kayboldu. "Ne kadar istiyorsun?"

"Chiara," diye tersledi Wesley onu.

Midem düğümlendi. "Affedersiniz?"

Kocasının uyarısını elinin tersiyle itti. Ne kadar güzel olursa olsun, onu asla en küçük kızı kadar çekici kılamayacak bir soğukluk vardı. Müzikal aksanı bile sözlerinin sertliğini yumuşatamıyordu. "Bu çirkin, saçma evliliği iptal etmeniz için size ne kadar ödememiz gerekiyor?"

Wesley başını salladı. "İnanılır gibi değil. Karım adına özür dilerim."

"Benim adıma asla özür dileme," diye öfkeyle tısladı ona. "Sırf 'halktan biri' gibi davranıyorsun diye... Kızımızın ona alıştığı hayatı veremeyen bir adamla evlenmesinden mutlu olmadığını biliyorum." Chiara bana doğru bir adım attı. "Kaba davrandıysam özür dilerim ama bunu senin için de yapıyorum Jared. Allegra düşüncesiz, vahşi ve rüzgâr onu nereye sürüklerse duygularının ve sanatının peşinden gidiyor. Bir çiftçinin karısını oynamaktan sıkılana, kocam ve benim ona vermek için kazandığımız tüm parayı çiftçilik gibi nankör bir işe akıtana kadar sen sadece başka bir macerasın. Sonunda onu koruyacak bir desteği olmadan beş parasız kalacak. Seyahat etmeyi, partileri, dünyayı görmeyi özleyecek. Bir çiftliğe hapsolacak. Seninle birlikte." Mutsuzca iç çekti. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Wesley'e baktım ama o sadece karısına ters ters baktı. Karısının söylediği hiçbir şeyi yalanlamadı.

Bulunmak istemediğim bir partide bu insanlarla bir saat boyunca gevezelik ettikten sonra, Allegra'nın onlarla kolaylıkla sosyalleştiğini ve gittiği tüm yerlerden bahsettiğini görmek... Chiara'nın endişelerinin kök salmasına izin verdi.

Allegra ve ben şimdi mutluyduk ama ya sıkılırsa ne olacaktı?

Asla değişmeyecektim.

Ben bir çiftçiydim ve basit hayatımı seviyordum. "Anladığınızı görüyorum."

Tepemde biriken o korku ve hayal kırıklığı aniden büyük bir öfke fırtınasına dönüştü. Çünkü Chiara Howard'ın çok haklı noktalara değindiğini biliyordum.

Ama bir konuda yanılıyordu. Ona doğru eğildim, ses tonum sertti, "Sakın beni satın almaya kalkma. Senin lanet paranı istemiyorum." Allegra'nın çiftliğime ve işime yatırdığı her kuruşu geri ödeyecektim. Her kuruşunu. "Belki ikiniz de paraya ve imaja bu kadar düşkün olmasaydınız, Allegra'yı mahvetmek için bu kadar büyük bir iş yapmazdınız." Wesley'nin gözleri benimkilerle buluşmak için uçarken ikisine doğru bir adım attım.

"Allegra düşüncesiz biri değil. Ailesine ihtiyacı olan yıkılmış bir gençti. Bunun yerine babasının annesini aldattığını öğrendi ve tokat yedi" -Chiara'ya tükürerek söyledim- "sadakati yüzünden ve gerçeği bildiği için terk edildi." Onlardan iğrenerek başımı salladım. "Dünya sizin mükemmel ebeveynler olduğunuzu düşünebilir. Başarılı. Güçlü. Efsane. Ama ikimiz de biliyoruz ki ben farklı düşünüyorum. Çocuğunuzun çektiği acının kısmi nedeni olduğunuzu düşünün... ve sonra onu gaz lambasıyla aydınlattığınızı, böylece kız kardeşinin bile onun berbat biri olduğunu düşündüğünü. Tamamen utanmalısın. Başarılı değilsin. En önemli şeyde başarısız oldun."

Kendimi işaret ettim. "Bilirsiniz, İskoçya'da bir kişi iyi biriye ona efsane deriz. Dünya çapında başarılı ya da tarihsel olarak ünlü oldukları için değil, bizim için iyi bir şey yapmış iyi bir insan oldukları için. Büyükbabam bir Highland çiftçisiydi ve tam bir efsaneydi. Süslü bir Hollywood yönetmeni ya da dünyaca ünlü bir süper model değildi. Yine de benim ebeveynim olarak, sizin olmayı umabileceğinizden çok daha başarılıydı."

Topuklarımın üzerinde dönerek onları geride bıraktım ve yüzlerindeki şaşkın ifadeden memnun kaldım.

Belki Chiara'nın beni gerçeklerle yıkmasının intikamıydı, ama ben bunu daha çok karım için adalet olarak düşünmeyi seviyordum. Ve uzun zaman sonra.

"Sana ne söylediler?" Allegra beni üst kattaki yatak odamıza kadar takip ederken yüzüncü kez sordu.

Göğsümde yoğun bir baskı hissederek, tam Aria ve North'la karşılaştığı sırada Allegra'yı buldum ve ona kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Partiden ailesine dönmeden ayrılmıştık ve yol boyunca beni rahatsız etmişti.

"Seni üzdüler. Üzdüklerini biliyorum." Sesindeki titremeyi duyunca yatak odasına girerken döndüm ve ceketimi silkerek çıkardım.

Düşünmek istemedim.

Düşünmek göğsümün çöktüğünü hissettirdi.

"Hiçbir şey söylemediler," diye yalan söyledim. "Sadece seni yalnız yakalamak için daha fazla bekleyemedim. Elbiseyi çıkar. Ayakkabılar üzerinde kalsın."

Allegra'nın bronz yanakları kızardı. "Ciddi misin sen? Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

Başımı salladım, çünkü başka bir yalan söyleyemezdim. Gümleğimin düğmelerini hızla kopararak açtım. "Elbiseni çıkar."

Bir ürpertiye bastıramadı. Bu ürpertiye biliyor ve seviyordum. Karım tahrik olmuştu. "Peki. Ama bunu daha sonra konuşacağız bayım." Allegra biraz öfkeyle elbisesinin yan fermuarını indirdi.

İçimdeki eğlence kıvrılırken, bu kadına karşı duyduğum karşı konulmaz his beni bir an için olduğum yerde dondurdu. Kadının dar elbisesini çıkarıp zarifçe dışarı adım atışını izledim. Aletim kalınlaşırken kalbim daha hızlı çarpmaya başladı,

takım elbisenin pantolonunu zorluyordu. Straplez, transparan pembe bir sütyen ve aynı renkte bir külot giymişti.

"Tanrım," diye mırıldandım, onun görüntüsünü açlıkla yiyordum.

Hayatımın geri kalanında onu bu şekilde görme ayrıcalığına asla sahip olamayacağım düşüncesi o kadar acı vericiydi ki, beni nefessiz bıraktı.

"Yatağa uzan," dedim, bu korkunç düşünceyle savaşıyor.

Bana küstah bir bakış attı ama yatağa doğru yürüdü ve üzerine tırmandı. Kalp şeklindeki mükemmel kıcı yatakta sürünürken sallanıyordu. Tırmanıp kıcını ellerimin arasına alma, külotunu yırtma ve ikimiz de yıldızları görene kadar onu sikme dürtüsüyle savaştım.

Ellerimi yumruk yaparak onun dönmesini ve sırt üstü yatmasını bekledim. "Yatak başlığına tutun. Sakın bırakma."

Nefesi kesildi ama emrettiğim gibi yaptı ve zarif, sanatçı ellerini metal direklerden ikisinin etrafına doladı.

Onu içime çektim, göğsüm arzuyla kabarıyordu. Sonunda yatağa tırmandım. Allegra'nın göğüsleri çürük sütyene karşı titriyordu, meme uçları gözle görülür şekilde gergindi. Koyu renk gözleri güven ve şehvetle doluydu, sabırla devam etmemi bekledi.

Tek kelime etmeden parmaklarımı külotuna doladım ve ince kalçalarından aşağı kaydardım. Onları bir çiftlikte yeri olmayan o gülünç ama seksi ayakkabıların üzerinden sıyırdım ve saklamak için kıcı cebime tıktım.

"Kirli," diye mırıldandı Allegra, benimle alay ederek. "Onlarla daha sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Sırıttım ama ihtiyaçtan dolayı gergindim. "Yayıl."

Uyluklarını genişletirken küçük bir uyarılma iniltisi çıkardı. Ellerimi her iki ince ayak bileğine dolayarak yavaşça yukarı doğru kaydardım, iç uylukları titreyene ve amı parlayana kadar onu okşadım.

Benim için hazır.

Benim için her zaman hazır.

Kalçalarının arasına diz çöktüm ve iki parmağımı yavaşça içine soktum. Sırtını yataktan kaldırıp inlerken ıslak, sıkı sıcaklık beni inletti. İçine girip çıkarken yatağa tutunmaya çalışmasını izledim, parmaklarımın itişlerini karşılarken topukları çarşafı deliyordu. Eğildim, boştaki elimle sağ göğsünü sıkarken başparmağımı klitorisine bastırdım.

"Jared!" diye nefes nefese kaldı. "Boşalacağım."

"Evet, işte böyle bebeğim." Parmaklarım onun içine girip çıkmaya devam ederken klitorisini ovuşturdum.

Allegra aniden sertleşti ve sonra iç kasları parmaklarımın etrafında kenetlenirken haykırdı. Orgazmı sırasında titrediği için parmakları ıslandı ama ben durmadım. Klitorisi şişti ve ben onu parmaklarken onunla oynamaya devam ettim.

"Jared, Jared..." Bana doğru uzandı, yanakları kızarmış, göğsü kabarmış, kalçaları titriyordu.

"Eller yatağa."

Allegra küfretti ve çerçeveye tutunmaya geri döndü. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, onu tekrar etrafımda doruğa ulaştırdım. "Lütfen, lütfen," diye mırıldandı titrerken. devam eden işkencem. "Sana ihtiyacım var."

Fermuarımı indirerek pantolonumu ve boxerımı kendimi serbest bırakacak kadar aşağıya ittim. "Seni çıplak becermek istiyorum." İkimiz de kontrol edilmiştik ama henüz prezervatifsiz seks yapmamıştık.

Allegra başını salladı, parmak eklemleri karyolaya yaslanmaktan bembeyaz olmuştu. "Evet, evet."

Bir elim kalçasını kavrararken, diğer elim acı verici sertlikteki sikimin etrafına sarılmıştı, kendimi onun girişine doğru yönlendirdim. İçine girdiğimde cennet beni karşıladı. Daha fazlasını hissettim. Nedenini açıklayamıyordum bile. Onunla aramda hiçbir şey olmadığını bilmek o kadar iyi hissettiriyordu ki, bu yüzden ölebilirdim.

Allegra'nın diğer kalçasını tutarak onu ayırdım, kıcını yataktan kaldırdım ve karımı sikmeye başladım. İstiyordum ki

Her yerini görebilmek için bacaklarından birini kısa süreliğine serbest bıraktım ve sütyeninin ön kopçasını açmak için uzandım. Parçaları bir kenara iterek içine girmeye devam ettim. Gözlerim yüzüne kazınmış zevkten, soluk soluğa ayrılmış gür dudaklarına, her hamlemde titreyen göğüslerine kaydı.

"Tanrım, seni çok istiyorum." Kalçasını ona doğru bastırdım ve eğildim, daha derine girdim, kalçalarım onunkilere çarptı. "Doyamıyorum."

İç kasları etrafımda hızlanırken Allegra'nın çığlıkları kulaklarımı doldurdu.

"Al beni," diye homurdandım, onu daha sert, daha hızlı beceriyordum. "Al beni. Hisset beni."

Karım etrafımda paramparça olurken rahatlayarak çığlık attı, doruğa ulaştığında iç kasları öylesine yoğun bir zevkle sikimi sıkıyordu ki gözlerimin arkasında parlak ışıklar parladı.

Üzerine düştüm, onu döllerimle doldururken başım boynuyla omzunun arasına eğildi. Ondan ayrılmak için doğrulduğumda ve kalçalarının arasında serbest bırakıldığımın kanıtını gördüğümde, önceki bir zamandan kalan ilkel, eski bir şey içimde güçlü bir sahiplenmeydi.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye mırıldandım homurdanarak.

Allegra soluk soluğa, "Bunun her parçası ateşliydi," diye cevap verdi. "Tanrım, tam da seninle seks yapmanın daha iyi olamayacağını düşünürken."

Ona bakarken, darmadağınık, tamamen mahvolmuş bir halde, paniğin yine içime işlediğini hissedebiliyordum. Bunu kaybetmek istemiyordum. Henüz değil. Bunun yerine ona nazıkçe dokundum, başparmağımla klitorisini okşadım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Jared?"

Sikim çoktan seğirmeye başlamıştı, ikinci raunda hazırdı. "Tekrar."

"Şimdiden mi?"

"Hazır döllerimle kaplanmışken," diye şaka yaptım ve onun üzerine sürünerek ağzını kendi ağzımla buluşturdum. Onu tekrar içime almaya niyetliymişim gibi öptüm ve o sırada

Onu serbest bıraktığımda nefes nefese kalmış ve kıvranıyordu. Ben de göğüslerinden aşağıya doğru öptüm, acele etmedim, lezzetli meme uçlarını emdim ve ısırdım, ta ki benim için yeniden ağrıyana ve zonklayana kadar.

Eğer yarından duyduğum korkuyu uzak tutacaksa, karımın bütün gece gelmesini sağlamayı planlıyordum.

OTUZ Üç

ALLEGRA

B Ertesi günün sonunda, dün gece benim ırzıma geçen adam gitmişti. Ve evet, o kelimeyi kullanıyorum.

Çünkü kocamın bir gece önce bana yaptığı şey büyüleyici olmaktan başka bir şey değildi. Kalçalarımın arası nefis bir şekilde ağrıyordu. Yatak odamız o sabah hâlâ seks kokuyordu ve havalandırmak için pencereleri açmak zorunda kalmıştım.

Çarşaflar bizimle kaplıydı, ben de onları yataktan söküp çamaşırhaneye koydum.

Bütün bunları içimden mırıldanarak, uykusuzluktan bitkin düşmüş olsam da kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissederek yapmıştım. Sadece birkaç saat sonra bu kadar farklı hissedeceğimi bilmiyordum ...

Jared'e uyanmak geceyi mükemmel bir hale getirebilirdi ama ben uyandığımda o çoktan yataktan çıkmış ve duşunu almıştı çünkü uyumama izin vermek için alarmı kapatmıştı.

Telefonumda Aria'dan gelen bir cevapsız arama vardı ve kocamı bulur bulmaz ona geri dönmek niyetindeydim. Stüdyoma gitmeden önce onu görmek istiyordum. Annem ve babam bizi bu akşam yemeğe davet etmişlerdi ve hatırladığından emin olmak istiyordum.

Jared tavukları çoktan beslemişti, ben de merhaba dedim ve Wrangler'ıma atlamadan önce onlarla biraz sohbet ettim. Jared'i bulmam yirmi dakika sürdü. Caledonia Sky adını verdiği arazideydi. Büyük bir kamyonun arkasına park etmiş olan Defender'ının arkasına park ettiğimde içimi bir şaşkınlık kapladı.

Bölmeler için temeller atılıyordu ve neredeyse tamamlanmak üzereydi.

Turnikeden sahaya doğru ilerlerken, uzaktan bir figür beni işaret etti ve sonra yanındaki adam dönüp baktı. Jared. El salladım. Sahada bana doğru hızla ilerledi.

Yaklaştıkça ifadesi daha da netleşti ve mutlu görünmüyordu.

Uh-oh.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

Hızlı sorusu karşısında irkildim. "Neden?"

Bir elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Sadece çok fazla iş var."

"Tamam." Anlamamıştım. "Güvenli bir mesafedeyim, kastettiğin buysa?"

Jared sabırsızlıkla başını salladı. "Neye ihtiyacınız var?"

Şok bir an için dudaklarımı kenetledi. Dün gecedan sonra Jared'in keyfinin yerinde olacağını ve aslında benimle ilgileneceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, gözlerimin içine zar zor bakabiliyor, bakışları etrafta geziniyordu.

"Bu akşam ailemle yemeğimiz var. Sadece hatırlatmak istedim."

"Gidemem," diye cevap verdi ben daha cümlemi tamamlamadan.

Kızgınlık içimde zonkladı. "Dün gece üçünüz arasında ne oldu?"

"Hiçbir şey." Dirseğimi tuttu ve beni geri çevirmeye çalıştı. "Sonra konuşuruz."

Dirseğimi tuttuğu yerden çektim. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Jared ters ters baktı. "Garip davranmıyorum. Sadece burada konuşamayız. Evde konuşuruz."

Bir nedenden dolayı panik yükselmeye başladı. Bu beni öfkeliendirdi. "Hayır, şimdi konuşacağız."

"Seninle dört gibi evde buluşuruz. O zaman konuşuruz."

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Allegra," diye öfkeyle adımı haykırdı.

"Bana Allegra deme." Yüzüne baktığımda sadece sabırsızlığını gördüm. Benimle birlikte. "Bu sabahın erken saatleriyle şu an arasında ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı Jared, öfkesi yükseliyordu. "Şu anda arkamda temelleri inşa eden adamlar varken konuşamam."

"Bu sabah bana neden pislik gibi davrandığını söyleyecek vaktin olana kadar bütün bir gün senin garip ruh halin yüzünden endişelenerek beklemeyeceğim."

Kocam gözlerini sıkarak kapattı ve iç çekti. Ağır ağır. Gözlerini açtığında pişmanlık parıldıyordu. Ama yine de orada bir sertlik vardı. Bir mesafe. Bir kopukluk. "Özür dilerim."

"Neler oluyor Jared?"

"Burada gerçekten konuşamayız."

"Beni korkutuyorsun, bu yüzden arabana binip eve geri döneceksin. Şimdi. Böylece konuşabiliriz."

Eliyle arkasını işaret etti. "Bunun için gerçekten burada olmak zorundayım. Söz veriyorum. Ama seninle buluşacağım-"

"Öğle yemeği için mola verdiklerinde." Adamlara tepeyi işaret ettim. "O zaman benimle evde buluşursunuz."

Jared isteksizce başını salladı ve ben de aynı isteksizlikle Wrangler'ıma geri bindim.

Jared ögle yemeğine hiç gelmedi.

Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermedi.

Derinlerde bir yerde bir parçam bunu biliyordu. Ama umutlu yanımda daha güçlüydü ve kontrolü ele almaya devam etti. O yanımda bana, Jared'in bir şeyleri bitirmeye niyetli olsaydı bütün geceyi lanet olası bedenime tapınarak geçirmeyeceğini hatırlatıp duruyordu.

Hayır. Annemle babam dün gece belli ki onu üzecek bir şey söylemişlerdi ve o da bunu sindirmeye çalışıyordu. Bir yolunu buluruz.

Geleceğini söylediği halde gelmediği ve bütün günü çiftlik evinde geçirmeme neden olduğu için ona kızgındım, midem endişeyle çalkalanıyordu.

Saat altıda gelmeyince ailemi aramak ve gelmediği için özür dilemek zorunda kaldım. Annem, telefonu kibarca kapatana kadar bir şampiyon gibi geçiştirdiğim can sıkıcı sorularla doluydu.

Saat yedi buçukta Jared'in Defender'ının geldiğini duyduğumda onu öldürmeye hazırdım.

Çamurluktan içeri girip botlarını çıkardığını duyduğumda öfkem bir ateş topu gibi büyüdü. Piç kurusu daha sonra mutfaktan geçip benim bulunduğum oturma odasına girme cüretini gösterdi ve bana bakmadan "Duş almaya gidiyorum" dedi.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Ayağa fırlayarak tersledim.

Jared durakladı, yüz ifadesi rahatsız edici derecede sakindi. "Başlama, Allegra."

Gülerek güldüm. "Beni ektin. Hem de iki kez! Aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geldin ve bunun sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bana döndü, öfke yüzündeki o aptal boş ifadeyi hızla yok etti ve dürüst olmak gerekirse bu beni daha iyi hissettirdi.

Her şey ilgisizlikten daha iyiydi. "Geldiğinde meşgul olduğumu söylemişim."

"Benim için çok mu meşgulsün?" İncinmiş bir şekilde sordum.

"Allegra... bir çiftlik seni beklemez. Bazen önce onun gelmesi gerekir. Benimle evlendiğinde bunu biliyordun."

İlişkimiz gerçek bir şeye dönüştükten sonra bile hala onun ana önceliği olmadığımı fark etmenin acısını görmezden geldim. Öyle olduğumu söylemişti ama eylemleri sözlerinden daha yüksek sesle konuşuyordu. "Yani beni görmezden gelmen sorun değil mi? Ya acil bir durum olsaydı? Bu yaz olan her şeyi unuttun mu?"

Gözleri hafifçe büyüdü ve unuttuğunu anladım. Unutmuştu. Jared sertçe yutkundu ve başka tarafa baktı. "O benim babamdı. Onunla başa çıktık. Burada güvendesin."

Jared daha birkaç hafta önce beni yalnız bırakmaktan endişe ettiğini unutacak kadar neyle meşgul olabilirdi? "Her neyden kaçırıyorsan, lütfen dur. Benim tanıdığım Jared bana böyle davranmazdı."

Acı yüz hatlarını sıkılaştırdı. "Sana ne gibi davranayım?"

"Sanki önemsizmişim gibi. Sanki para için evlendiğin bir baş belasıymışım gibi."

Sesimdeki incinmişlik karşısında Jared'in yüzü kızardı. "Sana böyle hissettirmek istememiştim."

"O zaman lütfen konuş benimle."

Ellerini kanepenin arkasına dayayan Jared başını öne eğdi. Bu bir yenilgi duruşuydu.

Korku içime işledi.

Hayır.

Hayır, lütfen.

Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Bence biraz ara vermeliyiz."

Nefesim kesilmişti, soruyu dile getiremeden başımı salladım.

Jared yine de cevap verdi. "Sanırım birlikte bu garip balonun içinde yaşıyoruz ve uzun vadeli gerçek bir ilişkinin gerçekliğini düşünmüyoruz. O yüzden belki de

Bu hayatın, burada, birlikte, ikimizin de istediği şey olup olmadığını görmek için biraz zaman ayırın."

"Ne?" Nefesim kesildi ve tökezleyerek geri çekildim, koltuğa düştüm. "Anlamıyorum... neden?"

"Biz uymuyoruz."

Öfke dolu kafa karışıklığı "Saçmalık!" diye homurdanmama neden oldu.

Jared'in çenesindeki kaslar gerildi. "Demek istediğim... demek istediğim, uzun vadede birbirimize uymamamız mümkün. Bak, dün gece çok açık bir şekilde ortaya çıktı ki sen ve ben şu anda lanet bir fantezinin içinde yaşıyoruz. Biz tamamen farklı insanlarız ve er ya da geç, bir Highland çiftçisiyle evli olmanın aslında seni mutsuz ettiğini fark edebilirsin." Kollarını iki yana açtı. "Bu benim hayatım. Canın ne zaman isterse dünyayı jet gibi dolaşmayacağım. Bunu istemiyorum."

Bu aptalca açıklama karşısında kafam daha da karışmış ve sinirlenmiştim. "Yaptığımı kim söyledi? Ailem sana bir şey mi söyledi?"

"Sadece gerçeği. Ve sadece onlar değildi. Allegra, sen o dünyaya kolaylıkla uyum sağladın çünkü onun içinde doğdun. Ayrıcalıklara alışkınsın ve bunda yanlış bir şey yok. Mesele para değil çünkü kendi paran olduğunu biliyorum. Bu sana veremeyeceğim yaşam tarzıyla ilgili ve seni bundan mahrum eden kişi olmak istemiyorum. Açıkçası, hayatımın geri kalanını buna uygun yaşamaya çalışarak geçirmek istemiyorum. Yeterince iyi değilmişim gibi hissetmek. Sahip olduğumuz hayat yeterince iyi değilmiş gibi. Sanırım ikimizin de istediğimiz şeyin bu olup olmadığını düşünmek için biraz zamana ihtiyacımız var."

Tekrar ayağa kalktım ve ona yaklaşmak için kanepenin etrafında döndüm. "Sana hiç yeterli değilmişsin gibi hissettirdim mi?"

"Hayır." Jared kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, vücut dili geri çekildiğini haykırıyordu. "Ama zaman içinde... bu olabilir. Kendini burada kapana kısılmış hissetmeni sağlayabilirim. Ve eğer bu olursa, sonunda birbirimize kızmaya başlarız."

Bütün bunları söylediğine inanamıyordum.

Daha dünden önceki gün çok mutluyduk. Yoksa öyle miydik?

Belki de... düşünmek için zamana ihtiyacı olan Jared'dı. Sadece benden bahsetmesine rağmen sürekli "biz" diyordu. Ama belki de sürekli bekar olan Jared sıkılmaya başlamıştı. Belki de dün geceki parti sadece bir bahaneydi.

"Oh Tanrım." Ondan bir adım uzaklaştım, aniden mesafeye ihtiyaç duydum. "Sen... dün gece buraya döndüğümüzde böyle hissettiğini biliyor muydun?" Yüz ifadem çok kötüydü.

İrkildi. "Allegra-" "Biliyor muydun?" Bağırdım.

Jared gözlerini kaçırdı. "İstemedim... Emin değildim. Bu yüzden iyice düşünmek için bugüne ihtiyacım vardı. Bitti demiyorum. Sadece bir dakika ara vermemiz gerektiğini söylüyorum. Bir mola."

Kızgınlık ve acı dilimi ekşitti. "Ama bittiğine karar verirsen diye beni iyice becerdiğinden emin oldun."

Gözleri parladı. "Öyle bir şey değildi."

"Cehennem gibi değildi." Geri çekilirken midem bulanıyordu. "Sen... biliyordun ve... beni kullandın."

"Allegra..." Jared bana doğru bir adım attı, yüz ifadesinde panik gibi bir şey vardı ama ben bunu fark edemedim. Tek görebildiğim tanımadığım biriydi. Onu hiç tanımadığım halde nasıl o l u r d a bu adamı sevdiğimi düşünebilirdim?

O kadar üşüdüm ki, arabamın anahtarlarını aramak için dönüp koridorda körlemesine yürürken fiziksel olarak titredim.

"Allegra, öyle bir şey değildi." Büfeden anahtarları alırken Jared beni takip etti. Kolumu tuttu ama bana dokunduğu düşüncesi kendimi kaybetmeme neden oldu.

"Dokunma bana!" Çığlık attım. Kapıyı kırıp açarken içeride kilitli kalmış gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. "Tanıdığım her erkek gibisin. Daha kötüsü hariç. Çünkü bunca zaman beni sevdiğini düşünecek kadar aptaldım, oysa ben sadece kullanışlı bir kış parçasıydım. Daha da kötüsü, orada durmuş bu durumdaymış gibi davranıyorsun."

Açıkça görülüyor ki, mola isteyen sensin." Kapıdan dışarı fırlayarak arabaya doğru tökezledim.

"Allegra!" Jared beni takip etti. "Öyle bir şey olmadı! Ve bu durumda araba kullanamazsın!"

Sürücü kapısını çekerek açtım, yüzümdeki hak etmediği gözyaşlarını sildim ve tısladım, "Neden olmasın? Şansın yaver gidebilir ve ben kaza yapabilirim. O zaman ben ölmüş olurum ve tüm param sana kalır. Zaten benden tek istediğin de buydu, değil mi?"

"Siktir git!" Yüzü aniden öfke ve acıyla beneklendi. "Sakin böyle bir şey söyleme!"

Jared nadiren sesini yükseltirdi, bu yüzden bir an için beni şok ederek susturdu. Nefes almam için bana bir an verdi. Öfke sözlerimi kışkırtmadan konuşmak için. "O zaman bana gerçeği söyle."

Ses tonumdaki ani değişim karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpan Jared doğruldu. "Gerçek mi?"

"Benim gerçeğim senin her zaman bildiğin şey. Bu da ara verme önerini tamamen aptalca kılıyor. Seninle evlendim çünkü burada kalmak için çaresizdim. Sevdiğim bu yerde. Hiçbir yerin kıyaslanamayacağı bu yerde." Yüzümden taze gözyaşları döküldü. "Yani farklı dünyalardan geldiğimiz ve belki de sıkılacağım bahanen hiçbir anlam ifade etmiyor. Değil mi?"

"Siktir." Bir eliyle sakalını ovuşturdu. "Ben... Ben... Bilmiyorum."

Göğsümde küçük bir umut kıvılcımı yandı. "Ailem bir şey söyledi. Söylemediler mi?"

Başını salladı. "Ama sadece onlar değildi. Seni o dünyada görmekti..." Yüz ifadesi gerginleşti. "Sen sadece burada yaşamıyordun, Allegra. Sürekli seyahat ediyordun. Yeni yerlerde ilham buluyordun. İskoçya sadece senin ana üssündü. Ve söylediklerim hâlâ geçerli. Benim hayatım burada. Çiftlik burada. İstediğin zaman kalkıp gidemem. Sen partiler, seyahatler ve sanat dünyasından geliyorsun. Ben ise

Çiftliğimdeki hayvanları öldürdüğünü itiraf ettirmek için babamın boğazına bıçak dayamak zorunda kaldığım bir dünyadan."

"Jared-"

"Uzun vadenin bizim için uygun olmama ihtimali var." Mutsuz bir şekilde omuz silkti. "Biz çok farklıyız. Eninde sonunda birimiz bunu hatırlayabilir. Daha sonra birbirimizi incitmek yerine biraz zaman ayırıp bunu gerçekten düşünmek daha iyi değil mi?"

O umut sadece sönmedi. Sanki tüm göğsüm üzerine çökmüş gibi hissettim. "Şimdi incindim. Çünkü bize ara verme fikri beni öldürüyor. Bunu önermen bile bana tamamen farklı yerlerde olduğumuzu söylüyor." Gözyaşlarımı sabırsızca sildim ve arabama bindim.

Jared ben kapamadan kapıyı yakaladı. Gözleri parladı. "Dün gece hakkında söylediklerin... Seni kullanmıyordum. Seni asla kullanmam."

"Dün gece 'ara vermeyi' mi düşünüyordun?"

Sertçe yutkundu ama başını salladı.

Bu bilgi gecemizle ilgili her şeyi lekeledi. "O zaman bana hiç dokunmamalıydın. Sana verdiğim şey" -kelimelerim titriyor- "artık senin değildi. Ve bunu sadece senin bilmen yanlıştı."

Gözlerinde acı parlıyordu. "Bırakmak istemiyorum. Seni kullanmıyordum. Sadece akıllıca davranmaya çalışıyorum. İkimiz için de."

"Beni seviyor musun?" Açıkça sordum.

Jared gözlerini kaçırdı, gözlerinin arkasında fark edilemeyen bir şey çalışıyordu. "Seni manipüle edecek hiçbir şey söylemiyorum. Çünkü bunu gerçekten düşünmene ihtiyacım var. İkimiz için de," diye tekrarladı.

Nasıl hissettiğini itiraf etmeyi reddettiği için daha inanılmaz, dayanılmaz bir acı hissetmeyi bekliyordum. Bunun yerine, sadece hissizleştiğimi hissettim. Kapıyı kapatmak için uzandım ama parmağımdaki altın yüzük dikkatimi çekti. Sakince çıkardım ve ayaklarının dibine fırlattım. "Mola mı istiyorsun? Al bakalım. Seninle evli kalmaktansa ülkeden kovulmayı tercih ederim. Sen de

avukatımdan haber bekliyorum." Kapıyı elinden kaptım ve çarparak kapattım.

Arabayı döndürüp gözlerimden sessizce süzülen ve durma emaresi göstermeyen yaşları silerken, dikiz aynasından bakma hatasını yaptım.

Jared yüzüğü almak için kalçasına doğru eğildi. Ayağa kalkmadı. Arabayı gözden kaybettiğimde, hayatımda hiçbir şey karşısında bu kadar şaşkın hissetmemiştim.

Genellikle ilişkiler açıkça tanımlanmış nedenlerle sona erer.

Ama Jared'in aramızdaki ilişkiyi neden bitirmemizi önerdiğini bildiğini bile sanmıyordum. Tamam, ara vermemizi önermişti. Ama beni terk etmiş de olabilirdi. Ara vermeyi önermek de aynı şeydi!

Her iki şekilde de fark etmezdi.

Sonuç aynıydı.

Çünkü beni benim onu sevdiğim kadar sevseydi, bunu bana asla yapamazdı.

Otuz DÖRT

Jared

İtitremeyi durduramıyordu.

Allegra'nın alyansı avucumda yanarken çiftlik evine geri dönerken vücudumdaki her kasın titrediğini hissediyordum.

Ben amaçsızca yürürken ev yankılanıyordu.

Bütün gün ne yapmam gerektiği konusunda emin hissediyordum. Evliliğin istediğimiz şey olduğundan emin olabilmemiz için biraz ayrı kalmamızı önermem gerekiyordu. Siktir, Allegra'nın istediği şey. İstediyimi zaten biliyordum.

Ama geçmişine bakarak bunu ilişkimizi bitirmek için bir bahane olarak göreceğini bilmeliydim. Ve yeterince iyi bir açıklama yapmadım çünkü iyice düşünmeden beni istediğinde ısrar etmesinden korktum.

Sanki onun aklını ondan daha iyi biliyormuşum gibi. Hay sikeyim. Onunla konuşmadan karar vermiştim. Tamamen bitirmesine şaşmamalı.

Midem bulandı.

Çünkü bir saat önce ara vermenin yapılacak en doğru şey olduğundan o kadar emindim ki, şimdi kendi kendimi sabote etmişim gibi hissediyorum.

Başımı tutarak mutfak sandalyesine doğru tökezledim. Neden ona onu sevdiğimi söyleyemiyordum?

Çünkü sen bir korkaksın. Korkuyorsun.

Sevdiğiniz insanlar ya sizi hayal kırıklığına uğrattı ya da sizi terk etti.

"Siktir." Kafam çok karıştı.

Gözlerimi her kapattığımda Allegra'nın gözyaşı dolu yüzü gözlerimin arkasında beliriyordu. Onu incitmişim. Onu harap etmişim. Bunun ona nasıl görüneceğini neden düşünmemişim? Terk edilmiş ve kullanılmış bir kadına... Her şeyi yanlış yapmışım.

Dehşete kapıldım.

Telefonumun mutfak masasından gelen sesi beni zıplattı.

İsteksizce kendime doğru çektim ve arayanın Sarah olduğunu gördüm. Kadının altıncı hissi vardı.

Telefonu hoparlöre alarak cevap verdim. "Sarah."

Bir süre sessizlik oldu, sonra "Sorun nedir?" diye sordu.

"Her şeyi berbat ettim." Titreyerek nefes verdim.

"Sarah, gerçekten sıçtım batırdım. Berbat durumdayım, ne yaptığımı bilmiyorum."

"Konuş benimle," dedi o sakın, nazik sesiyle. "Bana neler olduğunu anlat."

OTUZ Beş

ALLEGRA

BAilemin sahil evine vardığımda düşünecek zamanım olmuştı. Belli ki ailem bana bir şey söylemişti.

Jared dün gece onun tüm güvensizliklerini hedef aldı. Öyle ki, aylarca süren ve hiçbir yere gitmediğimi kanıtlayan kanıtları yok etti.

Sonra da yüzüğümü ona fırlatarak ve annemin İtalyan ateşi alev alev yanarken küstah ve kırılgan bir şekilde oradan uzaklaşarak onları haklı çıkarmıştım. Mantıklı düşünmek ve Jared'in ilk başta neden ayrılık teklif ettiğini anlamaya çalışmak yerine, ayrılığı benim için değil kendisi için istediğini varsayarak ona kötülük etmişim.

Bir adam numara yapıyorsa sana bana baktığı gibi bakmaz.

Kocam bana aşıktı.

Bugüne kadar hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Jared bana aşıktı... ve belki de dün gece sonunda bunu fark etti. Ve bu onu çok korkuttu ve sonra ailem bir şey söyledi ve her şey kafasında karıştı ve bana bir çıkış yolu sunması gerektiğini mi düşündü?

Jared, çiftliğinden başka hiçbir şeye ihtiyacı olmayan sağlam, yiğit bir İskoç olarak görünebilir... ama Jared'in kalbi, çoğumuz bir kalbin kırılabileceğini bile bilmeden önce kırılmıştı.

Onu çok korkutuyor olmalıyım.

Ailemin tatil evine bakarken, geri dönüp kocamın yanına gitme isteği çok yoğundu. Ama önce tüm bilgilere ihtiyacım vardı. Ailemin onu daha uzun süre istemeyebileceğimi düşünmesine neden olacak ne söylediğini bilmem gerekiyordu.

Wrangler'dan indiğim anda evin kapısı açıldı. Ben aceleyle verandanın basamaklarını çıkarken Aria kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu. "Gelmeyeceğini sanıyordum." Gözleri kısıldı. "Ağlıyordun."

"Annem ve babamla konuşmam gerek."

"Tamam. Neler oluyor?" Aria kapıyı iterek açtı ve beni içeri almak için kenara çekildi.

Cevap vermek yerine hışımla yanından geçip geniş salondan geçtim ve denize bakan açık planlı mutfak-oturma odasına girdim.

Annem ve babam North ile birlikte yemek masasına oturmuşlardı.

Harika. Bunun için tam olarak bir izleyici istemiyordum, ama hoşluklar için durmuyordum.

"Dün gece Jared'a ne söyledin?" diye sordum. Anneme bir bakış atarken babamın yüz ifadesi gerildi.

Demek suçlu oydu, ha? Hiç şaşırmadım. Ona odaklandım. Annem kayıtsız bir Avrupalı omuz silkişiyle şarabından bir yudum aldı ve ben bardağının içindekileri onun üzerine boşaltmak istedim. "Ne dedin sen?" diye bağırdım.

"Allegra." Aria yanıma geldi. "Sakin ol."

"Annem Kuzey'le aranızı girseydi, sakinleşir miydin?"

Kız kardeşim anneme dehşetle baktı. "Anne, sen yapmadın mı?"

Cevap olarak annem şarap kadehini bıraktı ve ayağa kalktı, ama sadece avuçlarını masaya dayamak için. Beni sabitledi.

karanlık bakışlarıyla. "Sen evcilik oynayan şımarık bir çocuksun ve onu mahvetmeden önce o adamın senin kim ve ne olduğunu bilmesi gerekiyordu."

Düşündüğümünden de kötüydü.

"Anne!" Aria tersledi. "Bu hiç adil değil!"

Gözlerimden yaşlar boşandı.

"Öyle mi? Gençliğinde bize cehennemini yaşattı ve görebildiğim kadarıyla net bir odağı olmayan bir serseri hayatı yaşıyor. Kız kardeşin başkalarının uğruna ölebileceği fırsatlara sahipti. Bir model ya da aktris olabilirdi. Bunun yerine, sırf ablasından uzak kalmaktan korktuğu için bir ülkede kalabilmek için bir adamla evleniyor."

"Chiara," diye ısırdı babam. "Dur."

"Allegra'nın geçmişte fevri davrandığını hepimiz biliyoruz." Aria'nın sözleri irkilmeme neden oldu, bakışlarım ihanet dolu bakışlarım karşısında aniden soluk soluğa kalan babama odaklandı. "Ama o artık başarılı bir sanatçı ve bir serseri gibi ortalıkta dolaşmıyor. Ve Jared'le evliliklerini gerçekten yürüttüklerine inanıyorum. Öyle olmasa bile, o bir yetişkin ve bu bizi ilgilendirmez. Anne, karışmaya hakkın yoktu."

Annem ve Aria ileri geri tartışıyorlardı ve ben babamı izlediğim için kelimeleri zar zor duyuyordum. O da bana bakarken tuhaf bir ifade takınmıştı.

Sonra babam aniden ayağa kalktı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Sesi tartışmayı kesecek kadar yüksekti. Annem ve Aria anında sustular.

"Wes?" Annem kaşlarını çatı.

Başını ona doğru salladı. Birden yüzündeki duyguyu fark ettim.

Utanç verici.

"Jared dün gece haklıydı. Kendi çocuğumuza gaz ışığı tutuyormuşuz."

Jared mi söyledi bunu? Dün gece mi?

Başını salladı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Bunu yapmayın. Burada olmaz. Şimdi olmaz."

Aman Tanrım. Babam gerçeği itiraf etmek üzere miydi?

"Aria'nın, Allegra'nın herkese bir hiç uğruna cehennemi yaşıatan vahşı bir çocuk olduğunu düşünmeye devam etmesini mi istiyorsun? Sırf kafanı kuma gömmeye devam edebilmek için kızımızı incitmeye devam etmek mi istiyorsun?"

"Bunu bana giydirme!" Annem aniden çığlık attı. "Bu benim yalanım değil!"

"Neler oluyor?" Aria sesini alçaltarak sordu. Korkmuştı.

North onun endişesini duydu ve onu yanına çekmek için odayı geçti.

Bir parça kıskançlık dilimde acı bir tat bıraksa da, daha çok Aria'nın onu her fırtınadan korumak isteyen bir kocası olduğu için minnettarlık hissettim.

Babam masadan uzaklaştı, anneme doğru bir adım attı ama o geri çekildi. Kollarını kendi etrafında sardı ve uzaklara baktı. Mış gibi bir dünyada yaşamayı seçtiği için ona kızsam da, onun için kalbim de kırılmıştı. Aldatan bir adamla kalmayı seçmişti çünkü onu ayrılamayacak kadar çok seviyordu.

"Seni seviyorum, Chiara." Babam annemden bize döndü, sesi yalvarır gibiydi. "Annenizi seviyorum. Derinden."

"Baba?" Aria sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi ona bakakaldı.

"Ama ben... yaklaşık on bir yıl önce hayatıma tekrar giren bir çocukluk aşkım vardı." Gözyaşları gözlerini aydınlattı. "Ben... Ben seçemedim."

"Ne diyorsun sen?" Aria babasına ters ters bakarken North'un elini sıkıca kavradı. "On yıldan uzun bir süredir annemi aldattığını mı söylüyorsun? Başka bir kadınla birlikte olduğunu mu?"

Annemden bir hıçkırık kaçarken babam güçlölkle başını salladı.

"Ve ben on beş yaşındayken onları seks yaparken yakaladım," diye itiraf ettim.

Kız kardeşimin kafası bana doğru döndü, yanakları solmuştu. "Ne oldu?"

Denedim ama sesimdeki acıyı gizleyemedim. "Onları içeri aldım ve bilmeye ihtiyacı olduğunu düşünerek anneme söylediğimde yüzüme bir tokat attı ve çenemi kapalı tutmamı söyledi."

Annem daha sert hıçkırdı ve odadan koşarak çıktı.

Kaçan bir damla gözyaşını sildim.

Artık dışarıdaydı. Gerisini de anlatabilirdim. "Bu beni mahvetti ve partilere katılmaya başladım. Sonra parti beni benden büyük bir çocuğa götürdü. Bu sırla nasıl başa çıkacağını bilmeyen bir çocuktum ve Ashton beni gördüğünü hissettirdi. Evde gerçekten kötü şeyler yaşadığı ortaya çıktı. Bana başına gelen korkunç bir şeyden bahsetti ve bu beni korkutunca onu hayatımdan çıkardım. O da kendini öldürdü."

"Siktir." Babam sandalyesine geri çöktü ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Bu yüzden biraz raydan çıktım. Bunu mazur görmüyorum. Sadece bunun bencil, şımarık bir velet olduğum için olmadığını açıklıyorum."

"Ah, Ally." Aria'nın yüzü buruştu. "Neden bana söylemedin? Bütün bunları bana anlatmalıydın. Jared'e söyledin, değil mi? Demek istediği buydu." Çaresizce onu teselli etmek için sırtını sıvazlayan North'a baktı. Bu sırada kayınbiraderim bana sempati ve endişeyle bakıyordu.

"Sadece seni korumaya çalışıyordum." Omuz silktim ve durduramadığım gözyaşlarımı sildim. Ben bir insan sulama kutusuydum.

"Seni korumam gerekiyor!" Aria bana doğru koştu ve ani hareket karşısında tökezledim. Ama sonra kollarını bana doladı ve ağlarken beni sıkıca kavradı.

Başımı omzuna gömdüm ve bu boktan, boktan gün için ben de ağladım.

Kız kardeşim detaylara önem verirdi. Babamın sırrının onu derinden yaraladığını ve benim de bunu ondan sakladığımı biliyordum. Ama benim için en çok, öyle biri olmadığım halde ailem tarafından öyle algılanmış olmamdan dolayı pişmanlık duyduğunu biliyordum. Bu, çocukken yaptığım davranışları asla mazur göstermezdi. Ancak, beni bu yola iten nedenler olmasa da seçimlerim için kendimi affedebilirdim.

Babam için, onun öfkesini gördüm. İhanetini. Yine de, her zamanki gibi, anlama ihtiyacını.

North, Aria'nın iyi olacağını anladığında izin istemişti ve babamla yemek masasına oturmuştuk.

"Adı ne?"

Babam bitkin görünüyordu. Ve belki biraz da rahatlamış. "Maggie."

Aria ifadesiz bir şekilde başını salladı. "Ve onu seviyorsun?" "Evet."

"Ama annemi de seviyorsun?" "Evet." Sesi çatallaştı. "O evli mi?"

"Hayır. Kocasını kaybetti. Bu şekilde tekrar temasa geçtik. Duydum ve ona başsağlığı dilemek için ulaştım."

"Ve bir ilişkiye mi başladınız? Annemin bilmiyormuş gibi davrandığı ama açıkça bildiği uzun soluklu bir ilişki."

Babam derin bir iç çekti. "Annen de sadık değil." Vay be.

Aria bir kaşını kaldırdı. "Seni aldattığını öğrenmeden önce mi yoksa öğrendikten sonra mı aldatmaya başladı?"

Bize hüznünlü bir gülümseme verdi. "Sonra."

"Neden birbirinizi terk etmiyorsunuz?" diye tısladı kız kardeşim öfkeyle.

"Çünkü birbirimizi seviyoruz."

"Üzgünüm ama North bana başka bir kadına aşık olduğunu söyleseydi, bu beni mahvederdi ve onu terk ederdim." Aria iterek masadan uzaklaştı. "Yapamazsın... yapamazsın... bu senin ve annemin birlikte seçtiği bir hayat olsaydı farklı olurdu. Açık bir evliliğin içinde olmak."

Ama bunu ona sen dayattın çünkü seçim yapacak cesaretin yok!" Gözleri bana kaydı. "Sonra da on beş yaşında bir çocuğu saçmalıklarınızın ortasına attınız ve onu bununla baş başa bıraktınız çünkü ikiniz de kendi pisliğinizle yüzleşemeyecek kadar korkaktınız!"

Kız kardeşimin hiç bu kadar çok "f" dediğini duymamıştım. İskoç bir kocayla yaşamak ona da bulaşmıştı. Bu düşünceye içten içe gülmek benim için onun hissettiği tüm öfkeyi işlemekten daha kolaydı. O öfkeyi biliyordum. Gerçi benimkini işlemek için on yılım vardı.

"Biliyorum." Gözleri benimkilerle buluştuğunda babamın sesi duygusallıktan kabalaşmıştı. "Ally, çok üzgünüm. Ben ... Jared dün gece beni bazı acı gerçeklerle yüzleştirdi. Bektan bir baba oldum. Bu"-sahildeki evin etrafını işaret etti

-"Çocuğum ailesi tarafından terk edilmiş hissederken bunların ne önemi var ki?"

"Bunu benden bu kadar uzun süre sakladığınıza inanamıyorum." Aria aramıza baktı, acısı parlıyordu. "Ben sadece... Biraz zamana ihtiyacım var." Başka bir şey söylemeden uzaklaştı, topukları parke zeminde tıkırdıyordu.

Ön kapının açılıp kapanma sesini duyunca babama baktım. "Gerçeği söylemeye karar vermenin nedeni Jared mi?"

"Uzun zamandır inşa ediliyordu. Yalan. Jared kendim ve senin hakkında inkâr ettiğim şeylere gözlerimi açtı." Yüzü kızardı. "Ona gerçeği anlattığında annenin sana vurduğunu bilmiyordum. Jared dün gece bu bilgiyi açıkça aktardı."

Vay canına. Jared aileme karşı hiç yumuşamadı. Çünkü beni önemsiyordu.

"Annem muhtemelen sana atmak istediği tokadı bana attı."

"Yapma." Babam başını salladı. "Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkme. Sen daha çocukken beni başka bir kadınla basmış olman büyük bir olay ve

annenin bu yüzden sana vurduğunu söyledi. O zamandan beri ya da daha önce sana vurdu mu?"

"Hayır," diye söz verdim ona şiddetle.

Gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Chiara'nın ellerini kimseye kaldırdığını hayal bile edemiyorum."

"Yaptıkları kendisine ait ve ben sizi suçlamıyorum. Ama acı çekiyordu. Bana vurduğunda çok acı çekiyordu ve kendinde değildi." Çok sayıda terapi, annemle aramızdaki o travmatik an hakkında bağışlayıcı ve şefkatli bir noktaya gelmeme yardımcı oldu.

"Bencilliğim tüm ailemin acı çekmesine neden oldu. Ve Maggie'ye. Jared haklıydı." Babam elini yüzünde gezdirdi. "Tüm dünya benim bir efsane olduğumu düşünebilir ama ben gerçeği biliyorum. En önemli insanlar gerçeğin dayanılmaz derecede hayal kırıklığı yarattığını biliyor."

Babamın kendini bu kadar küçümsediğini görmek garipti. Kendine güvenen ve kendinden emin bir adamdı. Onun bu hali tanınmaz haldeydi. Ama zaten her zaman ailemi gerçekten tanımadığımı bilmiyor muydum? Onlar beni gerçekten tanımıyordu.

"Maggie'nin nesi var?" Hastalıklı bir merakla sordum. "Seçmeyi bu kadar zorlaştıran ne?"

Babamın yüz ifadesi düştü. "Bunu açıklamak zor. Ben sadece... annenle her zaman heyecanlı, tutkulu ve maceracı olduk. Bana meydan okuyor ve heyecanlandırıyor. Ama Maggie ile daha duygusal. Açıklayamayacağım bir ruh seviyesinde bağ kuruyoruz. Sessiz ve sade ve onunla birlikteyken kendimi huzurlu hissediyorum."

Aynen böyle, kristal netliğinde bir berraklık yaşadım. Babamın iki kadınla yaşadığı şeyi Jared'la yaşadığım için şanslıydım.

Kocamın gitmesine izin veremezdim. Savaşmadan olmaz.

"Annenle böyle bir şey yaşamadığımdan değil. Annen ve ben bir ekibiz ve çoğunlukla her şey hakkında konuşabiliriz. Belki ..." Babam umutsuzca omuz silkti. "Belki Maggie'yle birlikte Wesley Howard olmadan önceki halime tutunabilirim."

Doğrusu, babamın kendi gibi yaşamak için nasıl bir baskı altında olduğunu hiç düşünmemiştim. Muhtemelen hiçbir zaman baskı hissettiği izlenimini vermediği içindir. Ama elbette hissediyordu. O sadece bir insandı. İnsan olmakla ilgili olan şey ise mükemmel olmamasıydı. Dağınıktı. Çirkin ve acı vericiydi. Ve her zaman istediğinize sahip olamıyordunuz. Seçimler yapmak zorundaydınız.

"Bence bir seçim yapmalısın baba. Ari haklı. Sen ve annem aynı fikirde olsaydınız her şey farklı olurdu. İkiniz de açık bir evlilik istiyordunuz. Ama o seni ve sadece seni seviyor. Kafanızı kuma gömmek ve hiçbir ilişki yokmuş gibi davranmak... Bunun sonu hep kötü olacaktı."

"Biliyorum." Bana titrek bir iç çekiş verdi. "Gerçekten üzgünüm, evlat."

"Kötü bir adam olmadığını biliyorum baba," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. "Sen sadece insansın. Ve biz karmaşık insanlarız."

"Sence... sence yeniden başlayabilecek miyiz? Sen ve ben?"

Başımı salladım, gözyaşlarım artık serbestçe süzülüyordu. "Sanırım öyle." Masadan kalkarak odanın karşısına geçtim ve babam ayağa kalkarak beni kollarına aldı. On yıldır ilk kez ona kameraların ya da Aria'nın önünde göstermelik olarak değil, gerçekten sarılmıştım. "Gerçeği söylediğin için teşekkür ederim."

Beni sertçe sıktı. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

Uzun bir süre sonra babam isteksizce beni serbest bıraktı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve şöyle dedi: "Annenin Jared'e söyledikleri işleri karıştırdıysa özür dilerim. Ama dün gece benimle yüzleşen adamın kim olduğum umurunda bile değildi. Tek umursadığı sendin. Jared önemsemediği biri yüzünden bana o kadar da kızgın değil."

Kararlılık kanımı ateşledi. "Ben istediğim şey için savaşıacağım. Sen de gidip ne istediğini bulmalısın."

"Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Bu sözler canımı yaktı ama bu sefer iyi anlamda. Ebeveynlerimden hiçbiri bana bu sözleri uzun zamandır

söylememişti. I

onları duymaya ihtiyacım vardı. Bunu sadece babamdan istediğim için değil, aynı zamanda içimdeki kırık bir parçayı onaran bir şeyi fark etmemi sağladığı için. "Ben de kendimle gurur duyuyorum."

OTUZ ALTI

ALLEGRA

I Evden çıkmadan önce annemi kontrol etmeye çalıştım ama yatak odasının kapısını açmadı. Hayat kızgınlığa dayanmak için çok kısaydı ve artık ona karşı böyle hissetmek istemiyordum. Evet, Jared'l e aramıza g i r d i ğ i için kızgındım. Ama ona izin vermiştik. Jared ve ben

bir o kadar da suçlu.

Şu anda kalbimde sadece anneme şefkat duymak için yer vardı. Kapıdan içeri fısıldayarak onu sevdiğimi ve bana ihtiyacı olduğunda yanında olduğumu söyledim. Sahil evinden çıkıp Wrangler'ıma binerken, annemin sonunda kendisi için en iyi olanı yapmaya karar vermesini umuyordum. Babama seçim yapması gerektiğini söylemiştim, ama seçmesi gereken tek kişi o değildi. Annem de onu seçmek zorundaydı ve kararı ne olursa olsun onu destekleyecektim.

İlişkide kaldığı için onu yargılamam haksızlıktı. Aşk karmaşık bir şeydi. İnsanlar sosyal medyada sanki duygular ahlaki siyah-beyaz bölgelerin katı çizgileri içinde kalabilirmiş gibi birbirlerine ilişki görüşlerini haykırıyorlardı. Gerçekte, ortadaki tüm gri alan, batan ve yüzen, batan ve yüzen, oradan asla tam olarak çıkamayan bir duygu havuzuydu. İnsanlar bunu ne zaman fark edecekti?

İnsanlar hissettiğimizden başka bir şey hissetmeye zorlanamayacak kadar karmaşık mı?

Bu duygulardan hoşlanmak zorunda değildik ama anlamaya çalışmalıydık. Annemle babamın sahil evine bakarken yapmaya çalıştığım şey buydu. Kendi acımın ötesini görmeye ve annemle babamı anlamaya çalıştım. Ve onlar için en iyisini umdum.

Arabayla uzaklaşırken telefonumdan Jared'in numarasını aradım. Kalbim küt küt atıyordu. Çünkü kocamla olan kırgınlığımı çoktan geride bırakmıştım ve sanırım anlamıştım.

Biz sadece aşık olmak istemeyen iki korkak insandık.

Ama vardı.

Üç kez çaldıktan sonra cevap verince rahatladım. "Allegra?" Dayanılmaz derecede rahatlamış bir sesle adımı söyledi.

"Geri geleceğim."

Bir rahatlama iç çekişi daha. "Evet. Güzel. Ben... her şeyi berbat ettim. Bunun bitmesini istemiyorum," diye kısık sesle itiraf etti. "Ben sadece

... Kendimi ileride zarar görmekten korumaya çalışıyordum ve her şeyi berbat ettim. Özür dilerim."

Hassasiyet göğsümde keskin bir sızıya dönüştü. "Ne olmuş yani?

Hepimiz biraz kafayı yemiş

durumdayız Jared." "Öyle mi?"

diye sordu umutla.

"Eve gittiğimde konuşuruz."

Tereddüt etti. "Eve mi?"

Beni malikânen çıkararak güvenlik görevlilerine gülümsedim. "Ara vermek istemiyorum. Sanırım öneriye verdiğim kış acısı tepkisi size bunun ipucunu vermiştir. Yani evet, eve geliyorum."

"Güzel," dedi kocam, o kadar sertti ki daha çok gülümsememe neden oldu. "Eve döndüğünde görüşürüz."

"Beş dakika içinde orada ol."

Dürüst olmak gerekirse, çok yorgundum ve muhtemelen saatlerce uyuyabilirdim. Ama Jared ve ben her şeyi çözene kadar değil. Bu bir daha olamazdı. Elbette tartışırdık. Ancak, böyle değil

Bu. Beni görmezden gelip sonra da birbirimiz hakkında en kötüsünü düşünmek değil. Bu düzenli olarak uğraşmak için çok acı vericiydi.

Yaz bitmek üzereydi, güneş daha erken batıyordu. Çiftliğe doğru ilerlerken farlarım karanlık köy yollarını aydınlatıyordu. Sabah Jared ve ben nerede durduğumuzu öğrendikten sonra Ari'yi ziyaret edecek ve aramızın iyi olduğundan emin olacaktım. Bu geceki tüm ifşaatların onu incittiğini biliyordum ama sadece onu korumak istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

En azından Kuzey'i vardı.

Umarım Jared'a sahip olurdum.

"Ne gündü ama," diye mırıldandım kendi kendime. En son ne zaman böylesine inişli çıkışlı duygular yaşadığımı hatırlamıyordum.

Eve dönmek için sabırsızlanıyordum, hızımı biraz artırdım, ancak karşı taraftaki virajdan bir araba gelince hemen yavaşlamak zorunda kaldım. Farlarını sonuna kadar açmışlardı ve beni kör etmişlerdi. Frene bastım ve ışıklarımı yakarak onlara haber verdim. Birden Wrangler'ın yan yattığını hissettim. Dünya, gece, farlar ve çatırdayan metallere dönüşen bir bulanıklık içinde yanımdan vınlayarak geçti. Her şey o kadar gürültülü ve kafa karıştırıcıydı ki ne olduğunu anlayamadım.

Sonunda her şey durduğunda, duyabildiğim tek şey kulaklarımdaki kan akışıydı.

Şakağımdan aşağı ılık ve ıslak bir şey damladı ve titreyen bir elimi ona doğru kaldırdım. Parmaklarım önümde bulanıklaştı ve ne kadar zorlasam da gözlerimi odaklayamadım. Yine de parmak uçlarımdakinin kan olduğunu biliyordum.

Kafamı nasıl vurdum?

Bir araba kapısının çarpması gibi bir şey beynimden süzüldü.

Burada biri vardı.

Her şey yoluna girecekti.

Ama sonra tekerleklerin asfalta çarpma sesini duydum ve bir motor uzakta kayboldu. İşte o zaman kulaklarımdaki uğultunun kan olmadığını anladım. Başımı çevirdim.

Pencereden dışarı baktım ve panik bedenimi sararken nefesim kesildi.

Ay ışığında, yamaca çarpan dalgaları gördüm. Benden birkaç metre ötede.

"Oh Tanrım." Görüşüm netleşirken inledim. Arabanın farları çimenlerle kaplı kayalıkların üzerinde parlıyordu.

Wrangler'ım tepeden aşağı yuvarlanmış ve yan yatmıştı. Bir mucize eseri denize devrilmemişti-

Metal gıcırdadı ve SUV kaydı. İçime bir çığlık çekerek, araç tekrar durduğunda hareketsiz kaldım. Korku içimi ürpertti ve vücudumdaki her santim, her kas, her sinir onunla birlikte titredi. Zar zor nefes alabiliyordum ve sakinleşmezsem aşırı nefes alacağımı biliyordum.

Yavaş ve derin nefesler alarak sakin kalmaya çalıştım ama rüzgâr Wrangler'ı yakaladı ve tekrar sallanmaya başladı. Tırnaklarım dehşet içinde koltuğa saplandı. Suya çarpma, arabanın denizle dolma düşüncesi beni hıçkırıklara boğdu.

Cep telefonum aniden çaldı ve irkilerek bir çığlık attım. Bir mucize eseri, motor hala çalışıyordu. Telefon hâlâ arabaya bağlıydı. Şiddetle titreyen kolumla uzandım ve titrememe rağmen fazla hareket etmemeye çalışarak aracın ana ekranına dokundum.

"Allegra?" Jared'in sesi arabayı böldü.

İnledim. "Jared."

"Allegra?" Artık tetikteydi. "Neyin var?"

"BEN-BEN-BEN..." Hıçkırıklarımı içime çektim. "Arabam yuvarlandı. Ben

... Ben ... yan yatmış durumdayım. Yamaçta. Ben... Jared... Sanırım suya yuvarlanacak." Hıčkıra hıčkıra ağladım.

"Allegra. Allegra." Kocamın sert sesi çığlıklarımı böldü. "Mümkün olduğunca sakin olmanı istiyorum. Senin için geliyorum. Tamam mı? Hiçbir şey olmayacak. Evden ne kadar uzaktasın?"

Düşünmeye çalıştım. Farların ötesini düşün. Arabayı. "Biri vardı... Yaklaşık iki dakika uzaktaydım.

Yine de biri vardı."

"Tamam. Geliyorum. Hareket etme. Kıpırdamadan dur. Tam orada olacağım. Sana hiçbir şey olmayacak."

Tam o sırada rüzgâr cipi tekrar yakaladı ve metal gıcırdayarak sarsıldı. "Jared!"

"Sorun yok bebeğim, sorun yok." Sesi artık nefes nefese geliyordu ve arka planda arabasının motor sesini duyduğumu sandım.

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Hayır, hayır. Bunu bana şimdi söyleyemezsin," diye sertçe çıktı. "Şimdi değil. Sonra söylersin. Tamam mı? Bana sonra anlatacaksın."

"Jared."

"Hayır. Senin için geliyorum."

"Tamam." Dehşetin ötesine odaklanmaya çalışarak bir iniltiyi geri çektim.

"Acil servisi aramam gerekiyor. Ama sizi hemen arayacağım."

Rasyonel olarak, Jared'in bunu yapması gerektiğini biliyordum. Şu anda onun sesini bırakma düşüncesi içimin burkulmasına neden olsa bile. "Tamam."

"Seni hemen arayacağım."

Sesi kaybolduğunda, arabanın içinden ıslık çalarak geçen rüzgârdan ve tepeden fırlayan bir kaya parçası olduğunu tahmin ettiğim şeye karşı tehlikeli bir şekilde dengede dururken çıkardığı hafif gıcırtıdan başka bir şey yoktu. Aşağıdaki deniz yamaca hafifçe çarpıyor olabilirdi ama araba içine düşerse beni de yavaşça öldürürdü. Boğulacaktım. Yavaş, eziyetli bir ölüm şekli.

Panik göğsümü sıktı ve başımı sudan uzaklaştırmaya çalıştım. Kapım belli ki kayaya sıkışmıştı ve eğer pencereden çıkmaya çalışırsam Wrangler devrilecek ve beni de beraberinde götürecekti. Karşı pencereden dışarı bakmak için döndüğümde, yamacın yola doğru gölgeli yükselişini gördüm. Farlarım bu açıdan biraz parlıyordu ve dik bir tırmanış olduğunu görebiliyordum. Ama belki yeterince hızlı olursam, yolun ortasından tırmanabilirdim.

Wrangler devrilmeden önce konsoldan ve yolcu koltuğundan inip yolcu tarafındaki kapıdan çıkabildiniz mi?

Çok riskliydi, değil mi?

Ama bir şey yapmasaydım, orada öylece otursaydım, belki de bu her şeyden daha riskliydi.

OTUZ Yedi

Jared

I karımın sesindeki dehşet sesini asla
u n u t a m a y a c a ğ ı m ı biliyordum. Güçsüzlük tehdidi
beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Gerçekten
tekrar buraya mı dönmüştüm? Hayatım boyunca biri I
sevilen asılı içinde ve denge ve
Ben

durdurmak için güçsüz mü?

Ama güçsüz değilsin, diye hırladım kendime Wrangler'a
bakarken.

Acil servise konumu verdikten sonra telefonu kapattım.

Kalbim hızla çarpıyordu. Bekleyemedim.

Loş ay ışığında bile Allegra'nın durumunun ne kadar
tehlikeli olduğunu görebiliyordum. Telefonumu karıştırdım.

Ironside üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Walker," diye
kestirip attı.

Olabildiğince hızlı ve kısa bir şekilde durumu açıkladım.
"Halatım var ve onu Defender'a bağlayıp aşağıya kendim
ineceğim. Bana bir şey olması ihtimaline karşı mümkün
olan en kısa sürede buraya gelmeni istiyorum."

"Yardım için beklemelisin."

"Sen yapar mıydın? Sloane olsaydı?" Kilitli bir kancaya
bağlı olan ipi çözmeye başlamıştım bile.

Bagaj kapağının altındaki çekme halkasına takabileceğim bir mekanizma.

"Anlaşıldı. Bana konumunuzu gönderin." Telefonu kapattı.

Ona hemen bir mesaj attım. Halatı SUV'a kilitledikten sonra belime bağladım. Torpido gözümünden farımı aldım. Dik yamaçtan aşağı ilk adımlarımı atarken yolumu aydınlattı. Sağlam iş botlarım bile kendimi yere bırakmaya çalışırken kayaların üzerinde kaydı. Allegra ışık yüzünden orada olduğumu biliyor muydu, bilemiyordum. Aşağıdaki denizden ve lanet kalbimin çarpıntısından başka bir şey duyamıyordum.

Onun korkusunu ya da onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu düşünemiyordum.

Kendimi karıma ulaşmaya odaklanmaya zorladım çünkü aklımı kaçırmamı engelleyen tek şey buydu.

Yamacı yarılamiştım, ter sırtımdan akıyordu ve avuçlarım ip yüzünden yanıyordu ama onu görebiliyordum. Farımın ışığı hareketlerimle birlikte Wrangler'ın üzerine vuruyordu ve Allegra'nın dehşete düşmüş yüz ifadesini görebiliyordum.

Bu sadece daha fazla odaklanmamı sağladı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra cipe yaklaşırken yavaşladım. Hareketlerimin kaymasına neden olmasını istemiyordum ve rüzgârın her hafif itişinde sallandığını görebiliyordum.

Eğilip altına baktım ve büyük bir kayaya takıldığını tahmin ettim. İyi olan şey, tam olarak doksan derecelik bir açıda olmamasıydı ve tekerlekler hareketle yerden sadece hafifçe kalkıyordu.

"Jared!"

Doğruldu, yolcu tarafına yaklaştım, arabaya dokunmadım ama beni görebileceği şekilde içeri baktım.

"Jared." Yüzü buruştu ama nefesini içine çekti. "Bana ne yapacağımı söyle. Ne yapmalıyım?"

Yardım için daha fazla beklersek arabanın devrilmesinden korkuyordum. Ama onu çıkarmak için yolcu kapısını açarsam, bu da arabanın devrilmesine neden olabilirdi. "Bekleyebiliriz," diye seslendim ona, "ya da riske girip seni şimdi çıkarmaya çalışabiliriz."

"Her iki durumda da bu bir risk, değil mi?" diye kekeledi.

Şoka girmesinden korktuğum için yaralı olup olmadığını bile sormadığımı fark ettim. Şimdi sordum.

"Başım ağrıyor ve kanıyor. Ama sanırım iyiyim. Belki birkaç darbe ve çürük."

Ya yaralıysa ama adrenalin yüzünden bunu hissedemiyorsa? Bunu çok fazla düşünemedim. "Beklemek ister misin?"

"Hayır. Yapamam... Bir dakika daha böyle kalamam."

Belimdeki ipi çözerek derin bir nefes aldım ve yolcu tarafındaki kolu kavradım. Bu açıyla çekmek garipti, özellikle de yavaşça yapmaya çalıştığımda. Dişlerimi sıkarak, yerçekimine karşı yavaş yavaş açtım, Wrangler tehlikeli bir şekilde titrerken nefesim kesildi. Kapı açıldıktan sonra bir rüzgâr onu yakaladı ve SUV'un kaputu güneğe doğru eğilmeye başladı.

Allegra'nın çılgılığı kulaklarımı doldururken, rüzgâr geçene kadar çatıda tutunmaya çalıştım. Dişlerimi sıkıp canımı kurtarmak için tutunurken kaslarım gerildi.

Cip tekrar alçalırken metal gıcırdadı ve kalbimin boğazımda mide bulandırıcı bir şekilde atması durdu.

"İşte." İpi Allegra'ya attım. "Kendini çöz ve bunu etrafına bağla. Ben arabayı tutuyorum. Bu sende kalsın."

El fenerimin ışığı altında yüzü solgundu ve emniyet kemerini yavaşça ve titreyerek çözerken şakağından aşağı süzülen kanı gördüm. Araba onun hareketleriyle gıcırdarken nefesi kesildi.

"Bunu başarabilirsin bebeğim," diye teşvik ettim onu. "Çok cesursun. Bu iş sende."

Sözlerim onu sakinleştirmiş gibiydi ve ipi hızla beline dolamadan önce bana başıyla onay verdi.

"Şu düğümü olabildiğince sıkı bağla." "Tamam. Tamamdır."

"Şimdi..." Bacaklarımı destekledim, bir elimle kapıyı açarken diğer elimle tavanın altını kavradım. "Orta konsolun üzerinden bana doğru tırmanacaksın."

Gözleri gözlerimi tuttu, içlerindeki korku kalbimi parçaladı. Ama Allegra kararlılıkla başını salladı ve kendini yavaşça yukarı itti. Kendini çekmek için yolcu koltuğuna uzandı ve SUV eğilmeye başladı.

Sonrasında olanlar çok hızlıydı. Gözleri büyüdü ve tüm vücudunu yolcu tarafına doğru fırlattı. Aracın burnu tekrar güneye doğru kaymaya başladığında arabayı bıraktım ve beline bağladığım ipe tutundum.

Allegra yolcu tarafına atladı, ben onu tam zamanında çekip çıkarırken incikleri kapı aralığına çarptı. Sırtım yamaca çarptı, kayaya temas ettiğimde bacaklarımdan aşağıya acı fışkırdı.

Göğsüme yaslanmış hıçkıra hıçkıra ağlayan Allegra'dan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Altımızdaki denize çakılırken farım cipi aydınlatıyordu.

Karım bana karşı titrerken kollarımı ona sımsıkı doladım.

"Seni seviyorum," diye hıçkırdı Allegra, tüm vücudu şiddetle titriyordu.

Şokunu yatıştırmaya çalışarak onu daha da sıktım.

"Jared, Allegra!" derin bir ses karanlığı ve soğuğu yarıp geçti.

"Kim o?"

Başımı arkaya yatırıp kuzeye, yola doğru baktım. "Geldik!"

"Seni yukarı çekebilir miyiz?"

"Walker mı o?" Allegra sustu.

"Evet." Bir elimle sırtını ovaladım. "Ayakta durabileceğini düşünüyor musun? İpi Defender'ıma bağladım. Walker

Seni yukarı çekeceğim."

"Sensiz olmaz." Elleri aramızda dolaştı ve ben ne yaptığını anladım.

"Dur. Onu bağlı tut."

"Sensiz olmaz," diye ısrar etti inatla.

İç çekerek başımı salladım, her ne kadar muhtemelen göremiyor olsa da. Sonra hızla ipi çözdüm ve ikimizin de etrafına doladım. "Hazır mısınız?"

"Evet."

Yavaşça, çok yavaşça ayağa kalkmasına yardım ettim. "Yukarı geliyoruz!"

"Seni yakaladık!" Walker geri bağırdı.

Allegra içindeyken Wrangler'ın üzerinde durmak hayatımın en uzun anıydı, ama onun titreyen bedenini yamaçtan güvenli bir şekilde çıkarmaya çalışmak ikinci sıradaydı. Walker ve North bizi güvenli bir yere çekene kadar terden sıırıslılam olmuştum. Birkaç arabanın farları, şimdi bir ambulans, bir itfaiye aracı ve bir polis arabası tarafından kapatılmış olan köy yolunu aydınlatıyordu.

Walker ve North yalnız değildi. Sloane ve Aria da oradaydı. Wesley ve Chiara.

Walker ve North'a başımla teşekkür ettim ama dikkatimi hemen Allegra'ya çevirdim.

"Güvendesin."

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri yuvarlaştı, göz bebekleri büyümişti. "Teşekkür ederim. I ..." Aniden eğildi, solgun yüzünde acı parıldıyordu.

"Allegra?"

Karımın yüz ifadesi gevşedi, gözleri doldu ve dizlerinin bağı çözüldü.

"Allegra!" Yere düşmeden önce onu yakalamak için hamle yaptım.

Sonraki birkaç dakika, sağlık görevlileri beni yolumdan çekerken paniklemiş, kafası karışmış bir bulanıklıktı. Onlara ne olduğunu sormaya devam ettim, karımın yüzükoyun yatan bedenini sedyeye kaldırdıklarında içimi yeniden bir dehşet kapladı.

"Onun nesi var?" Aria ağladı, gözyaşları yüzünden aşğı akıyordu.

"Onu nereye götürüyorsun?" Wesley talep etti.

Cevapları duymadım. Sadece takip ettim.

"Sadece aile." Sağlık görevlilerinden biri beni ambulansından indirmeye çalıştı.

"O benim karım," diye cevap verdim, Aria tersleyince, "O onun kocası! Ben onun kız kardeşiyim!"

"Sadece bir tane," dedi sağlık görevlisi.

"Git, Jared." Aria beni araca doğru itti. "Biz takip edeceğiz."

Ambulansa doğru sendeleyerek ilerledim ve sağlık görevlileri onunla ilgilenirken Allegra'nın karşısına oturdum.

"Ne oluyor?" Tekrarladım, sanki karım içinden zorlukla çıkarken cipin tekrar düşüşünü izliyormuşum gibi hissediyordum.

"Sadece beyin sarsıntısı olabilir ama iç yaralanma olup olmadığını kontrol etmemiz gerekecek."

İç yaralanmalar.

"Elini tutabilir miyim?"

Diğer sağlık görevlisi bana sempatik bir bakış attı. "Tabii ki."

Allegra'ya uzandım. Sol elinde alyansı yoktu. Başparmağımı ince, küçük parmağındaki boş yere sürttüm. Bana beni sevdiğini söylemişti ama ben karşılık vermemiştim çünkü o şekilde söylemek istememişim. Bunun birbirimize söylediğimiz son şey olacağına inanmak istemiyordum.

Ama ona söylemeliydim.

Eğer uyanmazsa...

Elini iki elimin arasına aldım ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurmak için eğildim. Islak tenine sıçradı ve bunun benim gözyaşlarım olduğunu fark ettim.

Umurumda değildi.

Ona bakarak elini sıktım ve fısıldadım, "Eve döneceğine söz vermiştin. Lütfen..." Başımı eğdim. Lütfen eve gel.

Otuz SEKİZ

ALLEGRA

T bip sesi beni uyandırdı.

Rahatsız edici ses beni bilinçsizliğimden çekip çıkarırken gözlerim ağırlaştı ve bulandı. Gözlerimin parlaklığı

oda acıyordu ve odaklanmaya çalışarak hızla gözlerimi kırptım.

İlk gördüğüm insanlar Aria ve North'tu, North kardeşimi kucaklayıp yanağını okşarken sessizce konuşuyorlardı. Ne dediklerini duyamayacağım kadar alçak sesle fısıldaşıyorlardı.

Neredeyse onlara yatak odamızda ne halt ettiklerini sormak için ağzımı açacaktım ki sol taraftaki hareket bakışlarımı etrafımda döndürdü. Babam mı? Annem mi?

Küçük bir kanepede toplanmışlardı, annem uyurken babam yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturuyordu.

Hangi cehennemde-

Yamaçtaki çarpışma sesi geri geldi. "Allegra?"

Sesi takip ettim ve Jared'i bana doğru uzanırken buldum. Solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama onu hiç bu kadar açık bir şekilde mutlu görmemiştim. Ben daha konuşmadan beni öpmeye başladı. Kısa, hızlı, sert öpücükler, önce kuru dudaklarımı, sonra yanaklarımı ve şakaklarımı.

"Çok şükür," diye nefes aldı, alnını benimkine yasladı. "Şükürler olsun."

"Ne oldu?" Sesim titrek ve kuru bir şekilde sordum. Hatırladığım son şey Walker ve North'un Jared ve bana yamaçtan inmemize yardım etmeleri idi.

Ailemin geri kalanı yatağımın etrafında toplanıp bacaklarıma, kollarıma dokunurken kocamın yanından geçip gittim. Annem herkesin yanından geçerek yanağıma gözyaşlarıyla ıslanmış öpücükler kondurdu.

"İç kanama." Açıklayabilecek kadar sakin olan tek kişi North gibi görünüyordu. Yine de onun da Aria kadar solgun yüzlü ve bitkin olduğunu gördüm. "Ameliyat olman gerekiyordu."

"Ben doktoru çağırayım." Aria ağlamaklı bir gülümsemeyle bacağıma sıktı ve sonra hızla odadan çıktı.

"Yine de ben iyiyim." Jared'e baktım. Benim güzel kocama. "İyisin, değil mi?"

North bana, "Birkaç çürüğü var ama durumu iyi," diye güvence verdi.

Jared başını salladı. "Şimdi iyiyim. Ödümü kopardın."

"Hepimiz!" Anne ellerini havaya kaldırdı. "Hepimizi korkuttun. Buradaki yollar. Çok tehlikeli! Artık geceleri sürmek yok. Hayır, hayır!"

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, sözleri bana hatırlattı. "Ben değildim... benim hatam değildi." Jared'e uzandım, elini tuttum, bu hareket beni irkiltti. Tamam. Vücudum acıyor. Artık ani hareketler yok.

"Ne demek istiyorsun?" Jared'in sesi etkileyici bir şekilde tehditkârı.

"Biri beni yoldan çıkardı. Farları çok parlaktı ve fren yaptım ama sanırım direksiyonu bana kırdılar. Ben geçtikten sonra yolda durduklarını duyduğumu hatırlıyorum. Sonra da çekip gittiler."

Öfke kocamın yüz ifadesini gerginleştirdi ve beni tutuşu neredeyse canımı acıtıyordu.

"Emin misin?" Kuzey sordu.

Başımı salladım. "Evet. Muhtemelen bir kazaydı ama yardım etmeye çalışmadılar. Öylece çekip gittiler."

"Korkak." Babam nefesinin altından küfretti. "Eğer kim olduğunu öğrenirsem, ölürler."

"Önemli değil," dedim bıkkınlıkla. "Önemli olan tek şey başarmış olmam. Çünkü sen beni kurtardın." Bir şey hafızamı kurcalarken kocama bitkin bir gülümseme verdim. "Eve ne zaman gidebiliriz?"

Jared'in güzel gözlerini şüpheli bir parıltı kapladı ve boğazını temizlemek zorunda kaldı, "Hazır olur olmaz," diye cevap verirken kelimeler boğuklaştı.

Otuz DOKUZ

ALLEGRA

I Hasta rolünü oynamaktan hoşlanmadığımı söylemek hafif kalır. Bir hafta hastanede kaldıktan sonra Ameliyattan sonra eve ve hayata dönmeye hazırdım. Ancak ne kocam ne de ailem buna izin verdi. Yatakta kalmak istemediğim için Jared kışımı kanepeye koymam konusunda ısrar etti. İki gündür evdeydim ve kendimi kaybetmeye hazırdım.

Zaman geçirmemi sağlayan tek şey ziyaretçilerdi. Sloane, Walker ve Callie neredeyse her gün hastaneye geliyorlardı ve eve döndüğümde tekrar geliyorlardı. Sanırım Sloane ve Callie yıllar önce yaşadıkları travmaya geri dönüşler yaşamış olabilirler ve sadece iyi olduğuma dair kendilerini rahatlatmaya ihtiyaçları vardı. İyi olduklarına.

Ziyarette yalnız değillerdi. Tüm Adair ailesi geldi. Hepsi birden değil (neyse ki, çünkü onların büyüklüğündeki bir klan için kimin yeri vardı?), ama sonraki birkaç gün boyunca hediyelerle ve kontrol etmek için uğradılar. Ve tabii ki Sarah ve Theo da bir süre kalmak için Gairloch'tan geldiler. İkisi de Ardnach'un üyesi olduklarından, arazide yaşıyorlardı ama zamanlarının çoğunu burada, çiftlik evinde geçiriyorlardı. Sarah'nın Jared'in tüm bunlarla nasıl başa çıktığı konusunda endişelendiğini biliyordum.

Jared bir şampiyonu.

Beni kurtarmıştı.

Asla unutamayacağım bir şey.

Ama ona iki kez onu sevdiğimi söylediğimi ve şimdiye kadar onun da bana karşılık vermediğini de unutmamıştım.

Belki de ilişkimizi konuşmak için eve gidiyordum. Belki de her şeyi daha iyi olduğumda konuşmak için beklemek istemişti. Üzerimde gezinmesine bakılırsa, duygularıma karşılık vermediğine inanamıyordum. Hastane yatağında uyandığımda verdiği duygusal tepkiyi hatırladım.

Peki onu geride tutan neydi?

Bu başka bir zaman için bir düşünceydi çünkü bugün annem ve Aria ziyarete gelmişlerdi. Jared, Georgie'nin becerikli ellerine bıraktığı çiftliği kontrol etmeye gitmişti ve Sarah ile Theo da annem ve kız kardeşimle yalnız kalabilmem için bir bahane uydurup gitmişlerdi.

"Babam nerede?" Annem kanepede yanıma oturup elimi tuttuğunda sordum. Son zamanlarda çok yapışkandı. Ve çok sevecendi.

Aria ve anne bakiştikten sonra anne içini çekti. "Biraz zamana ihtiyacım var, bu yüzden baban hâlâ buradayken Aria ve North'lara taşındım. Bugün ilerleyen saatlerde seni yalnız ziyaret edecek."

Annemin elini kapattım. "Anlıyorum. İhtiyacın olan zamanı ayırmana sevindim."

"Biliyorsun..." Bakışlarımı tuttu ve bakışlarında utanç gördüm. "Kazadan önce sana çok kızgındım. Sana kızmak babana kızmaktan daha kolaydı. Sonra Kuzey bize arabanın yamaçtan aşağı uçtuğunu söylediğinde..." Annem titrek bir nefes aldı, gözyaşları güzel yüzünden aşağı süzülüyordu. "Çok korkmuştum."

"Buradayım anne."

"Biliyorum." Yanağımı okşadı. "Ama sen ölebilirdin ve bu, kendi ihtiyaçlarını çocuğunun önüne koyan bir annenin yanında olurdu." Annem Aria'ya bakmak için döndü,

Yüzünde kalp kırıklığı vardı. "İyi bir anne olmak için neredeyse iki kızımı da kaybetmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm."

"Anne." Aria koltuktan kalktı ve annemizin diğer tarafına oturmak için odayı geçti.

"Belki de daha iyi olamamanın cezasıdır."

"Ceza nedir?"

"İkinize de ne oldu?"

Aria içini çekerek annesinin sırtını sıvazladı. "Herkesin inişleri ve çıkışları vardır anne. Para insanları acıdan korumaz. Ama geldiğimiz noktaya bir bak. Hem Allegra hem de ben burada sevdiğimiz ve ihtiyaç duyduğumuz şeyi bulduk. Şimdi sıra sizin neye ihtiyacınız olduğunu bulmanızda."

Annem başını salladı ve ellerimizi tuttu. "Bana daha nazik olmam için ilham veren çok nazik iki kızım var."

Sözleri karşısında gözlerim yaşardı ve dönüp bana baktı. Yüzü buruş buruştu. "Sana el kaldırdığım için çok üzgünüm. Ya da babanla aramızdaki bu karmaşanın seni ne kadar incittiğini göremeyecek kadar kendi acımdan kör olduğum için."

"Seni affediyorum," diye söz verdim.

Elimi daha sıkı sıkı tuttu. "Hiçbir zaman çocuğuna öfkeyle dokunan bir kadın olmak istemedim. Annem yalnız olduğumuzda beni sık sık tokatlardı ve etrafta başkaları varken gizli yerlerimi çimdiklerdi ve ben kızlarıma asla böyle bir acı vermemeye yemin ettim. Bunu yaptığım için en büyük utancım bu."

Nonna hakkında öğrendiğim bu şey beni çok şaşırttı. İtalyan büyükanne ve büyükbabalarımızı çok sık görmezdik ama birkaç kez görüştüğümüzde Nonna neşeli, sevecen bir kadındı. Gerçi geriye dönüp baktığımda annemi çok eleştirdiğini görüyorum. Ben sadece bunun onların dinamiği olduğunu düşünüyordum. Şimdi, Aria ve ben birbirimize bakarken, Nonna ve Nonno ile ziyaretlerimizin az ve uzak olmasının nedeninin uzaklık ve zamandan daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum. Bir kez daha, anne ve babamızı aslında o kadar da iyi tanımadığımızı üzülerek fark ettim.

Bunun değişmesini istedim. Kızgınlığa tutunmak ya da ilişkimizde sadece kötü yanları görmek istemiyordum. Evet, ailem her zaman biraz mesafeli, biraz fazla meşguldü ama babamı başka bir kadınla bastığım o günden önce, ailesi tarafından sevildiğini bilen bir çocuktum. Bir aile olarak birlikte yaşadığımız pek çok mutlu anı vardı. O anılara tutunmak istedim. Affetmek istedim. Kendim ve Aria için herkesten daha çok.

"O zamandan beri beni hiç incitmedin." Anneme doğru eğildim. "İnsanlar hata yapar. Önemli olan onlardan ders çıkarmaktır. Değil mi? Seni affediyorum."

Annem başını salladı, gözleri kalp kırıklığıyla parlıyordu. "Sen bir meleksin, tesoro. Seni neredeyse kaybettiğime inanamıyorum."

"Ben buradayım."

"Peki şimdi ne olacak?" Aria annesinin bacağını okşadı.

Kız kardeşimin ne sorduğunu biliyordu. Titreyen bir nefes vererek, "Bilmiyorum. Şimdilik sadece çocuklarımla birlikte olmak istiyorum."

Başımı annemin omzuna yaslayarak, "Bunu yapabiliriz," diye fısıldadım.

İtiraz etmelerine rağmen, birkaç saat sonra Mamma ve Aria'yı arabalarına kadar götürmekte ısrar ettim.

"Tanrım, doktor egzersiz yapmam gerektiğini söylüyor, tamam mı! Hepiniz beni çok fazla şımartıyorsunuz."

Annem homurdandı ama bana sarıldı ve cipe bindi.

Aria yüzümde ve vücudumda yorgunluk ve ağrı belirtileri aradı. Ama kendimi çok daha iyi hissediyordum ve hayata dönmeye hazırdım.

Kız kardeşimin pazularını kavradım ve onu hafifçe salladım. "Ben iyiyim. İyi miyiz?"

"Bunca zamandır bunu benden sakladığına inanamıyorum, sadece beni koruduğunu biliyorum. Anlıyorum. Ama bunu yaşamandan nefret ediyorum. Ve iyileştiğinde, eğer yapabilirsen, ölen çocuk hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

"Ashton." Onun adı dudaklarımda boğuk bir şekilde yankılanıyor ve hiçbir terapinin yatıştırılamayacağı bir suçluluk duygusuyla birlikte geliyordu.

"Ashton," diye tekrarladı Aria üzüntüyle. "Kendini iyi hissettiğinde bana ondan bahseder misin?"

"Evet. Tabii ki."

"Tamam." Beni kollarına çekti ve başımın yanından öptü. "Seni seviyorum, Ally."

Gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Birkaç gün sonra, nihayet herkesi bildiğim hayata geri dönmeme izin vermeye ikna etmiştim. Babam yeni filminin başlangıcını ertelemişti ve bu stüdyoya günde binlerce dolara mal oluyordu, bu yüzden gitmesi için ısrar ettim. Ancak gitmeden önce bana Maggie ile ilişkisini bitirdiğini söyledi. Onu sevmesine rağmen (ve seçiminden dolayı üzgün olduğunu görebiliyordum), o geçmiş bir hayata aitti. Babam nostaljiye tutunmaya çalışıyordu. Sonunda, annemi kaybetmek istemediğine karar vermişti.

Ne yazık ki annem onu kaybetmek istemediğinden emin değildi. Sanırım babam onun için savaşılmaya hazırdı. Eğer çok geç kaldıysa bu anneme bağlıydı. Ne olursa olsun onun yanında olacaktım. Ben de babamın yanında duracaktım. İkisi de hata yapmıştı. Yapabileceğim en kötü şeylere rağmen beni sevecek insanlar olduğunu düşünmek isterdim ve sevdiğim insanları, pek de sevilesi olmayan bir şey yaptıklarında bile seven bir insan olmak isterdim.

Her zamanki gibi Jared ve ben erken kalkmıştık. Kahvaltımızı yapmıştık ve Jared oturma odasına geçip haftanın hava durumunu öğrenmek için haberleri açmıştı. Bulaşıkları yıkarken altın alyansım parmağымda parlıyordu. İyileşme sürecim boyunca seks yapmadık ama Jared her gece uyumadan önce bana sarılırdı ve ben her zaman onun kollarında uyanırdım.

Kaza gecesi yaşadığımız kavga hakkında hiç konuşmadık. Sanırım ikimiz de kelimelerin gereksiz olduğunu düşündük. Şey... çoğu kelimenin.

Kocamdan hâlâ üç özel kelime bekliyordum.

Bulaşıkları kaldırırken, haber sunucusu ABD'den son dakika haberlerini duyururken dikkatimi çekti. Oturma odasına doğru yürüdüm, ekranda onun altındaki haber bültenindeki anonsla kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

SON DAKİKA HABERİ: Kaliforniya Başsavcısı Andrew Gray FBI Baskınında Tutuklandı.

"Aman Tanrım, sesini aç."

Jared bana bir bakış fırlattı ama dediğimi yaptı.

"Dün gece Kaliforniya Başsavcısı Andrew Gray uluslararası çocuk seks ticareti şüphesiyle tutuklandı. Kaynaklar Gray'in iki yılı aşkın bir süredir soruşturma altında olduğunu ve FBI'ın kendisine karşı kanıt topladığını ortaya koyuyor. Hollywood Hills'teki evi ve Los Angeles'taki ofisi dün gece eş zamanlı olarak basıldı. Gray üç yıldır başsavcı olarak görev yapıyordu ve Senato'ya girme isteğini kamuoyuna açıklamıştı. ABD Başkanı henüz bir açıklama yapmadı... Diğer haberler..."

"Siktir."

Jared kaşlarını çattı. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Kalp Yarış, I yüzünü buruşturdu Ne yazık ki. "AndrewGri Ashton'ın üvey babasıydı."

Anlayış belirdi ve Jared beni kollarına almak için odayı geçti. "Özür dilerim."

Jared'a sarıldım. "Her şey yolunda. Bu iyi bir şey. Bu Ashton'ın sonunda hak ettiği adaleti bulacağı anlamına geliyor." Gray'in yıllar boyunca büyük olasılıkla incittiği tüm çocukları düşünerek titredim. "Umarım hayatının sonuna kadar hapiste çürür."

Jared yanağını başıma yasladı ve bana sarıldı. Bir süre orada öylece durduk ve bana ihtiyacım olduğu sürece sarılacağını biliyordum. Ama yapacak işleri olduğunu da biliyordum.

İsteksizce onu serbest bıraktım ve ona güven verici bir gülümseme verdim.

Kocam yüzümü ellerinin arasına aldı. "Neden günü benimle geçirmiyorsun?"

"Yolunuza çıkmak istemiyorum."

"Seni orada istiyorum." Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Yoksa senin için endişelenirim. Bu" -televizyonu işaret etti- "kaldırması zor bir şey."

Aslında, dikkatimi dağıtacak ve beni meşgul edecek fiziksel bir iş düşüncesi tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyordu. "Tamam. Ama beni şımartmak yok."

"Seni yeterince şımartacağım," diye söz verdi. Sonra kıcıma şakacı bir şaplak atarak kısa elbisemin eteklerini dalgalandırdı. "Önce tavukları besleyelim."

Bizi evden çıkarıp tavukların yanına götürürken, "Hey, devam etmeye niyetin yoksa kıcıma dokunmak yok," diye homurdandım.

Jared bana hınzırca bir sırıtış fırlattı ve ben de hemen o anda, bu gece benimle sevişene kadar ona işkence edeceğime karar verdim.

Beni Ashton'ın üvey babasıyla ilgili haberlerden çoktan uzaklaştırdığını fark edince, kızgın bakışlarım yerini şefkatli bir gülümsemeye bıraktı. Güzel bir gündü, yaz bitmek üzere olduğu için esinti biraz daha serindi ve bu çiftlikte (ruhuna kadar iyi olan) bu adamla birlikte, geçmişimin karanlığından olabildiğince uzaktaydım. Andrew'un tutuklanmasıyla ilgili haberler bunu değiştirmediydi.

Burası benim geleceğimdi ve her şey saf, gerçek ve doğrudu.

Jared kümeden bana baktı ve yüzümde gördüğü şey karşısında durakladı. Sertçe yutkundu ve titreyerek nefes aldı. Sonra bana doğru yürüdü. Bana ulaştığında yüzümü ellerinin arasına aldı. Alnını alnıma yaslayarak nefesini dudaklarıma üfledi.

Sonra hırıltılı bir sesle fısıldadı, "Seni o kadar çok seviyorum ki. Hiçbir fikrin yok. Söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim ama bu kelimeler sana karşı hissettiklerim için yeterince büyük gelmedi."

Ve böylece, bir şekilde, mucizevi bir şekilde, hayatım daha da güzelleşti.

Bakışlarını karşılamak için arkama yaslandım. "Ben de seni seviyorum."

Dudakları dudaklarıma çarptı, öpücüğü aç ve çaresizdi ve az önce itiraf ettiği tüm o aşkla doluydu. Öpüşmeyi kesmeden bizi eve doğru götürürken tökezleyerek geri çekildim. Jared'in elleri vücudumun üzerinde çılgınca gezinirken sırtım çamurluk kapısının yanındaki tuğla duvarla buluştu, sanki bana her yerde ve aynı anda dokunması gerekiyormuş gibi.

Ben istedim.

Onun durmasını hiç istemedim.

Bağlanma ihtiyacı o kadar yoğundu ki ne duvarı geçebildik ne de kıyafetlerimizi çıkarabildik. Yaz sonu güneşinin binanın gölgesinde kaldığı o serin sabahta, kocam ve ben çiftlik evimize karşı ateşli, çılgınca bir seks yaptık.

Mükemmeldi.

Jared başını boynumun kıvrımına yaslayıp orgazmının ardından titrerken ben de fısıldadım.

İnledi ve başını kaldırdı. "Seni seviyorum," diye tekrarladı.

Ensesini okşayarak, sağ bacağım hâlâ kalçasına sarılıken, "Seni daha çok seviyorum," diye cevap verdim.

Jared sırtıttı, kalbimin hızla çarpmasına neden olan o hınzır seksi sırtıtış. "Mümkün değil."

"Beni kurtardın, Jared." Mutluluk gözyaşları gözlerimi yaktı. "Birden fazla şekilde."

Birden gülümsemesi düştü, ifadesi sertleşti. "Sen de beni kurtardın. Hiçbir erkek bir kadına karım demekten daha fazla gurur duymamıştır. Ve sen yatağıma girmeden çok önce bile böyle hissediyordum."

İçimi sevinç ve heyecan kapladı.

"Gerçekten mi?" "Evet, gerçekten."

"Bilmelisin ki evlendiğimizde sana karşı bir şeyler hissettiğimi biliyordum," diye itiraf ettim.

"Evlendiğimizde benim de sana karşı bir şeyler hissettiğimi bilmelisin, ama bunu fark edemeyecek kadar aptal ve inatçı bir piçtim."

Ben güldüm ve Jared sırtıtarak beni kucağına çekti. Yüzünü boynuma gömdü ve inleyerek beni sıkıca kavradı.

"Seni seviyorum," diye tekrarlardım çünkü artık bunu söylememe izin verildiği için söylemeye doyamıyordum.

Jared başını kaldırıp kulağıma fısıldadı, "Tha gaol agom ort."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "O da neydi?"

"Gaelic." Çarpıcı bakışları gözlerimle ağzım arasında dolaştı. "Büyükbabam öğretti."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Seni seviyorum. Ama daha iyi bir çeviri 'sevgim senin üzerine' olacaktır."

Duygular boğazımı düğümledi. "Bu çok güzel."

"Senin kadar güzel değil," diye fısıldadı kısık sesle.

"Tekrar söyle."

"Tha gaol agom ort."

"Ha g-eul ..."

"Agom ort."

"Ah-kum orsht?"

Doğru şekilde tekrarladığımda Jared başıyla onayladı.

Sevimsiz bir sırtışı karşı dudağımı ısırđım.
"Büyükbaban gizli bir romantikti."

Kocam başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.
"Öldüğü güne kadar büyükannemi sevdi. Onun ölümünden sonra başka bir kadına asla dokunmadı. Başka bir kadını sevmeyi düşünemezdi bile." Jared sertçe yutkundu ve bunun duygularıma karşı olduğunu fark ettim. "Bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım... ta ki sana kadar."

Vay canına.

"Georgie'yi arasan iyi olur." Parmaklarımı gömleğinin içine soktum, neredeyse düğmeleri koparacaktım. "Çünkü bu sabah geç kalacaksın. Çok, çok geç."

Jared kurt gibi sırttı ve sonra beni hiçbir şey değilmışim gibi kaldırıp eve götürdü.

Mutfağı bile geçemededen üzerimdeydi. İçimdeydi.

Ve mutfak zemininde sevişirken ona bu Galce kelimeleri tekrar tekrar söylettim.

SONSÖZ

Jared

Seylül ayı çiftlik için yoğun bir aydı. Georgie ve benim tarlaları işlememiz gerekiyordu, böylece arpa için hazır olacaktık.

Bunun da ötesinde, glamping kapsülleri inşa edilmişti, ancak yapmamız gereken bir ton iç tasarım kararı vardı. Allegra işletme için bir sosyal medya varlığı ve web sitesi oluşturmuştu ve inşaatın ilerleyişini izleyen takipçilerimiz vardı. Tüm bunları köyde bir sanat galerisi açma planlarının üzerine yapıyordu. Castle Street'in hemen dışında satılık boş bir bina vardı. Tabela siparişini çoktan vermişti ve bunun için de sosyal medya oluşturuyordu. Çiftliğe ve tarlamıza ithafen galeriye Skies Over Caledonia, Caledonia Sky adını vermişti.

Tüm bunlar ve çiftlik arasında, akşamları geç saatlerde birlikte olabildiğimiz kadar vakit geçiriyorduk. Umarım işler bizim için biraz sakinleşirdi, ama aynı zamanda zaman yaratmamız gerektiğini de fark ettim.

Ve karıma zaman ayırmak için büyük planlarım vardı.

Ancak bir daha duymak istediğim son şey Allegra'nın telefonda üzgün olduğuydu. Ama o sabah traktörümü ve biçerdöverimi tarlada sürerken telefonum çaldı.

"Burada polis memurları var," demişti Allegra, traktörün homurtusunu durdurup çağrısına cevap verirken. Genellikle

İşteyken telefonum kapalıydı, ama kazadan beri telefonumu taksideki bir tutucuya iliştiirmiştim, böylece çaldığında görebiliyordum.

Onun telaşlı sesi üzerine traktörü tarlanın ortasında bırakıp Defender'a koştum.

Çiftlik evine yanaştığımda nefes nefese kalmıştım ve içim içime sığmıyordu.

Eşimin yeni Wrangler'ının yanına park eden araba plakasızdı.

Çiftlik evine doğru yürüdüm ve kanepeden kalkan iki kişiyi görünce aniden durdum. Allegra koltuktan kalktı ve vücudunu yanıma bastırmak için hemen odayı geçti. Teselli arıyordu.

"Bu memurlar NCA'den. Ulusal Suç Ajansı." Allegra bana baktı, kara gözleri endişeyle doluydu. "Neden burada olduklarını söylemeden önce seni beklemek istedim."

Acımasızca başımı sallayarak memurların elini sıkmak için uzandım. "Jared McCulloch, Allegra'nın kocası."

"Ben Banes. Bu da ortağım Dobbs." Kadın memur yanındaki uzun boylu erkeği işaret etti.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Banes dikkatini Allegra'ya çevirdi. "Amerikalı başsavcı Andrew Gray'in tutuklandığından haberiniz var mı? Kendisi ABD'li bir politikacı."

Karım bana karşı sertleşti ve ben de kolumu onun beline doladım.

"Duydum."

"Andrew Gray'i tanıyor musun?" "Bu neyle ilgili?"

Dobbs şimdi konuştu. "Gray'e karşı yürütülen çocuk seks ticareti davasında FBI ve Europol ile birlikte çalışıyoruz."

"Tamam..."

"Birkaç hafta önce bir araba kazası geçirdiğinizi düşünüyoruz, Bayan McCulloch."

Ne oluyor lan? "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Gray'e yönelik baskında, kaçakçılık çetesine dahil olan bir kişiyle yapılan yazışmalar ve işlemler bulduk. Gray bu adama seni öldürmesi için para vermiş." Banes telefonunu çıkardı ve ekranı gösterdi. "Bu adamı tanıyor musun?"

Allegra bembeyaz kesildi. "Inverness'te beni takip eden adam bu."

Kahretsin. Kanım dondu.

"Takip mi edildiniz?" Memur kaşlarını çattı. "O zaman sadece paparazzi olduğunu düşünmüştük."

"Hayır. Bu Simon Sutcliffe. Londra'da bilinen bir suçlu ve Gray'in bağlantısı."

Karımın titremesi üzerine ona daha sıkı sarıldım. Birinin onu bu şekilde hedef aldığı düşüncesi... Neden?

Bu kelimeyi yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Banes sözlerine şöyle devam etti: "Gray'in yatak odalarından birinin döşemesinde bir dizüstü bilgisayar bulduk. Gray'in ölen üvey oğlu Ashton'a aitti. O bilgisayarda seninle Ashton arasında geçen ve Ashton'ın Gray'in kendisine cinsel tacizde bulunduğunu itiraf ettiği e-postalar kayıtlıydı."

Siktir, siktir, siktir. Allegra'nın şakağına sert bir öpücük kondururken içimden öfke, endişe ve daha fazla öfke akıyordu.

"Evet, Ashton bunu bana çocukken söylemişti."

Gözyaşları aydınlandı Allegra'nın gözler.

"Are sen diyerek Andrew Gray'in bunu yeni fark ettiğini ve beni öldürmeye çalıştığını biliyor muydunuz?" "Bu koşullar . Gri keşfetmek Bu

O

Gray'in itirafı olmadan bir varsayım. Evinin bu yıl tadilatı olduğunu biliyoruz ve dizüstü bilgisayarı tadilat sırasında bulmuş olabilir. Ama size suikast düzenlediğine dair sağlam kanıtlarımız var, evet. Onun ve Gray arasında yazışmalar ve işlemler var.

Sutcliffe ile sözleşme konusunda. Son yazışması geçirdiğin araba kazasıyla ilgiliydi. Kazanın arkasında Sutcliffe vardı, senin hâlâ hayatta olduğunu fark etmişti ve Gray'den tekrar denemek için daha fazla para istiyordu. Ölümünün bir kaza gibi görünmesini sağlamak için dikkatli davranıyorlarmış gibi görünüyordu."

Bu gerçek kanlı hayat mıydı? Kalbim korkuyla güm güm atıyordu. "Karım şimdi güvende mi?"

Banes başını salladı. "Allegra güvende. Ancak Gray'e karşı açtığımız davada resmi bir açıklama yapmanızı istiyoruz."

"Tehlikeliyse olmaz." Onun tekrar tehlikeye atılmasına asla izin veremezdin.

Allegra göğsüme yatıştırıcı bir el koydu ve endişem arttı. Tanrım, bunu yapacaktı. Midem bulandı. Onun kıcını böyle sallamasına dayanabilir miydim bilmiyordum. Bu kaçakçılık çetesi ciddi bir işti ve bu çeteyi devam ettirmek ve gizlemek için muhtemelen pek çok masumu öldürmüş olan ciddi insanlar vardı.

Eşim memurlara baktı. "Sizce Gray ne olursa olsun uzun bir süre için mi gidiyor?"

Banes ve Dobbs birbirlerine baktılar. "Ona karşı iyi bir davamız var."

"O zaman bana ihtiyacın yok."

Banes kaşlarını çatı. "Bu adam seni öldürtmeye çalıştı."

"Evet, öldürtmeye çalıştı. Ama bu suçtan uzun süre hapiste kalacak.

O yamaçtan aşağı indiğimden hissettiklerimden çok daha fazla dehşet ve acıya neden oldu. Korkaklık yapmıyorum ya da kolay yolu seçmiyorum." Allegra parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Ama ailem son on yılda çok şey yaşadı ve eğer adımları o tanık listesine yazarsam, dünya haberlerinde yeniden yer alırız. Eminim babamın kim olduğunun ve medyanın aileme özel bir ilgisi olduğunun farkındasınızdır. Eğer ismim ortaya çıkarsa, Ashton'ın hikayesi çok daha geniş bir şekilde haberlere yansiyacaktır.

başka türlü olabileceğinden daha büyük ölçekte. Bunu o istemedi. Onun izni olmadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Allegra yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi ve ben de ne olursa olsun onu desteklediğimi bilmesini sağlayarak şakağını tekrar öptüm. "Benim ifadem olmadan da adalet yerini bulacak. Gray benim ifadem olmadan asla bir hücrenin dışını göremeyecek. Ailem de nihayet son birkaç yıldır başlarına gelenleri unutmaya çalışabilir. Bu asil bir seçim değil ama onlar için yapmak istediğim seçim bu."

Erkek memur kızgınlıkla kaşlarını çattı, ama Banes kabul ederek derin bir iç çekti. Ceketinin cebinden bir kart çıkardı ve Allegra'ya uzattı. "Fikrinizi değiştirirseniz beni arayın."

"Teşekkür ederim. Kazadan bizi haberdar ettiğiniz için de teşekkür ederiz."

"Tutuklanacak mı?" Karımı lanet olası bir uçurumdan aşağı iten ve onun için tekrar gelmeyi planlayan pisliği düşünerek homurdandım.

Banes duygusuzca cevap verdi, "Sutcliffe dört gün önce bir polis baskınında öldürüldü."

Güzel.

"Ve onun güvende olduğundan emin misin?"

"Başka kimsenin olaya karışmadığından eminiz."

Başımı salladım, bu haberden olabildiğince tatmin olmuştum.

Memurlar arabalarına binip uzaklaşır uzaklaşmaz Allegra'yı kollarımın arasına aldım ve ona öyle sıkı sarıldım ki muhtemelen onu eziyordum.

"Bu lanet olası dünya," diye mırıldandım kulağına doğru.

Sırtımda yatıştırıcı bir el gezdirdi. "Ama biz buradayız ve hayattayız. O dünya bizim dünyamız değil."

Başımı salladım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Sen iyi misin?" "Şaşırtıcı bir şekilde, evet.

Hissetmeyi bırakacağımı hiç sanmıyorum

Ashton için suçluluk duyuyorum ama ona zarar veren adamın başka kimseye zarar veremeyeceğini bilmek beni daha da rahatlatıyor. Yani"- şaşkınlıkla başını salladı- "Gray'in Ashton'ı

beni öldürtmeye çalıştı. Sloane'a artık özel bir tek boynuzlu at olmadığını söyleyene kadar bekle. İkimiz de vurulduk."

"Hiç komik değil."

Allegra sempatik bir gülümseme sundu, bunu bu kadar iyi karşılaması beni şaşırttı. "Özür dilerim. Ben sadece... bu konuda şaka yapmam gerekiyor yoksa top haline gelebilirim."

Ellerim kollarında sıkılaştı.

"Ben iyi olacağım. İyi olacağız," diye bana güvence verdi. "Bu iyi bir şey. Artık ne olduğundan eminiz ve sorumluların bana bir daha asla zarar veremeyeceğini biliyoruz."

Titrek bir nefes verdim. "Biliyorum... Ben sadece... sana hiçbir şey olamaz, Allegra. Bu benim sonum olur."

Yanağımı okşadı, parmakları kısa sakalımı tırmaladı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ben ömür boyu senin karınım Jared McCulloch. Sadece on sekiz ay için değil."

Alay edince onu kollarımın arasına aldım ve kahkahalarla ciyaklamasını sağladım. Bu ses beni iliklerime kadar ısıttı. NCA ziyareti gibi berbat bir şeyden sonra onu mutlu edebilmek beni fazlasıyla memnun etti.

Onu yukarı taşıırken kıkırdayarak "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Çok, çok kötü bir çiftçi olmak." Yatak odasına girdim. "Tarlanın ortasında beni bekleyen bir traktörüm var... ama önce yapmam gereken-"

"Karını sür!" Allegra sözümü kesti, kendi şakası yüzünden kollarımda titriyordu.

Onunla birlikte yatağa düşerken bir kahkaha attım, ağırlığının onu ezmemesine dikkat ettim. Ben ona sırtıırken o da bacaklarını benim için açtı ve sırtıma doladı. "Bunu söylemek için ne zamandır bekliyordun?"

"Bu cümleyi kullanmak için aylardır bekliyordum!"

İhtiyaç her şeyin önüne geçene kadar kahkahalarımız arasında öpüştük.

Aylar önce, çiftlikteki görevlerimi geçici olarak bile olsa bırakma düşüncesi beni başarısızlık korkusuyla dolduruyordu. Şimdi, burası benim için ne kadar önemli olursa olsun, karımın bana ihtiyacı olduğunda ona zaman ayırmanın çiftlik için bir felakete neden olmayacağını biliyordum.

İkisi de olabilirim.

Toprak ne olmamı istiyorsa o olabilirdim.

Ve Allegra'nın benden istediği şey olabilirdim.

Bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, kollarımdaki kadını milyonlarca kez seçeceğimi de biliyordum. Ve büyükbabamın beni anlayacağını biliyordum. Bir zamanlar o da bir kadını benim sevdiğim kadar sevmiştir.

ALLEGRA

"Jared, vermemiz gereken bir sürü karar var," diye homurdandım onu ormanda takip ederken. "Bunun için zamanımız yok."

Kocam bana doğru uzandı ve inerken elini tuttum. Dün geceki yağmur nedeniyle yol biraz kaygan ve çamurluydu. Ancak şimdi güneş ışığı ağaçların arasından parlıyordu.

"Göl bu yıl son kez bu kadar güzel görünüyor olabilir. Sonbahar neredeyse geldi."

Kaşlarımı çattım. "Sonbaharda da çok güzel görünecek. Mutfak dolaplarına, tezgahlara, döşemelere, mobilyalara ve bu kapsüllerin yılbaşına kadar faaliyete geçmesini istiyorsak karar vermemiz gereken milyonlarca başka şeye karar verdikten sonra bakabiliriz."

"Susar mısın kadın, beni takip eder misin?"

Öfkeli bir ses çıkardım. "Susmak mı? Seni susturacağım, Jared McCulloch. Beni susturmak..." Nefesimin altında mırıldandım.

Jared'in omuzları gülmekten titriyordu ama beni Caledonia Sky'ın arkasındaki i bölmeye doğru srklemeden vazgeçmedi.

Sonra, düzlüğe ulaştığımızda, yukarı baktım ve en son geldiğimde orada olmayan, gln üzerinde duran binayı gördüm.

"Ne-ah!" Ayağım bir taşa takıldı ama Jared ığlığım üzerine döndü ve yüzüstü düşmeden önce beni yakaladı. "Kahretsin. Teşekkürler." Doğrulmama yardım etti, gözlerinde bir muziplik parıltısıyla yüzümü inceledi. "Bu da ne?" Onu işaret ettim.

Jared sırtıttı ve iyice bakabilmem için bir adım geri çekildi.

Podlara benzeyen modern, küçük bir bina (dikdörtgen olması dışında kemerli değil), gln üzerine inşa edilmiş yeni bir güvertede oturuyordu. Binanın bir köşede buluşan iki duvarı tamamen camdan yapılmış ve suyun üzerine bakıyordu.

"Başka bir kiralık ev mi inşa ettin? Neden bana söylemedin?" şakacı bir öfkeyle koluna vurdum.

Cevap vermek yerine Jared elimi tuttu. "Benimle gel."

Neden bu kadar gizemli davrandığını merak ederek beni gln etrafından dolaştırıp binanın arka tarafına götürmesine izin verdim. Bu tarafta küçük bir pencere ve bir giriş kapısı vardı. Jared beni içeri götürmeden önce gülümsedi.

Yukarıdaki büyük tavan penceresinden sızan ışığa bakarken nefesim kesildi. Dikdörtgen şeklindeki açık odada hafif aralık duran bir kapıdan başka bir şey yoktu. Arkasında küçük bir tuvaletin görüntüsünü görebiliyordum. Bunun dışında, çok fazla ışık alan ve gln manzarasını gören büyük bir odaydı. Yzyormuşuz gibi hissediyordum. Duvarlardan biri aslında yan güverteye açılan sürgülü bir kapıydı.

Sonra boş bir oda olmadığını fark ettim.

Cam duvarın yanına bir şvale ve tabure yerleştirilmişti.

Aman Tanrım.

Jared elimi sıktı. "Çocuklara sana bir stüdyo inşa ettirdim. Buranın bir stüdyo için mükemmel bir yer olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Şaşkınlık, minnettarlık ve sevgi - yoğun sevgi - kocama hayretle bakarken içimi doldurdu. "Bunu hatırladın mı?"

"Sen söyler söylemez aklımdan çıkaramadım. Bunun senin için olduğunu biliyordum." Yüzümdeki şaşkınlığa sırtıttı ve elimi çekti. "Gel hadi." Etrafımdaki güzel alana bakıp, sanatımı yapmak için ihtiyacım olan tüm malzemelerle dolu olduğunu hayal ederek, güvertede durmak için onu sürgülü kapıdan dışarıya kadar takip ettim. Güneş ışığı yeşil gölün üzerine yayılıyor ve ağaçlarda kuşlar ötüyordu.

Mükemmeldi.

Tam bir cennet dilimi.

Dün vizem onaylandı. Artık resmi olarak Birleşik Krallık'ta ikamet ediyordum. Haftamın daha iyi olamayacağını düşünüyordum.

Son birkaç ayda başıma gelen onca şeye rağmen, şu anda hayatımın ne kadar mükemmel olduğuna inanamıyordum.

Ben de öyle dedim.

"Güzel." Jared omuz silkti. "Mükemmelliği hak ediyorsun." "Öyle mi?" Sırtıttım.

Yine de gülümsemedi. Aslında, tekrar konuşmadan önce titreyerek nefes aldı. "İşte bu yüzden yeniden yapmak istiyorum."

Kafam karıştı, kaşlarım birbirine çarptı. "Tekrar mı? Ne için?"

Jared cebinden bir şey çıkardı ve bir dizinin üzerine çöktü.

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım."

Mavi kadife yüzük kutusunu açtı ve ortaya mükemmel bir nişan yüzüğü çıktı. Yüzüğün kayışı altındı ama parlak değil mattı ve el yapımı gibi görünüyordu. İçinde

Bandın ortasında farklı boyutlarda bir inci kümesi ve onları ayıran altın boncuklara işlenmiş küçük elmaslar vardı.

"Jared..." Yüzüğe bakakaldım.

Jared, "O düğün törenini her düşündüğümde, buna dayanamıyorum," diye itiraf etti. "Seninle bu şekilde evlenmemize katlanamıyorum. Çünkü biz bundan çok daha fazlasını hak ediyoruz."

Anlayarak başımı salladım.

"Bu kez seninle evlenmek ve seni hayatının sonuna kadar sevecek bir adamla evlendiğini bilmeni istiyorum."

Başımı sallayarak onaylamaya devam ederken gözyaşlarım serbest kaldı.

"Allegra Emma Howard McCulloch, benimle tekrar evlenir misin?"

"Evet," diye sevinçle hıçkırdım. "Evet, tabii ki, evet!" Kendimi alçalttım, böylece onu gün ışığında öpebilecektim. "Neden bu kadar mükemmelsin?" Gözyaşlarım ve onun öpücükleri arasında güldüm. "Yaşamayı gerçekten zorlaştırıyorsun."

Jared dudaklarıma doğru kıkırdadı. "İşi çarpıtıyorsun bebeğim. Ben sadece sana layık olmaya çalışıyorum."

"Ve daha mükemmel şeyler söylüyor." Onu şakacı bir şekilde ittim, bakışlarım yüzüğe kaydı. "Çok güzel, Jared."

"Bunu senin için bir sanatçıya yaptırды. Ona senin taktığın takıların resimlerini gönderdim ve o da bunu yaptı."

Yakışıklı yüzünü ellerimin arasına aldım. "Gördün mü? Mükemmel." "Hadi bakalım o zaman."

Gözyaşları içinde sırtarak heyecanla elimi öyle bir salladım ki Jared yüzüğü alyansımın yanına kaydırabilmek için elimi sabit tutmak zorunda kaldı. Çok güzel görünüyordu. O kadar güzeldi ki hemen üzerine atladım.

Jared sırtı güverteye çarpmadan saniyeler önce dudaklarıma şaşkın bir ses çıkardı. Dudaklarımdaki sesi yutmadan önce yüzünü öpücüklerle boğduğumda kahkahası gölün üzerinde yükseldi.

Üstüne çıkararak onu aç bir şekilde öptüm ve kot pantolonunun fermuarına uzandım. Elimi boxerının içine sokup onu kavradığımda Jared ağzıma karşı homurdandı.

"Siktir, burada mı?" Yanakları heyecandan kızarmıştı.

Başımı salladım, aniden onu içimde görmek için yanıp tutuşuyordum. "Güvertemi senin sikiyle vaftiz etmek istiyorum."

Güldü ve kıcımlı avuçladı. "Siktir, seni seviyorum." "Ben seni daha çok seviyorum."

"Mümkün değil." Jared elimi kaldırdı ve başparmağını nişan yüzüğümün üzerine sürdü. "Tha gaol agom ort, Allegra McCulloch."

"Tha gaol agom ort." Dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve ellerimizi başının yanındaki güverteye bastırdım. "Sana ne kadar çok olduğunu göstereyim."

Ve böylece Caledonia Sky'ın arkasındaki gölde, doğanın şahitliğinde soyunduk ve ikimize de çok şey vermiş olan bu topraklarda seviştik. Burası bizim evimizdi, evet. Ama birbirimizde bulduğumuz bir yuva.

Geriye dönüp baktığımda, sadece İskoçya için İskoçya'da kalmak istediğimi sanmıyorum. Sanırım bir şekilde ruhum kayıp parçamın burada olduğunu biliyordu. Jared'de. Bu yüzden kalmak için ne gerekiyorsa yaptım. Onu bulmak için. Onu bulmak için.

Yine olsa yine yapardım. Hayatımın geri kalanında Jared McCulloch'un yanında kalmak için her dağa tırmanır, her yolu kat eder, her okyanusu geçer ve her yasayı çiğnerdim.

Ne de olsa ait olduğum yer orasıydı.

Jared ve Allegra'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Ücretsiz bonus sahneyi indirin!

[BONUS SAHNENİ KAP](#)

Callie ve Lewis ilginizi mi çekti? Onların ikinci şans romantizmini bir sonraki kitap Kuzey Alacakaranlığı'nda (Highlands Serisi #5) okuyun
8 Ağustos 2024'te Kindle Unlimited, ciltsiz kitap ve sesli olarak çıktı.

[Kopyanızı Ön Sipariş Edin](#)

Highlands Serisi'nden daha fazlasını ister misiniz?
BİR HIGHLAND CHRISTMAS: HIGHLANDS SERİSİ
ROMANINI OKUYUN

Bekâr baba Dr. Haydyn Barr, oğlu Michael için her şeyi yapar. Bebekliğinden beri onu tek başına büyötmüştür, Verdiği her karar çocuğu içindi. Michael, Kenna Smith'in kendisi için mükemmel yeni dadı olduğuna karar verdiğinde, Haydyn itiraz edemeyeceğini anlar, her ne kadar

tanıştıkları anda başvurusunu reddetmeye karar verdi. Ne de olsa, çocuğunun dadısından inkar edilemez bir şekilde etkilenmek, hayatında ihtiyaç duyduğu cazibe değildir.

Travmatik bir yılın ardından, Kenna Smith incek güvenli bir yer aramaktadır ve hiçbir yer Haydyn ve oğlundan daha güvenli gelmemektedir. Michael sevecen ve uyumludur, Haydyn ise her çocuğun sahip olmak isteyeceği türden bir babadır.

Bununla birlikte, Haydyn aynı zamanda bazı aralarına mesafe koyuyor. Bunun, aralarındaki kimyadan korktuğu için olduğunu biliyor. Kenna bunun, hissettiği tek şeyin cazibe olmasından mı kaynaklandığını, yoksa kendisi gibi

arzudan çok daha karmaşık bir şey.

Ancak Haydyn, Michael'ın ilk Noel'ini hayatına yeni giren annesiyle geçirmesine izin verdiğinde, Michael kendini yapayalnız bulur. Kenna'nın da kar fırtınası sırasında soğuk bir kiralık evde yalnız kalacağını öğrenince, onunla kalması için ısrar eder.

Noel arifesinde birlikte kar yağarken, baştan çıkarıcı şey çok fazladır ve kıvılcımlanan şeye teslim olurlar aylardır aralarında. Ama sabah olduğunda, sahip olduklarının sadece Noel için mi yoksa sonsuza dek mi olduğuna karar vermek zorunda kalacaklar.

[Kopyanızı Kapın](#)

